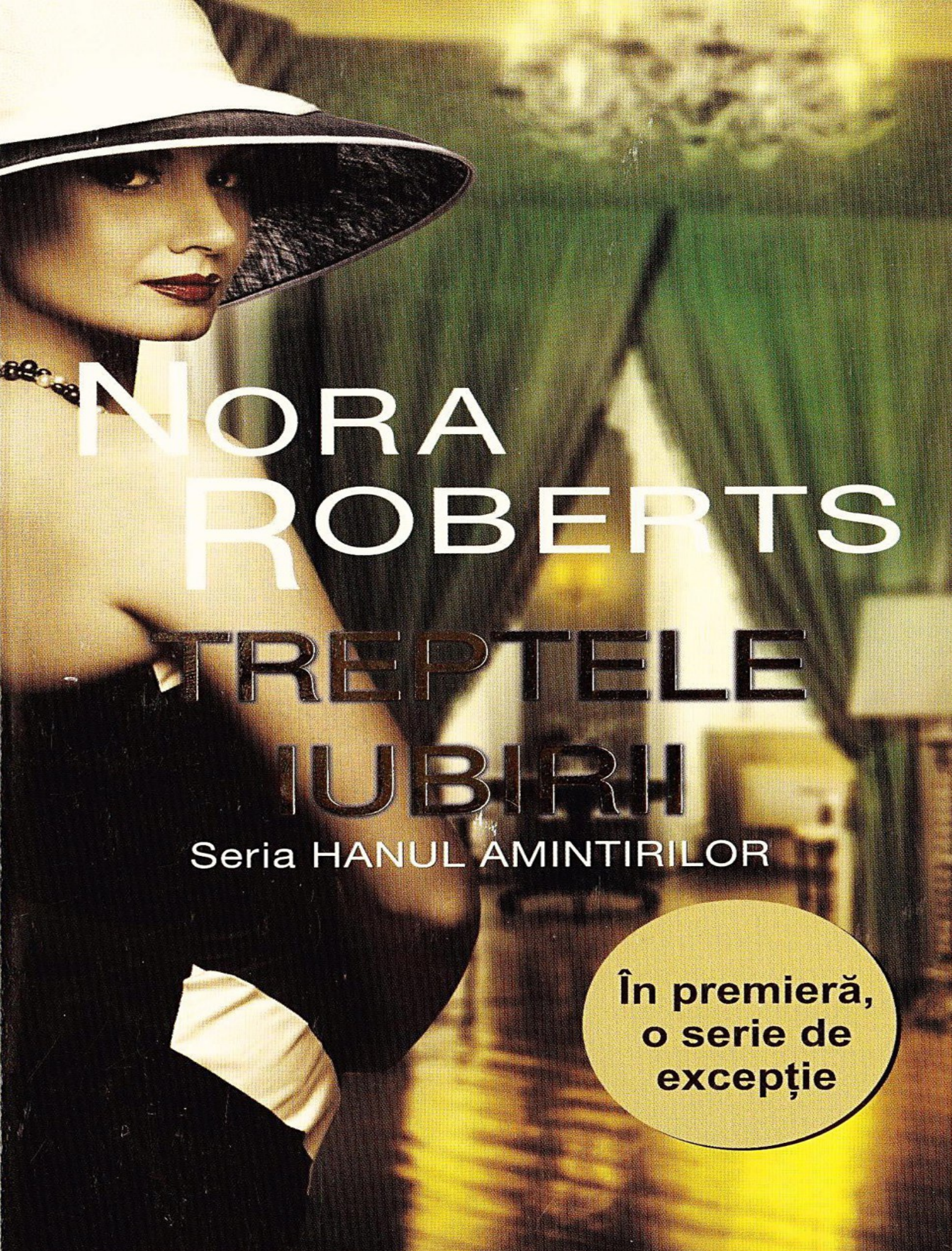
NORA
ROBERTS
TREPTELE
IUBIRII
Seria HANUL AMINTIRILOR
În premieră,
o serie de
excepție

Table of Contents

capitolul 1
capitolul 2
capitolul 3
capitolul 4
capitolul 5
capitolul 6
capitolul 7

capitolul 8
capitolul 9
capitolul 10
capitolul 11
capitolul 12
capitolul 13
capitolul 14
capitolul 15
capitolul 16
capitolul 17
capitolul 18
capitolul 19

capitolul 20

NORA ROBERTS

TREPTE
IUBIRII

Traducere din limba engleză

Ana-Veronica Mircea

Lui John Reese, cel mai bun

coordonator de proiect din lume, şi întregii echipe de la Inn BoonsBoro

Cântul şi tăcerea
din suflet nu-s decât
Parte proroci ri şi-
n parte vană
jinduire.

Lor

capitolul 1

Zidurile simple, dar masive emanau aceeaşi putere ca în urmă cu două veacuri, când fuseseră ridicate cu piatră adusă de pe dealuri şi din văi. Clădirea se înălţa mândră ca dovadă a

dorinţei inerente a omului de a-şi lăsa urmele, de a construi şi de a crea.

În acele două secole, constructorii îmbinaseră piatra cu cărămida, cu lemnul şi cu sticla, extinzând, transformând, îmbunătăţind ca să ţină

pasul cu nevoile, cu vremurile, cu capriciile. În tot acest timp, clădirea de la răscruce privise aşezarea preschimbându-se în oraş, pe măsură ce răsăreau casele, din ce în ce mai multe.

Drumul prăfos devenise şosea asfaltată;

caii şi trăsurile cedaseră locul maşinilor. Moda se tot schimbase, parcă în fiecare clipă. Clădirea nu se urnise, continuând să domine din colţul ei piaţa centrală, reper trainic într-un ciclu al schimbărilor.

Cunoscuse războiul,

auzise ecourile focurilor de armă, ţipetele răniţilor, rugăciunile oamenilor înfricoşaţi. Cunoscuse sângele şi lacrimile, bucuria şi mânia. Naşterea şi moartea.

Prosperase în vremuri bune, suferise în timpuri grele.

Trecuse dintr-o mânăntr-alta, servise unui scop sau altuia, însă zidurile de piatră rămăseseră în picioare.

Cu timpul, lemnul grațioaselor sale balcoane duble începuse să se încovoaie. Sticla se spărsese; mortarul se fisurase şi se fărâmițase.

Cei care se opreau la semaforul din piaţa oraşului puteau arunca o privire, zărind porumbeii care intrau sau ieşeau în fâlfâit de aripi prin ferestrele sparte şi se întrebau ce fusese clădirea aceea veche la vremea ei. Pe urmă venea verdele, şi

demarau.

Beckett ştia.

Stătea în picioare, în colţul opus al pieţei, cu degetele mari ale mâinilor îndesate în buzunarele jeanşilor. În dogoarea nopţii de vară, aerul dens era neclintit. Drumul fiind pustiu, ar fi putut să traverseze

strada principală pe roşu, dar el continua să aştepte. Prelate albastre opace drapau clădirea de la acoperiş până la nivelul străzii, cortine în spatele cărora se afla faţada. În timpul iernii fuseseră menite să păstreze căldura înăuntru, pentru echipă.

Acum stăteau în calea soarelui – şi a privirilor.

El însă ştia – ştia cum arăta în clipa aceea şi cum avea să arate după restaurare. La urma urmelor, el făcuse proiectul – el, cei doi fraţi ai săi, mama lor. Dar pe planuri era trecut numele lui, în

calitate de arhitect, partener în cadrul Antreprizei Familiale Montgomery.

Traversă strada, cu pantofii săi de tenis atingând fără zgomot caldarâmul în liniştea orei trei noaptea, netulburată nici măcar de vreo adiere. Intră sub

schele, parcurgând conturul pe latura dinspre St. Paul Street şi, în lumina felinarelor, văzu mulţumit cât de bine se curăţaseră piatra şi cărămida.

Clădirea părea veche – era veche, se gândi, şi asta făcea parte din frumuseţea şi din

puterea ei de atracţie. Însă acum, pentru prima oară de când îşi aducea aminte, avea o înfăţişare îngrijită.

Îi ocoli spatele, călcând pe ţărâna coaptă la soare, pe lângă molozul împrăştiat în tot spaţiul care ar fi putut fi o curte. Aici,

balcoanele de la al doilea şi al treilea nivel nu se deformaseră şi erau autentice. Stâlpii balustradelor, făcuţi la comandă – proiectaţi ca să-i înlocuiască pe cei din fotografiile vechi şi din fragmentele găsite în timpul excavaţiilor – erau atârnaţi pe o

sârmă, uscându-se după recenta lor finisare.

Ştia că fratele său mai mare, Ryder, în calitate de antreprenor-şef, stabilise data montării balustradelor şi a stâlpilor.

O ştia pentru că Owen, mijlociul dintre cei trei fraţi

Montgomery, îi sâcâia cu tot felul de orare, calendare, proiecte şi registre – şi îl ţinea pe Beckett la curent, dându-i informaţii despre fiecare cui care fusese bătut.

Indiferent dacă voia să fie ţinut la curent sau nu.

Însă în cazul acesta, se gândi el scoţându-şi cheia din buzunar, ţinea să primească toate informaţiile. Vechiul hotel devenise o obsesie de familie.

Îi domina de parcă i-ar pus o mână-n gât, recunoscu el deschizând uşa provizorie,

nefinisată, care dădea în ceea ce avea fie holul central. Şi i se pusese pe inimă – ba, la naiba, avea senzaţia că-l strângea de ouă. Niciun alt proiect la care mai lucraseră vreodată nu-i mai luase astfel în stăpânire, pe el şi pe ceilalţi deopotrivă. Şi

bănuia că niciun altul n-avea s-o mai facă vreodată.

Apăsă pe comutator şi becul atârnat de tavan se aprinse cu o străfulgerare, scăldând în lumină podeaua de beton, pereţii încă nepuşi la punct, uneltele, prelatele,

materialele.

La mirosul de lemn şi praf de beton se adăuga izul cepei la grătar comandate probabil de cineva la masa de prânz.

Avea să facă o inspecţie mai amănunţită a parterului şi a primului etaj în

dimineaţa următoare, pe o lumină mai bună. Era oricum o prostie să vină acolo la o asemenea oră, când nu putea să vadă toate detaliile şi era obosit ca un câine. Dar nu fusese în stare să se abţină.

„Fir-ar să fie“, se gândi iarăşi, trecând pe

sub o arcadă largă, cu muchiile de piatră încă nefinisate şi expuse vederii. Apoi, aprinzându-şi lanterna, o porni către partea din faţă şi către scările improvizate care duceau la etaj.

Locul avea ceva aparte în miez de

noapte, când nu se mai auzeau nici pistoale de împuşcat bolţuri, nici fierăstraie, nici aparate de radio, nici voci, şi întunericul prelua supremaţia. Ceva nu tocmai tăcut şi nu tocmai încremenit. Ceva care-i mătura ceafa cu vârfurile degetelor.

Ceva irezistibil.

Când îşi îndreptă fasciculul lanternei către primul etaj, remarcă hârtia maronie care acoperea pereţii. Raportul lui Ower fusese exact, ca întotdeauna. Ry şi echipa lui izolaseră complet nivelul acela.

Deşi avusese intenţia să se ducă direct sus, rămase acolo, cutreierând cu un zâmbet până la urechi pe faţa lui osoasă şi colţuroasă, plăcerea umplându-i ochii cu o lumină de un albastru întunecat.

— Haide, spuse,

întrerupând tăcerea cu voce hârşâită de nesomn.

Umblă prin întuneric, urmând raza lanternei. Era un bărbat înalt, cu şolduri înguste, cu picioarele lungi ale familiei Montgomery şi o coamă vălurită de păr brun cu tentă castanie

pe care o moştenise de la familia Riley – pe linie maternă.

Trebui să-şi aducă aminte că, dacă mai cotrobăia mult, avea să fie nevoit să se trezească înainte de a se culca, prin urmare, se grăbi să urce la etajul al doilea.

— Ei, uite, despre

asta vorbeam.

Senzaţia de încântare pură îi spulberă somnul când îşi plimbă un deget pe îmbinarea dintre benzile de tapet proaspăt lipite.

Lăsă lumina să joace peste decupările făcute pentru instalaţia electrică, apoi trecu în

apartamentul destinat directorului hotelului şi remarcă spaţiile similare lăsate pentru ţevăria din bucătărie şi din baie. Îşi petrecu mai mult timp hoinărind prin ceea ce avea să fie cel mai minuţios amenajat dintre apartamente, dând aprobator din cap

către peretele glisant care scinda spaţiul generos al băii.

— Eşti un geniu dat naibii, Beck. Acum du-te acasă, pentru numele lui Dumnezeu.

Dar, ameţit de oboseală şi de anticipare, rămase să mai arunce o privire

înainte de a coborî treptele.

Sunetul îi izbi auzul când ajunse la primul etaj. Un soi de zumzet – ceva evident feminin. Parfumul ajunse la el odată cu sunetul. Caprifoi dulce şi sălbatic şi îmbibat de vară.

Stomacul îi tresăltă

uşor, dar reuşi să menţină lanterna neclintită în timp inspecta coridorul îndreptându-se spre camerele nefinisate ale oaspeţilor. Clătină din cap când atât sunetul, cât şi mireasma se îndepărtară.

— Ştiu că eşti aici.

Vorbea clar şi ecoul vocii se întorcea către el. Şi cred că stai aici de ceva vreme. O renovăm, şi mai mult decât atât. O merită. Sper al naibii de tare că o să-ţi placă după ce-o să fie gata, pentru că, ei bine, ăsta e mersul lucrurilor.

Aşteptă un minut sau două, destul de exaltat – sau de obosit – ca să-şi imagineze că oricine sau orice ar fi sălăşluit acolo intrase în modul „ai răbdare şi o să vezi“.

— Orişicât. Ridică din umeri. Îi oferim tot ce avem mai bun, şi suntem al naibii de

pricepuți.

Beckett coborî și observă că becul era stins. Îl aprinse din nou, apoi îl stinse cu o altă ridicare din umeri. Nu era prima oară când locatara îi făcea necazuri unuia dintre ei.

— Noapte bună, strigă, apoi încuie ușa.

De data asta nu mai aşteptă lumina verde a semaforului şi traversă în diagonală. Pizzeria şi Restaurantul Familial Vesta se întindea pe un alt colţ al pieţei, iar apartamentul şi biroul lui se aflau la etaj. Înaintă pe trotuarul în pantă, către parcarea din

spate, şi-şi înşfăcă geanta din cabina camionetei. Hotărât să ucidă pe oricine avea să-l deranjeze înainte de opt dimineaţa, descuie şi urcă deasupra nivelului restaurantului, către uşa lui.

Nu se obosi să aprindă lumina,

lăsându-se călăuzit de memorie şi de lumina stradală ce-i traversa apartamentul ca un siaj al felinarelor. Se dezbrăcă lângă pat, lăsându-şi hainele să cadă.

Se aruncă pe saltea cu faţa în jos şi adormi cu gândul la mirosul

caprifoiului.

*

Celularul rămas în buzunarul jeanşilor începu să sune la şapte fără cinci.

Se târî jos din pat şi pe duşumea, scotoci prin pantaloni şi-l scoase. Când nu-i

răspunse nimeni, îşi dădu seama că ţinea la ureche portofelul.

— Rahat. Îl lăsă să cadă şi bâjbâi după telefon. Ce dracu' vrei?

— Bună dimineaţa şi ţie, ripostă Owen. Tocmai ies de la Sheetz, cu cafea şi gogoşi. Au o vânzătoare nouă în

schimbul de dimineaţă. E foarte sexy.

— Te ucid cu un ciocan.

— Atunci n-o să mai primeşti cafea şi gogoşi. Sunt în drum spre şantier. Ry trebuie să fie deja acolo. Pentru şedinţa de dimineaţă.

— Aia e la zece.

— N-ai primit mesajul meu?

— Care dintre ele? Lipsesc două zile şi tu-mi trimiţi draculuui un milion de SMS-uri.

— Cel prin care te-am anunţat c-am reprogramat şedinţa la şapte şi un sfert. Pune-ţi nişte pantaloni, îi

sugeră Owen, apoi închise.

— La naiba.

Făcu un duş de două minute şi îşi puse hainele.

Norii care se iviseră în timpul nopţii reuşiseră să oprească în ei toată arşiţa, aşa că a ieşi afară era totuna cu a

înota pe de-a-ntregul îmbrăcat într-un râu călduţ.

Când traversă strada, auzi pocnetele pistolului de împuşcat bolţuri, sunetul muzicii, vaietul fierăstraielor. În interior, cineva râdea ca un nebun.

Trecu de colţul

clădirii tocmai când Owen îşi vâra camioneta în parcarea din spatele curţii. Maşina lucea, proaspăt spălată, şi cutiile argintii de scule din părţile laterale ale platformei scânteiau.

Owen coborî. Jeanşi, un tricou alb îndesat

sub curea – şi de curea agăţat blestematul de celular care făcea orice în afară de a-şi săruta posesorul, urându-i noapte bună (dar Beckett n-ar fi pariat că nu era în stare de aşa ceva) –, ghete de lucru zgâriate pe margini. Părul castaniu îi era

aranjat cu grijă. Era evident că avusese timp să-şi bărbierească faţa frumoasă, se gândi Beckett cu ranchiună.

Owen îi adresă un zâmbet şi el îşi imaginä că ochii din spatele lentilelor întunecate erau veseli şi vioi.

— Dă-mi blestemata

aia de cafea.

Owen desprinse cu pahar înalt, marcat cu un B, din locaşul său din tavă.

— Am ajuns acasă abia la trei. Beckett luă prima înghiţitură, prelungă, lacomă, dătătoare de viaţă.

— De ce?

— Când am reuşit să ies din Richmond era aproape zece, apoi am nimerit într-un ambuteiaj, pe Autostrada 95. Şi nu-mi spune, pur şi simplu nu-mi spune că trebuia să consult raportul de trafic înainte de plecare. Dă-mi o afurisită de

gogoaşă.

Owen deschise o cutie imensă, iar mirosul de drojdie, zahăr şi grăsime se revărsă în aerul dens. Beckett înşfăcă o gogoaşă cu jeleu, înghiţi hulpav jumătate şi o împinse pe gât în jos sorbind din nou din

cafea.

— Balustradele vor arăta bine, spuse Owen, în stilul lui nepăsător. Îşi vor merita timpul şi banii. Iar la etajul doi s-a pus tapetul. Azi vor da al doilea strat de tencuială umedă. Lucrătorii de pe acoperiş au terminat

cuprul, aşa că vor rămâne puţin în urmă faţă de planificare în privinţa asta, dar se ocupă de plăcile de ardezie până soseşte materialul.

— Te aud, îl informă Beckett în zarva stridentă a fierăstraielor pentru piatră.

Owen continuă să-l
pună la curent în timp
ce înaintau către uşa de
la intrare, iar cafeaua îi
trezea creierul.

Zgomotul se înteţi,
dar acum, când avea
ceva zahăr şi ceva
cafeină în organism, lui
Beckett i se păru ca o
muzică. Se salută cu doi

oameni din echipa care monta izolaţiile, apoi îl urmă pe Owen, trecând prin arcada laterală şi pătrunzând în încăperea care urma să adăpostească spălătoria şi care le servea acum drept birou.

Ryder stătea în picioare, încruntându-se

la masa improvizată dintr-o bucată de placaj sprijinită pe capre pentru tăierea lemnelor. Dumbass[1], câinele lui corcit, de o fidelitate exemplară, sforăia întins la picioarele sale.

Asta până ce o adiere îi aduse în nări mirosul gogoşilor, făcându-l să

deschidă brusc ochii şi să bată în duşumea cu coada ciufulită. Beckett rupse o bucată de gogoaşă, o aruncă, şi câinele o prinse din zbor.

Pentru D.A. sărituril după beţe şi mingi n- aveau niciun rost. Îşi concentra toate

abilităţile pentru prinderea hranei de orice soi.

— Dacă ai de gând să mai ceri vreo modificare, te ucid pe tine în locul lui Owen.

Ryder se mulţumi să mormăie, întinzând mâna după cafea.

— Trebuie să mutăm

panoul ăsta, apoi putem
închide zona de aici, în
chip de spaţiu utilitar.

Beckett luă încă o
gogoaşă, analizând alte
câteva schimbări pe
măsură ce Ryder le
anunţa.

Ajustări minore, se
gândi el, care n-aveau să
strice nimic şi probabil

nici n-aveau s-aducă vreo îmbunătăţire. La urma urmelor, dintre ei toţi, Ryder avea cea mai intimă relaţie cu clădirea. Dar când acesta trecu la eliminarea plafonului casetat al sălii de mese – un măr al discordiei de ceva timp –, Beckett

interveni:

— Se încadrează, este întocmai ca-n planuri. Spune într-adevăr ceva.

— Nu e nevoie să spună nimic.

— Fiecare încăpere trebuie să spună ceva. Sala de mese o face – printre altele, cu plafonul casetat. Se

potriveşte cu încăperea, se armonizează cu panourile pe care le facem în lateralul ferestrelor. Adâncimea acestora, plafonul, arcada de piatră de pe peretele din spate.

— Sâcâitor.

Ryder trecu în revistă gogoşile şi alese una

răsucită, cu scorţişoară. Îi rupse capătul, fără să arunce vreo privire către coada care bătea furioasă în podea, şi îl azvârli în aer.

D.A.îl prinse cu un clănţănit sonor.

— Cum a fost la Richmond?

— Data viitoare când

mă mai ofer să proiectez şi să ajut la construcţia unei verande acoperite pentru un prieten, pocneşte-mă destul de tare ca să-mi pierd cunoştinţa.

— Întotdeauna cu plăcere.

Ryder rânji, cu gogoaşa în gură. Părul

lui, de un castaniu-închis, aproape negru, ţâşnea de sub şapca de pânză pătată de vopsea. Sprâncenele i se înălţară deasupra ochilor verzi, punctaţi cu auriu.

— Credeam c-o faci mai ales ca să ajungi în patul surorii lui Drew.

— Era o parte a

motivaţiei.

— Şi cum ţi-a mers în privinţa asta?

— Tipa s-a cuplat cu cineva acum două săptămâni, un detaliu pe care nu s-a ostenit nimeni să mi-l comunice. Nici măcar n-am văzut-o. Aşa c-am fost cazat în camera de

oaspeţi a lui Drew, încercând să pretind că nu-l aud certându-se cu Jen în fiecare afurisită de noapte şi ascultându-l în fiecare afurisită de zi plângându-se că ea îi face viaţa un iad. Îşi bău toată cafeaua şi conchise: Dar veranda arată totuşi bine.

— Acum, că te-ai întors, mi-ar prinde bine ajutorul tău în privința mobilierului încastrat din bibliotecă, îi spuse Owen.

— Am de recuperat niște restanțe, dar îți pot acorda ceva timp după-amiază.

— Merge. Owen î

întinse un dosar. Mama a fost la Bast's, continuă el, vorbind despre magazinul de mobilă din josul străzii. Ţi-a făcut o listă cu dimensiunile pieselor pe care le caută, indicând şi camerele unde vor fi amplasate. Vrea să te ocupi de asta.

— Ultima serie a fost înainte de a pleca la Drew. Cât de repede poate să cumpere?

— Se întâlneşte mâine acolo cu mătuşa Carolee ca să ia stofe, aşa că vrea să vadă cât mai curând cu putinţă dacă şi cum se asortează ce-a cumpărat. Tu eşti

cel care şi-a luat două zile libere cu speranţa c-o să aibă parte de o partidă de sex, îi reaminti Owen.

— Şi eu sunt cel care a dat chix.

— Taci, Ry. Becket îşi îndesă dosarul sub braţ. E mai bine s-o şterg.

— Nu vrei să mergi sus, să arunci o privire?

— Am făcut un tur azi-noapte.

— La ora trei? întrebă Owen.

— Da, la trei. Arată bine.

Unul dintre membrii echipei îşi vârî capul pe uşă.

— Salut, Beck. Ry
tipul care pune tapetul
are o problemă, îi
trebuie un răspuns în
cinci minute.

— Vin acolo într-o
clipă. Ryder desprinse
de pe clipboardul său o
listă scrisă de mână şi i-
o întinse lui Owen.
Materiale. Du-te şi

comandă-le. E vorba de stucaturile pentru veranda din față.

— O să mă ocup. Ai cumva nevoie de mine aici în dimineața asta?

— Avem câteva milioane de stâlpi de pregătit, doi sau trei kilometri de izolație de montat și decorăm

balconul de la primul etaj. Tu ce crezi?

— Cred c-o să-mi pun centura cu unelte după ce comand materialele astea.

— Sigur o să trec pe aici după-amiază, înainte de a pleca la magazin, le spuse Beckett, după care se

retrase strategic.

*

Acasă, puse o cană sub maşina de cafea, apoi verifică nivelul apei şi al boabelor. În timp ce aparatul râşnea, răsfoi corespondenţa stivuită de Owen pe masa din bucătărie. Mai

lăsase şi note pe post-it-uri, constată Beckett, clătinând admirativ din cap. Deşi nu-l rugase pe Owen – şi nici pe altcineva – să se ocupe în lipsa lui de treburi mărunte precum udatul florilor, nu era surprins să le găsească rezolvate.

Indiferent dacă aveai

de-a face cu un cauciuc dezumflat sau cu un holocaust nuclear, te puteai baza pe Owen.

A arunca toată corespondența nedorită în coşul de gunoi şi o luă pe cea demnă de atenţie în biroul lui, cu tot cu cafeaua.

Îi plăcea locul acela,

pe care îl amenajase el însuşi, cu câţiva ani înainte, când familia Montgomery cumpărase clădirea. Masa de lucru – luată din hala de vechituri şi recondiţionată – era cu faţa către Main Street Stând acolo, ţinea hotelul sub ochi.

Avea un teren chiar la marginea oraşului şi planuri pentru construcţia unei case pe care le perfecţiona neîncetat, însă alte proiecte le surclasau întotdeauna. În orice caz, nu vedea nicio grabă. Era destul de mulţumit să locuiască şi

să lucreze acolo, pe Main Street, deasupra restaurantului Vesta. În plus, îi oferea avantajul de a-şi comanda prin telefon o felie de pizza fără a se întrerupe din activitate sau putea pur şi simplu să coboare la parter dacă voia mâncare şi companie.

Se putea duce la bancă, la frizer, la Crawford's când îşi dorea un mic dejun fierbinte sau un burger, la librărie, la poştă. Îşi cunoştea vecinii, cunoştea negustorii, cunoştea ritmul vieţii din Boonsboro. Nu, n-avea niciun motiv să se

grăbească.

Aruncă o privire către dosarul pe care i-l dăduse Owen. Era tentat să-l deschidă pe loc, să vadă cu ce idei veniseră mama şi mătuşa lui. Dar avea de lămurit mai întâi alte lucruri.

Îşi petrecu următoarea oră achitând

facturi, actualizând alte proiecte, răspunzând unor e-mailuri pe care le neglijase în timpul şederii la Richmond.

Verifică şi planificarea lucrărilor lui Ryder. Owen insista să primească fiecare, săptămânal, câte un exemplar actualizat,

deşi se întâlneau şi stăteau de vorbă tot timpul. Activităţile erau în cea mai parte la zi, fapt care, ţinând cont de amploarea proiectului, echivala cu un miracol.

Îşi îndreptă ochii spre mapa plină cu prospecte, copii de siguranţă ale

înregistrărilor din computer, schiţe – clasificate pe camere – reprezentând sistemul de încălzire şi de aer condiţionat, poziţionarea extinctoarelor, a tuturor căzilor, vaselor de toaletă, chiuvetelor, robinetelor şi lămpilor,

modelelor de mozaic, instalaţiilor – plus mobila şi accesoriile deja selectate şi aprobate.

Mapa urma să se îngroaşe pe măsură ce avansa proiectul, aşa că era mai bine să vadă pe ce pusese mama lui ochii. Deschise dosarul

şi apoi răsfiră pliantele. Mama lui trecuse, pe fiecare dintre ele, încăperea căreia îi era destinat obiectul, identificând-o prin nişte iniţiale. Beckett ştia că Ryder şi echipa lui continuau să se refere la numerele pe care le atribuiseră iniţial

camerelor şi apartamentelor pentru oaspeţi, dar ştia şi că J&R – la primul etaj, în partea din spate, unul din cele două apartamente cu intrare separată şi cu şemineu – însemna Jane şi Rochester.

Ideea mamei sale, o

idee care-i plăcea lui foarte mult, fusese să dea camerelor numele unor cupluri romantice din literatură ale căror poveşti aveau un sfârşit fericit. Şi o făcuse pentru toate, cu excepţia apartamentului de la faţadă, pe care se hotărâse să-l boteze

Penthouse.

Studie patul pe care-l voia ea şi decise că stilul cu baldachin de lemn avea să se potrivească foarte bine în Thornfield Hall[2]. Apoi zâmbi larg cu gândul la sofaua cu linii sinuoase, o aşa-numită meridiană, despre care

spuneau notiţele ei că ar fi trebuit să se afle la picioarele patului.

Ea optase şi pentru o măsuţă de toaletă, însă trecuse şi alternativa unui secreter. Era mai neobişnuit, hotărî el, mai interesant. Trecu în revistă şi celelalte foi; mama lui fusese foarte

ocupată. Pe urmă se întoarse către computer.

Îşi petrecu următoarele două ore în CAD, amplasând ajustând, schimbând unghiurile. Din când în când deschidea mapa, reamintindu-şi ce deciseseră în privinţa sălilor de baie sau care

era traseul cablurilor ce urmau să alimenteze televizoarele cu plasmă din toate dormitoarele. Când se simţi mulţumit, stabili dimensiunile noptierelor şi scaunelor şi îi trimise mamei sale fişierul, expediind copii către fraţii lui.

Avea nevoie de o

pauză şi de încă o cafea. Una cu gheaţă, decise el. Un cappuccino cu gheaţă ar fi fost şi mai bun. Nimic nu-l împiedica să meargă până la Turn The Page[3] să-şi comande una. Aveau cafea bună la librărie, iar scurta plimbare pe Main Stree

i-ar fi permis să-şi dezmorţească picioarele.

Nici nu-i dădu prin minte că maşina de cafea cu care se răsfăţase putea face cappuccino – şi că avea gheaţă. Era însă o idee să se bărbierească, fiindcă altminteri i-ar fi fost prea cald.

Ieşi, o porni în josul străzii şi se opri în faţa salonului de înfrumuseţare al lui Sherry, unde Dick, bărbierul, tocmai ieşise în pauză.

— Cum merge?

— Punem tapetul, îi spuse Beckett.

— Da, i-am ajutat să

descarce vreo câteva suluri.

— Va trebui să te trecem pe statul de plată.

Dick zâmbi larg şi arătă către han cu o zvâcnire a bărbiei.

— Îmi place să privesc cum revine la viaţă.

— Şi mie. Pe curând.

Îşi continuă drumul până la librărie, unde urcă puţinele trepte ale verandei acoperite şi intră pe uşă în sunetul strident al clopoţeilor. Ridică mâna s-o salute pe Laurie, care înregistra o vânzare în casa de marcat. În timp

ce aştepta, Beckett se foi
prin faţa standului cu
bestselleruri şi cu
noutăţi. Luă ediţia
broşată a ultimului John
Sandford – cum de o
scăpase pe asta? –, citi în
grabă prezentarea
laudativă din interior,
păstră cartea şi continuă
să se plimbe tacticos

printre rafturi.

Magazinul, cu încăperile lui care dădeau una într-alta, cu treptele care scârţâiau la fiecare pas când urcai către biroul şi depozitele de la etaj, crea o senzaţie de relaxare. Flecuşteţe, cărţi poştale, câteva creaţii artizanale de

provenienţă locală, câte puţin din toate – şi, mai presus de orice, cărţi şi iar cărţi umpleau rafturile, mesele, vitrinele, într-un mod care te încuraja pur şi simplu să treci de la una la alta.

O altă clădire veche care văzuse războiul,

schimbările, sărăcia şi prosperitatea. În prezent, cu decoraţiunile în culori pastel şi cu duşumelele de lemn, reuşea să menţină atmosfera de locuinţă primitoare, aşa cum fusese cândva.

Lui Beckett îi mirosea întotdeauna a cărţi şi a

femei, ceea ce nu era de mirare, căci personalul aflat în slujba patroanei era alcătuit în exclusivitate din femei angajate cu normă întreagă sau numai cu jumătate de normă.

Găsi un Walter Mosley abia apărut şi îl luă şi pe acela. Pe urmă,

aruncând o privire către biroul de la etaj, trecu prin uşa deschisă în partea din spate a magazinului. Auzi voci, dar îşi dădu repede seama că aparţineau unei fetiţe şi unei femei căreia îi spunea ea „mami“.

Clare avea băieţi –

acum erau trei, se gândi
el. Poate ea nici măcar
nu era acolo în ziua
aceea sau urma să vină
abia mai târziu. În plus,
el venise pentru cafea,
nu ca s-o vadă pe Clare
Murphy. Clare
Brewster, se corectă
imediat. De trei ani se
numea Clare Brewster,

aşa că ar fi trebuit să se-
nvețe cu asta.

Clare Murphy Brewster, medită apoi, mamă a trei copii, patroana librăriei. Nimic altceva decât o veche prietenă din liceu, care se întorsese acasă după ce un lunetist irakian îi

distrusese viaţa şi o lăsase văduvă.

Nu venise anume s-o vadă pe ea, nu altcumva decât în trecere, dacă s-ar fi întâmplat să fie acolo. În niciun caz nu-şi făcea un scop din a o întâlni pe văduva unui tip care-i fusese coleg de şcoală, la care ţinuse, pe

care-l invidiase.

— Îmi cer scuze fiindcă a trebuit să aştepţi. Cum merge, Beck?

— Poftim? Se întoarse şi dădu cu ochii de Laurie, auzind în acelaşi timp clinchetul uşii în urma clienţilor care ieşeau. O, nicio

problemă. Am găsit niște cărți.

— Mi-am imaginat, zâmbi ea.

— Știu, dar ce mai contează? Sper c-o să-mi placă la fel de mult cum mi-ar plăcea acum un cappuccino cu multă gheață.

— Pot să-ți pregătesc

unul. În vara asta, gheaţa e mereu la ordinea zilei. Scuturându-şi părul de culoarea mierii, ea arătă către ceşti. Mare?

— Poţi să faci pariu.

— Cum merg lucrările la han?

— Progresează.

Se apropie de tejghea

în vreme ce femeia se
întorcea către espressor.
O fată drăguță, se gândi
Beckett. Lucrase pentru
Clare de la bun început,
alternând şcoala cu
munca. De cinci ani,
poate de şase? Era
posibil să fi trecut deja
atâta timp?

— Oamenii ne

întreabă mereu, îi spuse ea, văzându-şi de treabă. Când, când, când, ce, cum? Şi mai ales când o să daţi jos prelata aia, ca să vedem totul cu ochii noştri.

— Şi să stricăm marea surpriză?

— Pe mine mă ucide.

Distras de

conversaţie şi de zgomotul aparatului, nu o auzi, dar o simţi. Se uită într-acolo când ea apăru de după curbura scării, plimbându-şi mâna pe balustradă.

„Chiar trebuie să reacţionez aşa?“ se întrebă el simţind cum i se accelera pulsul. Pe de

altă parte însă, Clare îi
făcea inima să tresalte
încă de când avea
şaisprezece ani.

— Bună, Beck. Mi s-a
părut mie că te aud.

Îi zâmbi, şi inima lui
îşi încetă bătăile
nebuneşti, oprindu-se
de tot pentru o clipă.

capitolul 2

Îşi recapătă controlul. Îi întoarse zâmbetul, fără întârziere şi cu nonşalanţă, pe când Clare, cu părul strâns într-o coadă de cal lungă şi mătăsoasă, cobora graţios treptele. Îl făcuse întotdeauna să

se gândească la o floarea-soarelui, înaltă, strălucitoare şi veselă. Ochii ei cenuşii aveau sclipiri verzi care scânteiau ori de câte ori i se arcuiau în sus buzele.

— Nu te-am mai văzut de vreo două zile, comentă ea.

— Am fost la Richmond. Se gândi că pielea ei adunase o doză de soare, ceea ce îi dădea o uşoară tentă aurie. Am pierdut ceva?

— Să vedem. Cineva a furat piticul din curtea lui Carol Tecker.

— Doamne, Dumnezeule! Ne

confruntăm cu o epidemie infracţională.

— Ea oferă o recompensă de zece dolari.

— O să-l caut cu ochii în patru.

— Ceva noutăţi la han?

— Am început să montăm tapetul.

— Asta e veche, râse ea cu o zvâcnire a mâinii. Am aflat-o ieri de la Avery, căreia i-a spus Ry, când s-a oprit să ia o pizza.

— Mama întocmeşte o nouă comandă de mobilier, după care trece la materialele textile.

— Ei, *asta da* ştire! Verdele scăpără în mijlocul cenuşiului; pe el aproape că-l ucise. Mi-ar plăcea să văd ce alege. Sunt sigură că o să fie splendid. Şi am auzit zvonindu-se că o să existe o cadă de aramă. El ridică trei degete, iar Clare făcu

ochii mari. Verdele pătrunse în adâncul cenuşiului ceţos, lăsându-l pe Beckett fără oxigen timp de un minut. Trei? se minună ea. Unde găsiţi lucrurile astea?

— Avem metodele noastre.

Ea aruncă o privire

către Laurie, oftând prelung, feminin.

— Imaginează-ţi că te întinzi într-o cadă de aramă. Sună atât de romantic!

Din nefericire, el şi-o imaginã instantaneu ieşind din rochia frumoasă, de vară, cu maci roşii pe fond

albastru – şi intrând în
cada de aramă. Nu, nu
dădea nicio dovadă că
se putea stăpâni.

— Ce fac copiii? o
întrebă, scoţându-şi
portofelul.

— Foarte bine. Se
apropie cu paşi repezi
începutul şcolii, aşa că
sunt tot mai greu de

ţinut în frâu. Harry pretinde că nu e mare brânză, o face pe domnul Pălărie-Veche de când este în clasa a treia. Însă el şi Liam îl lasă pe Murphy să beneficieze de vasta lor experienţă. Nu-mi vine să cred că micuţul meu va merge la grădiniţă!

Discuţiile despre copii îl echilibrau întotdeauna pe Beckett, ajutându-l s-o încadreze pe Clare în categoria „nu ţi-o imagina dezbrăcată“ a mamelor. A! exclamă ea bătând cu degetul în cartea lui Mosley, pe care Laurie se pregătea s-o împacheteze. Încă n-

am avut ocazia s-o citesc. Va trebui să-mi spui cum ţi se pare.

— Sigur că da. Ştii ce, ar trebui să vii pe la han, să vezi interiorul.

— Am tras cu ochiul pe ferestrele laterale, mărturisi ea cu un surâs.

— Ocoleşte şi intră

prin spate.

— Serios? Mi-ar plăcea, dar mi-am închipuit că nu vreţi oameni care să vă stea în drum.

— Aşa e regula, dar… Se întrerupse când auzi clinchetul clopoţeilor, şi două cupluri intrară în

librărie. Oricum, aş face bine să plec.

— Lectură plăcută, îi ură ea, după care se întoarse spre clienţi. Vă pot ajuta să găsiţi ceva anume?

— Facem un tur al regiunii, îi spuse unul dintre bărbaţi. Aveţi ceva despre

Antietam[4]?

— Avem. Permiteţi-mi să vă arăt.

Se îndepărtă, conducându-l, pe când restul grupului începu să cutreiere prin magazin.

Beckett o urmări cu privirea în vreme ce cobora câteva trepte

către o încăpere pe care-
o numeau „anexa“.

— Bun. Pe curând,
Laurie.

— Beck? El se opri cu
degetele pe mânerul
uşii. Cărţile? Cafeaua?

Fata ridică punga
într-o mână şi paharul
cu cafea în cealaltă.

— O, da, râse el,

clătinând din cap. Mersi.

— Cu plăcere. Laurie oftă uşor, întrebându-se dacă prietenul ei o urmărea vreodată cu privirea când se îndepărta.

*

Clare împingea către

oficiul poştal un cărucior cu pachete de cărţi. În timp ce traversa parcarea, răsuflă adânc pentru o clipă când o pală de vânt îi trecu fâlfâind peste faţă.

Trăgea nădejde că era semn de ploaie. O ploaie zdravănă, torenţială, ar fi scutit-o

de udatul grădinii şi al ghivecelor. Dacă n-avea să fie cu fulgere, i-ar fi putut lăsa pe băieţi să alerge pe afară după cină, ca să-şi consume o parte din energie.

Pe urmă era cazul să-i spele bine şi, deoarece era seara de film, să facă nişte floricele. Trebuia

să verifice tabelul, să vadă cui îi venise rândul să aleagă filmele.

Descoperise că tabelele o ajutau să împuţineze disputele, plângerile şi ciorovăielile când cei trei băieţei trebuiau să hotărască dacă să-şi petreacă timpul cu

Sponge Bob, cu *Power Rangers* sau cu gaşca din *Războiul Stelelor*. Respectivele dispute, plângeri şi ciorovăieli nu erau eliminate, dar rămâneau de obicei la un nivel mai uşor de gestionat.

Descărcă pachetele care trebuiau expediate

şi pălăvrăgi câteva minute cu femeia de la oficiul poştal. Fiindcă traficul de pe Route 34 se aglomerase, la revenirea în piaţa centrală apăsă butonul care solicita culoarea verde a semaforului. Şi aşteptă.

Din când în când

avea revelaţia că, măcar din punct de vedere geografic, se întorsese de unde plecase. În rest, totul se schimbase, cugetă, aruncând o privire către imensa prelată albastră.

Şi continua să se schimbe.

Plecase din

Boonsboro ca tânără mireasă, la nouăsprezece ani. Atât de tânără! se gândi acum. Atât de plină de entuziasm şi de încredere şi atât de îndrăgostită. Nu-şi făcuse probleme fiindcă se ducea în Carolina de Nord să-şi înceapă viaţa

alături de Clint, ca soție de militar.

Și se descurcase destul de bine, decise ea. Amenajase locuința, se ocupase de treburile gospodărești și își luase o slujbă cu program redus într-o librărie, grăbindu-se în fiecare zi să ajungă acasă, să

pregătească cina. Aflase că era însărcinată cu numai câteva zile înainte de a fi trimis Clint în prima misiune în Irak.

Atunci învăţase ce e frica, îşi aduse aminte, traversând către Vesta. Însă o echilibraseră optimismul plin de

uimire al tinereţii şi bucuria de a purta un copil pe care venise să-l nască acasă, când abia împlinise douăzeci de ani.

Pe urmă se întorsese Clint, şi plecaseră în Kansas. Liam se născuse în timp ce el se afla în a doua misiune. Când

revenise, fusese un tată extraordinar pentru cei doi băieţei, dar războiul îi furase uşurinţa cu care se lăsa cuprins de veselie, râsul spontan, rostogolitor.

Ea nu ştiuse că era însărcinată când o sărutase Clint, luându-şi rămas-bun. În ziua când

îi înmânaseră steagul de pe sicriu, Murphy se mişcase în ea pentru prima dată.

Iar acum, se gândi, deschizând uşa de sticlă, se întorsese acasă. Pentru totdeauna.

Îşi programase vizita astfel încât să ajungă după masa de prânz şi

înainte de a începe pregătirile pentru cină. Mai multe persoane stăteau răzleţite în întuneric, la mesele de lemn bine lustruite, iar o familie – observă că nu erau localnici – se îngrămădea în separeul din colţ. Bebeluşul lor cu păr buclat dormea

dus pe pernele roşii, cu braţele şi picioarele depărtate.

Clare ridică mâna în semn de salut către Avery, care, în spatele tejghelei, turna cu polonicul sos peste aluat. Simţindu-se ca acasă, se duse să-şi pună un pahar cu limonadă şi

se întoarse lângă prietena ei.

— Cred c-o să plouă.

— Aşa ai spus şi ieri.

— Azi vorbesc serios.

— Bine. O să-mi iau umbrela.

Avery acoperi sosul cu fâşii de mozzarella, adăugă un strat de felioare de cârnaţi, de

ciuperci şi de măsline negre. Deschise unul dintre cuptoarele mari din spatele ei şi împinse pizza înăuntru, totul cu mişcări repezi, îndelung exersate. Scoase din cuptor o alta şi o tăie felii.

O chelneriţă ieşi din bucătărie, rosti în grabă

un „Bună, Clare“ melodios, apoi se îndreptă spre o masă, ducând pizza şi farfurii.

— Pfui, mormăi Avery.

— O zi grea?

— Am muncit de ne-au sărit ochii de la unsprezece până acum o jumătate de oră.

— Eşti de serviciu diseară? se interesă Clare.

— Wendy a sunat să spună că iar e bolnavă, aşadar s-ar părea că fac tură dublă.

— „Bolnavă“ înseamnă că s-a împăcat din nou cu prietenul ei.

— Şi eu m-aş

îmbolnăvi dac-aş fi încurcată cu ratatul ăla. Wendy face o pizza extraordinară. Avery scoase o sticlă cu apă de sub tejghea şi gesticulă ţinând-o în mână. Dar probabil că va trebui să renunţ la ea. Puştii din ziua de azi? Îşi rostogoli ochii de un albastru

strălucitor. Habar n-au ce-i aia etică a muncii.

— Încerc să-mi aduc aminte cum îl chema pe tipul cu care erai cuplată când te-au prins chiulind de la şcoală.

— Lance Poffinberger – a fost o greşeală de moment. Şi, Doamne, am plătit-o

scump. Am dat-o în bară o dată, o singură dată, şi tata m-a închis în casă o lună. Lance este mecanic, lucrează la Canfield's. Avery mişcă din sprâncene în timp ce sorbea din sticlă. Mecanicii sunt focoşi.

— Serios?

— Lance fiind

excepţia care confirmă regula.

Pe urmă răspunse la telefon, luă o comandă, scoase pizza din cuptor şi o tăie ca s-o poată duce chelneriţa la masă.

Clare îşi savură limonada uitându-se cum muncea Avery. Fuseseră prietene în

liceu, conduseseră împreună echipa de majorete. Între ele existase o oarecare rivalitate, dar într-o manieră amicală. Pierduseră legătura când Avery se dusese la facultate, iar Clare plecase la scurt timp după aceea la Fort

Bragg, alături de Clint.

Se regăsiseră când Clare, gravidă cu Murphy şi cu doi băieţi după ea, se mutase din nou în oraş. Iar Avery, cu părul ei roşu, pielea albă ca laptele şi strămoşi scoţieni, tocmai îşi deschisese restaurantul familial cu

specific italian.

— Beckett a trecut mai devreme pe la mine.

— Dă anunţ la ziar!

Clare răspunse sarcasmului ei cu un zâmbet mulţumit de sine.

— A spus că pot arunca o privire în han.

— Da? Stai să pregătesc comanda asta, şi pe urmă mergem.

— Nu pot, nu pot acum. Trebuie să iau copiii peste… Se uită la ceas. Peste o oră. Şi mai avem câteva treburi de făcut. Mâine? Poate înainte de a se aglomera lucrurile aici sau la

librărie?

— Perfect. O să vin pe la nouă să pornesc cuptoarele şi tot restul. Aş putea să plec pe la zece.

— Zece să fie. Acum trebuie să plec. Îmi termin munca, iau copiii, pregătesc cina, le fac baie şi urmează seara

de filme.

— Avem niște ravioli cu spanac excelenți, dacă vrei să scapi de partea cu pregătirea mesei.

Clare vru să refuze, apoi hotărî că ar fi fost un mod minunat de a le da copiilor spanac și ar fi scutit-o de vreo

patruzeci şi cinci de minute petrecute în bucătărie.

— S-a făcut. Ascultă, ai mei vor să le las băieţii sâmbătă noaptea. Ce-ar fi să pregătesc ceva care să nu fie pizza, să deschidem o sticlă de vin şi să petrecem o seară ca

între femei mature?

— E posibil. Am putea să ne punem nişte rochii sexy şi să ieşim, şi eventual să găsim nişte bărbaţi maturi cu care să ne petrecem seara.

— Am putea, dar, fiindcă o să-mi petrec cea mai mare parte a zilei la magazin şi în

pauze o să terorizez trei băieţi ca să probeze haine pentru întoarcerea la şcoală, probabil c-o să-l împuşc pe primul bărbat care o să-mi adreseze un cuvânt.

— Atunci să fie noaptea fetelor.

— Perfect.

Avery împachetă

mâncarea şi o trecu după aceea în contul lui Clare.

— Mulţumesc. Pe mâine.

— Ştii ceva? Sâmbătă o să aduc a doua sticlă de vin şi ceva dulce pentru desert. Şi o să-mi iau şi pijamaua.

— Şi mai bine. Cui îi

trebuie un bărbat când
are o asemenea
prietenă? Clare râse
când Avery îşi repezi
mâna în sus. La ieşire,
aproape că se ciocni cu
Ryder. Doi din trei, zise
ea. L-am văzut pe Beck
mai devreme. Acum nu
mai am nevoie decât de
Owen pentru hat-trick.

— Sunt în drum spre mama. El şi Beck lucrează în atelier. Te duc cu maşina, îi spuse, cu un zâmbet larg. Nu trebuie decât să iau cina comandată, întrucât mama zice că e prea cald ca să gătească.

Clare îşi ridică punga.

— Sunt de aceeaşi părere. Salut-o din partea mea.

— O s-o salut. Arăţi bine, Clare cea Blondă Vrei să mergi la dans?

Ea răspunse zâmbetului lui cu un altul în vreme ce apăsa butonul pentru culoarea verde a semaforului.

— Sigur că da. Vinc să ne iei pe mine şi pe băieţi la opt.

Avu noroc cu semaforul şi traversă rapid, luându-şi rămas-bun cu o fluturare de mână. Încercă să-şi aducă aminte când o invitase ultima oară un bărbat la dans, vorbind

serios.

Nu reuşi.

*

Atelierul Montgomery era tot atât de mare ca o casă şi fusese proiectat pentru a arăta astfel. Se fălea cu o verandă lungă, acoperită – adesea ticsită

de proiecte în diverse stadii de execuţie –, printre care se aflau două scaune Adirondack stricate, aşteptând de vreo doi ani să fie reparate şi vopsite şi având şanse să-şi prelungească aşteptarea.

În partea din spate,

într-un ieşind, erau îngrămădite uşi, ferestre, două chiuvete, cutii cu plăci de mozaic, ţigle, placaj şi o amestecătură de obiecte de tot soiul, recuperate sau rămase de la alte lucrări, sporindu-şi numărul ori de câte ori aveau nevoie de mai

mult spațiu.

Fiindcă talmeș-balmeșul îl scotea din minți, Owen făcea ordine o dată la fiecare câteva luni, după care Ryder sau Becket aduceau acolo un alt obiect și-l trânteau unde se nimerea. El știa al naibii de bine c-o făceau

dinadins.

În zona principală se aflau unelte, bancuri de lucru, rafturi pentru materiale, două lăzi masive, pe rotile, pentru scule, stive de scânduri, borcane vechi pentru conserve şi cutii de tablă pentru cafea, toate etichetate de Owen, în

care ţineau şuruburi, cuie, buloane. Acolo măcar păstrau un fel de ordine, care însă nu corespundea niciodată pe deplin standardelor înalte ale fratelui lor.

Lucrau bine împreună, înviorându-se cu rockul zgomotos de la vechea combină

stereo a familiei. Câteva ventilatoare de podea spulberau căldura, iar fierăstrăul de masă zumzăia în vreme ce Beckett îi alimenta lama cu încă o bucată de lemn de castan.

Îi plăcea să lucreze cu lemnul, îi savura atingerea, mirosul. Cus

– diminutiv de la Atticus – corcitura de labrador cu retriever a mamei sale, îşi întinse trupul masiv sub masă, pregătindu-se să tragă un pui de somn. Fratele lui Cus, Finch, lăsa să cadă o minge piuitoare de baseball la picioarele lui Beckett cam o dată la

fiecare zece secunde.

Dumbass stătea întins pe spate într-o grămadă de rumeguş, cu labele în aer.

Când opri fierăstrăul, Beckett se uită în jos, în ochii lui Finch, care exprimau o aşteptare plină de entuziasm.

— Ţi se pare că am

chef de joacă?

Câinele prinse din nou mingea în gură şi o scuipă pe pantoful stăpânului. Deşi ştia că nu făcea altceva decât să încurajeze o rutină fără sfârşit, acesta înhăţă mingea şi o aruncă afară, pe uşa deschisă. Goana lui Finch,

desprinsă parcă din desenele animate, era o ilustraţie vie a bucuriei ludice.

— Ai azvârlit-o cu mâna aia? îl întrebă Ryder.

Beckett îşi şterse saliva câinelui de pe jeanşi.

— Sunt ambidextru.

Luă următoarea bucată de lemn de castan măsurată şi marcată de Ryder, în timp ce Finch se întoarse cu mingea şi i-o aruncă la picioare.

Activitatea continuă, Ryder măsurând şi marcând, Beckett tăind, iar Owen asamblând

bucăţile cu clei şi cu scoabe, aşa cum indicau desenele prinse în piuneze pe plăci de placaj.

Unul din cele două corpuri de mobilier înalte până în tavan care aveau să flancheze şemineul din bibliotecă aştepta să fie şlefuit şi

băiţuit şi să i se monteze uşile dulapurilor din partea de jos. Odată ce aveau să-l finiseze şi pe al doilea, Owen urma să se ocupe de ornamentare.

Erau cu toţii suficient de îndemânatici, se gândi Beckett, dar nimeni nu putea nega

că Owen era cel mai meticulos dintre ei trei.

Opri fierăstrăul, aruncă mingea pentru freneticul Finch şi observă că afară se lăsase întunericul. Cus se săltă căscând şi întinzându-se şi se sprijini de piciorul lui Beckett, frecându-se de

el înainte de a ieşi agale pe uşă.

„E timpul să încheiem“, decise Beckett scoţând trei beri din vitrina frigorifică veche.

— A sosit momentul primei beri, îşi anunţă el fraţii, venind spre ei şi întinzându-le sticlele.

— Te-aud.

Ryder trase un şut în mingea aruncată de câine la picioarele sale, propulsând-o prin fereastra deschisă cu aceeaşi precizie cu care trimitea mingea de fotbal în poartă în liceu.

Finch se avântă pe urmele ei, făcând un

salt din fugă. În clipa următoare, dinspre verandă se auzi o bufnitură.

— Aţi văzut? întrebă Beckett, acoperind râsetele fraţilor săi. Câinele ăsta e ţicnit.

— O săritură al naibii de reuşită. Ryder îşi umezi degetul mare,

frecându-şi-l apoi de peretele corpului de bibliotecă. Un lemn frumos. Castanul a fost o alegere bună, Beck.

— O să se asorteze bine cu podeaua. Canapeaua de acolo trebuie să fie din piele, hotărî el. De culoare întunecată, dar intensă,

cu o nuanță mai deschisă pe scaune, pentru contrast.

— Cum o fi. Lustrele comandate de mama au sosit azi, îl anunță Ryder sorbind din bere.

Owen își scoase telefonul să-și noteze ceva.

— Le-ai făcut o

verificare?

— Am fost puţin cam ocupat.

Owen mai notă ceva.

— Ai etichetat lăzile? Le-ai depozitat?

— Da, da. Sunt etichetate şi în subsol, la Vesta. Au venit şi corpurile de iluminat din sala de mese –

lustrele şi aplicele. O parte.

— Am nevoie de avizele de ambalare.

— Sunt pe şantier.

— Trebuie să ţinem hârtiile în ordine.

Finch se întoarse tropotind, aruncă mingea şi dădu din coadă de parcă ar fi lovit

cu ciocanul.

— Să vedem dac-o mai face o dată, sugeră Beckett.

Ryder trase îndatoritor încă un şut, azvârlind mingea pe fereastră. Câinele se repezi după ea, iar bufnitura se auzi fără întârziere. Intrigat,

Dumbass se îndreptă alene spre fereastră şi puse labele de pervaz. O clipă mai târziu, încercă să se târască afară.

— Trebuie să-mi iau un câine. Owen sorbi din bere cu ochii la Dumbass, care azvârlea din picioarele din spate

şi râcâia. Îmi iau unul imediat ce terminăm lucrarea asta.

Închiseră şi îşi luară berea afară, unde îşi petrecută alte cincisprezece minute discutând despre munca lor şi aruncând mingea pentru neobositul Finch.

Greierii şi licuricii umplură fâşia de gazon şi pădurea din jur de sunete şi de scânteieri. O bufniţă îşi aduna din când în când puterile pentru un ţipăt de jale. Îl duse pe Beckett cu gândul la alte nopţi înăbuşitoare de vară în care ei trei alergau în

toate părţile, tot atât de neobosiţi ca Finch. Cu luminile casei de pe colină aprinse, aşa cum erau şi în momentul acela.

Când venea semnalul – luminile se aprindeau şi se stingeau ritmic –, era timpul să se întoarcă acasă, întotdeauna prea

devreme.

Se gândi cu un strop de îngrijorare la mama lui, singură în conacul din pădure. Când le murise tatăl – şi asta fusese o lovitură grea – toţi trei se mutaseră înapoi în căminul părintesc, însă peste vreo două luni ea le

dăduse papucii.

Cu toate acestea, cel puţin unul dintre ei găsea, cam o dată pe săptămână, un pretext ca să-şi petreacă noaptea acolo. Dar adevărul era, pur şi simplu, că ea se descurca de minune. Avea munca ei, avea o soră, avea prieteni, avea

câini. Justine Montgomery nu rătăcea prin casă. Locuia în ea.

Ryder dădu din cap către casa cu veranda şi bucătăria luminate – pentru cazul că ei s-ar fi întors.

— Precis e încă trează, căutând materiale pe internet.

— Se pricepe, spuse Beckett. Şi dacă nu şi-ar petrece ea timpul cu asta şi n-ar avea un ochi desăvârşit, am fi obligaţi s-o facem noi.

— Nici cu tine nu mi-e ruşine. Cum era? „Culoare întunecată, dar intensă, pentru contrast“?

— Ăsta e designul, frăţioare.

— Apropo, se amestecă Owen, încă mai avem nevoie de lumini de avarie şi indicatoare pentru ieşirile de urgenţă.

— Caut. N-o să punem ceva urât, îl asigură Beckett

adâncindu-şi mâinile în
buzunare. O să găsesc
ceva care se potriveşte.
Răsucindu-se înspre
Ryder, îi spuse: Îţi pot
acorda cea mai mare
parte a zilei de mâine.

— Să-ţi aduci trusa
de scule.

*

Conduse către casă cu vântul suflând prin geamurile deschise ale camionetei. Melodia celor de la Goo Goo Dolls care se revărsa din casetofon îi aduse aminte de anii de liceu şi, inevitabil, de Clare.

Se întoarse pe drumul cel mai lung,

ocolind pe străzi lăturalnice. Pur şi simplu fiindcă voia să conducă, îşi spuse, nu fiindcă traseul acela trecea pe lângă casa ei. Nu era un hărţuitor.

Încetini puţin, studiind căsuţa aflată chiar la marginea oraşului, şi văzu că,

întocmai ca în locuința familiei sale, lumina din bucătărie era aprinsă – ca şi acelea de pe veranda din faţă şi din camera de zi, remarcă el.

Nu se putea gândi la un pretext ca să oprească, nu fiindcă s-ar fi cuvenit s-o facă, dar…

Şi-o imaginărelaxându-se după o zi plină, poate citind o carte sau uitându-se la televizor. Furând un mic răgaz alături de copiii ghemuiţi în aşternuturi.

Ar fi *putut* să-i bată la uşă. „Salut, s-a nimerit s-ajung în cartier, am

văzut lumină. Am uneltele în camionetă dacă vrei să-ţi repar ceva.“ Ce idee!

Îşi continuă drumul. În întreaga istorie a relaţiilor sale cu sexul opus, Clare Murphy Brewster era, printre semenele sale, singura care-l tulbura şi-l uluia.

Îşi reaminti că el se descurca bine cu femeile. Probabil fiindcă pur şi simplu îi plăceau: îi plăcea cum arătau, cum vorbeau, cum miroseau, îi plăcea felul bizar în care raţionau. De la copiliţă la străbunică, aprecia compania feminină.

Nu i se întâmpla niciodată să nu-şi poată găsi cuvintele în prezenţa unei femei, cu excepţia cazului când era vorba de Clare. Nu-şi dădea niciodată prea târziu seama ce ar fi trebuit să spună sau că spusese ce nu trebuia, cu excepţia cazului când

era vorba de Clare. Niciodată nu i se întâmpla să se simtă atras de o femeie fără să facă măcar o singură mutare de deschidere. Cu excepţia cazului când era vorba de Clare.

Se descurca mult mai bine cu persoanele de felul surorii lui Drew. O

femeie pe care o considera atrăgătoare, cu care îi plăcea să flirteze şi care nu-l făcea să reflecteze la nesfârşit sau să-şi dorească prea multe.

Era timpul să şi-i scoată din minte, o dată pentru totdeauna, pe Clare şi pe băieţii ei

fermecători.

Opri în parcarea din spatele casei şi se uită în sus, către propriile sale ferestre întunecate. Intenţiona să lucreze puţin şi să se culce devreme, întrucât avea nevoie de o porţie bună de somn.

În schimb, hotărî să

traverseze strada. Voia să facă o plimbare prin interior, să vadă ce făcuseră în ziua aceea Ry, echipa lui şi subcontractorii.

Recunoscu în sinea lui că nu era pregătit să-şi ţină singur companie, iar misterioasa locatară a hanului era mai bună

decât nimic.

*

Acasă la Clare, Mighty Morphin Power Rangers îşi purtau războiul împotriva forţelor răului. Bombele explodau; rangerii alergau, se răsuceau în aer, se rostogoleau şi

şarjau. Clare văzuse DVD-ul acela ş nenumărate altele din aceeaşi serie atât de des, încât putea spune cu ochii închişi când trebuia să răsune fiecare detunătură.

Asta-i oferea avantajul de a pretinde că era captivată de

acțiune în timp ce-și derula o listă în gând. Cu brațele și picioarele rășchirate, Liam îți ținea capul în poala ei. Când îl privi pe furiș, văzu că avea ochii deschiși, dar sticloși. De-acum nu mai dura mult.

Harry era întins pe podea, cu un ranger

roşu în mână. Neclintirea lui îi spuse că adormise deja. Însă Murphy, bufniţa de noapte, stătea lângă ea – tot atât de vioi şi de fascinat cum fusese când văzuse filmul prima oară.

Avea să rămână treaz şi extaziat până la

miezul nopţii, dacă ea i-o îngăduia. Ştia perfect că la final urma s-o implore să mai vadă un episod.

Iar ea trebuia neapărat să-şi plătească facturile, să termine de împăturit lenjeria, să schimbe în plus şi prosoapele, dacă tot era

la capitolul ăsta. Şi trebuia să înceapă cartea cea nouă pe care o adusese acasă – nu doar de plăcere, deşi aceasta nu lipsea, ci şi fiindcă vedea în lectură o parte importantă a activităţii sale.

Gândindu-se ce altceva îi mai rămânea

pe listă, îşi dădu seama că nu avea nicio şansă de a merge la culcare prea devreme. Era numai şi numai vina ei, îşi aminti, fiindcă se lăsase convinsă de băieţi să vadă două filme de la cap la coadă. Pe de altă parte, concesia îi făcea extrem de fericiţi şi îi

oferea ei bucuria de a petrece o seară cuibărită în mijlocul omuleţilor săi.

Lenjeria putea să mai aştepte, însă băieţii n-aveau să fie întotdeauna încântaţi să-şi petreacă seara acasă, uitându-se la filme cu mama lor.

Aşa cum prezisese, în

clipa când binele învinse răul, Murphy îi adresă o privire imploratoare cu ochii lui mari, căprui. În mod ciudat, medită ea, era singurul care moştenise culoarea ochilor lui Clint, iar genetica o combinase cu părul ei blond.

— Te rog, mami! Nu sunt obosit.

— Ai văzut două filme. Gata, niciunul mai mult! Îşi întări cuvintele dându-i un bobârnac peste nas.

Faţa lui frumoasă, cu nas cârn şi pistrui, se încreţi într-o expresie de o nefericire cumplită.

— Te rog! Numai un episod!

Vorbea ca un om mort de foame, care cerşeşte o coajă de pâine uscată.

— Murphy, a trecut deja ora de culcare. De data asta, Clare ridică un deget când îl văzu deschizând gura. Şi

dacă acum ai de gând să te văicăreşti, o să ţin cont de asta pentru următoarea seară cinematografică. Hai, du-te sus şi fă pipi.

— Nu-mi vine să fac pipi.

— Du-te şi fă oricum.

Copilul plecă târşâindu-şi picioarele,

de parcă s-ar fi dus la spânzurătoare, în vreme ce ea îl prinse mai bine pe Liam şi se ridică de pe canapea. Părul lui cu bucle bogate, castanii-aurii, mirosea a şampon şi o gâdila pe gât. Îl cără pe trepte până în baia unde Murphy repeta „Nu-mi vine să fac

pipi“ în timp ce-şi golea vezica.

— Lasă colacul ridicat şi nu trage apa.

— Trebuie s-o fac. Tu ai spus.

— Da, dar trebuie să meargă şi Liam la toaletă. Ia-o-nainte şi vârâ-te în pat, puiule. Vin imediat şi eu.

Cu dexteritatea oferită de experienţă, Clare îl puse pe Liam îr picioare, ţinându-l apoi cu o mână în poziţie verticală şi lăsându-i cu cealaltă în jos pantalonii scurţi ai pijamalei.

— Să facem pipi, voinicule.

— Bine.

Puştiul se legănă şi, când îşi direcţionă jetul, Clare se văzu nevoită să-i ghideze mâna ca să nu fie nevoită mai târziu să curețe pereţii.

Îi săltă pantalonii şi îşi propuse să-l călăuzească spre pat, dar el se răsuci, ridicându-şi mâinile.

Îl duse în braţe până în cameră – cea menită să fie dormitorul principal – şi-l întinse pe salteaua de jos a unuia din cele două seturi de paturi suprapuse. Murphy era în celălalt pat de jos, ghemuit alături de un Optimus Prime[5] de

pluş.

— Mă-ntorc imediat, şopti ea. Mă duc să-l iau pe Harry.

Repetă ritualul cu fiul ei cel mare, însă numai până la uşa băii. Harry hotărâse de curând că mama lui era o fată şi că fetelor nu le era permis să asiste când

făcea el pipi.

Clare se asigură că era destul de treaz ca să se țină pe picioare și ieși din baie. Tresări ușor când se trânti colacul vasului de toaletă și așteptă până când auzi trăgându-se apa.

Harry ieși clătinându-se.

— În maşină sunt broaşte albastre.

— Hmm. Ştiind că visa des şi că visele lui erau pline de fantezie, îl conduse către pat. Îmi place albastrul. Urcă.

— Cea roşie e la volan.

— Probabil că e cea mai bătrână dintre ele.

Îl sărută pe obraz – el adormise deja din nou –, se duse să-l sărute pe Liam, apoi se aplecă spre Murphy.

— Închide ochii.

— Nu sunt obosit.

— Închide-i oricum. Poate reuşeşti să ajungi la Harry şi la broaştele albastre. Cea roşie

conduce maşina.

— Sunt şi câini?

— Dacă vrei tu să fie… Noapte bună.

— ’oapte bună. Putem să ne luăm un câine?

— Ce-ar fi să visezi deocamdată unul?

Aruncă o ultimă privire către băieţii ei,

către lumea ei, în lumina veiozei cu Spiderman, după care se duse la parter, să-şi rezolve problemele de pe lista pe care o avea în minte.

Adormi imediat după miezul nopţii, cu cartea în mâini şi cu lumina aprinsă. Visă

broaştele albastre cu şoferiţa lor roşie şi câini violeţi şi verzi. În mod bizar, îşi dădu ea seama când se trezi doar cât să stingă lampa, în vis apăruse şi Beckett Montgomery, zâmbindu-i în timp ce ea cobora treptele din librărie.

capitolul 3

La ora nouă, Clare
opri maşina pe pietrişul
din spatele librăriei
Turn The Page.
Deoarece mama ei –
Dumnezeu s-o
binecuvânteze – luase
băieţii la ea pentru o zi
întreagă, avea timp să

lucreze în liniște înainte de a veni Laurie să deschidă magazinul. Își agață de umăr geanta și servieta, traversă parcarea către ușa din spate și o descuie. Aprinse luminile cu un gest scurt și străbătu încăperea în care depozitau produsele

complementare, ajungând în sala din față. Adora senzația pe care i-o crea magazinul, felul în care se succedau raioanele, rămânând totuși distincte.

În clipa când văzuse clădirea veche, situată imediat dincolo de marginea pieței

centrale, ştiuse că acel loc avea să-i aparţină. Încă mai ţinea minte entuziasmul şi tulburarea din momentul în care luase decizia. Pe de altă parte însă, cum investiţia provenea din suma oferită de armată soţiilor militarilor căzuţi, Clint

devenise, într-un fel, partener în afacerea care urma să le asigure existența ei și copiilor.

Cumpărarea proprietății, alcătuirea unui plan de afaceri, deschiderea conturilor, achiziționarea mobilierului și a cărților, cărți și iar cărți.

Intervievarea potenţialilor angajaţi, amenajarea sălilor. Încordarea, stresul, volumul total de timp şi de efort o ajutaseră să reziste. Să supravieţuiască.

Atunci se gândise că magazinul o salvase. Fără el, fără tensiune,

fără muncă, fără concentrare, s-ar fi putut nărui, s-ar fi putut topi în lunile de după moartea lui Clint şi dinainte de naşterea lui Murphy.

Trebuise să fie puternică pentru băieţi, pentru ea însăşi. Să fie puternică, să aibă un

scop, o țintă – și un venit.

Acum le avea, își zise, trecând în spatele tejghelei, să pună de cafea. Mama, soția militarului – văduva – se transformase într-o femeie de afaceri, o patroană.

Între copiii ei și

magazin, orele erau lungi, munca era permanentă. Dar îi plăcea, cugetă, preparându-şi un espresso slab. Îi plăcea să fie ocupată, simţea o satisfacţie profundă ştiind că era capabilă să se întreţină pe ea şi pe copiii ei şi că o făcea

adăugând oraşului său natal o afacere solidă.

N-ar fi reuşit fără părinţii ei sau fără susţinerea şi afecţiunea părinţilor lui Clint. Sau fără prietene ca Avery, care-i oferise sfaturi pline de bun-simţ în privinţa afacerilor şi un zid al plângerii.

Duse cafeaua la etaj şi se aşează la birou. Îşi deschise computerul şi, fiindcă se gândise la părinţii lui Clint, le trimise un e-mail scurt, la care ataşă poze de-ale copiilor, înainte de a trece la actualizarea site-ului web al librăriei.

Când sosi Laurie,

Clare îi strigă de sus bună dimineaţa. Mai acordă site-ului câteva minute înainte de a se ocupa de restul e-mailurilor. După ce adăugă nişte articole la o comandă, coborî la parter, unde Laurie era aşezată la computerul ei din spatele zidului

despărţitor scund.

— Am primit nişte comenzi frumoase pe internet în timpul nopţii. Am… Laurie îşi ridică sprâncenele deasupra ochilor de culoarea ciocolatei. Hei, azi arăţi extraordinar!

— Ei, mersi. Încântată, Clare se

răsuci scurt în rochia verde cu bretele. Dar nu-mi pot permite să-ți măresc salariul.

— Serios. Radiezi toată.

— Cine nu radiază, pe căldura asta? Mă duc să văd ce se mai întâmplă pe la han, dar îmi iau telefonul, în caz

că ai nevoie de mine. Altminteri, o să fiu înapoi cam în jumătate de oră.

— Nu te grăbi. Şi vreau amănunte. A, încă n-ai trimis comanda aia de cărţi la Penguin, nu-i aşa?

— Nu, m-am gândit s-o fac la întoarcere.

— Perfect. O parte
dintre comenzile astea
ne limitează la un
singur exemplar dintr-o
serie. O să-ți explic
înainte de a trimite
cererea.

— În regulă. Dacă tot
ies, ai nevoie de ceva?

— N-ai putea să-l
aduci la pachet pe unul

dintre băieţii Montgomery?

Clare zâmbi în timp ce deschidea uşa din faţă.

— N-ai nicio preferinţă?

— Am încredere în judecata ta.

Clare ieşi râzând şi îi trimise lui Avery un

SMS: *Ajung imediat.*

Prietena ei apăru aproape instantaneu în uşa restaurantului.

— Şi eu, strigă ea.

Stăteau în colţuri opuse, aşteptând lumina verde a semaforului – Clare în rochia ei răcoroasă, Avery în pantaloni negri trei

sferturi şi în tricou.

Se întâlniră la jumătatea drumului, când traversau Main Steet.

— Ştiu al naibii de bine că ţi-ai petrecut câteva ore fără să-i scapi din ochi pe cei trei băieţi, pregătindu-le micul dejun,

despărţindu-i când se ciorovăiesc.

— Asta e viaţa mea, încuviinţă Clare.

— Cum se face că nu transpiri niciodată?

— E un har.

O porniră în josul trotuarului, aplecându-se ca să treacă pe sub schele.

— Clădirea asta mi-a fost dragă întotdeauna. Uneori o privesc pur şi simplu pe fereastra biroului meu şi mi-o imaginez aşa cum era.

— Eu abia aştept să văd cum va fi. Dacă le reuşeşte treaba asta, afacerile noastre, scumpo, vor avea precis

de profitat. Ca toate celelalte din oraş.

— Să le ţinem pumnii. Ne merge bine, dar dacă am avea aici un hotel ca lumea, mamă, mamă! Aş putea atrage mai mulţi autori, aş organiza evenimente de anvergură. Iar oaspeţii ar veni la tine la

prânz sau la cină.

Se opriră o clipă în spate, uitându-se la terenul accidentat, la scânduri şi la moloz.

— Mă-ntreb ce-au de gând să facă aici, zise Avery. Cu balcoanele astea, îţi doreşti ceva fabulos. Circulă zvonuri din belşug. De la o

parcare mai spaţioasă pânã la o grădină sofisticată.

— Eu am auzit de o fântână arteziană şi de o piscină pentru concursuri de înot.

— Să cerem informaţii de la sursă. Când intrară, Avery aruncă o privire spre

Clare şi îi strigă, încercând să se facă auzită peste zgomotul asurzitor: Nivelul testosteronului tocmai a sărit la cinci sute de puncte.

— Şi e în creştere. Au păstrat arcadele. Se apropie, studiind deschiderile largi,

arcuite, din faţă şi din dreapta. Mă întrebam dacă o să le păstreze. Reprezintă aproape singurul lucru pe care mi-l aduc aminte de pe vremea când aici era un magazin de antichităţi. Mama îl frecventa cu asiduitate. Se apropie de arcada centrală şi

remarcă scara provizorie, grosolană. N-am fost niciodată la etaj. Tu?

— M-am furişat o dată, când eram la liceu. Avery studie treptele. Cu Travis McDonald, o pătură şi o sticlă de vin Boone's Farm Apple. Am făcut-o acolo, sus.

— Ce nebunie!

— Tata m-ar fi omorât, m-ar omorî şi acum, aşa că nu spune nimănui. Oricum, n-a durat prea mult. N-am apucat s-o facem a doua oară, că el s-a speriat. Uşile şi duşumelele scârţâiau. Am vrut să văd ce se-ntâmplă, dar

lui îi era îngrozitor de frică. N-a mai reuşit să mişte nimic. Avery începu să urce râzând. N-a simţit nici mirosul de caprifoi – sau n-a recunoscut niciodată.

— Caprifoi?

— Un miros puternic, ameţitor, ca şi cum mi-aş fi îngropat

nasul printre lujeri. Cu tot ce se întâmplă acum, aş zice că făptura care bântuia noaptea pe aici s-a mutat.

— Crezi în aşa ceva? În stafii?

— Sigur că da. Se spune că stră-stră-străbunica mea încă mai bântuie prin conacul ei

de lângă Edinburgh. Uimită, Avery se opri şi îşi puse mâinile în şolduri. Ooo! Cu siguranţă nu mai arată la fel ca atunci când l-am sărutat pe Travis McDonald.

Dincolo de tocurile nefinisate ale uşilor de la primul etaj era un

coridor care mirosea a de toate, de la praf până la lemn şi clei de tapet. Îi auziră pe muncitorii aflaţi deasupra, la etajul al doilea, şi sub ele, la parter. Clare intră în camera din stânga ei. Uşor albăstruie din cauza prelatei care astupa fereastra, lumina

se revărsa peste podea.

— Mă întreb ce cameră e asta. Ar trebui să-l găsim pe unul dintre fraţii Montgomery. O, uite, c să aibă o uşă către balcon. Îmi place.

— Apropo de plăcere, uite ce dimensiuni are baia

asta! exclamă Avery gesticulând. După cum arată ţevile, adăugă ea când i se alătură Claire, aici o să fie cada, acolo un duş, acolo o chiuvetă dublă.

— E mai mare decât baia mea şi cea a băieţilor la un loc. Invidia pură, nediluată,

o străbătu ca un val. Aş putea locui aici. O are toate sunt la fel de mari? Trebuie să aflu ce cameră e asta.

Se grăbi să traverseze dormitorul, apoi se întoarse, gata să treacă dincolo de cadrul uşii. Şi se ciocni de Beckett.

Mâinile lui se

ridicară, vrând s-o ajute să-şi menţină echilibrul. Clare se întrebă dacă părea tot atât de surprinsă şi de tulburată ca el. Probabil mai mult decât el, îşi imagină, întrucât ciocanul pe care-l purta la centură o împungea în şold, provocându-i o durere

acută.

— Scuze, rostiră într-un glas, şi ea râse.

— Încep eu. Nu mă uitam pe unde merg. Mărimea băii de aici m-a lăsat cu gura căscată. Mă duceam să te caut.

— Pe mine?

— S-ar fi cuvenit să vin la tine încă de la

început, dar toată lumea era extrem de ocupată. Trebuie să aflu ce cameră e asta înainte de a mă muta în ea.

— Înainte de… Ha! Mintea îi era copleşită de parfumul ei, de faptul că o simţea sub palmele lui, de cenuşiul incredibil al ochilor

care-l priveau candid. Probabil c-o să-ţi placă mai mult când o să fie gata.

— Zugrăveşte-mi-o.

Pentru o jumătate de secundă, Beckett interpretă cuvântul ad litteram şi se întrebă dacă Owen adusese varul. Se retrase

deliberat cu un pas. Coeficientul lui de inteligență se micșora evident cu cincizeci de puncte când o atingea pe Clare.

— Păi…

— E proiectul tău.

— În cea mai mare parte. A, bună, Avery.

În ochii ei licărea un

hohot de râs.

— Mă gândeam c-oi fi înghiţit vreo pilulă care m-a făcut invizibilă. Nu-mi vine să cred cât de mult s-a schimbat locul ăsta, Beck. Ultima oară când am fost aici erau geamuri şi cărămizi sparte, porumbei şi

stafii.

— Geamurile şi cărămizile n-au fost o corvoadă la fel de grea ca porumbeii, crede-mă. Iar stafia încă o mai avem pe-aici.

— Serios?

El făcu în glumă cu ochiul şi-şi potrivi mai bine şapca prăfuită.

— Nu răspândi vestea, te rog. Întâi trebuie să stabilim dacă ea va fi o piedică sau un atu.

— Ea. Caprifoi.

Beckett înălţă din sprâncene.

— Da. De unde ştii?

— Am avut o scurtă întâlnire, cu ani în

urmă.

Văzând expresia feţei lui, Avery îşi trecu degetul peste buze, ca şi cum ar fi tras un fermoar, apoi îşi duse mâna la inimă.

— Apreciez asta. Oricum, camera se numeşte Titania şi Oberon.

— Cada de aramă.

Clare se duse glonț spre baie, în foşnetul fustei.

— Imensa cadă de aramă, confirmă Beckett, urmând-o. Acolo, de-a lungul peretelui. Plăcile de faianță o vor scoate în evidență, vor rivaliza cu

ea, având nuanțe arămii
și pământii. Podele
încălzite. Toate băile vor
avea dalele încălzite.

— Nu mai am mult
și încep să plâng.

Simțindu-se mult
mai în largul său, el îi
zâmbi.

— Acolo va fi duşul.
Uşi de sticlă fără rame,

dispozitive de fixare din bronz lustruit. În partea aia se va afla un suport de prosoape încălzit, o altă trăsătură comună a tuturor băilor. Două chiuvete de aramă, ambele pe acelaşi gen de suport din lemn, cu un blat de cupru între ele. WC-ul o să fie

acolo.

— Renumita toaletă magică, comentă Avery. Despre asta s-a dus vestea. Ceva care e în acelaşi timp bideu şi vas de toaletă, la care se trage apa automat, iar capacul se saltă când te apropii de el, îi explică ea lui Clare.

— Fugi de-aici!

— La dispoziţia dumneavoastră. Beckett se întoarse în dormitor cu un zâmbet larg. Patul va fi acolo, cu faţa către cameră. Cadru din fier, cu baldachin deschis, în nuanţe de aramă şi de bronz, cu un model cu lujeri şi frunze. E o

frumusețe.

— Ca o boltă de verdeață, murmură Clare.

— Asta e intenția. O să-l drapăm în parte, adică o vor face oamenii noştri care se ocupă de stofe. O comodă acolo, cu un televizor cu plasmă deasupra.

Noptiere lăcuite şi veioze ca nişte arbori. Cred că sub fereastră e nevoie de o banchetă. Pereţi de un verde palid şi nişte perdele fine la ferestre – facem jaluzele din lemn întunecat, pentru intimitate, iar geamurile vor fi dintr-o sticlă specială. Adăugaţi

câteva accesorii, şi gata.

Clare oftă.

— Un umbrar romantic pentru doi, în miez de vară sau de iarnă.

— Vrei să ne scrii broşura de prezentare? De fapt, nu glumeam, adăugă el, când o auzi râzând.

— O! Evident luată prin surprindere, Clare îşi roti privirea prin camera goală. Pot să vă ajut dacă tu…

— Eşti angajată.

Ea ezită, apoi zâmbi.

— Atunci ai face bine să ne oferi un tur amănunţit. În mai multe etape, spuse,

uitându-se la ceas. Acum mi-au mai rămas doar câteva minute.

— Mie mi-ar plăcea cu adevărat să văd spațiul destinat bucătăriei. Nu mă pot abține, zise Avery. E ca o boală.

— Vă duc jos. O să ne continuăm drumul

către etajele superioare
când o să ai timp, îi
spuse lui Clare.

— Perfect. Asta ce e?

Beckett aruncă o
scurtă privire în jur în
timp ce ieşeau.

— Elizabeth şi Darcy.

— Pur şi simplu ador
Mândrie şi prejudecată.
Ce-o să… Nu, nu, nu-

mi spune. Nu mai ajung niciodată la lucru.

— Să-ţi enumăr doar trăsăturile esenţiale, zise el în timp ce coborau. Tăbliile de la cap şi de la picioare ale patului vor fi tapisate în culoarea lavandei şi a fildeşului, cada va fi albă, în formă de papuc, dalele într-o

combinaţie de crem şi auriu pal.

— Hmm, elegant şi fermecător. Domnişoara Bennett şi domnul Darcy ar fi de acord.

— E clar că trebuie să scrii prezentarea.

La baza scărilor o luă la dreapta, schimbându-şi brusc direcţia când îl

auzi pe Ryder înjurând în spălătorie.

— Dar-ar naiba.

— E o problemă, răspunse Owen. O s-o rezolv.

— Ce problemă? se interesă Beckett.

Owen îşi îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor săi de

tâmplar.

— Karen Abbott e gravidă.

— Mama ta nu ți-a vorbit niciodată despre sexul protejat? întrebă Avery, strecurându-se pe lângă brațul lui Beckett.

Owen îi adresă o privire lipsită de

expresie.

— Ce nostim. Copilul este al lui Jeff Corver. Au tot ieşit împreună de anul trecut, când Chad a plecat la facultate.

— Au făcut mai mult decât să iasă, bombăni Ryder. Iisuse, ea trebuie să aibă patruzeci şi ceva

de ani. Cum a reuşit să rămână gravidă la vârsta asta?

— Observ că nu te întrebi cum a reuşit Jeff Cover s-o lase gravidă la vârsta lui, bombăni Avery.

— Are patruzeci şi trei de ani. Owen ridică din umeri. Ştiu pentru

că am discutat cu ea despre postul de administrator al hotelului. Ajunseserăm la o înţelegere. Acum se măritã cu Jeff şi aleg nume pentru copil.

— E ca naiba. Dir punctul nostru de vedere, adăugă rapid Beckett observând

privirea dezaprobatoare
pe care i-o aruncase
Clare. O cunoaştem pe
Karen – ea, mama şi
Owen se ocupă de
detalii. La naiba, ea a
ales culorile zugrăvelii
pentru apartamentul
administratorului, de la
etajul doi.

— Şi avea experienţă

în activitatea hotelieră, se amestecă Owen. A lucrat la Clarion. O să-mi întind antenele ca să caut un înlocuitor.

— Ştiu pe cineva, interveni Avery ridicând un deget. Cunosc persoana ideală. Hope, spuse, întorcându-se spre

Clare.

— E persoana ideală, într-adevăr.

— Hope şi mai cum? vru să ştie Owen. Cunosc pe toată lumea, şi nu ştiu nicio Hope ideală.

— Beaumont, şi ai întâlnit-o o dată, aşa cred, când a venit aici în

vizită, dar n-o cunoşti. Am fost colege de facultate şi am păstrat o relaţie destul de strânsă. Este la Washington şi se gândeşte să se mute.

— Ce-o face ideală? întrebă Ryder.

— Pentru început, o diplomă în management hotelier,

apoi vreo şase ani de experienţă la Wickham – un hotel boutique şic din Georgetown. În ultimii trei ani a fost directoare.

— Sună prea perfect. Care-i hiba?

— Niciuna în ceea ce-o priveşte pe Hope. E vorba de nemernicul cu

care-a fost încurcată şi ai cărui părinţi sunt proprietarii hotelului. A lăsat-o baltă pentru o pipiţă cu pedigri şi ţâţe artificiale.

— Îşi duce contractul până la capăt, dovedind că este o profesionistă desăvârşită, completă Clare. Caută un loc

unde să se mute, îşi cântăreşte opţiunile.

— Din Georgetowr la Boonsboro? Ryder ridică din umeri. De ce-ar face-o?

— De ce nu? contraatacă Avery.

— Eu şi Avery am încercat s-o convingem să se mute aici sau,

oricum, mai aproape de noi. Regiunea îi place. Cu cât se gândea mai mult la asta, Clare o dorea mai mult. Vine din când în când în vizită la Avery, aşa ne-am împrietenit. Anul trecut am fost la Wickham pentru un weekend între fete şi

pot să depun personal mărturie că Hope se descurcă excelent.

— Chiar crezi că o să treacă de la conducerea unui hotel de lux dintr-o metropolă la un han dintr-un orăşel ca al nostru?

Avery îi zâmbi lui Owen.

— E posibil, mai ales dacă locul ăsta o să arate şi în rest la fel de bine ca Titania şi Oberon.

— Am nevoie de mult mai multe informaţii, insistă bărbatul.

— Prezintă-mi spaţiul rezervat pentru bucătărie, şi pe urmă

poţi veni la local. O să-ţi ofer toate detaliile despre ea şi o să-i dau telefon, dacă vrei.

— S-a făcut.

— Cum arată? strigă Ryder.

— Ăsta e unul dintre motivele care fac din Jonathan Wickham un nemernic. Cum să

părăseşti pe cineva care
arată ca Hope, are
inteligenţa şi energia ei,
pentru o snoabă
înţepată, o adevărată
prădătoare socială?

— Confirm. Trebuie
să mă întorc la muncă,
zise Clare. Să-mi spui ce
părere are Hope. Ar fi
extraordinar. Îndreptă

spre Beckett o privire radioasă. O să fii aici mai târziu? Aş putea reveni pe la două, două şi jumătate.

— Sigur că da.

— Atunci pe curând. A, şi-o să fiţi cu adevărat norocoşi s-o aveţi pe Hope dacă treaba asta iese bine.

E s t e într-adevăr perfectă.

Ryder se încruntă în timp ce ea ieşea în grabă.

— Nu-mi place perfecţiunea. Pentru că nu există niciodată, dar nu vezi beleaua decât prea târziu.

— Ţi-am admirat şi

ți-am invidiat întotdeauna optimismul.

— Optimiştii nu văd niciodată bocancul repezit spre ei înainte de a le trimite boaşele tocmai în gât. Optimismul ține de modul în care o femeie de patruzeci şi trei de

ani ajunge să aibă un fiu la facultate şi un altul la dospit.

— Owen o să rezolve problema. Asta face întotdeauna.

*

Clare se întâlni cu un agent de vânzări, apoi, în timp ce semna pentru

o livrare, stătu de vorbă cu tipul care se ocupa de aprovizionare. Îi plăceau mărfurile noi, îi plăcea să deschidă cutii de carton şi să găsească înăuntru zeci de cărţi între coperţile cărora se găseau atâtea poveşti, atâtea lumi, atâtea cuvinte.

În timp ce le punea pe rafturi, se întrerupse când mobilul o anunță că primise un SMS ș zâmbi citind mesajul lui Avery.

H o să vorbească mâine cu O. Dacă se-nțeleg, H vine în weekendul următor pt. interviu.

Țin pumnii, răspunse

ea.

„N-ar fi minunat?“ se gândi. Nu numai pentru Hope, ci pentru toată lumea. În felul acesta ar fi avut o prietenă ceva mai jos pe stradă şi o alta chiar vizavi. Ar fi putut trece când şi când pe la han s-o vadă pe Hope, să

viziteze toate camerele acelea superbe. Aveau să fie superbe, acum era sigură.

În primăvara următoare avea să rezerve Titania şi Oberon pentru aniversarea părinţilor ei. Sau poate Elizabeth şi Darcy. Un cadou ideal,

romantic şi deosebit. Familia Montgomery trebuia să sugereze asta, subtil, în broşura de prezentare.

Ar fi trebuit să-şi noteze câte ceva.

Îşi scoase telefonul, pregătindu-se s-o facă, apoi îl îndesă la loc când îşi făcu apariţia

una dintre clientele obişnuite, urmată de fetiţa ei care abia învăţase să meargă.

— Bună, Lindsay, bună, Zoe.

— Trebuie carte!

— Cui nu-i trebuie?

Fermecată ca întotdeauna, Clare o ridică pe Zoe în braţe,

sprijinindu-şi-o pe şold.

— Eram la o stradă distanţă, îi povesti Lindsay, şi n-aveam de gând să opresc. Dar ea era atât de entuziasmată, încât sărea în sus de pe bancheta maşinii.

— Jur c-o angajez imediat ce permite legea, n-aştept niciun

minut în plus.

Clare sărută buclele negre ale fetiței și o duse la raionul cu titluri pentru copii.

Când plecară – cu două cărți pentru Zoe, una pentru mămica și o poșetă frumoasă, de forma unei pisicuțe de pluș, pentru aniversarea

unei nepoate –, Clare era deja la curent cu toate bârfele despre celebrităţi, cu acelea despre concetăţeni, cu faptul că nepoata mămicii câştiga din nou în greutate şi cu noul regim pe care-l ţinea Lindsay.

Când uşa se închise

în sunetul clopoţeilor, Laurie scoase capul din anexă.

— Am dezertat pe de câmpul de luptă.

— Am băgat de seamă.

— Tu te descurci cu ea mai bine decât mine. Îmi dă dureri de cap.

— Pe mine nu mă

deranjează. Simte nevoia să stea din când în când de vorbă cu un adult. Plus că a cheltuit mai bine de patruzeci de dolari. Ai fost să mănânci? Nu e nicio problemă dacă vrei să ieşi puţin.

— Mi-am adus prânzul cu mine.

Lindsay nu e singura
care ţine regim. O să
mănânc salată de linte
în spate. Tocmai a venit
Cassie. Pregăteşte câteva
comenzi de pe net
pentru expediere.

— Stau eu la vânzare.
Trebuie să mă duc iar la
han pe la două, dar o să
mă întorc înainte de a-ţi

încheia tu ziua de lucru.

— Strigă-ne dacă eşti prea ocupată. O să vină una din noi.

Spera să fie necesar. Nu se putea spune că magazinul ar fi fremătat de clienţi în ziua aceea. I-ar fi prins bine alte câteva Lindsay înainte de ora închiderii, se

gândi Clare, scoţându-şi din frigider o băutură răcoritoare.

O luă cu ea în raionul pentru copii, unde strânse jucăriile cu care se distrase Zoe în timp ce mama ei îşi făcea turul printre rafturi. Şi se gândi la buclele moi şi negre ale

fetiței.

Nu și-ar fi schimbat băieții cu nimic altceva de pe pământ sau din ceruri, dar își dorise întotdeauna în taină o fetiță. Rochițe frumoase, panglici și funde, păpuși Bărbie și balerine.

Pe de altă parte, dacă

ar fi avut o fată, aceasta ar fi fost probabil băieţoasă, învăţând de la fraţii ei să iubească personajele din filmele cu roboţi şi lupte.

Poate că Avery avea să se îndrăgostească şi să aducă pe lume o fetiţă. Clare ar fi putut atunci să-şi joace rolul de

mătuşă şi să cumpere în sfârşit tot felul de flecuşteţe şi de zorzoane.

Ar fi fost amuzant, decise ea în timp ce punea la loc cărţile şi animalele de pluş. S-o vadă pe Avery îndrăgostindu-se, s-o ajute la planurile de

nuntă şi să trăiască alături de ea entuziasmul venirii pe lume a unui bebeluş. Copiii lor ar fi putut să crească împreună. Băieţii ei aveau un avans serios, dar chiar şi aşa. Pe urmă, peste mulţi ani, fiica lui Avery şi… probabil

Murphy, ţinând cont de vârstă, s-ar fi îndrăgostit unul de altul, s-ar fi căsătorit şi le-ar fi dăruit amândurora nepoţi superbi.

Clare râse în sinea ei, trecându-şi degetele peste coperta unei cărţi pentru copii.

Basme, cugetă ea.

Fusese întotdeauna leşinată după ele. Şi după finalurile fericite, când totul se aranja la fel de frumos ca o fundă în părul unei fetiţe.

Poate că acum îi plăceau mai mult ca oricând, recunoscu ea. Acum, când ştia ce înseamnă o adevărată

pierdere. Poate de aceea avea nevoie să creadă în vinieta strălucitoare care venea după „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi“.

— Pe mine mă visezi cu ochii deschişi?

Sări în sus la auzul vocii din spatele ei, se întoarse şi încercă să nu

clipească speriată când dădu cu ochii de Sam Freemont.

— Nu făceam decât să pun lucrurile în ordine. I se adresă cu jovialitate, amintindu-şi că bărbatul mai şi cumpăra uneori câte ceva, pe lângă faptul că o pisa propunându-i o

întâlnire. N-am auzit clopoţelul.

— Am intrat prin spate. Ar trebui să-ţi instalezi un sistem de pază, Clare. Îmi fac griji când mă gândesc că lucrezi în locul ăsta.

Ea remarcă tonul condescendent cu care rostise ultimele două

cuvinte şi făcu eforturi ca să-şi păstreze amabilitatea.

— Laurie şi Cassie sunt în anexă. În plus, există o cameră de supraveghere. De fapt, în clipa asta ne pot vedea, sublinie Clare. Ce pot să fac pentru tine, Sam?

— E vorba de ceea ce pot face eu pentru tine. Se sprijini de zidul care despărţea cele două încăperi. Adoptă o atitudine studiată în costumul lui bej – cu cravata de un albastru strident aleasă, îşi imaginăea, ca să-i pună în valoare ochii. Am în

buzunar un cec de toată frumusețea. Se bătu cu palma peste locul pomenit, apoi îi făcu vesel cu ochiul. Te duc la cină, la clubul meu. Putem sărbători.

Ea se gândi că avea frecvent cecuri grase, ținând cont că lucra – când avea chef – în

magazinul de maşini al tatălui său şi că mama lui provenea dintr-o familie bogată. În mod cert, nu scăpa niciun prilej de a se lăuda cu banii săi.

— Felicitări, şi-ţi mulţumesc pentru invitaţie. Dar cina la club nu dă rezultate în

cazul meu.

— O să-ţi placă. Am reţinut cea mai bună masă.

„Întotdeauna tot ce e mai bun, se gândi ea. Ce e mai mare, ce e mai scump.“ Sam rămânea mereu acelaşi.

— Iar eu o să fiu la masa mea din bucătărie,

convingându-mi cei trei băieţi să-şi mănânce porţiile de broccoli.

— Îţi trebuie o fată care să stea la tine şi să se ocupe de gospodărie. Mama ar putea să te ajute în privinţa asta.

— Îmi imaginez c-ar putea, dacă aş fi interesată, dar nu sunt.

Ei, trebuie să…

— Am ceva timp acum. Mergem să luăm un prânz cu şampanie.

— Eu n-am – se auzi clopoţelul uşii din faţă – timp. E evident. Scuză-mă. În loc să treacă pe lângă el, pătrunse în încăperea principală prin cealaltă deschidere,

gata să sărute pe indiferent cine întrerupsese sâcâitoarele demersuri ale pretendentului. Justine! Tocmai am fost pe la han în dimineaţa asta. Carolee. Îmi pare atât de bine să vă văd pe amândouă.

Justine îşi scoase

ochelarii cu ramă roşie şi îşi flutură o mână în dreptul feţei.

— Venim pe jos de la Bast. Doamne, ce căldură! Iar tu, în rochia asta, eşti răcoroasă şi proaspătă ca îngheţata... nu, ca şerbetul de lămâie.

Carolee se lăsă să

cadă pe unul dintre scaunele măsuţei de lângă vitrină.

— Doamne, mi-ar prinde bine nişte şerbet cu lămâie. Vrem să ne delectăm cu câte una din savuroasele tale cafele cu gheaţă.

— Săptămâna asta, specialitatea casei e

Cookie Dough Jo. C
nebunie!

— Dă-ne două.
Justine îşi aruncă poşeta
pe masă, apoi se
întoarse către raft. Nu
ştiam că asta a apărut
deja. Înşfăcă o carte. E la
fel de bună ca ultima
scrisă de ea?

— De fapt, cred că e

chiar mai bună.

— Ei, popasul la tine o să mă coste mai mult decât preţul unei cafele delicioase.

Justine îşi arcui sprâncenele când auzi uşa din spate trântindu-se.

— Sam Freemont, exprimându-şi

supărarea, o lămuri
Clare. Iar cafeaua e dir
partea casei, ca
mulţumire fiindcă aţi
pus capăt insistenţei
sâcâitoare cu care mă
invita să iau masa la
club.

— Sam Freemont e
un mic nemernic care s-
a maturizat devenind

unul mare. Frumoşii ochi căprui ai lui Carolee căpătară o expresie dură. Îți mai aduci aminte, Justine, cum a răspândit zvonuri despre Darla mea? S-a tot ţinut de capul ei ca să meargă împreună la balul de sfârşit de an şi, când un

simplu „nu“ n-a dat rezultate, a trebuit să-i spună ferm să spele putina.

— Sau nişte cuvinte care-au avut efectul ăsta, adăugă Justine, făcându-şi sora să afişeze un zâmbet feroce.

— Corect. Iar el a

răspândit zvonul că era
însărcinată şi nu ştia
cine e tatăl.

— Şi Ryder i-a tras o
mamă de bătaie. Nu c-ar
fi recunoscut vreodată,
iar ceilalţi băieţi au
respectat legământul
frăţesc de tăcere. Însă eu
am ştiut, şi i-am
cumpărat CD player-ul

pentru care făcea economii, dându-i de înţeles că eram de acord cu gestul lui.

— Au sângele neamului Riley, şi le poartă de grijă alor lor. Ca şi cei din familia Montgomery. Carolee împunse aerul cu un deget. Aşa a fost crescut

băiatul ăsta, Freemont. Groaznic de răsfăţat. Maică-sa a fost cea mai rea – niciodată n-am putut s-o sufăr pe femeia asta –, dar şi taică-său e la fel de vinovat că i-a cântat în strună. Tot ce-a vrut, oricând a vrut. Iar el o face pur şi simplu pe

stăpânul cu toată lumea.

— Ea a căpătat ce merita, nu? Justine ridică din umeri. Un mare nemernic drept fiu.

Clare zâmbi în timp ce pornea aparatul de espresso. Justine Montgomery era exact ceea ce-şi dorea ea să

devină. Inteligentă, puternică, o mamă excelentă, iubită de fiii săi. O femeie atrăgătoare, cu trupul păstrat într-o formă excepţională înveşmântat cu nonşalanţă în pantaloni trei sferturi eleganţi şi o bluză albă, subţire.

Carolee, care se ridicase să treacă în revistă cărţile alături de sora ei, avea pielea de un auriu palid şi era aproape tot atât de înaltă, cu o constituţie delicată.

Erau legate una de alta de parcă ar fi fost siameze, îşi zise Clare.

Justine se apropie şi aşează două cărţi pe tejghea.

— Ştii, scumpo, dacă spui un singur cuvânt, Ryder sau fraţii lui pot să-l ameninţe pe Sam ca să-l îndepărteze.

— Mulţumesc, sincer, dar pot să mă descurc fără probleme.

— Păstrează şi asta ca
rezervă. A, Owen mi-a
povestit că tu şi Avery
aţi făcut o propunere
pentru postul de
administrator al
hanului, acum, când
Karen cumpără scutece.

— Hope ar fi
minunată. Cred că locul
ăla merită pe cineva atât

de talentat ca ea. Deocamdată, Beckett nu ne-a dezvăluit planurile decât pentru o cameră, Titania şi Oberon, însă m-am îndrăgostit pe dată de ea. O am pur şi simplu în faţa ochilor.

— Tu şi Avery aveţi capete sănătoase pe umeri, aşa că am toată

încrederea în recomandarea voastră. Locul acela mi-a cucerit inima. Inimile amândurora, nu-i aşa, Carolee?

— Nu m-am mai distrat niciodată atât de bine, în toată viaţa mea. Am dat o mână de ajutor la alegerea

tuturor obiectelor, de la paturile cu baldachin până la savoniere. Săptămâna viitoare o să avem un concurs de mirosit.

Clare, care adăuga frişcă bătută în cafelele cu gheaţă, se opri.

— Poftim?

— Arome, îi explică

Justine râzând. Tu ne-ai pus în legătură cu Joanie de la Cedar Ridge Soaps.

— O, e nemaipomenită, nu? Mi-a povestit că urma să vă aprovizioneze cu toate cosmeticele, numai de fabricaţie locală. Cred că e o idee

minunată.

— Cu fiecare cameră avându-şi parfumul specific.

— Ei, asta-i o idee fabuloasă. Săpunuri, şampoane, loţiuni. V-aţi gândit să faceţi pulverizatoare?

Justine îşi îngustă ochii.

— Nu până-n clipa
asta. Le poate face ea?

— Da. Eu le folosesc
acasă.

— Carolee…

— Notez.

— Cafeaua arată într-
adevăr grozav. Justine
luă ambele căni şi-i duse
una surorii sale. Ai un
minut, Clare?

— Bineînțeles.

— Vreau să discut cu tine despre bibliotecă. O să apelăm la anticariate pentru grosul volumelor, aşa cred, dar aş vrea să pun printre ele şi unele noi. Vreau romane de dragoste, thrillere, poveşti cu mistere. Genul de cărți

pe care şi-ar dori cineva să le citească într-o zi ploioasă sau încovrigat în faţa focului într-o noapte rece. Poţi face o listă cu sugestii?

— Sigur că da.

— Un amestec de ediţii broşate şi cartonate. Şi ceva titluri cu specific local.

Monografii despre regiunea noastră. În privința asta nimeni n-are o viziune de ansamblu mai bună ca tine. Poți pune o parte pe listă acum, și alta mai către începutul anului viitor. Adaugă asta la cărțile pentru fiecare cameră. În plus, Beckett

spune că poți face rost de DVD-uri.

— Absolut.

— Ei, vreau DVD-ur pentru toate camerele, şi o să-ți dau o listă cu ceea ce am vrea să le oferim clienților. Desigur, aici poți să completezi cu ideile tale, dacă-ți vine ceva în gând.

— O s-o fac, zise Clare cu un zâmbet larg. E amuzant. O să trec pe acolo ceva mai târziu, ca să mă orientez mai bine. Beckett m-a întrebat dacă-l pot ajuta să scrie o broşură de prezentare.

— Da?

— Dacă e bine aşa.

— Mie-mi convine de minune.

Justine zâmbi, lingându-şi frişca bătută de pe vârful degetului.

capitolul 4

Înarmată cu un blocnotes, Clare traversă Main Street. Abia aştepta să primească descrierile tuturor camerelor ca să purceadă la conceperea broşurii. În felul acesta avea să-şi întărească

sentimentul că participa la realizarea proiectului, chiar dacă într-un rol minor. Pe deasupra, urma să ajute la alegerea şi la achiziţionarea cărţilor şi a DVD-urilor.

Se întrebă cum avea să arate biblioteca. O are planurile prevedeau un şemineu? Spera din tot

sufletul. Poate, dacă îşi croia drum pas cu pas, aveau s-o lase să ajute la organizare.

Intră prin spate, printre bocănituri şi huruieli.

— Să ţi-o tragi, Mike, se auzi un glas, pe ton degajat, după care veni răspunsul:

— Nu pot, că soră-ta a făcut o treabă atât de bună azi-noapte!

Râsetele se rostogoliră, ajungând la ea exact înaintea lui Beckett, care se opri, o privi cu ochi holbaţi, apoi lăsă aerul să-i iasă din plămâni.

— Doamnă în casă,

strigă el cu voce sonoră. Îmi cer scuze.

— Nicio problemă. Credeam că sunt doamne în casă.

— Mama şi Carolee inspectează etajul al doilea. Şi, oricum, sunt obişnuite cu aşa ceva. Aşadar, OK. Ah…

Părea cu gândul în

altă parte, observă ea. Preocupat. Şi uşor derutat.

— Dacă momentul nu e bine ales, pot să…

— Nu, ne străduiam doar să-i dăm viteză. Putem începe chiar de aici.

Uşurată că nu trebuia să-şi amâne vizita, Clare

se răsuci, descriind un cerc complet.

— Unde suntem aici?

— Te afli în hol – pe unde ai intrat vor fi nişte uşi duble de sticlă, cu vedere spre curte. Podeaua va avea un mozaic centrat astfel încât să pună în valoare masa mare, rotundă,

plasată sub candelabru. Sistemul de iluminat va avea un aer *cool*, sugerând niște bucăți de sticlă albă, topite. Mama vrea să punem pe masă flori mari, care să atragă privirile. Două scaune joase, fără brațe, acolo.

— Spune-mi că lăsați cărămida pereților la

vedere.

— Da. Scaunele şi mozaicul dau aerul unui conac franţuzesc, combinându-se perfect cu stilul rustic: tapiserie din pai, de culoare verde, scaune cu nituri de bronz. Mama încă mai caută o masă potrivită pentru ele.

Poate încă un scaun în colţ, şi cred c-o s-avem nevoie de ceva pe peretele din faţă.

Ea studie locul, încercând să vadă imaginea în minte.

— Poate o servantă mică.

— Poate. Decoraţiunile rămân de

ales, dar vor fi oricum cu specific local. Avem deja o listă a obiectelor de artă şi a artiştilor, cu preţuri.

— Este o idee excelentă. Beckett turuia atât de repede, încât ea presupuse că se grăbea. Lua notiţe cu toată iuţeala de care era în

stare, străduindu-se să țină pasul. Așadar e un loc de trecere? Sau unul unde te așezi cu o cană de cafea sau de ceai, sau poate cu un pahar de vin? N-ai spus nimic despre vreun birou sau de vreo tejghea pentru înregistrarea oaspeților, așa că…

— Aici e recepţia, cu intrare dinspre stradă. Te duc acolo. Dacă o iei la stânga ajungi în bar. Beckett arătă cu un gest vag un culoar scurt. Acum e plin cu echipamente şi cu materiale. E lung şi puţin cam îngust. Pe vremuri era intrarea

trăsurilor.

— Un loc pentru… lenevit?

— Pentru socializare. Ceva în genul unui pub modern, aşa cred. Aducem canapele şi fotolii de piele. Divane mari, pe rotile, în faţa fotoliilor cu rezemători laterale pentru cap.

Mama a optat pentru galben.

El zâmbi pentru prima oară, părând să se relaxeze.

— Eram sigură că Ray o s-o convingă.

— Galben ca untul, piele de culoarea untului.

Cu gândul la copii,

Clare încercă să-şi imagineze cum ar fi fost să aibă o canapea din piele galbenă, însă pur şi simplu nu reuşi.

— Pariez c-o s-arate fabulos.

— Mama şi Carolee jură că senzaţia finală va fi aceea a unui club exclusivist. Vom mai

avea un soi de masă pentru jucat cărți sau alt gen de masă pentru jocuri, cu scaune de culoarea lămâilor verzi. Un televizor cu plasmă, cu diagonala de optzeci de centimetri. Trei lustre cu frunze de stejar. Încă mai finalizăm detaliile.

— Nu pot să cred în ce stadiu înaintat aţi ajuns şi cum puteţi mobila o clădire încă în construcţie. Clare vorbea luând în acelaşi timp notiţe. Ar fi trebuit să ştiu că Justine n-o să umble după creton şi după pânză cadrilată.

— Vrea un giuvaier,

cu toate fațetele minuțios prelucrate. O să i-l oferim.

Clare își ridică uimită privirea.

— Sunteți nemaipomeniți. Asta-mi doresc pentru mine și pentru băieții mei. Afecțiune, lucru în echipă, înțelegere.

— Te-am văzut împreună cu puştii tăi. Aş spune că ai deja ceea ce-ţi doreşti.

— În unele zile mă simt ca un maestru de ceremonii într-un circ cu trei arene, locuit de demoni. Îmi imaginez că mama ta a simţit acelaşi lucru.

— Dacă o s-o întrebi, o să-ţi spună că lucrurile nu s-au schimbat prea mult.

Într-adevăr, părea preocupat, distrat – şi, pe deasupra, extraordinar de sexy. Dar se înşelase crezându-l derutat. Cunoştea toate faţetele

strălucitoare şi atent fasonate ale giuvaierului pe care-l creau.

Îşi aduse aminte că-l visase într-o noapte şi, roşind, se întoarse cu spatele.

— Ce e acolo, jos?

— Camera ADA[6] şi intrarea din faţă a sălii

de mese.

— Care e camera ADA?

— Marguerite şi Percy.

— *The Scarlet Pimpernel*[7]. Apropo de francezi. Clare îşi răsfoi blocnotesul. Înclinându-şi capul, Beckett văzu că-l împărţise în

fascicule cu denumirile camerelor în antet. Pot s-o văd? ceru ea.

— Deocamdată nu e mare lucru, întrucât şi acolo am depozitat materiale. E cea mai mică, adăugă el, conducând-o pe culoarul scurt. A trebuit să ţinem cont de

structura clădirii şi de legea ADA. Încap două paturi normale, cu o noptieră între ele, şi această lampă mare, cu ornamente bogate, care a fost a bunicii mele.

— Aduceţi obiecte de familie?

— Ici şi colo, unde se potrivesc. Aşa vrea

mama.

— Este absolut încântător. Paturile se vor afla în faţa ferestrelor?

— Exact. Vor avea căpătâiul din nuiele împletite, căptuşit cu stofă – pentru eleganţă şi intimitate. Banchete din ratan, cu perne din

materiale fanteziste la picioare. O oglindă mare, ornamentată, pentru peretele ăsta, imediat ce intri. Pereţii şi mulura vor fi crem, iar plafonul – albastru-deschis.

— Un tavan albastru! Dintr-un anumit motiv, i se păru minunat de

romantic. Se întrebă de ce nu se gândise niciodată să-şi văruiască tavanele altfel decât într-un alb monoton. Probabil că uitase cum să fie romantică. Pare foarte franţuzesc, remarcă ea. Aţi ajuns atât de departe încât să vă gândiţi şi la

aşternuturi?

— După dezbateri îndelungate, uneori aprinse, am hotărât să folosim o lenjerie de pat pe gustul persoanelor sofisticate – albă sau ecru, în funcţie de cameră. Pentru învelit, pilote umplute cu puf, în locul păturilor

multicolore. O mulţime de perne decorative, în tonuri neutre, poate şi o pernă-rulou, şi cuverturi de caşmir.

— Cuverturi de caşmir? Îmi rezerv o cameră chiar în momentul ăsta. Pene de păun.

— Asta e un soi de

înjurătură?

— Ar trebui să existe undeva pene de păun. Ştiu, se spune că aduc ghinion, dar sugerează o atmosferă franţuzească, opulentă.

— Iau notă. Pene de păun. Asta e spaţiul cel mai problematic, dar cred c-o să fie aranjat aşa

cum trebuie.

— Mie-mi place deja. Unde e baia?

Clare reuşi să pătrundă înăuntru, păşind peste găleţi şi scânduri.

— Ai grijă pe unde calci, o avertiză el, luând-o de braţ. N-are cadă, doar o cabină de

duş luxoasă, cu tot felul de jeturi. Vasul chiuvetei e din cristal, pe o consolă de fier. Plăci de faianţă crem şi de un auriu estompat, cu flori de crin.

— *Mais oui,* spuse ea, cu un zâmbet larg.

— Am găsit nişte rafturi de perete din

fier, cu marginile rulate. Principiile şi spaţiul impun o serie de limitări.

— Nu e o formulare potrivită pentru reclamă. Ar trebui mai degrabă ceva de genul „satisfacerea necesităţilor speciale se îmbină cu un confort

spectaculos. Grandoarea unei epoci apuse alături de toate facilităţile… nu, desfătările. Toate desfătările din zilele noastre.“

Scriind frenetic în carneţel, se retrase cu un pas, dar se împiedică de un morman de cutii cu vopsea.

— Atenţie!

Beckett o prinse de mijloc ca s-o echilibreze, în timp ce ea îi înşfăca braţul, ţinându-se ca să nu cadă.

Pentru a doua oară în ziua aceea stătură unul lângă celălalt, cu trupurile lipite, privindu-se în ochi. Dar

de data asta lumina era slabă, filtrată prin prelata albastră. Era aproape ca lumina lunii.

Uşor ameţită, se gândi că era ţinută în braţe de un bărbat, de Beckett, şi într-un fel care nu părea prietenesc sau menit s-o ajute. Într-un fel care-i stârnea o

dorință senzuală în vintre. Senzația i se răspândi în trup, potopind-o ca un val când îi văzu privirea alunecând către gura ei, oprindu-se acolo. Simți miros de caprifoi. Caprifoi şi raze de lună.

Incapabilă să se stăpânească, se trase mai

aproape, imaginându-şi o primă atingere, o primă savoare, o primă…

Privirea lui o reîntâlni brusc pe a ei, scoţând-o cu o smucitură din ceea ce i se păruse un vis straniu.

Dumnezeule, fusese cât pe ce să…

— Trebuie să mă întorc, rosti ea aproape ţipând. Trebuie să… am ceva de făcut.

— Şi eu. Beckett se dădu iute înapoi, ca şi cum s-ar fi ferit cu prudenţă de un gard electrificat. Şi eu am.

— Bine. Clare ieşi din camera aceea, cu

falsele ei raze de lună şi cu aerul ce căpătase dintr-odată mirosul florilor de câmp. Aşadar.

— Aşadar, repetă el băgându-şi mâinile în buzunare.

Era mai sigur să le ţină aşa, se gândi Clare, fiindcă altfel s-ar fi

agăţat iarăşi de braţul lui.

— O să pun pe hârtie câteva idei legate de camerele pe care le-am văzut.

— Ar fi extraordinar. Ascultă, te-aş putea lăsa să iei mapa. Avem o mapă cu pliante şi cu fotografii ale lămpilor,

mobilelor, instalaţiilor sanitare şi aşa mai departe. Cea de aici trebuie să rămână pe şantier, dar am acasă una pe care-aş putea să ţi-o împrumut pentru câteva zile.

— OK. Ea luă o gură de aer şi se mai linişti încă un pic. Mi-ar

plăcea să arunc o privire.

— Pot să ți-o aduc la librărie sau să trec pe la tine.

— Cum vrei tu.

— Și poți reveni oricând ca să vizitezi restul clădirii. Dacă nu sunt pe-aici, Owen sau Ry îți pot servi la fel de

bine drept ghizi.

— În regulă. Ei, aş face bine să plec. Mama o să-mi aducă băieţii la magazin şi mai am… treburi.

— Pe curând.

— Da.

El o privi plecând şi aşteptă să se închidă uşa în urma ei continuând

să-şi ţină mâinile în buzunare, cu pumnii strânşi.

— Idiotule, bombăni. Eşti un idiot nenorocit.

O speriase într-un asemenea hal, încât abia dacă se mai putea uita la el, abia aştepta să plece de acolo. Şi totul pentru că voise… voise şi atât.

Mamei sale îi plăcea să le spună celor trei fii că erau destul de bătrâni ca să nu mai sufere de pe urma propriilor dorințe.

Realitatea era însă cu totul alta. O asemenea dorință îi lăsa o gaură zdrențuită în măruntaie. Trebuia să stea departe

de ea câteva zile, până când se netezeau marginile găurii. Şi până când Clare avea să se simtă din nou în largul ei alături de el. Trebuia să trimită pe cineva să-i ducă mapa – să păstreze distanţa.

Dorinţele îl puteau răni, dar era destul de

matur ca să le controleze.

Percepu din nou mirosul de caprifoi şi, putea să jure, râsul femeii, uşor ca şoapta cea mai fină.

— Nu care cumva să-mi faci asta!

Supărat, urcă scara cu paşi apăsaţi, să-şi

mustre oamenii.

*

Simţind că nu era pregătită se revadă librăria şi să dea ochii cu angajatele ei, Clare alergă la Vesta. Franny, mâna dreaptă a lui Avery, care presăra brânză pe o plăcintă, îi

aruncă un zâmbet din
spatele tejghelei.

— Bună, Clare. Unde
sunt micii mei prieteni?

— Cu mama. Avery
e aici?

— În spate. S-a
întâmplat ceva?

Doamne, oare cum
arăta?

— Nu, nimic. Vreau

doar… să stau de vorbă un minut cu şefa.

Cu o atitudine cât mai nonşalantă posibil, Clare intră agale în bucătărie, unde Avery tăia aluatul proaspăt, punându-l în tăvi. Steve, băiatul care spăla vasele, le zăngănea în chiuveta mare, dublă,

iar una dintre chelneriţe lua grăbită pahare de pe rafturile de sârmă.

— Trebuie să discutăm când ai un minut liber.

— Sigur, dă-i drumul. Acum nu-mi folosesc urechile pentru nimic altceva. În clipa următoare, Avery îi

aruncă o privire şi îi văzu faţa. A! *Să discutăm.* Dă-mi cinci minute. Ia din frigider ceva rece de băut pentru amândouă. Oricum trebuie să aduc nişte provizii de jos.

— Cobor şi te-aştept.

Înhăţă două beri şi ieşi pe uşa care dădea

înspre scara din spate. Din nou afară, apoi în subsolul vast, cu plafonul scund, plin cu lăzi de băuturi răcoritoare, bere la sticlă, vin.

„Aici e răcoare“, se gândi deschizând o sticlă din care sorbi prelung, cu sete.

„Raze de lună şi caprifoi“, pufni ea dezgustată. Încă o poveste cu zâne. Era femeie în toată firea, mamă a trei copii. Avea destulă minte.

Dar, oare remarcase vreodată cât de puternică era gura lui Beckett, ce formă

frumoasă avea? Toţi cei din familia Montgomery erau superbi, dar observase ea vreodată ce profund era albastrul ochilor lui în lumina lunii?

„Nu era nicio lună, idioato. Vă aflaţi într-o cameră nefinisată, plină de cutii de vopsea, de

scânduri, de prelate. Pentru numele lui Dumnezeu!“

Se lăsase prinsă de romantismul descrierii, atâta tot. Piele de culoarea untului, tavane albastre, pene de păun şi cuverturi de caşmir.

Totul era atât de fantastic, atât de departe

de lumea ei înțesată de pragmatism, în care locul de frunte îl ocupau măsurile de siguranță pentru protecția copiilor. Însă nu se putea învinovăți. O dorință care ținuse un minut nu era o faptă reprobabilă.

Măsură încăperea cu

pasul, apoi se răsuci brusc când se deschise uşa.

— Ce s-a întâmplat? vru Avery să ştie. Arăţi de parcă te-ar urmări toată poliţia din oraş.

— Aproape că l-am sărutat pe Beckett.

— Nu te pot aresta pentru asta. Avery luă

cutia de bere, cea încă nedeschisă. Cum, unde şi de ce „aproape“?

— M-am dus să mai văd câteva camere, şi eram în Marguerite şi Percy…

— *Oh là là!*

— Termină, Avery. Vorbesc serios.

— Îmi dau seama de

asta, scumpo, dar faptul c-ai fost cât pe ce să săruți un burlac foarte atrăgător, căruia i s-au aprins călcâiele după tine, nu echivalează defel cu un dezastru.

— Nu i s-au aprins călcâiele după mine.

Avery bău şi scutură din cap.

— Te rog, cu insistenţă, să-mi îngădui să fiu de altă părere. Dar continuă.

— Pur şi simplu m-am… Erau tot felul de lucruri acolo, înăuntru, şi am dat peste ceva, m-am împiedicat, iar el a întins mâna să mă susţină.

— De unde te-a apucat?

Clare îşi lăsă capul pe spate, fixând exasperată tavanul cu privirea.

— De ce stau de vorbă cu tine?

— Cu cine altcineva? Dar, serios, de ce te-a apucat? De mână, de braţ, de fund?

— De talie. Mi-a cuprins mijlocul cu brațul și… și nu știu, nu cu exactitate, dar pe urmă eram acolo, gura lui era acolo, și lumina aia stranie, și caprifoiul.

— Caprifoiul? Fața lui Avery se luminează. Ai văzut stafia.

— N-am văzut-o,

pentru că nu există stafii.

— Tu eşti cea care-a simţit miros de caprifoi.

— Am crezut că l-am simţit. Am fost pur şi simplu transportată. O încăpere romantică – sau cel puţin aşa o să fie, după cum a descris-o el, lumina, şi am simţit…

am simţit ceea ce nu mai simţisem de foarte, foarte multă vreme. Nu m-am gândit, n-am făcut decât să constat.

— Ai spus „aproape“.

— Fiindcă, exact înainte de a ne atinge, s-a uitat la mine de parcă i-aş fi tras un şut în ouă.

Pur şi simplu uluit. Chiar şi atunci, alături de Avery, se simţi potopită de frustrare şi de valul acela tainic de dorinţă. Şi m-am oprit, şi ne-am căutat amândoi scuze. El a păstrat pe urmă distanţa. Ca şi cum aş fi fost radioactivă. L-am pus

într-o situaţie jenantă, aşa cum m-am pus şi pe mine.

— O să-ţi spun ce cred eu. Dacă aţi fi mers mai departe, niciunul din voi nu s-ar fi simţit jenat. Dimpotrivă, în loc s-alergi încoace de parc-ai fi jefuit o bancă, ai fi ţopăit de fericire.

Serios, foarte serios, de ce naiba vorbea cu Avery despre asta?

— În primul rând, Beckett nu e decât un prieten, doar un… Nu, în primul rând, n-am timp pentru zbenguială. Prioritățile mele sunt băieții și afacerile mele.

— Ceea ce e firesc,

însă, după cum am mai spus-o, nu exclude sub nicio formă ceea ce numim acum zbenguială. Zâmbetul batjocoritor dispăru şi Avery mângâie braţul prietenei sale. Iisuse, Clare, partea asta a vieţii tale nu s-a încheiat, ai dreptul să te simţi bine,

mai ales cu cineva care-ţi place şi în care ai încredere. Te-a străbătut un fior de dorinţă, şi asta contează.

— Poate. Dar acum, când mă gândesc mai bine, cred că n-a fost decât un episod romantic. Camera din mintea mea, lumina,

mirosul imaginar şi faptul că m-a atins. O să fie în ordine. Beckett nu e genul care ia în serios poveştile de genul ăsta. A durat atât de puţin, încât probabil c-a şi uitat. Avery dădu să vorbească, apoi se hotărî să-şi păstreze părerea pentru ea. Pe moment.

Oricum, continuă Clare, camerele vor fi fantastice, iar el îmi împrumută o mapă cu pliante şi cu fotografii. O să i-o pot arăta lui Hope când soseşte. Serios, Avery, ar trebui să fie nebună ca să nu profite de şansa de a lucra aici.

— Sunt convinsă, spuse Avery, gândindu-se că avea două prietene nebune.

*

Beckett se hotărî să-i ofere lui Clare ceva timp, s-o lase să răsufle, ca să nu-şi imagineze că el îşi făcea vreun gând

în legătură cu Momentul, cum decisese că trebuia să-l denumească. Îi trimise exemplarul său din mapa proiectului la librărie, printr-un muncitor din echipă, împreună cu mesajul că avea să treacă el s-o recupereze peste vreo

două zile – nicio grabă.

Vreme de câteva dimineți, sări peste tradiționala oprire la cafea și își împărți zilele de lucru între han și un alt proiect în derulare în orașul alăturat, Sharpsburg. Când se întoarse de acolo, echipa își încheiase lucrul și

fraţii lui încuiau clădirea.

— Exact la timp, spuse Ryder, apropiindu-se tacticos, cu Dumbass lipit de picior. Mergem vizavi, pentru o şedinţă la o bere şi la o pizza.

— Genul meu preferat de şedinţă. Ai

vorbit cu prietena lui Avery? îl întrebă Beckett pe Owen.

— Da. Dacă vrei amănunte, fă cinste cu berea.

— Am făcut cinste cu berea ultima oară.

— *Eu* am făcut cinste cu berea ultima oară, îl corectă Ryder.

— *El* a făcut cinste cu berea ultima oară, întări Owen arătând cu degetul spre Ryder.

— Poate. Becket încercă să-şi aducă aminte în vreme ce parcurgeau trotuarul, pe sub schele. Tu când ai făcut ultima oară cinste cu berea?

Owen îi adresă un zâmbet satisfăcut şi bătu cu degetul în ochelarii săi de soare.

— Sunt scutit de şase ori, pentru succesul în privinţa liftului. Mi-au mai rămas două.

Beckett îşi aminti înţelegerea făcută când Owen negociase un preţ

excelent pentru un lift la mâna a doua. Maşinăria le economisise timpul şi sudoarea necesare pentru obţinerea autorizaţiei de punere în funcţiune. Dădu să pună o întrebare, apoi se răzgândi. Dacă Ower spunea că mai era scutit de încă două ture,

atunci aşa era.

Aruncă o privire spre librărie când traversară strada, neascultând decât pe jumătate discuţia fraţilor săi despre boilere. „Probabil că trebuie să mai aştept o zi“, se gândi el. „Stai deoparte, lasă-i timp să treacă în

revistă mapa, ia-o uşurel, prieteneşte.“

Ca şi cum Momentul n-ar fi existat. Dar existase. Era al naibii de sigur.

— Ai vreo problemă cu organizarea la Sharpsburg? se interesă Ryder.

— Ce? Nu.

— Atunci renunţă la mutra asta sictirită. Fratele său legă câinele lângă veranda din faţa restaurantului. O să-ţi aduc cina, spuse, apoi deschise uşa.

La Vesta tocmai începuse intervalul când se lua masa de seară. Familiile şi

grupurile de adolescenţi umpleau separeurile, câteva cupluri erau împrăştiate la mesele cu tăblie dublă, răsucindu-şi spaghetele sau studiind meniul, iar doi dintre obişnuiţii casei erau instalaţi pe taburetele de la bar, cinstindu-se cu bere

după o zi de muncă.

Cei trei fraţi schimbară saluturi şi fluturări de mână.

— Comandă-mi o Heineken, spuse Owen, apoi se desprinse de ei, luând-o către uşa închisă a bucătăriei.

— Haideţi în spate, propuse Ryder. Dacă ne

aşezăm aici, o să sfârşim prin a sta de vorbă cu toată lumea.

— Perfect.

Beckett comandă berea unei chelneriţe, apoi intră pe culoarul către sala de mese din spate. Doi elevi de liceu erau în competiţie la jocurile video,

adresându-şi înjurăturile de rigoare.

— Plăcile de gresie au fost expediate, anunţă Ryder, când Beckett i se alătură la masă. Mai precis, cea mai mare parte dintre ele. Două modele continuă să lipsească din stoc. Sam a

programat livrarea peste două săptămâni. Owen a luat legătura cu ei pentru instalare. Se pot apuca de treabă luni dacă lucrarea de care se ocupă acum se încadrează în termene. Dacă nu, la începutul săptămânii următoare.

— E perfect.

— Vreau să programez montarea restului podelelor imediat după aceea. O să se termine cu căldura asta. Echipa ar putea să se ocupe din nou de balustrade, să-nceapă zugrăvirea pe exterior.

Owen se strecură alături de ei chiar când

sosea berea.

— Sunteţi pregătiţi să comandaţi? întrebă chelneriţa.

— Pizza războinicului, ceru Ryder.

— Eu nu mănânc atât de multă carne.

Owen clătină din cap şi sorbi din bere.

— Laşule.

— Alege ceva cu supercolesterol, sugeră Beckett, apoi se uită la Owen. Împărţim o pepperoni mare şi o jalapeno?

— S-a făcut. Şi nişte chifteluţe de crab.

— Am înţeles. Cum merg lucrurile la han?

— Facem progrese, îi răspunse Owen.

Chelneriţa îşi îndreptă creionul spre el.

— O să daţi prelata jos în curând?

— Mai curând sau mai târziu.

— Nu mai putem de curiozitate, bombăni

femeia, după care plecă să le transmită comanda.

— Ştiţi că prelata aia creează o grămadă de speranţe pe care nu e sigur că le putem îndeplini.

Ryder se uită la Beckett ridicând din umeri.

— Dar împiedică şi molozul să ajungă în stradă şi-i fereşte pe muncitori de căldură. Povesteşte-i despre Prinţesa Urbană.

— Hope Beaumont, începu Owen. E inteligentă, cu simţ practic. A pus întrebările potrivite,

inclusiv multe la care nu mă gândisem sau de care nu ne-am lovit încă. Are o voce sexy, catifelată. Frumoasă.

— Voce sexy. E angajată, zise Ryder, lăsându-se pe spătar cu berea în mână.

— Te enervează faptul că a trebuit să

căutăm pe cineva din afara oraşului.

— Ar fi fost frumos să păstrăm totul la nivel local, cugetă Beckett. Dar avem nevoie de cineva competent. În plus, dacă acceptă slujba şi se mută aici, peste zece, douăzeci de ani o să fie localnică.

— O să ştim mai multe după ce trece ziua de sâmbătă. Ne întâlnim cu ea dimineaţa, continuă Owen. O ducem să vadă locul. Am căutat-o online. Scoase nişte dosare din servietă şi le distribui fraţilor săi. Câteva bârfe mondene din capitală –

despre ea şi despre tipul care-a părăsit-o. Un articol concludent din *Washingtonian* despre hotel, cu vreo două referiri la ea. Ry a poreclit-o Prinţesa Urbană fiindcă e din Philadelphia, unde-a câştigat două concursuri de frumuseţe.

Beckett tocmai deschisese dosarul şi arunca o primă privire când pe coridor răsunară paşi în fugă. Cei trei băieţi ai lui Clare năvăliră înăuntru ca nişte evadaţi care aleargă mâncând pământul. Cu răsuflarea tăiată, cu ochi aprinşi,

discutau despre Mega-
Touch când Harry îi
observă pe fraţii
Montgomery.

— Salut! Salut! Avem
cu toţii câte-un dolar.

— Ce ziceţi de-un
împrumut?

La întrebarea lui
Beckett, Liam începu să
se laude.

— Am venit pentru pizza şi pentru jocuri.

Murphy se apropie de masă şi-i studie pe cei trei bărbaţi.

— Puteţi să jucaţi dacă aveţi un dolar. Sau o s-o rog pe mama să vă dea unul.

Înduioşat, Beckett îl sălta în poală.

— Fac pariu că Ower
are un dolar. Ce-ar fi
să…

Se opri, bâlbâindu-se,
când intră Clare. Era
uşor îmbujorată şi părea
puţin obosită.

— Îmi cer scuze.
Sunt alunecoşi ca
săpunul. Discutaţi
afaceri, adăugă ea,

observând dosarele. Ce-ar fi să-i scot afară până când…

— *Mamă!* Harry reacţionă dur la acea trădare cumplită.

— Când te aşezi aici, în spate, te aştepţi la ceva zgomot, spuse Ryder. Nu ne deranjează. Ia loc.

— Tocmai îi spuneam lui Beck că prietena ta are o întâlnire cu noi sâmbătă, o informă Owen.

— Avery mi-a povestit adineauri, şi din motivul ăsta au scăpat cei trei, în două secunde de neatenţie.

— Cum merge prezentarea?

— Am câteva idei.

— Are idei excepţionale, confirmă Avery, intrând în încăpere. Mi-a spus câte ceva.

— Numai frânturi. Aş vrea să văd mai mult, să mă familiarizez

cu locul.

— Ar trebui să te duci acum. Beckett, chiar eşti ghidul perfect.

— Avery, murmură Clare, încercând fără succes să-şi ascundă şocul.

— Nu, serios. E pustiu. Ar trebui să fie mai uşor şi mai

productiv să arunci o privire fără toată bocăneala. Tânăra femeie le adresă un zâmbet fermecător. Nu credeţi?

— Ai perfectă dreptate.

Murphy îl părăsi pe Beckett ca să li se alăture fraţilor săi la o partidă

în trei. Bărbatul nu mai ştiu la ce să-şi folosească mâinile.

— Da, fireşte.

— V-am întrerupt, şi sunt cu băieţii.

— Stai liniştită, avem noi grijă de ei. O să le comand pizza. Avery mimă tragerea cu o armă de foc. În felul

ăsta o să-i poţi prezenta ideile tale lui Hope, când soseşte mâine. Lasă-mă să stau în locul tău, Beck, şi nu plăti berea. O termin eu. Zâmbind, ridică paharul şi sorbi, în seara asta nu lucrez.

Neavând de ales, Beckett se ridică în

picioare.

— OK?

— Aşa s-ar părea. Clare îi aruncă lui Avery o privire rece înainte de a se răsuci pe călcâie. Plec cu Beckett pentru câteva minute, le spuse copiilor. Să-i ascultaţi pe Avery, Ryder şi Owen. Purtaţi

vă frumos.

— Sigur, mamă.

Harry se concentra asupra ecranului cu o expresie cruntă.

Clare şi Becket străbătură restaurantul împreună. Vântul îi trecu prin păr când îşi înălţă privirea către norii care se rostogoleau

înspre ei.

— Vine furtuna, spuse ea.

capitolul 5

Având grijă să păstreze între ei un spaţiu de treizeci de centimetri, Beckett o conduse în spatele clădirii şi descuie uşa.

La acea oră târzie a serii de vară se lăsase întunericul, aşa că

bărbatul trebui să aprindă becurile golaşe şi luminile de lucru peste tot pe unde treceau. Strălucire orbitoare şi umbre, se gândi el, pereţi goi şi podele de beton. Nu aşa ar fi arătat capcana pregătită de un seducător. Clare ar fi

trebuit să se simtă în siguranţă.

— Vrei să terminăm cu parterul? o întrebă.

— Aş vrea să văd mai multe camere de oaspeţi. Poate ar fi bine să parcurgem etajul întâi. Nu vreau să-i oblig pe Avery şi pe fraţii tăi să rămână prea

mult cu băieţii.

— Nu obligi pe nimeni. Avery s-a oferit.

— Da, s-a oferit, nu-i aşa?

Totul ei sumbru îl făcu pe Beckett să ridice din sprâncene.

— E totul în regulă?

— De ce n-ar fi?

— Bine, atunci.

Beckett se îndreptă spre
scări. Am făcut T&O şi
E&D, începu el. Cred că
putem continua cu
N&N – Nick şi Nora.

— *The Thin Man*[8].

Clare îşi ordonă
gândurile îndreptându-
le către mapa pe care i-o
împrumutase el. Îmi
plac lămpile pe care le-

aţi luat pentru camera asta, iar patul şi măsuţa de toaletă sunt frumoase, adevărate exemple de art déco.

— Sunt elegante, într-adevăr. El coti, pornind-o pe coridorul de la primul etaj. Aşadar, acolo va fi biblioteca şi…

— O, biblioteca. Aş vrea neapărat s-o văd.

— Sigur că da.

Bărbatul o luă din nou la stânga, pe un culoar scurt, şi aprinse lumina provizorie.

— E destul de întunecoasă. Nu are decât o singură fereastră, pe peretele

din față al clădirii. Acolo o să punem un birou. Rafturi încastrate în nișele acelea, un șemineu între ele, o canapea de piele maro vizavi.

Clare se plimbă prin încăpere amintindu-și că văzuse schițele corpurilor de bibliotecă

pe care şi le dorise.

„Nu te gândi la dorinţă.“

— Iar tu şi fraţii tăi o să faceţi corpurile de bibliotecă.

— Da, şi o să placăm şemineul. Plus alte câteva lucruri.

— Trebuie să te simţi satisfăcut când eşti

capabil să construieşti ceva.

— Tu ar trebui să ştii. Ai construit o familie, spuse Beckett când ea îi întoarse privirea.

— Frumoasă exprimare. Beckett stătea în cadrul uşii, pe când ea se afla în centrul camerei. Asta,

decise ea, acest *spaţiu* dintre ei, era prea straniu, prea stânjenitor. „Este momentul să reparăm lucrurile“, îşi zise. Nu pot să-mi dau seama, rosti cu voce tare.

— De ce să-ţi dai seama?

— Dacă eşti supărat

pe mine, dacă mă eviți, sau dacă imaginația îmi joacă feste.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— N-ai mai trecut pe la librărie de când... am fost eu ultima oară aici. Și, așa cum faci chiar acum, stai cât mai departe de mine când

ne aflăm în aceeaşi încăpere. Uite ce e, Beckett, îmi pare rău pentru cele întâmplate, chiar dacă nu s-a întâmplat nimic.

— Îţi pare rău pentru ceea ce nu s-a întâmplat, murmură el.

— Păi, pentru numele lui Dumnezeu,

am căzut în capcana camerei şi a luminii şi… a ce-o fi fost. N-a durat decât un moment, aşa că…

— Momentul.

— Cum?

— N-are importanţă. Îmi ceri scuze mie pentru cele întâmplate?

— Şi nu ştiu de ce

trebuie s-o fac, de vreme ce nu s-a întâmplat nimic. Nervozitatea care o cuprinse nu făcea decât să-i evidenţieze jena. Şi nu ştiu de ce doi adulţi nu pot trece peste un lucru care nu s-a întâmplat fără să se poarte ca şi cum s-ar fi întâmplat. Şi ce-ar fi fost

dacă s-ar fi întâmplat? O, nu contează, se răsti Clare observându-i privirea nedumerită. Arată-mi camera următoare. Se îndreptă furioasă către uşă. Trebuie să mă întorc la pizzerie.

— Stai o clipă. O prinse de braţ,

înțepenindu-se amândoi în cadrul al uşii. Îți pare rău că nu s-a întâmplat?

— Nu-mi place să mă pun în situații jenante.

— Te-am pus eu într-o situație jenantă?

— Nu, oftă ea clătinând din cap. Acum mă derutezi.

Poate. Pentru el însă,

confuzia se limpezea.

— Ce-ar fi s-o luăm de la început? Fulgerul scânteie, o răbufnire cutezătoare de lumină albastră prin fereastra acoperită de prelată. Clare tresări în strânsoarea lui când se auzi bubuitul ca o salvă de tun. Nu e decât un

tunet, o linişti el.

— M-a luat prin surprindere, spuse ea, fără a-şi dezlipi ochii dintr-ai lui. Nu mi-e frică de furtuni.

— Să vedem.

Însă el nu se grăbi, acordându-şi timp atât ca să prelungească acel nou moment, cât şi ca

să-i cântărească reacţia. Îşi lăsă mâinile pe şoldurile ei în vreme ce ploaia cădea răpăind, apoi le făcu să-i alunece lin în susul trupului, aplecându-şi în acelaşi timp capul. Se opri – preţ de o răsuflare îndelungată –, după care îşi aşeză gura peste

a ei.

Asta, se gândi el, luându-i faţa în mâini. Doar asta, şi meritase aşteptarea. Peste o clipă, cu un tremur supus, braţele ei i se înfăşurară în jurul mijlocului, trăgându-l spre ea.

Următorul fulger n-o mai făcu să tresalte. Se

rostogoli odată cu tunetul, afundându-se în acel încântător potop de plăcere.

Să fie ţinută în braţe, să fie atinsă. Să guste şi să fie gustată. Insensibilizate de circumstanţe, de obligaţii, terminaţiile nervoase reveniră la

viaţă cu un pocnet, provocându-i senzaţii acute.

Îşi strânse pumnii pe spatele lui şi luă cu bucurie tot ceea ce-i oferea el. Nu, nu se temuse niciodată de furtuni.

Când Beckett se retrase uşor, avu

impresia că tocmai ieşise dintr-un vârtej de vânt.

— Aştept asta de când aveai şaisprezece ani, murmură el.

— Ei, haide! zâmbi ea.

— OK, de când aveai cincisprezece, dar mi-a fost jenă s-o mărturisesc.

Sprâncenele ei se uniră.

— Nu ştiu ce să spun.

— Ce-ar fi să-ţi ofer mai mult timp de gândire?

O sărută din nou, furându-i răsuflarea, azvârlindu-i străfulgerări de arşiţă şi

de gheață de-a lungul nervilor abia treziți.

Să se gândească? Imposibil.

— Beckett. Îl înghionti, îndepărtându-l puțin. Mi-am pierdut antrenamentul. Probabil e într-adevăr necesar să reflectez, însă mi-e greu

acum şi aici.

— Ce zici de oriunde şi oricând?

Ea râse iar, nu cu tot atâta siguranţă.

— Poate dacă... Se întrerupse, aplecându-se încruntată să-i miroasă umărul. Nu eşti tu.

— Poftim?

— Aş fi putut jura că simt miros de caprifoi.

— Ei îi place caprifoiul.

Îşi plimbă palma în josul cozii ei de cal, un alt lucru pe care şi-l dorea de ani de zile. Îi aluneca pe piele ca mătasea scăldată în soare.

— Cui îi place?

— Lui Elizabeth. Îi
spun aşa fiindcă prima
oară când am fost sigur
că se află aici, eram în
camera E&D – Elizabeth
şi Darcy.

— Vorbeşti la modul
serios despre o stafie.

— Clădirea asta – sau
unele părţi ale ei – există

de două secole şi jumătate. Mi s-ar fi părut cu mult mai ciudat dacă n-ar fi existat o stafie. Nu dispare totul şi nu pleacă toată lumea.

Asta o săgetă direct în inimă, dar se mulţumi să clatine din cap.

— Acum totul mi se pare ciudat. Copiii mei se amuză cu jocurile video, iar eu sunt aici, cu tine. Ar trebui să mă întorc. În ritmul ăsta o să-mi ia un an ca să văd toată clădirea.

— Ai tot timpul pe care-l dorești. Îți pot oferi un tur mâine-

seară.

— Nu… nu pot. Le-am invitat pe Avery şi pe Hope la cină. Şi, înainte de a întreba, fiindcă sper că ai de gând s-o faci, pentru duminică le-am promis copiilor un maraton de filme. Luni încep şcoala, iar pentru Murphy va fi

prima zi de grădiniță. E foarte important.

— Sigur că e. Atunci în curând. Spune când.

— Poate vinerea viitoare. Dacă pot găsi pe cineva care să stea cu copiii.

— Vinerea viitoare, repetă el. O sărută uşor, pecetluind înțelegerea.

Să nu te răzgândeşti.

Clare se îndepărtă cu un pas, fiindcă voia să se apropie cu unul.

— Îmi pare rău, dar trebuie să mă ocup de băieţi. Nici măcar nu ştiu de când lipsim. Am intrat în ceaţă.

— N-a trecut chiar atât de mult timp.

O luă de mână şi o conduse pe coridor.

— Aici e ca în vis, remarcă ea. N-o să-mi fie deloc greu să scriu textele pentru broşură. Cel mai straniu e modul în care am putut să-mi imaginez camerele când mi-ai vorbit despre ele, chiar şi înainte de a mă

uita în mapă. Ar fi trebuit s-o aduc cu mine. O am la librărie.

— Aş avea nevoie de ea. Ce-ai zice să dăm o fugă ca s-o aducem?

— Ah…

— Aşteaptă.

Îşi scoase telefonul când traversau parterul, în drum spre uşă. Ieşiră

şi el încuie, apoi rămase
locului, adăpostit,
alături de ea, sub
balconul de deasupra în
timp ce-l suna pe Ryder.

— Hei, copiii sunt
bine?

— Da, nicio
problemă. Pe cei doi
mai mari i-am vândut
unui circ ambulant, cu

douăzeci de dolari bucata. Pe Prâslea l-am dat pentru un bax de bere. Bună afacere.

— O să mai întârziem vreo cinci minute.

— Din punctul meu de vedere este OK. Ți-au mâncat pizza, omule. Prâslea s-a repezit la

jalapeno ca la bomboane.

— Cu ce-ţi place să fie pizza? o întrebă el pe Clare.

— Aveam de gând să iau o salată. Apoi, când îl văzu fixând-o cu ochii lui de un albastru profund, oftă. Cu pepperoni e de-ajuns

pentru mine.

— Comandă o pizza cu pepperoni, îi ceru Beckett fratelui său. Peste cinci minute.

Închise, apoi o prinse din nou de mână.

— Îți iau o pizza, ca la o primă întâlnire tradițională. Copiii tăi au mâncat-o pe-a mea.

— Vai, îmi pare rău!

— Mie nu. Îmi oferă un pretext clasa întâi. Ploaia s-a domolit. Poţi să-mi dai cheile librăriei, rezolv eu.

— Nu mă deranjează un strop de ploaie. Plus c-o să meargă mai uşor şi mai repede dacă iau eu mapa. Fiindcă ştiu

unde e.

Ocoliră clădirea.

— Ştiai că lui Murphy îi place jalapeno?

— Murphy mănâncă orice.

Râse când Beckett o luă la fugă, trăgând-o după el. Râse şi mai tare când ploaia îi răcori

pielea, îi udă părul.

— Beckett? E deja o
primă întâlnire
extraordinară.

*

Beckett se îndoia că o
primă întâlnire
tradiţională includea
prezenţa a trei copii care
cerşeau monede de un

sfert de dolar, a fraţilor lui şi a patroanei restaurantului jucând rolul de supraveghetoare – şi a multor clienţi care se opreau lângă masa acum extinsă, ca să afle noutăţi sau să întrebe despre han.

Dar îi convenea de

minune.

Pentru că aglomeraţia aceea neceremonioasă împiedica pe oricine să facă speculaţii. Nu se sinchisea de bârfele din oraş; ce naiba, erau indispensabile pentru viaţa comunităţii. Dar prefera pur şi simplu ca

viaţa lui personală să nu ajungă subiect de discuţie în timpul micului dejun la Crawford's şi să nu fie luată-n polonic, ca salata de fructe cu îngheţată, la Creamery.

El şi fraţii săi îşi lăsară afacerile să aştepte până ce-şi adună

Clare copiii.

— Încă un joc. Te rog! Liam, un negociator înnăscut, îşi adoptă cea mai reuşită expresie rugătoare. Numai unul, mami. Nu suntem obosiţi.

— Eu sunt. Şi nu mai am monede de un sfert, plus că va trebui să vă

plătiți datoria făcând mâine curat în camera voastră.

Urmări ochii copilului alunecând către frații Montgomery, în vreme ce ai ei se îngustau.

— Nici măcar să nu te gândeşti să ceri din nou de la ei!

— Îmi pare rău, amice. Beckett îşi ridică mâinile. Nimeni nu i se opune unei mame.

— O, haide, începu Liam, înainte ca ochii mamei să se îngusteze şi mai mult.

— Cred c-ai vrut să le spui altceva lui Beckett, lui Ryder şi Owen şi lui

Avery.

Puştiul scoase un oftat din rărunchi.

— Mulţumesc pentru fise, pentru pizza şi pentru tot restul.

— Data viitoare te bat la Space Crusader, piticule, spuse Ryder, şi faţa lui Liam străluci la auzul provocării.

— Nicidecum! Eu te bat!

— Haideţi, soldaţi. Avery se ridică în picioare. Vă însoţesc afară.

După un cor de „pa“ şi „mulţumesc“, şi ceva târşâit de picioare, Clare îşi scoase băieţii, într-o continuă ciorovăială, pe

uşa pizzeriei.

Imediat ce scăzu nivelul zgomotului, Owen întinse mâna către servieta lui, unde ascunsese dosarele.

— Aşteaptă, zise Ryder. Hai să mergem cu astea sus, la Beck. Dumnezeu ştie cine şi-ar mai putea face

apariţia ca să ne provoace la câteva partide de Monster Bash.

— Bună idee. Ower se ridică şi arătă cu degetul către Beckett. Du-te să plăteşti nota.

— Hei!

— Eu am spus-o primul. Ne vedem sus.

Când ajunse la etaj, fraţii lui – amândoi aveau chei – făcuseră o incursiune în bucătărie după bere şi chipsuri şi se instalaseră comod în camera lui de zi.

Dumbass era lungit pe podea, savurând resturile de pizza.

Ryder îi adresă lui

Beckett un zâmbet leneş.

— Vasăzică îi faci avansuri lui Clare cea Blondă.

— Nu-i fac avansuri. Studiez posibilitatea unei relaţii de prietenie cu ea.

— Îi face avansuri, zise Owen cu gura plină

de chipsuri. Sunt sigur că-i porţi aceleaşi sentimente din liceu. Încă mai scrii versuri proaste pentru cântece despre inima zdrobită?

— Scuteşte-mă. Şi nu erau chiar atât de proaste.

— Ba da, erau, îl contrazise Ryder. Dar

cel puţin acum nu suntem obligaţi să te ascultăm nenorocind clapele şi urlându-le pe coridor. Ai observat că are trei anexe.

— Da, asta mi-a atras atenţia. Şi ce dacă?

— Făceam doar o verificare. Puştii îmi plac. Nu sunt golani sau

roboţi.

Beckett se lăsă să cadă pe scaun şi luă berea pe care i-o pregătiseră fraţii săi.

— O scot în oraş săptămâna viitoare. Mă gândesc la cină şi poate la un film.

— Vechea şcoală, constată Ryder. Lipsă de

imaginaţie.

— Poate, dar cred că vechea şcoală şi lipsa de imaginaţie sunt exact ceea ce e necesar. Am senzaţia că n-a avut prea multe întâlniri de când s-a întors în Boonsboro.

— Întreab-o pe Avery. Sunt tot atât de apropiate ca elasticul

de-o burtă grasă.

Beckett dădu din cap către Owen, sugerând că-i lua în considerare ideea.

— Poate că o s-o fac.

— Aş sări peste film şi m-aş mulţumi cu cina, într-un loc unde chelnerul nu stă pe capul tău, aşteptându-se

să eliberezi masa într-o oră. Mai mult timp față-n față.

— Ar putea fi o soluție, încuviință Beckett.

— Acum, după ce-am ajutat la lansarea vieții amoroase a frățiorului, ne putem întoarce la treabă?

Ca răspuns pentru Ryder, Owen scoase dir nou dosarele despre Hope.

— Puteţi s-o verificaţi, să aflaţi câte ceva din trecutul ei înainte de prima întâlnire. Dacă se ridică la înălţimea publicităţii care i se face, e o

adevărată comoară. Următoarea problemă, zise el trăgând nişte broşuri din servietă. Trebuie să cădem de acord în ceea ce priveşte arzătoarele cu gaz în formă de buşteni pentru recepţie şi şemineurile cu gaz pentru J&R, W&B şi bibliotecă. Ce

de la Thompson's vor veni aici, să arunce încă o privire, şi-o să discutăm despre locul unde vom îngropa rezervorul şi despre modul de instalare a ţevilor. Asta s-a stabilit pentru luni. O să avem o şedinţă pe tema curţii – pavajul, designul,

accesul la rezervor, gardul, plantarea vegetaţiei, toate costurile. Asta e pentru marţi.

— Eu am făcut unele demersuri, anunţă Beckett.

— De aia şi trebuie să fii acolo. Marţi, la ora patru. Şi mama şi

Carolee se implică.

— Avem multe de pus la punct în privința unor aspecte practice, interveni Ryder. De exemplu, cum o să instalăm toate aparatele de aer condiționat. Trebuie să le aducem, să le montăm, să le verificăm și să obținem

autorizaţiile de funcţionare înainte de a se răci vremea.

— Aşa e. De aceea trebuie să te întâlneşti săptămâna viitoare cu Mike de la firma de întreţinere. Trebuie să începem punerea la punct a tuturor detaliilor. Iar eu o să mă

văd cu Luther, în legătură cu balustradele. Dar va trebui să ne hotărâm în privința designului și a finisării. Mai este și designul ușilor de la intrare, continuă Owen.

Își împărțiră activitatea în secțiuni, după care porniră o

lungă discuţie în contradictoriu despre aspectele mecanice, ceea ce îi obligă să treacă în biroul lui Beckett şi să studieze planurile.

În clipa când îşi conduse fraţii la uşă, Beckett îşi imaginăcă nu avea să viseze altceva decât

reconfigurarea planurilor de amenajare a hanului, însă ceea ce îşi dorea de fapt, pentru o noapte, era să se gândească la Clare.

O sărutase. Un lucru pe care voia să-l facă de aproape cincisprezece ani. Acum, cam peste o săptămână, urma s-o

aibă numai pentru el o seară întreagă. O cină frumoasă, liniştită. Owen avea dreptate. Puţin vin, puţină conversaţie.

Despre ce vorbesc doi oameni care-şi cunosc unul altuia aproape întreaga viaţă?

Pe de altă parte,

existau o mulţime de lucruri despre ea pe care nu le ştia.

Rămase la fereastră, uitându-se afară, la hanul întunecat, înfăşurat în prelate, şi întrebându-se ce avea să afle. Şi ce urma să se întâmple.

*

Problemele de pe şantier dominară ziua următoare, începând cu o vizită a inspectorului pentru construcţii care, după spusele lui Ryder, reinterpreta în mod arbitrar regulamentele, cerând o schimbare a uşilor exterioare deja

montate.

După ce-şi petrecu o jumătate de zi în Hagerstown ca să îndrepte lucrurile, Beckett se întoarse pe şantier ca să afle că furnizorul de dale greşise comanda pentru podeaua uneia dintre băi şi, după toate

aparenţele, uitase cu desăvârşire de comanda pentru alt model. Iar acum susţinea că mozaicarul nu-şi putea începe activitatea decât peste şase săptămâni.

Ar fi scăpat de coşmarul acela lăsându-l în seama lui Owen, dar fratele său era deja

ocupat până peste cap, ţinând o şedinţă cu mecanicii despre sistemul de extinctoare al clădirii.

Se retrase în biroul său de acasă şi-şi petrecu următoarea oră provocându-i agentului comercial care-o dăduse-n bară o durere

de cap mai puternică decât a lui. Ceea ce-i oferi în sfârşit o oarecare satisfacţie.

Când termină, înşfăca o Coca-Cola, înghiţi o aspirină şi se întoarse vizavi. Îl prinse pe Owen în parcarea clădirii.

— Unde te duci? îl

întrebă.

— Am nişte treabă în atelier. Uite, Ry mi-a povestit despre încurcătura cu dalele. Mâine-dimineaţă o să le trag nişte şuturi în fund.

— Au fost deja trase. Şedinţă de urgenţă. Unde e Ry?

— Ultima oară l-am

văzut la etajul doi. Hei, mai bine ţi-aş povesti despre galeria de lângă librărie şi despre ultima idee genială a mamei.

— Nu încă. Hai să mergem.

Îl găsiră pe Ryder la etajul al doilea, instalând un panou în nişa de lângă fereastră.

— Se potriveşte ca o mănuşă şi arată fantastic, spuse el.

Dumbass îl aprobă lovind cu coada în podea, probabil cu speranţa că vreunul adusese ceva de mâncare.

— E primul lucru care merge bine azi.

— Povesteşte-mi. Beckett se uită la fraţii săi. Ţi-a zis Owen?

— Eu îi spun lui Owen, şi-ţi spun şi ţie. În primul rând, nu intra într-o controversă enervantă cu inspectorul pentru construcţii, chiar dacă e un nemernic.

— Hei, ascultă…

— Nu. Ai avut dreptate, dar, dac-o faci pe cocoşul cu reprezentantul districtului, se poate împotmoli tot proiectul. Uşile exterioare corespund regulamentului, au fost deja aprobate. Rămân

aşa. Dar lasă-ne pe mine şi pe Owen să ne ocupăm de treburile murdare, când poate să iasă urât. Apoi… Ryder puse deoparte pistolul de împuşcat bolţuri. Dă-mi cola aia. O smulse din mâna lui Beckett. Dac-ai de gând să-mi ţii o prelegere, merit o

mică tratație. La auzul cuvântului „tratație“, coada lui Dumbass începu să lovească mai tare podeaua, însă bărbatul abia dacă-i aruncă o privire, subliniind: Tratație *pentru mine.*

— În al doilea rând, continuă Beckett, i-am

tras un perdaf agentului de vânzări. Dobitocul a încercat să-mi spună că avea de gând să comande toată cantitatea şi că n-o să dureze decât o săptămână până o s-o primim. Ceea ce e o minciună, adăugă el. Tot ce-am comandat prin intermediul lor a

sosit după mai multe săptămâni.

Owen înhăţă cola lui Ryder.

— Ne-au fost recomandaţi, şi-au făcut o prezentare al naibii de convingătoare şi au jurat că pot să se descurce. Lecţie învăţată.

— Nu te învinovăţesc – nu prea mult. Agentul de vânzări a dat-o în bară, urât de tot. Ne vor expedia pe cheltuiala lor dalele bune şi pe cele pe care nu le-a comandat deloc, şi primim o reducere de zece la sută pentru neplăcerile provocate. Am vorbit cu

patronul.

— Bună treabă, comentă Owen.

— Şi asta am învăţat-o de la tata. Agentul de vânzări a dat de dracu', aşa cum merită, firma se află sub observaţie şi tu o să-i urmăreşti zi de zi ca să te-asiguri că nu fac iar vreo boacănă.

— Mă ocup de asta.

— Şi nu fac ei montajul.

— Stai o clipă. Stai…

— Tu n-ai pierdut două ore la telefon ascultând scuzele, linguşelile şi minciunile cu care a încercat patronul să se eschiveze şi să se justifice.

Continuăm să-i păstrăm ca furnizori fiindcă am avea mai multe dureri de cap luând-o de la capăt pentru ceea ce ne lipseşte, dar să fiu al naibii dacă primesc vreo lucrare de la noi.

— Sunt de acord cu Beck, zise Ryder.

— Staţi o clipă.

Avem o mulţime de dale speciale – transparente, de import, cu modele complicate. Avem nevoie de mozaicari cu experienţă pentru montarea lor, şi de o echipă suficient de numeroasă.

— Am vorbit cu patronul unei alte

companii, care va veni să vadă despre ce e vorba. E localnic, e hămesit şi mi-a oferit trei referinţe ca să-l verific. L-am verificat. E pe drum încoace. Vorbeşte tu cu el, îi spuse lui Owen. Dacă eşti de părere că nu poate face faţă, găseşte

pe altcineva. Dar să fie altcineva. E o chestiune de principiu.

— Ştiu cum face când e întors pe dos, sublinie Ryder. În plus, are dreptate.

— Grozav. Bine. Owen îşi frecă faţa cu podul palmelor. Iisuse. Beckett scoase cutia cu

aspirine pe care şi-o îndesase în buzunar în drum spre uşă şi-i dădu o pastilă. Mulţumesc.

— Ei, cum rămâne cu mama şi cu ideile ei?

Owen înghiţi aspirina şi o trimise la vale cu o gură de cola.

— S-ar putea să ai din nou nevoie de astea.

Acum, când spațiul ăla nu mai e ocupat de galeria de artă, mama vrea un magazin de suvenire pe care să-l cupleze cu hanul.

— Asta o știu.

— Nu știi că-l vrea imediat.

— Cum adică *imediat?* Nu-l poate avea

imediat.

Owen îl privi cu milă.

— Spune-i-o tu. Acum este acolo, cu un evantai de mostre pentru nuanțe, un blocnotes şi o ruletă.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Beckett începu să-şi

maseze ceafa. Tocmai când începuse să-l lase durerea de cap.

— Veniți și voi. Nu tratez cu ea de unul singur.

— Mie-mi place aici, pretinse Ryder. Îmi place să mă ocup de dulgherie. Îmi place liniștea.

— Atunci adu-ţi ciocanul. S-ar putea să avem nevoie de el.

De câţiva ani erau proprietarii spaţiului comercial de lângă librărie, care în decursul timpului, avusese mai multe destinaţii. Ultima oare găzduise o mică galerie de artă şi un

atelier de înrămări care se mutaseră dincolo de râu, într-un loc mai vast.

În clipa aceea, după cum vedea foarte bine prin vitrina de lângă uşă, mama lui se afla într-o încăpere aproape goală, ridicând setul de mostre în direcţia unui

perete. La naiba.

— Salut, băieţi, îi întâmpină ea. Ce părere aveţi de galbenul ăsta? E frumos, e o culoare caldă, dar destul de blândă ca să nu distragă privirea de la obiectele de artă.

— Ascultă, mamă…

— O, şi peretele ăla

de-acolo? Trebuie neapărat să fie redus la jumătate. În felul ăsta o să lărgească spaţiul şi-o să conducă în mod plăcut spre zona destinată articolelor de bucătărie, care o să conţină oale, tocătoare şi câte şi mai câte. O să lăsăm cadrul ăla de uşă

liber, spre ceea ce va fi
biroul. Poate o să
punem o draperie din
mărgele sau ceva dintr-
un material vesel. Pe
urmă, la etaj…

— Mamă. Mamă
OK, totul e
extraordinar, dar poate
n-ai observat că suntem
ocupaţi până peste cap

vizavi.

Ea îi zâmbi lui Beckett şi-l bătu pe obraz.

— Aici nu trebuie mare lucru. Este vorba numai de cosmetizări.

— Un perete dat jos…

— E un perete mic. Se aplecă să-l mângâie

pe Dumbass când i se frecă iubitor de picioare. E nevoie mai ales de zugrăveală, iar în baie trebuie o chiuvetă nouă, lucruri de genul ăsta. O împrospătare. Vă puteți lipsi de doi oameni cât se lucrează la podele.

— Dar…

— Nu vrem să lăsăm

spaţiul ăsta gol, nu-i aşa? Îşi puse mâinile în şolduri în timp ce se roti, descriind un cerc întreg. O s-avem nevoie de o tejghea acolo, pentru casa de marcat. Ai putea s-o faci, nu-i aşa, Owen?

— Ah… sigur.

— Laşule, bombăni

Beckett în timp ce mama lor se ducea să studieze toaleta de dimensiunile unui dulap.

— Pune-ţi tu fundul la bătaie, frăţioare.

— O chiuvetă mică, drăguţă, de fixat de perete, un vas nou de toaletă, o oglindă şi un

corp de iluminat – şi gata. Zugrăveală şi lustre frumoase aici şi la etaj. O, şi o zugrăvire exterioară. O să facem lucrările complementar cu acelea de la han.

— Mamă, chiar dacă am putea rupe o parte din echipă ca să rezolvăm asta, va trebui

să găseşti pe cineva care să conducă magazinul, să-l aprovizioneze…

— M-am ocupat deja, nu vă faceţi griji. Am vorbit cu Madeline, de la clubul nostru de lectură. O ştiţi pe Madeline Cramer, continuă Justine trecând cu tăvălugul peste orice

posibile obiecţii. S-a ocupat de galeria de artă din Hagerstown.

— Da, sigur, dar…

— Cunoaşte tot soiul de artişti şi meşteşugari locali. O să aducem numai obiecte de artă şi produse artizanale din regiune, o să arătăm ce avem şi cine suntem.

Cu ochelarii de soare în creştetul capului, Justine privea spaţiul radiind. O să fie minunat!

N-avea argumente ca să lupte cu asta. N-avea niciun fel de argumente, înţelese Beckett. Era copleşit.

— N-o să-ţi putem

trimite oameni să lucreze aici decât atunci când o să ne putem lipsi de ei la han.

— Ei, fireşte, scumpule. Ry, ai timp să mă ajuți la găsirea unei soluții pentru peretele ăla de-acolo?

— Sigur.

— N-o să fie

distractiv? Îşi întoarse către ei chipul strălucitor de entuziasm. Vom adăuga oraşului o afacere nouă, înviorătoare, le vom oferi artiştilor din zonă un loc de întâlnire şi vom avea o mică şi încântătoare poartă către han înainte de a fi

terminat şi deschis. Punându-şi mâinile pe şolduri, întrebă: Are vreunul dintre voi întâlnire diseară?

— Cine are timp? murmură Owen. Nu, mamă, eu nu.

Ea îi văzu pe ceilalţi doi răspunzându-i cu câte o clătinare din cap

şi oftă zgomotos şi prelung înainte de a se apleca să-i vorbească lui Dumbass.

— Cum o să am fete şi nepoţi dacă ei nu încep să caute? Ei, ce-ar fi să veniţi cu toţii la cină? O să iau nişte porumb proaspăt în drum spre casă şi-o să

vă pregătesc un ospăţ.

„Şi, evident, o să ne prelucreze în legătură cu ultima ei idee“, se gândi Beckett. Dar, ce naiba.

— Eu vin.

Aruncă o privire în timp ce Clare vâra capul pe uşă.

— Salut. Şedinţă în

familie?

— Tocmai s-a suspendat, îi răspunse Justine.

— Of, interiorul ăsta pare atât de trist acum! Îmi pare foarte rău să văd că a plecat galeria, dar ştiu că proprietara o să fie încântată de spaţiul mult mai vast

din Shepherdstown.

— N-o să mai arate trist multă vreme. Eşti exact ce-mi trebuia. Justine ridică din nou evantaiul de mostre. Spune-mi ce părere ai de culoarea asta pentru pereţi.

— E adorabilă. Însorită. Caldă, dar nu

prea strălucitoare. Aveți deja un nou chiriaș?

— Noi suntem noul chiriaș. Presupun că în ultima vreme n-ai stat de vorbă cu Madeline.

— Nu, după ultima noastră întrunire de la club.

În timp ce mama lui o punea pe Clare la

curent – cu siguranță satisfăcută de entuziasmul ei –, Beckett ieși și se așează pe treptele de la intrarea librăriei.

Aveau să găsească o soluție pentru programarea oamenilor din echipă, a lucrărilor și a materialelor. Putea

să-şi facă timp şi dacă era nevoie de un strop de reproiectare. Nu era nevoie de aprobări dacă nu făceau nicio modificare structurală, atâta timp cât spaţiul continua să fie utilizat pentru comerţ cu amănuntul.

Owen avea să se

ocupe de autorizarea afacerii, de hârțogărie și de tot restul.

Dar, Iisuse, momentul ales! O sincronizare de rahat la finalul unei zile de rahat.

Cel puțin avea să se-aleagă cu o cină gătită în casă.

Mama lui ieşi împreună cu Clare şi repetă procedura de a compara mostrele, de data asta în dreptul peretelui exterior, după care se uită încruntată la Beckett.

— Pari zdrobit, scumpule.

— Zi grea pe teren.

Sunt epuizat, adăugă el, aplecându-se pentru a primi un sărut matern pe obraz. O să te punem la curent mai târziu.

— Neapărat. Deocamdată, ce-ar fi s-o iei înainte şi s-o conduci pe Clare acasă?

— O, nu, mă descurc foarte bine. Este o

plimbare plăcută.

— Nu are rost s-o iei pe jos, o dojeni Beckett. Ai de mers un kilometru şi jumătate.

— Doar cu puţin peste opt sute de metri, şi-mi place să merg pe jos. Maşina bonei e stricată, aşa că i-am lăsat-o pe a mea, pentru

orice eventualitate. Nu vreau să fie nevoită să-ngrămădească băieţii înăuntru şi să vină să mă ia.

— Te duc eu.

— Nu-i nevoie să te deranjezi, serios.

— Poţi să te cerţi cu mine, spuse el, ridicându-se în picioare.

Dar e inutil s-o contrazici pe ea. Se apropie de mama lui şi-o sărută pe obraz. Reaminteşte-le lui Ry şi Owen că vine tipul care va pune mozaicul.

— Le spun.

— Pe curând, exploatatoareo.

capitolul 6

— Apreciez faptul că mă duci cu maşina, începu Clare, când se îndreptau spre camioneta lui. Mai ales că arăţi atât de obosit.

— Nu sunt obosit. Ziua a fost pur şi simplu enervantă.

— Probleme cu hotelul?

— Incidente destul de supărătoare ca să mă gândesc că azi aş fi preferat să bat cuie în loc să dau telefoane. Sper c-a meritat, pe termen lung, adăugă el aruncând o privire spre han.

— O să merite. Şi acum magazinul de suvenire. Este captivant!

— Ar fi fost mai captivant de azi în şase luni.

Beckett deschise uşa pasagerului şi luă de pe scaun un clipboard, un blocnotes gros şi un prosop vechi, murdar.

— Este vorba mai ales de zugrăveală, nu-i aşa? El se întoarse şi o privi lung. Ce e? vru Clare să ştie.

— În primul rând, nu e niciodată vorba doar de zugrăveală, nu cu mama… În al doilea rând, miroşi cu adevărat extraordinar.

Se auzi un claxon. Aruncând o privire, Beckett îl văzu pe unul dintre tâmplarii din echipă trecând pe lângă ei şi făcându-i cu mâna din maşină. Clare se urcă în camionetă.

— A rămas valabil pentru vineri seara?

— Alva e liberă,

poate să stea cu copiii.

— Bun. Rămase un minut acolo, în picioare, bucurându-se pur şi simplu fiindcă o vedea pe Clare în camioneta lui şi fiindcă făceau planuri pentru seara de vineri. La şapte îţi convine?

— Da, e perfect.

— Bun, repetă Beckett, apoi închise portiera şi trecu în partea şoferului. Băieţii sunt încântaţi că începe şcoala?

— Liam se gândeşte numai la asta. Murphy e entuziasmat, mai ales că are o gentuţă cu Power Rangers pentru gustare.

Iar Harry continuă să pretindă că nu-i pasă.

Beckett ieşi din parcare, prinse semaforul pe verde, viră la stânga.

— Şi tu?

— Am luat pantofi, ghiozdane, gentuţe pentru mâncare, cretă colorată, creioane,

caiete. Safariul nebunesc prin mall s-a încheiat, şi asta-i o uşurare. Cu Murphy tot timpul la grădiniţă, nu mai trebuie să-i caut o bonă, ceea ce-mi simplifică viaţa.

— Îl aud pe *dar*.

— Dar… băieţelul meu merge la grădiniţă,

nu mai este puiul pe care-l duceam în braţe. Harry a ajuns la jumătatea cursurilor primare. Pare incredibil. Aşa că luni dimineaţă o să-i duc pe toţi la şcoală, o să mă-ntorc acasă şi o să plâng vârtos.

— Eu mi-am imaginat întotdeauna că

mama a dansat de fericire în clipa când am pornit-o cu toţii pe alee către autobuzul şcolii.

— Dansul de fericire vine după o repriză sănătoasă de plâns.

— Am înţeles.

Beckett opri pe aleea scurtă, acoperită cu pietriş, în spatele micii

ei furgonete.

— Nu te pot invita la cină. Vin Avery şi Hope.

— E OK. Mama ne mituieşte cu o masă.

Ea ezită, privindu-l pieziş.

— Ai putea să intri, dacă ai un minut, pentru o băutură

răcoritoare.

— Am un minut. Se aplecă să deschidă portiera ei şi rămase aşa, privind-o în ochi, în irisul verde-cenuşiu. E plăcut. Să fiu aproape de tine fără să pretind că nu încerc să fiu aproape de tine.

— E straniu să ştiu că

vrei să fii.

— Straniu în sens bun sau în sens rău?

— În sens bun, murmură ea.

O vizitase doar de câteva ori. La scurt timp după ce cumpărase locuința, Clare îl angajase pe Ryder pentru lucrările de

amenajare, iar el îi dăduse o mână de ajutor.

Orice pretext era bun.

În decursul anilor, ea dăduse două petreceri la iarbă verde în curtea din spate, aşa că Beckett fusese acolo, fusese şi în bucătărie, însă nu

cunoştea casa în detaliu. Îl fascinau clădirile şi oamenii care locuiau sau lucrau în ele. Iar spaţiul în care îşi ducea Clare viaţa îl interesa în cel mai înalt grad.

În faţă plantase flori, un amestec frumos, bine îngrijit, suferind puţin de ceea ce mama lui

numea paragina sfârşitului de vară. Micul ei petic de peluză trebuia tuns.

Pentru asta avea nevoie de un bărbat.

Uşa, vopsită într-un albastru intens, avea în centru un mâner de alamă cu motive celtice.

Clare deschise,

intrând direct într-o cameră de zi în care se aflau o canapea de dimensiuni reduse, cu dungi albastre şi verzi, şi două scaune tapisate cu verde.

Piesele unei maşinuţe din lego erau împrăştiate pe podeaua din lemn de esenţă tare.

Rafturile pentru cărți, la a căror construire ajutase și el, ocupau un perete întreg. Îi făcu plăcere să vadă că ea le întrebuințase cu folos, ticsindu-le cu volume, fotografii de familie și câteva bibelouri ieftine.

— Vino în spate, în bucătărie.

Beckett se opri în pragul unei încăperi cu pereţii acoperiţi cu hărţi şi postere. În dulapuri erau aranjate o mulţime de jucării, iar restul erau împrăştiate pe podea. Studie pernele folosite pe post de scaune, măsuţele şi obiectele dezmembrate de cei trei

băieţaşi.

— Frumos.

— Le oferă un loc pe care să-l împartă, stând departe de mine.

Ea îşi continuă drumul către spatele casei, trecu pe lângă intrarea boltită a unei toalete de sub scară şi intră într-o combinaţie

de bucătărie şi living.

Aparatură albă şi dulapuri de culoare închisă, din lemn de stejar. Fructe proaspete de vară pentru consum imediat, într-un castron de lemn aşezat pe tejgheaua albă dintre aragaz şi frigiderul acoperit de desenele

copiilor. Patru scaune în jurul unei mese pătrate de lemn.

— Copiii trebuie să fie în spate. Dă-mi o secundă. Clare se duse la uşă şi strigă prin plasa de ţânţari: Salut, băieţi!

Se auziră strigăte de bucurie şi, din unghiul

sub care o privea, Beckett îi văzu faţa pur şi simplu luminându-se.

— Clare! De ce n-ai sunat să vin să te iau?

— M-a adus cineva până acasă. Nicio problemă.

Beckett auzi un scârţâitul unui scaun, apoi o văzu pe Alva

Ridenour venind la uşă. Îi fusese profesoară de algebră în primul an de liceu şi de analiză matematică în ultimul. Purta, ca şi atunci, ochelari cu rame de argint şi avea părul – acum strălucitor de alb – strâns la spate într-un coc sobru.

— Ei, Becket Montgomery, nu ştiam că ai o firmă de taximetrie!

— Vă duc oriunde vreţi să mergeţi, doamnă Ridenour. Şi promit să nu pun în funcţiune aparatul de taxare.

Ea deschise uşa din

plasă în timp ce băieţii se repezeau s-o asalteze pe Clare cu poveşti despre aventurile zilei, cu întrebări, rugăminţi şi plângeri.

Alva îi ocoli grăbită şi îi dădu lui Beckett un ghiont în umăr.

— Când e gata hanul ăla?

— Mai durează o
vreme, dar la final o să
vă ofer un tur, numai
pentru dumneavoastră.

— Ai face bine să te
ţii de cuvânt.

— Pot să vă ajut în
privinţa maşinii?

— Nu, soţul meu a
reuşit s-o ducă la atelier.
Ce-ţi face mama?

— E ocupată, şi ne ţine pe noi şi mai ocupaţi.

— Aşa cum şi trebuie. Nimeni nu-şi doreşte băieţi leneşi. Clare, eu o să plec.

— Vă duc acasă cu maşina, doamnă Ridenour.

— Stau la două case

depărtare, Beckett. Par
infirmă?

— Nu, doamnă.

— Ei, tinerilor! Îşi folosi vocea de fostă profesoară şi cei trei copii amuţiră. Lăsaţi-o pe mama voastră să mai şi respire. Când ne vedem data viitoare, vreau să aflu totul

despre prima voastră zi de şcoală. Liam? Strânge maşinuţele alea din camera de zi.

— Dar Murphy…

— Tu le-ai dat jos, tu le ridici. Îi făcu ştrengăreşte cu ochiul lui Clare. Am plecat.

— Mulţumesc, Alva.

— A, le-am promis

fursecuri şi lapte dacă nu se bat o jumătate de oră. Am reuşit.

— Fursecuri şi lapte să fie.

— Tu te-ai bătut cu fraţii tăi azi? îl întrebă Alva pe Beckett.

— Nu în ultima jumătate de oră.

Profesoara plecă

râzând pe înfundate.

Murphy îl trase pe Beckett de mână.

— Vrei să-mi vezi Power Rangerii?

— Ai Rangerul Roşu de la Mystic Force?

Murphy făcu ochii mari. Nu reuşi decât să dea repede din cap înainte de a fugi în

cameră.

— Spală-te pe mâini, strigă Clare în urma lui. Acum ai încurcat-o, îi şopti lui Beckett. Spălaţi-vă, le spuse celorlalţi băieţi, dacă vreţi fursecuri. Era evident că voiau, aşa că ieşiră în grabă. Power Rangers sunt obsesia

curentă a lui Murphy, explică ea. Are figurine din filme, DVD-uri pijamale, tricouri, costume, maşinuţe.

— Eu îi urmăream la televizor. Eram cam mare pentru ei, dar îmi plăceau la nebunie. Vorbea uitându-se cum scotea ea farfuriuţe

dintr-un dulap, aşezându-le apoi pe masă. Power Rangers, Spiderman şi Wolverine. Care este a mea? se interesă el.

— Poftim?

— Nu cumva ratez fursecurile şi laptele, într-o farfurie cu un supererou?

— O! Sigur că nu
Evident surprinsă, se
întoarse la dulap şi
scoase o altă farfurie.
Han Solo.

— Perfect. M-am
costumat în Han Solo
de Halloween.

— Câţi ani aveai?

— Douăzeci şi şapte.
Fericit să-i audă râsul, o

prinse de mână când ea reveni cu farfuria şi patru căniţe de plastic viu colorate. Clare.

— Îi am pe TOŢI Murphy intră cărând un coş alb de plastic plin cu eroii din filme. Uite, îi am pe Mighty Morphir şi pe Jungle Fury şi, uite, o am pe Ranger

Roz, deşi e fată.

Beckett se ghemui şi luă în mână un Ranger Verde.

— Asta e o colecţie cu adevărat uimitoare.

Copilul dădu din cap, cu ochii mari şi foarte serios.

— Ştiu.

*

Beckett rămase aproape o oră. Clare l-ar fi sărutat din nou numai fiindcă îi făcuse pe copii să se simtă atât de bine. Nu păruse plictisit sau enervat de o conversaţie dominată de supereroi, de puterile acestora, de prietenii şi duşmanii

lor.

Dar n-o sărutase.

Bineînțeles că n-o sărutase, se gândi Clare în timp ce lăsa să alunece în cuptor tava cu sferturi de cartofi acoperite de ierburi aromatice şi ulei de măsline. Ar fi fost jenant, cu cei trei copii

agăţaţi de el.

Aşează fundul de lemn deasupra chiuvetei – de acolo îi vedea mai bine pe copii, care reîncepuseră să mişune prin setul de joacă dăruit de părinţii ei – şi tocă usturoiul pentru marinata de pui.

Le plăcuse atât de

mult să se joace cu un bărbat!

Îi aveau, firește, pe tatăl ei, pe tatăl lui Clint când venea în vizită, și pe Joe, soțul Alvei. Însă niciunul nu era, ei bine, de vârsta tatălui lor.

Așa că fusese o oră plăcută.

Întârziase cu

pregătirea cinei, dar era OK. Aveau să mănânce puţin mai târziu decât planificase. Seara era destul de frumoasă ca să cineze pe verandă, după care băieţii se puteau răsfira din nou prin curte, pentru un scurt răstimp, înainte de culcare.

Clare amestecă ingredientele, turnă marinata peste pieptul de pui, acoperi castronul şi-l puse deoparte.

Îi plăcea să-şi petreacă timpul în bucătărie, ascultând vocile băieţilor ce răzbăteau până la ea

prin aerul cald, îi plăcea lătratul câinelui vecinilor, mirosurile din cuptor, din mica ei grădină. Ceea ce-i aduse aminte că trebuia să plivească buruienile. Nu trebuia să uite nici de rufe; le neglijase fiindcă stătuseră atât de mult la Vesta cu o seară

înainte. Când o sărutase
Beckett printre umbrele
din han.

Era o prostie să se
lase obsedată de asta, îşi
zise. Mai sărutase şi alţi
bărbaţi de când murise
Clint. Ei bine, doi, aşa
că putea folosi pluralul.
Băiatul vecinilor mamei
ei, un contabil foarte

cumsecade, care lucra şi locuia în Brunswick. Trei întâlniri, două sărutări destul de plăcute. Şi niciun stop de interes autentic sau de atracţie chimică.

Pe urmă, prietenul mătuşii lui Laurie, un avocat din Hagerstown specializat în succesiuni.

Un tip care arăta excepţional, îşi aminti ea. Oarecum interesant, dar foarte supărat din cauza divorţului recent. O singură întâlnire, un singur sărut îndurerat de noapte bună.

Îi trimisese chiar şi flori, scuzându-se fiindcă petrecuse seara

vorbind despre fosta lui nevastă.

Cât trecuse de atunci? se întrebă. Socoti ca să se afle-n treabă, în timp ce curăţa morcovi. Harry căzuse de pe bicicletă şi-şi ciobise un dinte de lapte din faţă în dimineaţa dinaintea cinei cu contabilul,

aşadar în acel moment avea cinci ani.

Doamne, cu peste trei ani în urmă, se minună ea. Şi ieşise cu avocatul la o zi după ce-l mutase pe Murphy în patul lui de băiat mare, deci la vremea respectivă avea trei ani. Şi de atunci trecuseră doi.

Ce era mai grăitor, măsurarea timpului după micile evenimente petrecute în viaţa copiilor ei sau faptul că vreme de doi ani nici măcar nu se gândise să-şi dea întâlnire cu cineva?

Puiul fierbea la foc mic, preluând aroma

ierburilor, când Clare auzi deschizându-se uşa din faţă şi strigătul lui Avery.

— Venim cu daruri.

— Sunt aici, în spate! aruncă o ultimă privire pe fereastră înainte de a se grăbi către intrare. Hope, exclamă ea îmbrăţişându-şi

musafira. Arăţi uluitor.

Ceea ce era întotdeauna adevărat. Radia eleganţă în fusta simplă de vară şi în bluza cu volănaşe de un roşu intens. Îi întoarse îmbrăţişarea strângând-o în braţe şi mai tare.

— Cât mă bucur să te văd! Hope o strânse la

rândul ei în braţe. A
trecut atât de mult timp.
Doamne, ceva miroase
extraordinar.

— Cina, care este
într-o uşoară întârziere.
Vai, floarea-soarelui!

— Nu le-am putut
rezista.

— Le ador. Haideţi
în spate.

— Unde sunt bărbaţii mei? Hope scutură cele trei pungi cu cadouri pe care le avea în mână.

— Ştii că nu e nevoie să le-aduci daruri.

— A fost o adevărată distracţie să le aleg.

— Hei, eu am adus vinul. Avery bătu cu degetul în punga din

braţele sale. Ceea ce este de asemenea foarte distractiv pentru mine. Să-l deschidem şi să-nceapă petrecerea.

Hope se duse afară, în spate, izbucnind în râs când copiii o luară la fugă spre ea şi spre pungile cu daruri. Clare îi privi prin plasa de

ţânţari în timp ce Avery desfăcea sticla cu vin.

Cu sau fără cadouri, băieţii o adorau pe Hope, se gândi ea. Şi arăta cu adevărat uimitor. Priviri arzătoare, armonizându-se cu vocea uşor răguşită, părul negru tuns scurt,

cu vârfurile ascuţite ale bretonului asortate cu pomeţii înalţi, focul mocnit al ochilor cu pleoape grele.

— Doamne, e frumoasă.

— Ştiu. Ar fi uşor s-o urâm. Avery îi întinse un pahar cu vin. Dar noi suntem mai presus

de asta. O iubim în ciuda frumuseţii ei. Trebuie s-o convingem să accepte postul ăsta.

— Dar dacă decide că nu-l vrea…

— Am un presentiment, o intuiţie viscerală. Avery arătă către stomacul ei. O Intuiţie Viscerală

McTavish. Nimeni nu-ndrăzneşte să ignore o Intuiţie Visceralã McTavish. Hope e nefericită la Washington.

— Nici nu mă mir, murmură Clare, cuprinsă de un val de greaţă faţă de jigodia mizerabilă care era

fostul prieten al lui Hope.

— A făcut ceva zarvă în legătură cu întoarcerea la Philly sau cu o încercare de a se stabili la Chicago, dar eu ştiu – Clare, *ştiu* că nu asta ar trebui să facă. Ar trebui să rămână aici, cu noi.

— Eu pot să-mi duc
la bun sfârşit rolul, să
laud cât mai mult hanul
şi familia Montgomery.
Până la urmă însă, ea
trebuie să se simtă atrasă
de ideea asta, spuse
Clare strecurându-şi
braţul în jurul taliei lui
Avery. Dar e cu
siguranţă bine să vă am

pe amândouă aici.

„Atât de bine“, se gândi ea în timpul cinei, când mâncarea era savurată de convivi şi florile galbene radiau în capul mesei.

Îi lăsă pe băieţi să-şi ardă caloriile acumulate la cină şi excesul de entuziasm până la

apusul soarelui.

— O să-i pun în țarc pentru noapte.

— Ai nevoie de ajutor să-i legi înăuntru? o întrebă Avery.

— Nu, mă descurc.

— Bine, fiindcă după masa asta, după înghețată și după căpșunele proaspete, nu

sunt sigură că mă pot mişca.

Clare îşi chemă băieţii înăuntru şi primi aşteptatele tânguieli şi proteste.

— Am avut o înţelegere, le reaminti ea. Spuneţi noapte bună.

Copiii se supuseră,

cu frunţile plecate şi târşâindu-şi picioarele ca un trio de deţinuţi înlănţuiţi unii de alţii.

Când se întoarse Clare, prietenele ei strânseseră deja masa.

— Ar trebui să spun că nu era cazul să faceţi aşa ceva, dar mă bucur că aţi făcut-o. Se lăsă să

cadă din nou pe scaun şi întinse mâna după paharul cu vin umplut de Avery până la buză. Cerule, chiar că e bine. Ar fi extraordinar dacă am putea face asta în fiecare zi.

— De când am ajuns aici, Avery vorbeşte despre pensiunea care

se va deschide în oraş.

— Ei, atunci este rândul meu. Pregătită, Clare îşi îndreptă spatele şi se aplecă în faţă. E mai mult decât o pensiune. Cred c-o să aibă o căldură şi un farmec aparte, însă combinate cu dinamismul unui hotel

boutique. Am vizitat o parte a interiorului, am văzut pliante şi fotografii cu mobilierul şi accesoriile. Încă mai sunt ameţită.

— Să locuieşti acolo unde munceşti. Hope ridică din umeri. Se pot aduce argumente pro şi contra.

— Haide, oricum ai locuit practic la Wickham.

— Poate. Nereuşinc să nege acest singur fapt, îşi goli plămânii de aer. Jigodia şi Domnişoara Ţâţe s-au logodit oficial.

— Se merită unul pe altul, mormăi Avery.

— O, da. Oricum, ea a avut tupeul să intre cu nonşalanţă în biroul meu săptămâna trecută ca să vorbim despre planurile de nuntă, fiindcă evenimentul va avea loc la hotel.

— Căţeaua.

— Şi încă un o, *da!* Hope toastă, ridicându-

şi paharul în direcţia lui Avery. Ieri m-a chemat şeful cel mare. Voia să discutăm despre contractul meu, fiindcă se apropie de expirare. Mi-a oferit o mărire de salariu, pe care am refuzato, explicându-i c-o să-mi prezint demisia. A fost sincer uluit.

— Chiar îşi închipuia că o să rămâi, după ce fiul lui te-a tratat astfel?

— Evident că da. Când şi-a dat seama că vorbeam serios, a dublat mărirea de salariu. Cu o sprânceană arcuită, Hope îşi înălţă din nou paharul într-un toast. A dublat-o fără să

clipească măcar. A fost incredibil de satisfăcător. Aproape la fel de satisfăcător ca atunci când i-am spus mulţumesc, dar nu. L-am enervat destul de tare ca să mă scutească de restul contractului.

— Te-a *concediat?*

— Nu, nu m-a

concediat. Hope zâmbi
larg văzând cât de
scandalizată era Clare.
Am căzut pur şi simplu
de acord că, de vreme ce
oricum plecam peste
câteva săptămâni,
puteam să părăsesc
imediat clădirea. Aşa că
sunt liberă.

— Eşti OK? Clare s

aplecă, strângându-şi mâna peste a lui Hope.

— Da. Chiar sunt Am un interviu săptămâna viitoare la Chicago, un altul în aşteptare la Philadelphia şi un altul în Connecticut.

— Rămâi cu noi.

Hope strânse la

rândul ei mâna lui Clare.

— Nu nesocotesc oferta, altfel n-aş fi aici. Recunosc, mă intrigă ceea ce fac oamenii ăştia, vreau să văd, să sondez. Să fiu aproape de tine şi de Avery e o idee foarte atrăgătoare, dar postul trebuie să fie

potrivit.

— Ţi se potriveşte tot atât de bine ca unul dintre costumele tale Akris. Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Avery ridică din umeri şi se lăsă cu nonşalanţă pe spătarul scaunului, zâmbind cu infatuare. O să vezi.

— Îmi place oraşul, sau ar trebui să spun că mi-a plăcut întotdeauna să petrec aici o zi sau două când am venit în vizită. Aşa că povestiţi-mi mai multe despre familia Montgomery. Avery mi-a dat informaţiile de bază. Mama, trei fii. Şi-au

pierdut tatăl, care-a înfiinţat firma de construcţii, acum vreo zece ani. Au mai multe proprietăţi în oraş şi în jurul lui.

— Au salvat hanul. Se vorbea despre demolarea clădirii, ajunsese într-o stare îngrozitoare. Şi ar fi fost

o adevărată crimă.

— Îmi aduc aminte cum arăta în ultimele câteva dăţi când am venit aici. Salvarea lui e o faptă eroică, nicidecum neînsemnată.

— Au ochi bun şi talent. Toţi trei sunt nişte dulgheri extraordinari. Ei au

făcut veranda asta. Ryder, cel mai vârstnic, e şeful firmei, explică Avery. Owen e omul care se ocupă de detalii, jonglează cu cifrele, dă telefoanele, merge la întâlniri. Sau la cele mai multe dintre ele. Beckett e arhitect. Clare îți poate spune mai multe despre

el, fiindcă e îndrăgostit de ea.

— Chiar? Sprânceana se arcui iarăşi. Serios?

— Serios, răspunse Avery, înainte de a reuşi Clare să deschidă gura. Au în comun un sărut prelung şi siropos pe culoarele întunecoase şi bântuite ale hanului.

— Stai puțin, *bântuite?* Nu, luați-o pe rând. Hope își flutură mâinile în aer ca și cum ar fi șters urmele de cretă de pe o tablă. Acum spuneți-mi totul despre Beckett Montgomery. Cred că l-am văzut puțin la tine, Avery, dar nu mi-a

rămas decât impresia unui tip foarte drăguţ.

— Foarte drăguţ e corect, dar Clare are mai multe detalii datorită acelui sărut prelung şi siropos.

— N-ar fi trebuit să-ţi povestesc despre noaptea trecută, bombăni Clare.

— Ei, aş! E superb - toţi sunt. Biroul şi apartamentul lui sunt deasupra restaurantului.

— Aşa e, aşa e! Acum îmi aduc aminte. L-am întâlnit pe Owen destul de mult ca să-i adresez un salut. Cel puţin doi din trei sunt delicioşi.

— Ryder duce

tradiția mai departe. Oricum, să ne întoarcem la Beckett. Avery zâmbi larg către Clare. Şi-a luat diploma la Universitatea din Maryland, a lucrat în vacanțe la firma familiei, apoi şi-a făcut ucenicia, vreme de doi ani, la o societate din

Hagerstown. Acum lucrează cu normă întreagă la firma Montgomery, se ocupă de tot ce ţine de arhitectură şi continuă să-şi pună centura cu unelte ori de câte ori e necesar. Ceea ce îi convine de minune.

— Poate-ar trebui să

ieşi cu el.

Avery continuă să-i zâmbească lui Clare pe deasupra paharului cu vin.

— La mine nu s-a uitat niciodată galeş. S-a îndrăgostit de Clare încă din liceu, după cum i-a mărturisit.

— Uau!

Avery îi trase lui Hope o palmă uşoară peste braţ.

— Ştiu. Au întâlnire vineri seara.

— Unde?

Clare se foi pe scaun.

— Habar n-am. Probabil mergem la un restaurant. Vine să mă ia la şapte. Ar trebui să

fie vorba despre cină.

— Cu ce te îmbraci?

— Nu ştiu. Doamne,
nu ştiu. Nu-mi aduc
aminte cum se face asta.

— Suntem aici ca să
te-ajutăm, o asigură
Hope. O să mergem sus
să-ţi alegem ceva.

— Nici măcar nu ştiu
dacă am vreo ţinută care

se poate purta la o întâlnire. Am numai haine de mamă – sau pentru librărie.

— Mie-mi plac hainele tale, o contrazise Avery.

— O să vedem ce şi cum. Iar dacă n-o să găsim nimic care să te facă fericită, o să

mergem la cumpărături.

— Pur şi simplu nu cred că am timp să…

— Clare, n-ai fost la cumpărături cu mine. Hope ridică un deget. Să ştii că sunt în stare să pun cap la cap o toaletă, inclusiv pantofii, accesoriile şi desuurile, în nu mai mult de

douăzeci de minute.

— Are talentul ăsta, confirmă Avery. Vezi, e amuzant. O să putem face aşa ceva tot timpul când o să locuiască Hope în oraş. Ştii ce trebuie să faci! Mută-te aici imediat. Poţi sta la mine până e gata hanul. O să fim din nou colege

de cameră. O să cunoşti zona, oamenii, o să-nţelegi foarte bine cum stau lucrurile cu hanul chiar înainte de a începe să lucrezi acolo.

— Te pripeşti, ăsta a fost întotdeauna unul dintre talentele tale. Încă n-am văzut locul. Şi, chiar dacă o să decid

că-mi doresc slujba asta ca pe-o pereche de nouă de pantofi Manolo, nu există nicio garanţie că mă vor angaja. Din câte ştim, s-ar putea ca mama şi fiii pur şi simplu să nu mă găsească pe placul lor.

— N-o să se-ntâmple niciodată; sunt prea

abili. Mai ales Justine
A, exclamă Avery
agitându-şi paharul de
vin. Aţi auzit de
magazinul de suvenire?

— Am fost acolo mai
devreme, confirmă
Clare. Este clădirea de
lângă librărie, îi explică
ea lui Hope. Li s-a
mutat chiriaşul şi vor să

înființeze un magazin de suvenire, specializat în artă locală și artizanat. Și să-l asocieze cu hanul.

— E o idee ingenioasă.

— Sunt plini de așa ceva, îi spuse Avery lui Hope.

— Îhî. Povestiți-mi

cum e cu fantoma.

— E o femeie căreia îi place caprifoiul. Asta-i tot ce ştiu. Avery ridică din umeri. Partea construită iniţial a casei e cea mai veche clădire de piatră din oraş. De pe la o mie şapte sute nouăzeci şi ceva. Aşa că stafia ar putea fi de

oricând. Ştiţi ce? Owen ar trebui să facă nişte cercetări în privinţa ei. Asta e specialitatea lui – cercetează.

— Owen este cel cu care-am vorbit. Un om al amănuntelor. Stafia asta iubitoare de caprifoi a făcut ceva probleme?

— Nu, din câte-am

auzit eu. Şi aş fi auzit sau ar fi auzit Clare. Muncitorii din echipă vin de foarte multe ori să mănânce la mine sau îşi iau cafea ori cărţi de la librăria ei. Ar fi vorbit despre una ca asta, crede-mă. Poate că o să dai peste ea mâine, când o să vizitezi hanul.

Clare, trebuie să vii şi tu.

Clare îşi concentră din nou atenţia asupra discuţiei, luându-şi privirea de la lumina tot mai blândă de deasupra curţii din spate – unde peluza ar fi trebuit tunsă.

— Nu cred că familia

Montgomery îşi doreşte trei băieţei care să alerge peste tot. Plus că nici n-ar fi în siguranţă.

— N-o să dureze mult. Aş putea s-o pun pe Franny să-i supravegheze o jumătate de oră. Mâine e de serviciu.

— Nu ştiu… Să văd

Aş putea să-i las puţin la mama. Foarte puţin, adăugă ea. Mai avem de făcut pregătiri pentru şcoală şi am treabă în curte şi în casă.

— Vizitarea hanului se face la ora zece.

Clare jonglă în gând cu agenda zilei următoare.

— Poate. Dacă reuşesc să mă organizez, o să fiu acolo.

— E suficient. Acum, haideţi să ne uităm prin dulapurile de haine, le invită Hope frecându-şi mâinile.

capitolul 7

Aşa cum fusese stabilit, Owen sosi la Vesta la ora nouă şi jumătate fix, pentru o discuţie preliminară cu Hope. Fiindcă promisese să nu le stea în drum, Avery îşi făcea de lucru cu pregătirile

de dimineaţă – aprinderea cuptoarelor pentru pizza, pregătirea sosurilor în avans pentru clienţii de sâmbătă, când localul se deschidea la zece.

În momentul intrării lui Owen, Hope stătea lângă tejghea, bându-şi cafeaua şi răsfoindu-şi

notiţele.

El îşi mută servieta în mâna stângă şi i-o întinse pe dreapta.

— Hope.

— Owen.

— Mă bucur să te revăd. Îţi mulţumesc pentru asta, Avery.

— Totul pentru binele comun, răspunse

ea de lângă maşina de gătit. Cafea?

— Ar fi grozav. Mi-o iau eu.

Simţindu-se ca acasă, el ocoli ca să ajungă la oala pusă la fiert pe unul din arzătoarele gemene, îşi turnă şi adăugă puţin zahăr.

— Ce-ar fi să ne

aşezăm la o masă? sugeră. Ei, cum a fost drumul încoace?

— N-a fost rău. Hope se aşează, cântărindu-l aşa cum ştia că o cântărea şi el. Ochii lui, de un albastru limpede, palid, se uitau direct într-ai ei. Am plecat destul de devreme ca să

ratez traficul de vârf.

— Eu n-ajung prea des la Washington. Traficul e unul dintre motive. Peste faţa lui trecu un zâmbet, îndulcindu-i unghiurile. Aici lucrurile se mişcă mult mai încet.

— Da, aşa e. E ur

oraş frumos. Tânăra
femeie păstra cu grijă
un ton indiferent. Mi-a
plăcut regiunea când
am venit să le văd pe
Avery şi pe Clare.

— E o mare diferenţă
faţă de Georgetown.

Umblau amândoi pe
ocolite, decise Hope. E
bine, ea ştia cum să

danseze.

— Caut ceva diferit. Restaurarea şi amenajarea unei clădiri cum e hanul, cu o istorie atât de îndelungată, trebuie să difere enorm de lucrările efectuate în trecut de firma Montgomery. Tu şi

familia ta aţi mai restaurat clădiri, inclusiv pe aceea în care ne aflăm acum, dar nimic la o asemenea scară. Trebuie să fie o provocare.

— Este.

— Şi gestionarea unui han, cu toate cerinţele, cu toate

controversele şi capriciile clienţilor, nu va fi o misiune foarte uşoară.

„Cine pe cine intervievează?“ se întrebă el, hotărând că nou-venita îi plăcea.

— Ne-am gândit mult la asta, ne-am combinat punctele de

vedere şi am venit cu o viziune specifică. O s-o transformăm în realitate.

— De ce un han?

— Fac pariu că i-ai studiat istoria.

— Ceea ce nu-mi spune de ce aţi conceput tu şi familia ta această viziune aparte.

Owen o analiza în timp ce ea îi punea întrebări. Îi oferea puncte de pornire – în aparenţă. Îi adresa priviri scrutătoare, puse în evidenţă de stilul tăios al pieptănăturii. Croiala taiorului ruginiu îi punea în valoare trupul şi sugera

autoritate şi control.

Ochi mari, arzători, remarcă el, echilibraţi de atitudinea rece. Era o combinaţie splendidă.

— La început a fost o tavernă, îi povesti el, un loc unde călătorii se puteau odihni, îşi odihneau şi caii, găseau mâncare. În decursul

timpului, proprietarii au făcut diverse adaosuri. Numele s-a schimbat, dar clădirea a fost han pentru mai mult de un secol. Acum o facem iarăşi han, respectându-i istoria. Şi aducând-o în acelaşi timp în secolul douăzeci şi unu.

— Mi s-a făcut o prezentare sumară a câtorva trăsături, rosti ea cu un zâmbet care-i îndulci trăsăturile.

— Aici avem posibilităţi de distracţie, continuă Owen. Regiunea le poate oferi multe vizitatorilor. Antietam, Grotele de

Cristal, Harpers Ferry[9] şi multe altele. În momentul de faţă, la Boonsboro nu există niciun loc în care să se cazeze turiştii. Odată ce va exista, vom atrage aici oameni, oameni care vor dori să mănânce, să meargă la cumpărături, să vadă

atracţiile. Vrem să le oferim o experienţă unică, într-un loc frumos, unde să se bucure de servicii excepţionale.

— Exclusiv, individual, istoric. Ideea de a le da camerelor numele unor cupluri din literatură e

interesantă.

— Numele unor cupluri romantice. Fiecare cameră are parfumul său, trezeşte un sentiment aparte. Pentru tipul acesta de hoteluri, cuplurile reprezintă cea mai mare parte a clientelei. Vrem să atragem cupluri în

luna de miere, cupluri care sărbătoresc o aniversare sau o ocazie deosebită. Să le oferim un sejur memorabil, astfel încât să revină şi să le povestească prietenilor. „Şi cu asta am vorbit destul despre noi“, se gândi el, sorbind din cafea. CV-ul

tău te îndreptăţeşte cu certitudine să soliciţi postul de administrator al hanului.

— Dacă îl vrei, am un exemplar tipărit al fişierului pe care ţi l-am trimis prin e-mail.

— Sigur că da.

— Aveţi nevoie de un administrator care să

locuiască în clădire.

— Nu poţi conduce un han prin telecomandă. O să oferim un apartament cu două dormitoare, la etajul doi. Cameră de zi, baie, o bucătărie foarte mică, dar administratorul va avea acces la bucătăria

principală şi la spălătorie.

— Va trebui să-şi gătească.

— Doar micul dejun.

— Mă gândeam c-o să vreţi mai mult decât atât. Dacă oferiţi cazare şi mâncare, s-ar putea să vă doriţi prăjituri de casă, brioşe şi alte

genuri de gustări pe care să le serviți în timpul zilei. Vin și brânză seara.

— Ar fi un aspect plăcut.

— Avery s-a gândit că ar putea face livrări în camerele oaspeților, dacă nu vor să iasă.

Owen aruncă o

privire peste umăr, către
bucătăria deschisă.

— Ingenios. Am
putea pune meniul ei pe
lista serviciilor oferite.
Ingenios, repetă el, şi îşi
notă.

— Există o mulţime
de aspecte practice,
Owen. Fişa postului,
salariul, zilele libere.

Curăţenia apartamentului, rufăria, bugetul, serviciile de întreţinere. Oricine va ocupa postul ăsta o să aibă nevoie de un asistent. Nimeni nu poate lucra douăzeci şi patru de ore pe zi în cele şapte zile ale săptămânii, cincizeci şi

două de săptămâni pe an.

— Atunci să discutăm despre asta.

În vreme ce vorbeau despre detalii, intră Justine. În ziua aceea purta ochelari de soare verzi ca menta, asortaţi cu pantofii ei cu tocuri înalte. Îşi flutură mâna

către Avery şi se-
ndreptă glonţ către
masă.

— Trebuie să fii
Hope. Eu sunt Justine
Montgomery. Se grăbi
să-i strângă mâna peste
umărul fiului ei. Cum
merge aici?

— O mulţime de
întrebări, îi spuse

Owen. Şi o mulţime de idei noi.

Hope îşi schimbă poziţia pe scaun ca să se uite în ochii lui Justine.

— Aveţi deja foarte multe, extraordinare. Sunt impresionată de numărul mare al detaliilor concrete pe care le-aţi bătut deja în

cuie. Aveţi un plan foarte cuprinzător, pentru cineva care n-a lucrat în branşă.

— Am făcut sondaje printre prieteni şi rude, printre oameni care, din câte ştim noi, călătoresc foarte mult. Le-am cerut liste cu ceea ce visează să găsească într-un

hotel. Mă aştept să ne înscriem pe o curbă a învăţării imediat ce vom deschide, dar mi-ar plăcea să găsim neapărat o rezolvare pentru majoritatea problemelor de la bun început.

— Pot să-ţi aduc o cafea, Justine? strigă

Avery.

— O să înhaţ ceva răcoritor din frigider. M-am trezit de la şase, spuse ea în timp ce lua sticla. Creierul meu nu vrea să se oprească. Am presupus că Owen o să treacă-n revistă toate amănuntele, o să descrie postul şi aşa mai

departe. M-am gândit că ar trebui să vin aici pentru câteva minute, înainte de a ajunge la o înțelegere, ca să-ți spun ce anume caut eu.

— Firește.

— Fără îndoială că avem nevoie de cineva prezentabil, care știe cum să trateze cu

publicul, să fie flexibil.
Dar n-ai fi rezistat la
Wickham dacă n-ai fi
putut face toate astea.
Eu vreau mai mult. Cu
ochii la Hope, Justine
deşurubă dopul unei
sticle de cola dietetică.
Vreau pe cineva care să
prindă rădăcini, care să
vadă hanul şi oraşul ca

pe propriul cămin. Cineva care să accepte postul pentru că aşa se simte mai fericit şi care să facă treabă mai bună din cauza asta. Rutina de zi cu zi, diverse alte probleme – de astea o să ne ocupăm şi-o să le rezolvăm. Dar fie pui inimă, fie nu pui. Va

trebui să te îndrăgosteşti, sau treaba n-o să meargă, nici pentru tine, nici pentru noi, rosti Justine zâmbind. Ei, Ower crede că e mult mai important să te descurci cu softul de rezervare a locurilor, să ţii corect evidenţele, să ai o bază

de date cu oaspeţii, să ştii cum să modifici o cameră când e mare grabă. Îmi imaginez că te pricepi la toate astea şi chiar la mai multe decât atât, fiindcă altminteri nu te-ar fi recomandat Avery. Dar asta nu e o simplă afacere, nu pentru noi.

Locul ăsta are nevoie de dragoste. Noi i-o dăruim din plin. Vreau să-l încredinţez unor mâini care pot face acelaşi lucru. Şi care pot să coacă repede nişte vafe gustoase.

— Nu ştiu dacă sunt persoana potrivită, răspunse cu prudenţă

Hope. Nu ştiu dacă, pentru mine, ăsta e locul potrivit sau postul potrivit. Pe moment, viaţa mea este… în derivă. Dar ştiu că sunt interesată. Şi că m-am îndrăgostit de ideea voastră, de ţinta voastră.

— E un început. Ce-ar fi să traversăm, să

arunci o privire? Poţi continua discuţia cu Owen mai târziu.

— Mi-ar face într-adevăr plăcere să văd clădirea.

— Eu o să fiu gata în două minute, le spuse Avery. Imediat ce soseşte Franny.

— Uşa din spate e

deschisă. Owen îşi luă servieta şi se ridică. Ry şi Beck lucrează două ore în dimineaţa asta.

— O să ai nevoie de imaginaţie, o avertiză Justine când ieşiră. Am parcurs un drum lung, dar au mai rămas multe de făcut până la final.

— E un proiect de

amploare. Dar construcţia e absolut splendidă! Hope studie liniile clădirii în timp ce mergeau pe lângă ea.

Intrară în hol, unde Justine vorbi despre dalele podelei şi despre mese, despre obiectele de artă şi despre flori, apoi trecură printr-o

arcadă largă în ceea ce trebuia să fie sala de mese. Tavan casetat cu decoraţiuni albe pe un maro intens, îi explică Justine. Mese din lemr lucios, cu tăbliile neacoperite, cu câte o vază mică de flori pe fiecare. O nişă mică, din piatra iniţială, lăsată la

vedere pe peretele din fund, cu un bufet mare, sculptat, în faţa ei. Candelabre din fier cu un model cu frunze de stejar şi abajururi mari, de sticlă colorată, în formă de ghinde.

Hope nu avu nicio dificultate să-şi imagineze cum aveau să

arate la final pereţii şi podeaua, acum ascunsă de harababura de materiale. Văzu destul ca să fie sigură că aveau nevoie de două mese pentru servit, poate sub minunatele ferestre laterale.

Merseră mai departe, trecură de viitoarea

spălătorie şi de birou şi intrară în spaţiul bucătăriei.

Hope ascultă din nou, încercă să vadă dulapuri, multe cu partea din faţă de sticlă, ca să întrerupă masivitatea lemnului de culoare întunecată. Mese cu tăblia de granit

şi instalaţii de inox, plus cuptoare încastrate de culoare crem, pentru contrast.

— Bucătăria n-are uşă?

— O lăsăm deschisă. Cu ochelarii de soare în creştetul capului şi cu degetele mari ale mâinilor în buzunarele

din față ale pantalonilor, Justine trecu în revistă spațiul. Vreau ca oaspeții să se simtă ca acasă din clipa când intră pe ușă. O să ținem frigiderul plin cu băuturi răcoritoare – apă gazoasă, sucuri, apă plată.

— Ca un fel de

minibar?

— Aşa ceva. Oaspeţii trebuie să se simtă liberi să se servească. N-avem de gând să le facem socoteala la centimă. Odată ce sunt în hotel, costul camerei acoperă multe. Dacă vrea cineva o cafea înainte de micul dejun – sau oricând – şi

administratorul hotelului nu e la faţa locului, îşi poate pregăti o cană aici sau folosindu-se de maşina pe care-o achiziţionăm pentru biblioteca de la etajul întâi. Ar trebui să avem poate un vas cu fructe de sezon. Sau cu fursecuri.

— Ea s-a gândit deja la fursecuri, sublinie Owen.

— Vezi, suntem pe aceeaşi lungime de undă. Asta este ideea. Relaxează-te, savurează, simte-te ca acasă.

Căldura care luase naştere în sufletul lui Hope i se răspândi în

tot trupul când ajunseră la recepţie. Abia dacă putea să vadă ceva în jur din cauza lăzilor şi a uneltelor, dar începu să vizualizeze. O pereche de scaune mari, solide, cu tapiţerie verde în faţa şemineului de cărămidă. Niciun birou, nicio tejghea, doar o

masă lungă, făcută la comandă, pentru administratorul hanului. Podea mozaicată, în ton cu cea din bucătărie şi din hol, lumina pătrunzând prin toate ferestrele.

Hope puse tot felul de întrebări practice despre înregistrarea

oaspeţilor, despre computere, depozitare şi securitate, dar în clipa când terminară parterul şi începură să urce treptele către etaj, înţelese de ce se îndrăgostise familia Montgomery de locul acela.

— Judecând după

zgomote, ceilalţi băieţi ai mei sunt la etajul doi. Justine aruncă o privire peste umăr. Ce-ar fi să începem acolo, cu apartamentul administratorului? Ai ocazia să cunoşti şi restul familiei.

— Perfect.

Hope avu senzaţia

unei uşoare atingeri dinspre stânga când cotiră ca să urce la etajul următor.

— Elizabeth şi Darcy, îi spuse Justine când o văzu ezitând. Aceste camere din faţă au, amândouă, acces la balconul dinspre Main Street.

Pentru o clipă, Hope
se gândi că simţise un
miros de caprifoi şi se
întoarse să se uite în
urmă. Tresări când o
auzi pe Avery strigând.

— Sunteţi acolo, sus?

— Urcăm la doi, îi
răspunse Owen.

— A durat mai mult
decât am crezut. Avery

urcă treptele în fugă. Ce
părere ai?

— E mare, şi
minunat conceput.
Dintre camerele pentru
oaspeţi, n-am văzut
decât ADA, de la parter
Urcăm la doi şi o luăm
de sus în jos.

— Poţi să-ţi vezi
apartamentul.

Hope continuă să urce, clătinând din cap cu îngăduinţă şi ţinându-se strâns de balustrada provizorie. Imaginaţie, îşi spuse, retrăgându-şi din nou mâna. Ar fi putut să jure că atinsese un metal neted.

— Apartamentul

administratorului.

Justine gesticula, arătând în acea direcţie. Şi Penthouse, unde cineva este foarte ocupat.

Hope intră în urma ei. Auzi fâşâitul şi pocnetul înfundat al unui pistol de împuşcat bolţuri înainte de a-l

zări pe cel care-l mânuia. Lumina soarelui pătrunse ca o străfulgerare prin fereastră. Pentru o clipă, nu putu să-i vadă faţa, conştientizând numai o impresie de putere şi de competenţă în timp ce se repeta zgomotul surd şi constant al pistolului.

Bărbatul îşi plimbă mâna pe tocul de lemn – acelaşi timp de lambriu pe care-l văzuse Hope încadrând ferestrele de la parter. Apoi lăsă pistolul în jos şi îşi schimbă poziţia fixând-o pe nou-venită cu o privire rece, evaluatoare. De undeva,

din apropiere, se auzi bufnitura unui alt pistol de împuşcat. Justine începu să vorbească, făcând prezentările, şi urechile lui Hope zumzăiră. Abia ce-i auzi numele că simţi o rapid o uşurare prostească. Nu era Beckett, ci Ryder.

Îi strânse mâna şi-i simţi palma dură, acoperită de bătături, pentru un scurt răstimp, înainte ca el să şi-o retragă.

— Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc.

Dar nu era pe de-a-ntregul sigură. Căldura se înteţi, păru să se

concentreze exact în locul acela. Creierul ei pulsa, asaltat de excesul de detalii, de imagini. Îşi dorea cu disperare să se aşeze şi să bea ceva – orice – foarte rece.

— Eşti OK, scumpo?

Se uită la Justine, a cărei voce venea parcă dintr-un tunel lung.

— Ah… prea multă cafea în dimineaţa asta, reuşi să îngaime. Sunt uşor deshidratată.

Ryder săltă capacul unei lăzi frigorifice, scoţând o sticlă cu apă. Când Hope nu reacţionă, mulţumindu-se să se holbeze, el deşurubă dopul.

— Atunci hidratează-te.

— Mulţumesc. Observă pentru prima oară câinele – animalul simpatic foc, de culoarea maronie e noroiului – care-o studia cu capul lăsat pe o parte. Detaliul e încântător, spuse ea,

abţinându-se să soarbă cu lăcomie jumătate din conţinut pe nerăsuflate. Vorbesc despre lambriurile laterale.

— Da, s-au dovedit foarte potrivite.

— Rahat, am rămas fără muniţie. Ai cumva… Beckett intră agale. O, salut!

— Şi iată-l pe Beckett, anunţă Justine. Îi arătăm lui Hope clădirea.

— Desigur. Cred că ne-am mai întâlnit, pentru câteva secunde, acum vreo doi ani. Bine-ai venit în Penthouse. Eram de partea cealaltă a holului,

în ceea ce ar putea fi
apartamentul tău.
Aşadar… Clare nu e cu
voi?

— Am sunat-o
înainte de-a veni
încoace, răspunse
Avery. A trebuit să se
oprească la librărie, i-a
căzut internetul.

— Să-ţi arătăm restul

camerei, apoi parcurgem tot apartamentul. Justine îşi însoţi vorbele cu gesturi. Aici va fi camera de primire, cu acces pe balconul de la etajul doi prin uşa din capătul holului. Dormitorul e în spate, cu baia între cele două

încăperi.

Hope o urmă pe un culoar scurt, apoi făcu ochii mari.

— Spațiul ăsta e imens. Îmi place peretele culisant.

— Fiul meu, arhitectul. Două chiuvete în partea asta, dușul acolo. Cada, care

e o frumusețe, de partea cealaltă a peretelui mobil. Aici vrem ceva extravagant, faianță cu un model complicat, impresia de mozaic, aplice de cristal scoase în evidență de nichelul lustruit. Stil contemporan, cu o tentă europeană clasică.

Penthouse era un apartament de lux, decise Hope, cu un pat mare având un baldachin ornamentat, cu taburete fanteziste la picioare, plus un scaun elegant, cu spătarul drept, fără braţe.

Avea senzaţia că, datorită lor, merita

efortul să urci două etaje.

Se simţea din nou sigură pe picioare când străbătură apartamentul de vizavi. Din nou ferestrele superbe. O bucătărie la scară redusă, dar Owen avea dreptate, una mai mare nu i-ar fi fost necesară.

Comunica direct cu camera de zi, având un aer deopotrivă confortabil şi eficient. Chiar şi cu al doilea dormitor, nu egala spaţiul de care se bucura Hope în momentul acela, dar avea ieşire pe balcon – şi oferea acces în hanul mare, frumos

amenajat.

Era, cu siguranţă, mai mult decât potrivit, cugetă ea, în timp ce cutreiera apartamentul. Şi era de două ori mai mare decât primul ei apartament mobilat.

Dulapurile n-ar fi fost o problemă. Putea folosi spaţiul oferit de al

doilea dormitor, de vreme ce urma să aibă un birou la parter. Dacă voia să primească vreun oaspete, putea… Dar când decisese că voia postul acela, că voia apartamentul?

— E un spaţiu frumos, practic şi, din nou, foarte bine

planificat.

— Dacă ajungem la o
înțelegere, poți alege
orice culoare vrei
pentru pereți. Justine îi
zâmbi. Haide acum să
vezi Wesley și
Buttercup, celălalt
apartament al nostru. O
să aibă intrare separată
din exterior.

— Mi-ar plăcea să-l văd.

Îi plăcea totul, dar ştia să nu era bine să ia o hotărâre la repezeală, fără să pună la punct amănuntele, fără să negocieze condiţiile, fără să ia în considerare toate aspectele.

Ar fi fost o schimbare

majoră – a poziției geografice, a stilului de viață, a carierei. Nu putea lua o decizie atât de serioasă fără să se gândească foarte bine.

— O să arate uluitor. Era din nou în hol, aruncând o ultimă privire în jur. Fiecare cameră e deosebită, sau

va fi. Şi clădirea are o asemenea personalitate, încât îţi dă o stare de bine.

— Ai putea s-o iubeşti? întrebă Justine.

— Cred c-o iubesc deja, replică Hope surâzând.

— Vrei postul?

— Mamă, de fapt ar

trebui să…

Justine se mulţumi să-şi fluture mâna spre Owen, cerându-i să stea deoparte.

— Amândouă ar trebui să… Da. Rostind cuvântul, se simţi îngrozită, dar conştientă că proceda corect. Chiar îl vreau.

— Eşti angajată.

Avery lăsă să-i scape un strigăt de bucurie, înşfăcă o Hope paralizată de uimire şi se roti în paşi de dans. Pe urmă o înhăţă pe Justine şi făcu acelaşi lucru. Când se îndreptă spre Owen, el îşi azvârli braţele în sus.

— Asta-i numai pentru fete.

Aşa că ea îi dădu un pumn în braţ.

— Sunt atât de fericită. Atât de entuziasmată. Hope!

O înşfăcă din nou, săltând-o în sus.

— Eu… Doamnă Montgomery, sunteţi

sigură?

— Justine. Acum lucrăm împreună. Sunt sigură. Owen şi fraţii lui se vor lămuri mai târziu. Acum, ce-ar fi să ne-ntâlnim la prânz, la Vesta, să zicem la douăsprezece şi jumătate? O să bem nişte vin şi-o să mai

discutăm.

— Da, firește.

Clare bătu ușor în ușă, apoi o deschise.

— Nu eram sigură că mai sunteți aici. Am fost reținută. Dacă în dimineața asta a existat un lucru care să meargă rău, s-au mai găsit încă trei pe lângă el. Ai

vizitat deja clădirea?

— Fiecare cămăruță, o informă Avery, zâmbind cu gura până la urechi.

— Dacă vrei, te conduc să vizitezi ceea ce n-ai văzut deja. Dar mai întâi salut-o pe administratoarea hotelului nostru, îi

spuse Justine.

— Ai… Serios? *Serios?* O, Hope!

Hope îşi spuse că se simţea ameţită fiindcă braţele lui Clare o strângeau atât de tare, încât îi tăiau răsuflarea. Nu fiindcă luase cea mai importantă decizie din viaţa ei bazându-se

mai degrabă pe emoţii şi pe instinct decât pe analiză şi raţiune.

De vreme ce femeile vorbeau cu viteza de doi kilometri pe minut, Owen le părăsi pe tăcute şi urcă la etaj.

Îşi găsi fraţii discutând despre materialele necesare

pentru suportul chiuvetelor din baia apartamentului Penthouse.

— Mama a angajat-o.

— Din punct din vedere estetic, e mai bine dacă… Beckett se întrerupse în mijlocul frazei. Ce?

— Am spus că mama

a angajat-o pe Hope Beaumont.

— Cum adică a angajat-o? Ryder îşi îndesă ruleta la loc, în centura cu unelte. N-o poate angaja pur şi simplu.

— Ei bine, a făcut-o. Owen îşi trecu o mână prin păr. Pe loc. Eu n-

am putut scoate niciun cuvânt cu toate ţipetele şi cu tot dansul, mai ales după ce s-a alăturat corului şi Clare.

— Clare e aici?

— Rămâi cu mintea la subiectul discuţiei, se răsti Ryder. Cum naiba ai lăsat să se întâmple asta?

— Hei, nu da vina pe mine. În plus, Hope e mai mult decât calificată, dar…

— E calificată să se foiască printr-un hotel elegant din Washington, unde are personal şi bani de tocat. Iisuse, a urcat două şiruri de trepte şi

părea gata să cadă din picioare. Vocea lui Ryder era plină de dezgust. Probabil fiindcă umblă printr-un afurisit de şantier cu tocuri de treişpe centimetri. Era îmbrăcată în taior, pentru numele lui Dumnezeu.

— Păi venise la un interviu.

— E orăşeancă. Administratorul hotelului e cheia, de el depinde dacă afacerea asta se urneşte sau nu din loc. Tu şi mama discutaţi cu ea cinci minute, şi gata, este pe statul de plată.

— Am intervievat-o azi aproape o oră, fără să pun la socoteală telefonul de acum două zile. I-am citit CV-ul, l- am verificat. Cu cât obiecta Ryder mai mult, cu atât se înverşuna Owen să-şi apere mama. A adus în discuţie detalii la care noi nici

măcar nu ne-am gândit, ba a mai şi venit cu sugestii.

— E uşor să vii cu sugestiile. Să le faci să meargă e cu totul altceva. Ce-o să se întâmple prima dată când o să verse cineva cafeaua pe covor? O să cheme femeia de

serviciu? N-avem
femeie de serviciu.

— Nu i-ai citit CV
ul? ripostă Owen.
Lucrează de la
şaisprezece ani, a fost
chelneriţă.

— Mare brânză. Pe
vremea aia nici nu
terminase liceul. Acum
e-acum. Ce s-a ales de

supunerea la vot a elementelor principale?

— Întreab-o pe mama, îi sugeră Owen. Dar, dacă se ajunge la vot, opinia mea o să coincidă cu a ei.

— Asta-i pur şi simplu grozav, bombăni Ryder. Tu ce spui? se interesă el

împungându-l cu degetul pe Beckett.

— Chiar aşa, Beckett, întrebă Justine din cadrul uşii, tu ce spui? Toată lumea înlemni, inclusiv Clare, care urcase împreună cu patroana. Tocmai când încerca să se retragă, făcându-se nevăzută,

Justine îşi încleştă mâna de braţul ei. Stai liniştită, n-o să dureze mult. După câte s-ar părea, Ryder nu e de acord cu alegerea făcută de mine pentru postul de administrator, pe când Owen nu are obiecţii.

— Poate c-aş fi

avut… Nu cu adevărat, decise înţelept Owen.

— Beckett?

Acesta se uită uluit de la mama lui la Clare, apoi iarăşi la mama lui.

— Adevărul e că n-am vorbit cu ea decât un minut. Este o poziţie cheie, cum spunea Ry. E *poziţia* cheie. Dar i-am

citit CV-ul şi sunt de acord cu Owen că e mai mult decât calificată. În mod evident ţi-a făcut o impresie bună, fiindcă altfel n-ai fi angajat-o. Prin urmare, îmi imaginez că e în regulă.

— Atunci rămâne stabilit. Acum, înainte de a o duce pe Clare să

vadă camera W&B, am
să vă spun vouă,
idioţilor, că sunteţi mai
mult decât norocoşi
fiindcă Hope nu m-a
însoţit încoace. S-ar fi
putut răzgândi, ar fi
putut renunţa să lucreze
pentru trei bărbaţi
grosolani şi răutăcioşi.
Cât despre tine… Arătă

cu degetul spre Ryder. Îţi dau şase săptămâni din momentul în care îşi începe activitatea ca să-ţi ceri scuze fiindcă mi-ai pus părerea la îndoială.

— Mamă…

Ea îl întrerupse cu un gest.

— Asta-i tot ce-am

avut de spus. Haide, Clare.

Cu o privire spăsită, aceasta o urmă supusă.

— Grozav, murmură Beckett, trecându-şi mâinile peste faţă. Pur şi simplu grozav.

— „Îmi imaginez că e în regulă“, îl imită Ryder. Te-ai declarat de

acord numai ca să-ţi
meargă bine cu Clare.

— Iisuse, taci din
gură. Şi n-are nicio
legătură cu Clare. „Sau
numai una infimă“, îşi
zise el. Este calificată
pentru post; mama o
găseşte pe gustul ei.
Atâta tot.

— Nici măcar n-o

cunoaştem.

Deşi era el însuşi destul de nemulţumit din această cauză, Beckett clătină din cap.

— Atunci vom ajunge s-o cunoaştem. Avem apartamentul ăla vizavi, pe St. Paul. În momentul de faţă este liber. O instalăm acolo

şi o punem să lucreze o
vreme împreună cu
mama şi cu Owen. Să se
ocupe de aprovizionare,
să organizeze
inventarul, ce-o fi. Ea o
să prindă gustul traiului
într-un oraş mic, iar noi
o s-o înţelegem mai
bine.

Ryder deschise gura

să protesteze, apoi se răzgândi.

— Este într-adevăr o idee foarte bună. Dacă cedează nervos sau dacă o dă în bară, măcar o s-o ştim înainte de a fi prea târziu.

— Şi dacă aş putea lăsa în seama ei o serie de treburi – telefoane,

întocmirea unor liste şi aşa mai departe – aş avea mai mult timp să lucrez aici şi în atelier. Îi dăm apartamentul şi un salariu mic, plătit cu ora. Owen dădu din cap. S-ar putea să meargă. Dacă ea e de acord.

— Spune-i mamei,

sugeră Ryder. O s-c
convingă să accepte.

— Mă duc eu să-i
spun. E ideea mea,
adăugă Beckett, şi plecă.
Le ajunse din urmă la
baza treptelor
exterioare. Hei! Staţi c
clipă. De data asta ai
făcut turul complet? o
întrebă pe Clare.

— Da. O să fie superb. Am mai multe idei. Bătu cu degetul în blocnotes. O să discut cu Justine despre ele imediat ce-o să le pun cât de cât în ordine. Îți mulțumesc fiindcă mi-ai fost ghid. Acum chiar trebuie să plec.

— Nu vrei să aştepți

un minut? Ai putea să intervii în privinţa asta. Mamă, ce-ar fi să-i ceri lui Hope să se mute aici de acum, sau cât mai curând cu putinţă? I-am putea da apartamentul de vizavi. Aşa ar avea timp să se deprindă cu oraşul, să cunoască regiunea. Şi l-ar putea

ajuta pe Owen la
chestiile de care vă
ocupaţi voi doi.

Justine se bătu cu
degetul în rama
ochelarilor de soare,
apoi îl privi pe
deasupra lor.

— A cui e ideea asta?

— Păi, a mea, dar Ry
şi Owen…

— E o idee bună. Eşti fiul meu preferat, cel puţin pe moment. O să discut cu Hope la prânz. O să stăm de vorbă în curând, Clare. Trimite-mi o parte a prezentării pe mail, oricând te simţi pregătită.

— O s-o fac.

— Vreau s-o sun pe Carolee.

Justine îşi scoase telefonul în timp ce se îndepărta.

— Îmi cer scuze pentru drama de familie, murmură Beckett.

— Avem şi noi destule. Ryder chiar n-o

vrea pe Hope?

— E doar nervos fiindcă mama nu i-a cerut părerea. Beckett se feri să menţioneze cuvintele „orăşeancă“, „taior“ şi „tocuri de treişpe centimetri“. Ascultă, mă gândeam că aş putea trece pe la tine mai târziu, să-ţi dau o

mână de ajutor la munca din curte.

— Ce muncă din curte?

— Să-ţi tund iarba. Îmi lipseşte tunsul ierbii.

— O, e drăguţ din partea ta, dar am tuns-o eu în dimineaţa asta.

— În dimineaţa asta?

E încă dimineaţă.

— Copiii nu dorm niciodată acasă sâmbăta, mai ales vara. Avantajul e că pot să fac o mulţime de treburi înainte de amiază. Ceea ce e bine, fiindcă sâmbetele sunt zilele în care mă străduiesc să rezolv toate problemele,

iar duminicile există pentru ceea ce n-am rezolvat sâmbăta. Dar îți mulțumesc.

— Oricând cu plăcere. Serios.

— O să țin minte. Acum trebuie să plec, să iau copiii de la mama şi să trec pe la băcănie. Mă bucur din suflet că ați

angajat-o pe Hope. O să
fie perfectă pentru han,
iar hanul o să fie perfect
pentru ea. Ei, pe
curând.

— Da. Vino aici.
Ocoli treptele, trăgând-o
după el sub balconul
lateral. Ieri mi-a lipsit
asta.

Îşi închise gura peste

a ei, foarte uşor. Zăbovi
o clipă în plus când
mâna ei liberă i se curbă
în jurul umărului.

— E mai plăcut decât
ajutorul la munca din
curte, murmură ea.

— Le putem avea pe
amândouă, oricând.

Clare se gândi că
avea nevoie de ceva

timp ca să se poată obişnui cu amândouă.

— Cred c-o să ne vedem luni.

Beckett îşi trecu mâna peste părul ei strâns într-o coadă mătăsoasă, cu reflexe aurii.

— Te sun mai târziu.

— Bine.

Avea nevoie de timp ca să se obişnuiască, îşi repetă ea în gând, urcându-se în maşină. Telefoane şi sărutări şi întâlniri de vineri seara. Era aproape ca şi cum ar fi fost din nou la liceu – cu excepţia copiilor, a băcăniei, a lenjeriei care aştepta să fie împăturită

şi a carnetului de cecuri căruia trebuia să-i calculeze soldul.

Îndepărtându-se la volanul maşinii, aruncă hanului o ultimă privire. Clădirea se afla acolo de două secole, cugetă ea. Şi asta schimba cumva totul.

capitolul 8

Pentru că munca din curte nu mai era pe agenda weekendului, iar el nu se putea gândi la nicio scuză rezonabilă ca să treacă pe la Clare, Beckett petrecu ceva timp în plus în atelierul familiei. Având drept

companie câinii şi ipod-ul său, se apucă să lucreze la cadrul de lemn care urma să îmbrace arcada de piatră dintre hol şi coridorul de la intrare.

Nu se ocupa de dulgheria fină şi de construcţia dulapurilor în aceeaşi măsură ca

fraţii lui, dar o făcea întotdeauna cu plăcere. Şi, pe moment, îi plăcea să aibă atelierul numai pentru sine.

Îşi aminti cum îl învăţase tatăl său să folosească fierăstraiele, strungul, rindeaua. Thomas Montgomery fusese răbdător, dar se

aşteptase la precizie.

„N-are niciun rost să faci ceva dacă lucrezi de mântuială.“

Un motto după care să te ghidezi în viaţă, îşi zise Beckett.

Dumnezeule, tatăl lui ar fi îndrăgit proiectul acela. Totul l-ar fi atras, ar fi constituit pentru el

o provocare. Iubise oraşul, clădirile lui vechi, îi iubise ritmul, culorile şi sunetele. Şi politica.

Putea să stea ore în şir la Crawford's, aşezat la bar, aplecat peste farfuria cu şuncă, ouă şi cartofi prăjiţi, făcând schimb de ironii tăioase

cu cei mai buni dintre politicienii locali.

Pe 4 Iulie nu lipsise niciodată de la vreo paradă sau de la focurile de artificii din parcul Shafer, sau cel puțin Beckett nu-și aducea aminte. Sponsorizase echipa din liga de juniori și afacerea

familiei continuase să meargă bine. Fusese chiar şi antrenor vreme de câţiva ani.

În felul său, îşi învăţase băieţii ce însemna să fii o parte a unei comunităţi. Şi cum să valorifici acest lucru.

Da, i-ar fi plăcut proiectul acela, de

dragul muncii, al clădirii şi al comunităţii. Fie şi numai din acest singur motiv, nimic nu trebuia făcut de mântuială.

Beckett scoase ruleta, cea care îi aparţinuse tatălui său. Mama lor avusese grijă să primească fiecare câte o

unealtă anume. Măsură şi trasă semne pe următoarea piesă.

Îşi îndreptă spatele când intră Justine.

— După cum văd, faci ore suplimentare.

— M-am implicat în asta. Fiindcă sunt cel care vrea să îmbrăcăm arcadele, m-am gândit

c-ar trebui să mă apuc de construirea ramelor.

— Şi vor arăta excelent, ca tot restul. Uită-te la corpurile de bibliotecă. Femeia îşi puse o mână pe inimă. Voi, băieţi, faceţi aici ceva al naibii de frumos. Tatăl vostru ar fi fost atât de mândru!

— Tocmai mă gândeam la el. Aici, înăuntru, e greu să n-o faci. M-am gândit cât de mult i-ar fi plăcut să lucreze la han, să-l redea oraşului.

— Rostogolindu-şi ochii în spatele meu când vin cu vreo idee nouă. Şi voi faceţi la fel,

nu-ți imagina că nu știu.

— Ducem pur și simplu tradiția mai departe.

— Și faceți treabă bună în sensul ăsta, toți trei.

— Încă mai ești furioasă?

— Par furioasă? întrebă ea înclinând

capul într-o parte.

— Poţi să-ţi ascunzi furia. Oricum, e vina lui Ry, rânji Beckett.

— E tare de cap, ca tatăl lui, şi a moştenit temperamentul meu. O combinaţie dură. Dar avea dreptate dintr-un punct de vedere. Ar fi trebuit să vorbesc mai

întâi cu voi trei. Însă dacă-i spui asta, te-alegi din partea mea cu un şut în fund.

— N-o s-o audă de la mine. Totuşi, aş vrea să ştiu de ce-ai angajat-o aşa, în pripă.

Justine ridică din umeri, deschise uşa frigiderului din atelier,

clătină din cap la vederea perechii de baxuri şi luă scoase două sticle cu băuturi răcoritoare.

— Uneori ştii că un lucru e corect şi alteori trebuie să accepţi că lucrurile se petrec dintr-un anumit motiv. Aici s-au potrivit amândouă.

Râzând, sorbi din
băutură. Cred că Hope
s-a surprins pe ea însăşi
acceptând oferta atât de
repede. Nu cred că avea
de gând, dar uite ce-ţi
poate face dragostea. S-a
îndrăgostit de locul ăsta.
O să vezi.

— Cred c-o să vedem
destul de repede dacă se

mută aici.

— Se va muta, îl asigură Justine. Mai are de făcut nişte pregătiri şi o să se instaleze aici peste două săptămâni.

— Ai convins-o?

— Am avut un ajutor. Avery.

— Arma secretă.

— Da, e foarte

întreprinzătoare, încuviinţă Justine. I-am dat lui Hope cheia, am lăsat-o să vadă apartamentul. Va trebui să ai grijă să fie proaspăt zugrăvit. Ridică din sprâncene când el răsuflă zgomotos. Ştiu, dar trebuie făcută şi asta. Apropo, am

comandat o chiuvetă nouă şi un robinet nou pentru magazinul de suvenire. Şi o toaletă nouă, dacă tot eram la capitolul ăsta. Îţi trimit link-urile. Cei de la Willow Run vin săptămâna viitoare să discutăm despre proiectul final al curţii,

aşa că-l pun pe Brian să arunce o privire în spatele magazinului de suvenire. Cred că are nevoie de un patio frumos şi de un gard nou. Trebuie sădite câteva plante, adăugă ea, acum râzând de-a binelea. Iar treptele alea vechi din piatră trebuie

refăcute.

— Vrei să te-ntorci cu spatele ca să-mi pot rostogoli ochii?

— O să fie frumos. Madeline a început deja să discute cu artiştii locali. Şi am semnat un contract cu Willy B.

— Tatăl lui Avery?

— În timpul liber

face obiecte din metal foarte frumoase. Ai văzut sfeşnicele alea pe care mi le-a dat la ultimul Crăciun. Aşa că... sunt de părere că putem deschide către sfârşitul lui octombrie.

El simţi înghiţitura de Cola oprindu-i-se în gât.

— Mamă, nici măcar n-am început încă!

— Atunci am face bine să-ncepem. A, şi spune-i lui Clare despre gard, dacă eu n-o să am ocazia.

— OK.

— Puteţi vorbi despre asta la întâlnirea de vineri seara.

Beckett îşi lăsă băutura deoparte.

— Mi-a făcut cineva reclamă? Nu le-am spus decât lui Owen şi lui Ryder.

— Şi ei nu mi-au povestit? Trebuie să stau de vorbă cu băieţii ăştia. Ştiu de la Avery. Era şi momentul să faci un

pas, dragule.

— Nu e decât o cină, sau cam aşa ceva.

— Aştepţi o cină sau cam aşa ceva cu Clare încă din adolescenţă. Asta mi-a frânt inima.

— Credeam că nu ştiai.

— Iubitule, sigur că ştiam. Sunt mama ta.

Aşa cum am ştiut că făcuseşi sex pentru prima oară în noaptea când te-ai întors de la întâlnirea cu Melony Fisher.

Beckett simţi un val de căldură urcându-i pe ceafă.

— Iisuse, mamă!

Ea râse până când i se

tăie răsuflarea.

— Ştiu ce ştiu, şi am fost sigură că ai ascultat cu atenţie când eu şi tatăl tău am tot vorbit, în repetate rânduri, ca să vă intre în capete, despre sexul protejat, despre respectul faţă de partener şi despre consecinţe. Asigură-te

că-ți amintești totul când vei fi cu Clare.

— Iisuse, mamă!

— Te repeți.

— Eu… Când își auzi telefonul sunând, Beckett îl înșfăcă de parcă ar fi fost o parâmă de salvare. Owen! Nu știi de ce, dar îți sunt îndatorat până peste

cap. Sunt la atelier, de
ce? Ce-a făcut? Serios
Da, da, vin. Îşi îndesă
telefonul la loc, în
buzunar, şi îi explică
mamei sale: Ry se
străduieşte să se pună
bine cu tine după
dimineaţa asta. Te scapă
de perete. Vor să merg
acolo să arunc o privire.

— Atunci du-te. Ai vreun program în seara asta?

— Nu.

— Ai putea să iei o pizza la întoarcere. Eu o să trec în revistă ce-am comandat astăzi şi alte câteva lucruri pe care le am în minte.

— Asta pot s-o fac.

— Dacă niciunul din fraţii tăi n-a reuşit să aibă o întâlnire sâmbătă seara, nu ştiu ce naiba se întâmplă cu ei. Întreabă-i totuşi, şi dacă vor, ia mai multă pizza.

*

Luni aveau la muncă trei echipe care

zugrăveau apartamentul gol, se pregăteau să vopsească pereţii din magazinul de suvenire şi, fiindcă temperatura mai scăzuse puţin, văruiau exteriorul hanului. Cuprul strălucea în soare în timp ce muncitorii care puneau acoperişul

lucrau la mansardă.

La ora zece, fiind gata să ia o pauză, Beckett se duse la librărie. O găsi pe Clare la computerul lui Laurie.

— Salut. Unde ți-e echipa?

— Laurie e programată la dentist. O

să ajungă mai târziu. Cassie trebuie să apară din clipă-n clipă, iar Charlene vine la unu. M-am gândit să deschid oricum azi, în loc să stau pe gânduri acasă.

— Pe gânduri?

— E prima zi de şcoală.

Clare se duse în

spatele tejghelei, să-i
facă o cafea, fără să fi
fost rugată.

Beckett se gândi că
era previzibil.

— Băieţii au făcut
nazuri?

— Nicidecum. Erau
nerăbdători să plece –
asta o să ţină vreo
săptămână. Sunt

entuziasmaţi fiindcă-şi vor vedea toţi prietenii, şi vor folosi noile rechizite. Eu sunt cea cu probleme, recunoscu ea. Nici măcar nu m-am întors în casă după ce i-am pierdut din ochi, întrucât ştiam că liniştea o să mă ucidă. Şi asta o să ţină probabil tot o

săptămână, după care o să fiu nervoasă când o să aibă o zi liberă, de-o să trebuiască să stau după ei.

Beckett caută în adâncurile memoriei şi simţi o uşoară căldură.

— Adoram zilele alea.

— Fac pariu că nu şi

mama ta. Am urmărit toate activităţile din dimineaţa asta. Este ca şi cum ar zbârnâi întregul oraş.

— Ne-am împrăştiat peste tot. Mama vrea să deschidem magazinul de suvenire peste vreo şase săptămâni. Ştiai, adăugă el, când Clare îşi

drese glasul.

— E posibil să fi spus
Justine ceva. E minunat
că Hope o să fie de faţă
la inaugurare. Clare îi
întinse cafeaua. Aşa o să
cunoască o serie de
oameni.

— Inaugurare? O să
avem o inaugurare? Ar
fi trebuit să-mi închipui.

— Mama ta o să se ocupe de asta. Presupun că tu nu trebuie decât să fii prezent. Îl bătu uşor pe mână, evident amuzată de îngrijorarea de pe faţa lui. Consideră că e o probă, înainte de inaugurarea hanului.

— Presupun că voi avea nevoie de o

însoţitoare. Ce-ai zice… scuză-mă. Îşi scoase telefonul. Da. Nu, am făcut planurile pentru asta. Ţi le-am arătat. Da, am… Nu, nu. Le-am lăsat acasă. Le iau şi vin imediat acolo. Trebuie să plec, spuse, îndepărtând telefonul.

— Stai liniştit, spuse

ea când îl văzu
întinzându-şi mâna
după portofel. Prima
cană, primul client. Nu
costă nimic în ziua când
începe anul şcolar.

— Mulţumesc. Ce-ar
fi să… Telefonul lui se
auzi din nou, iar cel din
librărie sună odată cu el.
Mai târziu, adăugă

Beckett, îndreptându-se spre uşă cu celularul la ureche. Acum ce mai e? bombăni el.

*

Era o săptămână cu întreruperi, cu progrese şi întârzieri şi cu frustrări din belşug printre toate acestea.

Beckett descoperi că nu mai trebuia să caute pretexte ca s-o vadă pe Clare, întrucât nu mai avea timp. Iar când avea el, nu avea ea.

— Ar fi de crezut că doi oameni care locuiesc şi muncesc în acelaşi oraş reuşesc să se întâlnească pentru mai

mult decât o conversaţie de cinci minute.

Beckett montă încă un stâlp la balustrada balconului de la etajul doi.

— Ai o obsesie. Eu am o obsesie, decise Ryder, de vreme ce ştiu la cine se referă văicărelile tale chiar şi

atunci când nu foloseşti nume.

— Nu mă văicăresc, spuneam doar.

— N-o să ieşiţi împreună mâine-seară?

N-avea rost să admită că, pentru asta, mai simţea încă nevoia unui soi de pregătire.

— Ba da.

— Vorbiţi atunci. La naiba, du-te să te vezi cu ea după ce terminăm lucrul. Ţine deschis până la şase.

— Trebuie să-şi ia copiii de la şcoală. Plus că mai e şi clubul ăla de lectură la care se duce diseară.

— Oamenii vorbesc

oricum prea mult, mai ales când n-au nimic de spus. Tipa cu care am ieşit în ultimul weekend? N-a tăcut nicio clipă. O pereche de picioare extraordinare şi o gură care nu se mai oprea. Își plimbă mâna pe balustrada abia

terminată. Frumos. Îşi ridică încet privirea spre Beckett. De ce nu te duci să vezi ce face echipa din magazinul de suvenire? Fiindcă este lângă librărie, poate vei reuşi să porţi conversaţia după care tânjeşti. În plus, îndepărtezi de mine

microbii bolii tale amoroase.

— Bună idee. Vrei să trimit un om de-afară să lucreze cu tine?

— Nu. Îmi place liniştea.

Beckett străbătu clădirea, unde nu era linişte, şi ieşi prin spate. Urma să dea schelele jos

în curând, îşi spuse, mergând pe sub ele. Şi n-avea să mai treacă mult timp până când aveau să scape de prelata din faţă.

Traversă strada trecând în revistă etapele proiectului. Îşi îndeplini mai întâi obligaţiile, intrând în

magazinul de suvenire, unde constată că mama lui intuise cu acurateţe atât culoarea, cât şi necesitatea deschiderii peretelui.

Discută cu zugravii, apoi părăsi încăperea prin uşa din spate.

Mama lui avusese dreptate şi în privinţa

asta. Curtea trebuia dichisită. Poate reuşeau să adauge şi o portiţă… Îşi luă seama. „Nu începe, omule. Nu-i da alte idei.“

Ocoli parcarea tocmai când Clare ieşea prin spate, grăbită, cu telefonul la ureche.

— Nu-ţi face griji

pentru asta. Urează-i doar sănătate. OK, sigur. Îi făcu distratată cu mâna lui Beckett. Vorbim mai târziu. Pa.

— Probleme?

— Lynn Barney. M-a sunat să-mi spună că biata Mazie s-a întors mai devreme de la şcoală. Ar putea fi

gastroenterită.

— Îmi pare rău.

— Mazie urma să stea cu băieții mei – în seara asta e clubul de lectură.

— A, da.

— Trebuie să plec, să iau copiii, să găsesc o soluție pentru povestea asta.

— Pot să am eu grijă de ei, se auzi spunând.

Se întrebă de unde naiba-i venise ideea.

— Poftim?

— Pot să am eu grijă de ei. Este vorba de, cât, două ore, trei?

— O, mulţumesc, dar o să găsesc eu ceva.

— Aşteaptă.

Spre amuzamentul ei şi al lui, o prinse de braţ înainte de a apuca ea să-şi deschidă portiera furgonetei. Acum, când se gândea cu adevărat la asta, ideea îi plăcea.

— Crezi că nu sunt în stare să mă descurc cu trei băieţi? Şi eu am fost băiat. Am fost unul

din trei.

— Ştiu, dar…

— La ce oră pleci de-acasă?

— Ar trebui să fiu aici pe la cinci, să dau o mână de ajutor la pregătiri. De obicei începem în jur de cinci şi jumătate. Şi stăm până la şapte, însă e

nevoie de ceva timp ca să-nchid şi…

— Deci de la cinci la opt. Nicio problemă.

— Da, dar trebuie hrăniţi şi îmbăiaţi şi…

— O să iau mâncarea pentru cină de la Vesta şi-o să vin la cinci.

— Păi…

— O să fie distractiv.

Îmi plac puştii tăi.

— Doamne, o să-ntârzii.

— Atunci du-te. Ne vedem la cinci.

— Pur şi simplu nu ştiu… OK, se hotărî ea. Dar nu pizza. Dacă aduci spaghete sau chiftele, le pot împărţi în trei. Şi o salată.

Spune-i oricui îți ia comanda că e pentru băieții mei. O să știe ce le place. Eu o să mă asigur că-și fac temele, adăugă ea, urcându-se în furgonetă. Dacă intervine ceva…

— Clare, o să fiu acolo la cinci. Du-te să-ți iei copiii.

— Bine. Mulţumesc.

O să fie amuzant, se gândi din nou Beckett, în timp ce ea demara. Iar un meniu alcătuit din spaghete şi chiftele suna aproape perfect.

*

— De ce nu poate veni bunicul să se joace

cu noi? Liam se aplecă îmbufnat asupra romanului său pentru copii.

— Ți-am spus, are o întrunire cu grupul lui de fotografi. Acum răspunde-mi la întrebare. Ce-a găsit Mike când s-a urcat în copac?

— Cuibul unui sturz prost.

— Scrie asta.

Puştiul ridică încet ochii, cu un mic surâs afectat pe care Clare îl găsea fie adorabil, fie sâcâitor, în funcţie de dispoziţia în care se afla ea.

— Nu ştiut cum se

scrie „prost“.

— L-I-A-M, inton
Harry.

— Mamă! Harry m-a
făcut prost.

— Harry, termină.
Liam, scrie răspunsul.
Murphy, de câte ori
trebuie să-ți spun să nu
mai arunci cu mingea
aia prin casă? Ia-o afară.

— Nu vreau să mă duc afară. Pot să mă uit la televizor?

— Da, te rog, fă-o.

— Şi eu vreau să mă uit la televizor.

Şi eu, se gândi ea, aruncându-i o privire lui Liam.

— Atunci termină-ţi temele.

— *Nu pot să sufăr* temele.

— Nici eu, amice. Harry…

— Eu le-am terminat pe ale mele.

— Minunat. Hai să repetăm cuvintele pe care trebuie să le scrii la testul de mâine.

— *Ştiu* cuvintele.

Probabil era adevărat. Pentru Harry, ortografia fusese întotdeauna floare la ureche.

— O să le repetăm oricum, apoi pe ale tale, Liam, când termini cu cartea.

— Cum se face că Murphy are voie să se uite la televizor? Liam

reuşi să pară în acelaşi timp chinuit de o suferinţă îndelungată şi ultragiat. El de ce n-are teme? Nu e corect.

— A avut. Le-a terminat.

— Numai nişte cartonaşe idioate cu numere şi poze. Temă pentru ţânci.

— Nu sunt țânc!

Protestul furios al lui Murphy răsună din camera de zi. Avea un auz de pisică.

— El face tot ce vrea. Nu e…

— Nu vreau să te mai aud spunând „nu e drept“. Știi, Liam, cu cât stai mai mult aici,

văicărindu-te, cu atât o să dureze mai mult. Pe urmă n-o să mai ai niciun pic de timp pentru joacă şi pentru televizor.

— Nu vreau să stea Beckett cu noi.

— Ţie-ţi place Beckett.

— Poate-o să fie rău.

Poate-o să țipe la noi și-o să ne încuie în camera noastră.

Clare își încrucișă brațele.

— A fost vreodată rău până acum?

— Nu, dar ar putea fi.

— Dacă vrei să țipe cineva, atunci continuă

să-ţi tot întrerupi temele. O să auzi pe cineva ţipând.

Înşfăcă lista cuvintelor pe care trebuia să le scrie Harry şi începu să le citească.

Când termină, verifică tot ce scrisese el.

— Ai zece plus. Bună treabă, Harry. Acum

şterge-o.

Clare se aşează, ca să se poată concentra mai bine asupra fiului ei mijlociu.

— E bine, Liam. Însă, vezi, aici ai scris totuşi un *d* în loc de un *b*.

— De ce le-au făcut aşa, ca să se încurce între ele?

— E o întrebare bună, dar pentru asta s-a inventat guma. Scoase lista de cuvinte în timp ce băiatul corecta în silă. Ia altă foaie de hârtie.

— Am mai multe teme decât *oricine* altcineva.

Nu era adevărat, dar ea n-avea timp să-i țină

o prelegere despre întreruperi, scrisul neciteţ şi privitul în gol.

— Aproape c-ai terminat.

Băiatul se aplecă asupra hârtiei când îi citi cuvintele.

Scria mai frumos decât Harry, dar ortografia? Nu era tot

atât de bună.

— Destul de corect. Ai trei greşeli şi, vezi, aici ai scris *b* în loc de *d*. Ştii cum poţi ţine minte? B vine de la băţ, iar băţul e pentru bătaie. Îl făcu să râdă şi decise să încheie într-o notă optimistă. O să le mai repetăm o dată mâine-

dimineaţă. Acum strânge-ţi lucrurile şi te poţi uita la televizor. Ieşi din cameră împreună cu el. Nu vă bateţi, strigă, şi se repezi pe scări, să-şi împrospăteze înfăţişarea înainte de a pleca la întrunirea clubului de lectură.

Îşi îndesă cartea şi notiţele în geantă şi înşfăcă peria de păr. Se auzi soneria.

Nu numai la timp, ci cu zece minute mai devreme. Se privi în oglinda din dormitor. Ar fi putut folosi acele zece minute.

Se grăbi să coboare,

la timp ca să-l audă pe Murphy spunând:

— O să ne încui în camera noastră?

— Aveţi de gând să jefuiţi banca?

— Nţ-ţţ.

— Atunci n-o să fie nevoie să vă încui. Beckett îşi luă privirea de la el, uitându-se în

sus. Spaghete şi chiftele, cum s-a comandat, raportă el zâmbind.

— Mulţumesc, m-ai salvat. Luă punga, apoi simţi o gheară cuprinzându-i uşor stomacul când observă că toţi cei trei băieţi se uitau la Beckett ca la un animal bizar de la

grădina zoologică. Să
ducem asta în spate, ca
să-ţi arăt unde e totul.
Şi-au terminat temele,
începu ea când se
îndreptau spre
bucătărie. Ar trebui să
mănânce pe la şase.
Scoase farfuriile în timp
ce vorbea. Nicio grijă în
privinţa băii, o să le fac

duş dimineaţă. Pijamalele lor sunt pregătite şi le place să şi le pună cu cel puţin un ceas înainte de culcare.

— Nu sunt grăbiţi din fire.

— Întocmai. O să fiu acasă înainte de ora de culcare, care e în jur de opt şi un sfert.

— Am înţeles. Relaxează-te, Clare. Încărcăturile periculoase ale copiilor au fost dezamorsate.

— Foarte nostim. În realitate îmi fac griji pentru tine. Ei ştiu regulile, ceea ce nu înseamnă că nu vor nesocoti niciuna. Ai

numărul meu. Pot să ajung acasă în cinci minute dacă…

— O să ne descurcăm foarte bine. N-o să-i ascult dacă mă îndeamnă să-i ajut la distrugerea casei.

— OK. Clare răsuflă cu zgomot. Aş face bine să plec.

Reveniră împreună în cameră şi băieţii se întoarseră din nou ca unul, privindu-i cu ochii holbaţi.

— O să fiu înapoi la ora de culcare. Să fiţi cuminţi, nicio gustare înainte de cină. Baftă, îi spuse lui Beckett, care închise uşa în urma ei şi

aşteptă o clipă.

— Bun, băieţi, care-i planul?

Fiind cel mai mare, Harry luă poziţie.

— Vrem fursecuri.

— La asta trebuie să spun nu. Tocmai am primit un ordin direct.

— V-am zis eu, murmură Liam.

— Vrem să ne jucăm la Playstation. Bunicul şi bunica ne-au dat de Crăciun o Playstation 3.

— Ce jocuri aveţi?

Harry îi adresă o privire contemplativă.

— Ştii cum se joacă?

— Te rog. Îl ai în faţa ochilor pe campionul oraşului.

— Nț-țț.

Beckett se mulțumi doar să zâmbească, îndoindu-și degetele.

— Aduceți-o încoace.

*

Cei trei erau destul de buni, chiar și mezinul. N-ar fi trebuit să fie surprins când se

pomeni într-o adevărată competiţie. El îşi bătuse fraţii la jocurile video încă de la cinci ani. Harry avea răbdare şi se pricepea la strategii, pe când Liam se repezea cu toate forţele, o tehnică prin care ajungea fie la un succes deplin, fie la o prăbuşire în flăcări.

Iar Murphy? El trăia pur şi simplu jocul.

Se plângeau şi gemeau fără contenire, acuzându-se cu regularitate unul pe altul că trişează sau dând vina chiar pe joc. Beckett fie îi ignora, fie li se alătura. Odată ce se lămuriră că nu aveau să

fie admonestaţi pentru lipsă de sportivitate şi ascultară predica potrivit căreia totul nu era decât un joc şi trebuia să fie amuzant, se dezlănţuiră încă şi mai tare.

— Te-am ucis! strigă Harry, scuturându-şi aprig pumnii în aer.

Nu prea încântat să fie ucis de un băiat de opt ani, Beckett se încruntă la ecran.

— Rahat.

— N-ar trebui să vorbeşti urât, îl informă Murphy.

— Tu nu trebuie să vorbeşti urât. Eu am dispensă pentru

înjurături.

— Ei, haide, pufni Liam.

— Şi o să-mi fie reînnoită luna viitoare. Să… rahat, repetă el, văzând cât era ceasul. Trebuia să mâncăm acum o jumătate de oră.

— Am mai primit un joc Ben 10. Harry sări îr

sus, să-l scoată din cutie. Putem să-l jucăm mai întâi.

— Trebuie să ne-alimentăm, altminteri mama voastră o să pună bățul pe noi.

— Bățul e pentru bătaie, aşa că ştii cum se scrie un *b*.

Beckett îl studie pe

Liam.

— OK. Haideţi să mâncăm.

Nu le spuse să strângă jocurile. Harry ezită, apoi ridică din umeri şi fugi în bucătărie.

Din spirit de solidaritate, Beckett alese o farfurie cu Hulk.

Constată uimit că băieţii mâncau salata fără să se vaiete, dar poate era din cauză că profitau de aceste momente pentru a recapitula jocul. Sau poate erau morţi de foame fiindcă întârziase cu masa.

Îi cerură cola. În timp ce le-o turna,

Murphy izbucni:

— Ar trebui să bem lapte. N-ar trebui să bem ceva acidulat.

Liam îl înghionti. Murphy îi răspunse cu un alt ghiont.

— Terminaţi. E o ocazie specială. Noaptea Bărbatului. Toată lumea primeşte băuturi

acidulate.

— M-a lovit.

— Nu-i adevărat.

— Ba l-ai lovit, spuse Beckett, înainte de a veni Murphy cu inevitabilul „ba da“. Şi tu ai răspuns cu altă lovitură. Sunteţi chit.

— Îi spun mamei, mormăi Murphy.

— Nu poți face asta, bărbate.

Beckett clătină din cap în vreme ce punea spaghetele în farfurii, fără să le fi încălzit înainte.

Gândindu-se când la insultă, când la faptul că fusese numit bărbat, Murphy se holbă la el,

cu buza de jos tremurând.

— Cum adică?

— Legea Frăției. Se respectă cu strictețe în Noaptea Bărbatului. Ce se petrece aici rămâne între noi.

Murphy chibzui în timp ce-şi studia farfuria. Nimeni nu-i

tăiase spaghetele sau chifteaua. Poate din cauză că era Noaptea Bărbatului. Îşi înfipse furculiţa în chiftea şi o trimise în zbor dincolo de masă, unde ateriză în poala lui Liam.

— Două puncte, comentă Beckett.

Pe urmă se dezlănţui

iadul.

Cu un ţipăt de furie, Liam luă chifteaua în căuşul palmei şi o aruncă în fratele său. Ţintise al naibii de bine, şi bila moale ricoşă de fruntea lui Murphy.

Beckett se văzu silit să recunoască meritele micuţului. Nu plânse;

nu ezită. Trecu la atac.

Sări de pe scaun, avântându-se spre Liam. Spaghetele zburară ca nişte serpentine umede. Beckett reuşi să-şi înfăşoare un braţ în jurul taliei lui Murphy, trăgându-l înapoi în timp ce-i dădea cu

frenezie un picior fratelui său. Dorindu-şi cu sălbăticie să se răzbune, Liam încercă să-l înşface. Beckett se răsuci, vrând să-l blocheze, şi-l izbi de masă. În acel moment, cana cu cola se vărsă peste Harry.

Străduindu-se cu

disperare să pună capăt
războiului, Beckett îl
săltă în aer pe Liam în
vreme ce Harry sărea în
sus cu pumnii strânşi.

— Opriţi-vă, opriţi-
vă! Harry, a fost vina
mea. Eu am răsturnat-o.
Luaţi-o uşurel. Încetaţi,
cu toţii!

— A făcut-o

dinadins! Liam îşi acuză fratele mai mic şi se smuci, încercând să se rotească şi să-i tragă un pumn.

— Ba nu. Cu o privire criminală şi cu sos roşu pe faţă, Murphy reuşi să-şi atingă ţinta cu o lovitură de picior. El nu mi-a

tăiat-o. E vina *lui*.

— Încetaţi, cu toţii! Linişte!

Ţipetele şi acuzaţiile încetară brusc. Trei feţe răzvrătite se holbară la Beckett, care evalua din ochi pagubele.

— Uau, e o harababură destul de serioasă.

Chifteaua de la care începuse totul zăcea pe podea, pe jumătate strivită. Spaghetele şi sosul erau zoaie prelinse pe masă.

— Mama o să se-nfurie.

Şi ochii lui Murphy luceau acum, plini de lacrimi.

— Nu, n-o să se-nfurie. Ştii, puştiule, lucrurile astea se-ntâmplă când bărbaţii mănâncă singuri, fără nicio femeie lângă ei.

— Serios?

— Le am în faţa ochilor, aşa că se-ntâmplă. Aşezaţi-vă cu toţii.

— A aruncat cu o chiftea în mine.

— N-a aruncat-o în tine, îl corectă Beckett, în vreme ce Liam îl fixa pe Murphy cu acea antipatie intensă pe care numai fraţii o pot simţi unii pentru alţii. A fost un accident, fiindcă nu i-am tăiat-o. E prima zi

în care mă ocup de asta, aşa că fiţi îngăduitori. Aşezaţi-vă.

— Dar am urme de chiftea pe pantaloni.

— Şi ce dacă? O să-i curăţăm după masă.

Îl aşează pe Murphy pe scaun, apoi luă chifteaua vinovată şi o aruncă la gunoi înainte

de a pune spaghetele înapoi, în farfuria lui Murphy. Luă un cuţit şi luă o altă chiftea din vasul în care le adusese, după care se apucă s-o taie.

— Mare căpetenie Murphy. Arăţi de parcă ai fi vopsit în culorile războiului.

Băieţelul îi zâmbi cu o dulceaţă îngerească.

— Îmi plac *şpaghetele.*

— Şi mie. Liam, vrei să le tai şi pe-ale tale?

— OK.

— Urmă de glonţ. Beckett atinse cu degetul pata roşie de pe tricoul băiatului. Încă

mai eşti gata de luptă, Harry?

— Mie îmi place să le răsucesc pe furculiţă.

— Bună strategie. Extrem de obosit, Beckett se lăsă să cadă pe scaun. Mâncaţi, băieţi.

capitolul 9

Înfulecară ca lupii, inclusiv Beckett. Poate că războiul virtual, urmat de scurta încăierare cu chifteaua, le făcuse poftă de mâncare. După masă, cea mai bună soluţie care-i trecu prin cap fu

să-i dezbrace în mica spălătorie de lângă bucătărie. În timp ce îndesa în maşină şi cămaşa lui cu urme de spaghete, cei trei se purtară aidoma tuturor băieţilor în pielea goală din istorie.

Alergară prin casă zbierând ca nelegiuiţii.

Beckett nu era sigur ce reprezenta un dezastru mai mare, bucătăria sau copiii, dar decise să se ocupe de ei mai întâi. Fiindcă se îndoia că standardele lui Clare erau suficient de scăzute încât să permită îmbrăcarea în pijamale a trei plozi lipicioşi, pătaţi

de sos, îi mână în baie.

— Facem trei chestii într-una, anunţă el. Toată lumea în cadă.

— Putem face clăbuc? întrebă Murphy.

— Nu ştiu, puteţi?

— Îl avem pe Spiderman.

Harry întinse mâna către un raft din

dulăpiorul cu prosoape şi scoase o sticlă de forma personajului pe care-l pomenise.

— Excelent! Becket turnă în apă o doză zdravănă. OK, intraţi, şi eu o să…

— Avem nevoie de jucării!

Liam scoase din

dulăpior un coş de plastic şi-i răsturnă tot conţinutul. După privirea vicleană pe care i-o adresă, Beckett deduse că acela nu era modul în care aborda mama lor lucrurile.

Însă era Noaptea Bărbatului.

— Bine…

— Ne trebuie
săpunul. Harry luă o
sticlă cu pompă. Cu
ăsta-ţi poţi spăla şi
părul, şi pielea.

— Comod.

— Dar trebuie să ne
speli pe cap, adăugă
Murphy.

— OK. Beckett studie
sticla. Să-i dăm drumul.

Intrară în cadă. Dacă atenţia nu i-ar fi fost distrasă de Spiderman, de jucării şi de săpun, ar fi luat în considerare volumul de apă ce urma să fie dezlocuit.

Închise robinetele şi aruncă un prosop pe podea, unde sărise valul înspumat. Fiindcă pe

moment n-avea cămaşă, îşi suflecă metaforic mânecile şi trecu la treabă.

În următoarele treizeci de secunde îşi dădu seama că avea nevoie de mai multe prosoape.

Îşi readuse la suprafaţă amintirile

estompate ale băilor împreună cu fraţii lui: bătăile cu apă, jeturile, amuzamentele prosteşti, protestele împletite cu linguşiri din momentul când trebuiau să iasă din cadă.

— Uitaţi cum e treaba cu Noaptea Bărbatului. Femeile se

întorc până la urmă. Dacă mama voastră vine acasă şi vede baia asta şi bucătăria, o încurcăm cu toţii, băieţi. E mai bine să scăpăm de dovezi.

Se grăbi să ia măsuri. Pentru podele, pereţi şi copii avu nevoie de vreo cinci, şase prosoape. Băieţii

dezbrăcaţi reîncepură să alerge ţipând, dar cel puţin acum erau curaţi.

— Toată lumea se îmbracă. Beckett înşfăcă jucăriile ude din cadă şi le aruncă în coş. Trebuie să mă ocup de bucătărie.

Cără prosoapele jos, mută hainele ude în uscător, aruncă

prosoapele în maşina de spălat.

Se uită la ceas. Iisuse, când naiba se făcuse opt fără un sfert? Mişcându-se acum în goană în timp ce de la etaj se auzeau paşi în fugă şi ţipete, înghesui farfuriile în maşina de spălat vase. Frecă masa,

curăţă sosul de pe podea, apoi azvârli cârpa de vase în maşina de spălat, lângă prosoape.

— Hei, trebuie să coborâţi şi să puneţi jocurile la loc!

— Ne punem pijamalele! îi strigă Harry drept răspuns.

Urmă râsul de hienă.

— Sigur, fac pariu.

Dar era în criză de timp. Se năpusti în camera de zi, adună jocurile şi joystickurile, apoi alergă pe scări.

Băieţii îşi puseseră pantalonii de pijama şi-şi purtau bluzele pe capete, ca pe nişte

turbane, stând aşezaţi pe duşumea în jurul unei movile de figurine care înfăţişau eroi de cinema.

— Pot să trag un pârţ cu braţul, îl informă Murphy. M-a învăţat Liam.

Făcu o demonstraţie, stârnind râsul isteric al fraţilor săi.

— O deprindere esenţială şi o execuţie corectă. Puneţi-vă bluzele, băieţi. Mama voastră se poate întoarce în orice clipă.

— Ea spune că e nepoliticos să faci pârţ în public, chiar şi cu braţul.

— Sunt cuvinte după

care trebuie să te ghidezi în viaţă.

Luând problema în propriile mâini, Beckett trase în jos bluza lui Murphy. Şi primi din nou zâmbetul îngeresc.

— Poate fi şi mâine Noaptea Bărbatului?

Beckett simţi în stomac dogoarea celei

mai stranii senzaţii de plăcere.

— Mâine nu se poate, dar o vom face din nou.

— Putem să alegem o zi când nu mergem la şcoală, ca să avem pe urmă o petrecere toată noaptea.

Spera că era cu putinţă.

— Mi-ar plăcea.

— A venit mama. A venit mama!

Murphy o luă la fugă, urmat şi apoi depăşit de fraţii lui.

Când începu Becket să coboare o înconjuraseră, cu Murphy întinzându-şi mâinile în sus ca să fie

luat în braţe, şi vorbind toţi cu o viteză incredibilă.

Ea râse, îl sărută pe Murphy şi reuşi să sărute creştetul lui Liam şi să-şi treacă mâna prin părul lui Harry.

— Noaptea Bărbatului, ce zici? E bine, va trebui să...

Clare îşi ridică privirea
spre Beckett, aflat pe
trepte. Ah, salut.

— Salut. Cum a fost?

— Foarte bine. Ei,
cum a mers aici?

— Perfect. Am jucat
pocher, am băut un
bax…

— Fireşte. Voi, băieţi,
duceţi-vă sus şi spălaţi-

vă pe dinți. Vin și eu în
două minute. Spuneți-i
noapte bună lui Beckett.

El bătu palma cu
Harry și Liam, iar
Murphy îi îmbrățișă
piciorul.

— O să facem o
petrecere într-o noapte,
îi spuse acesta din urmă
mamei sale. Pa, Beckett.

Pa!

Clare își lăsă geanta deoparte în timp ce băieții alergau la etaj.

— Deci e totul în ordine?

— Sigur că da.

— Nu era neapărat nevoie să le faci baie. Își bătu lateralul nasului cu degetul când Beckett

păru uluit. Am simțit mirosul de săpun.

— A, da, ei… Am avut un mic incident cu spaghete.

— Înțeleg. De aia nu porți cămașă?

— Ups! exclamă el uitându-se în jos. Am uitat. Am aruncat-o în mașina de spălat, cu

hainele lor. Sunt la uscat. Ah, a fost şi o mică inundaţie, aşa c-am pus şi prosoapele în maşină.

Era rândul ei să pară uluită.

— Ai spălat rufe?

— Într-un fel. Merit o recompensă.

— Cred că da.

Se apropie de el şi-l sărută pe un obraz şi apoi pe celălalt înainte de a-şi aşeza uşor buzele peste ale lui.

Pielea lui era caldă şi fermă, iar braţele o strânseră cu putere când se înfăşurară în jurul ei.

— Miroşi a suc de portocale, murmură ea

simțind o dorință irezistibilă de a-l linge.

— Poftim?

— Săpunul de baie folosit de copii. La tine miroase altfel. Beckett…

— Mamă! strigătul lui Liam o făcu să tresară. Ne-am spălat pe dinți. Harry a adus cartea.

— OK. Vin imediat
Scuză-mă, este ora de
culcare, şi încerc să le
citesc câteva minute în
cele mai multe dintre
seri.

— Eu o să plec. Vin
să te iau mâine la şapte.

— Nu poţi pleca fără
cămaşă.

— Nu cred că mi s-ar

potrivi ceva de-al tău.

— Dar…

— Încă mai e cald.

O sărută din nou, scurt şi uşor.

— Ei bine, mulţumesc. Se retrase cu un pas, tulburată. Ar fi vrut să-i ceară să mai stea – până avea să i se usuce cămaşa. Poate să

bea amândoi un câte un pahar de vin. Poate…

— Mamă!

— Nicio problemă. A fost distractiv. Pe mâine.

Clare oftă, încremenită în spatele lui.

— Vin, strigă, când îl auzi din nou pe Liam.

Poate era mai bine

aşa, se gândi. I-ar fi fost greu – probabil – să fie cu Beckett când băieţii se aflau la etaj.

*

Beckett opri pe locul de parcare din spatele restaurantului Vesta.

Când o porni pe alee către scări, Brad,

instalatorul lor, care se afla pe terasă, îl strigă.

— Hei, Beck? O seară grea la pocher? Ţi-ai pierdut şi cămaşa?

— Dacă era numai atât…

În apartamentul lui, se duse direct la frigider, după o bere, apoi aprinse televizorul

şi se lăsă să cadă pe canapea.

— Bunule Dumnezeu!

Se simţea de parcă tocmai ar fi terminat Maratonul Bostonului.

Cum reuşea ea? Cum naiba putea face asta, şi probabil cu mult mai mult, în fiecare zi?

Numai cina, ciorovăielile, harababura, imensul volum de *lucruri* de care trebuia să-ţi aduci aminte, pe care trebuia să le faci, să le manevrezi cu cei trei copii. Era epuizat, mental şi fizic deopotrivă.

Amuzant, recunoscu
el, dar istovitor.

Iar Clare trebuia să se
trezească dimineaţa, să-i
trezească pe ei, să-i
îmbrace, să-i hrănească.
Apoi să plece la muncă.
Iar după muncă, repeta
– în esenţă – ceea ce
făcuse el. Şi, pe lângă
toate astea, trebuia să se

ocupe de casă şi să-şi conducă afacerea.

Oare femeile aveau puteri supranaturale?

Oricare ar fi fost răspunsul, dimineaţă avea să-i trimită flori mamei sale.

*

— Când am auzit că

s-a întors acasă fără cămaşă, m-am gândit: Asta da, muiere sălbatică!

Avery se întinse pe patul lui Clare, sprijinindu-se în coate.

— Mai degrabă copii sălbatici.

— Chiftele zburătoare, băi

inundate. Avery clătină din cap. Şi cu toate astea te scoate azi în oraş. Are caracter.

— Odată ce l-am convins pe Murphy să mă facă bărbat onorific, mi-a povestit absolut totul. Plus că am găsit două urme de mâini murdare de sos de

spaghete care i-au
scăpat lui Beckett. Clare
luă cerceii pe care i-i
alesese Hope. S-a
descurcat într-adevăr
foarte bine, şi a plecat
repede. Nici măcar n-a
aşteptat să i se usuce
cămaşa.

— Ăsta e un cod
secret?

— Nu în întregime. Deşi aveam de gând să-l rog să mai stea o vreme, poate să deschid o sticlă cu vin.

— Eşti o femeie imposibil de domesticit.

— Ştii că bărbaţii şi sexul se pot pune în aceeaşi oală a lucrurilor lipsite de importanţă, pe

cel mai mic ochi de la aragaz. Clare testă efectul cerceilor înclinându-şi capul de pe o parte pe alta. De fapt, pot chiar să fie luaţi de pe foc. Oricum nu sunt uşor de încadrat în programul de activităţi. Dar… odată ce am început să mă

gândesc la Beckett în felul acela şi mi-am dat seama că şi el se gândea la mine în felul acela…

— Gazul a început să ardă mai tare.

— Oala dă în clocot. Nu mai e la fel de uşor s-o ţin pe ochiul mic.

— Mut-o pe unul mai mare. Acţionează în

avans.

— Cred că e mai bine să văd mai întâi cum vor evolua lucrurile diseară. Eşti sigură că asta merge, da?

Se roti uşor.

— Arăţi fantastic. Nuanţa asta de albastru, cred că se numeşte turcoaz, te prinde foarte

bine.

Clare îşi privi imaginea reflectată cu ochi îngustaţi. Îi plăceau liniile simple ale rochiei, scurta revărsare a fustei, care se oprea sfioasă deasupra genunchilor.

— Cu sau fără jachetă?

— Pune-o la început, şi ţi-o poţi scoate mai târziu. Da. Avery dădu aprobator din cap. O înfăţişare degajată, gen sfârşit de vară. Eşti nervoasă?

— Puţin. Şi entuziasmată. Mă duc la o întâlnire, şi pentru prima oară e vorba de

un bărbat care mă interesează într-adevăr.

— Acţionează în avans, repetă Avery.

— Am reînceput să iau contraceptive. Înseamnă că acţionez în avans sau că sunt agresivă?

— Eşti pur şi simplu inteligentă. Trebuie să

plec. În seara asta închid
eu. O luă pe Clare de
umeri. Distrează-te, şi
sună-mă mâine să-mi
povesteşti totul.

— Te sun.

Clare îşi mai acordă
încă o clipă, studiindu-
se sub toate unghiurile.
Trei copii, se gândi, dar
se păstrase într-o formă

destul de bună, mulţumită vigilenţei şi genelor norocoase.

Dacă în seara aceea lucrurile mergeau bine, ea şi Beckett puteau – probabil că urmau – să sfârşească făcând ceea ce făceau adulţii celibatari aflaţi sub influenţa impulsurilor naturale.

— Se numeşte sex, Clare, murmură pentru sine însăşi. Simplul fapt că n-ai mai făcut aşa ceva de ani de zile nu te poate împiedica să pronunţi cuvântul.

Nici măcar nu ştia dacă se pricepea bine la asta. Ea şi Clint se bucuraseră de o relaţie

sexuală sănătoasă şi mulţumitoare, dar el fusese singurul bărbat din viaţa ei. Şi, în ciuda lungilor perioade când se aflaseră departe unul de altul, sau poate tocmai datorită acestora, ajunseseră să-şi cunoască perfect ritmurile, semnalele şi

trupurile.

Şi acum Beckett.

Cum avea să fie cu Beckett? Cum avea să fie *ea* cu Beckett?

„Nu te gândi la asta, îşi ordonă, sau nu vei fi niciodată în stare să te bucuri de o simplă întâlnire. Trăieşte clipa. Înaintează pas cu pas.“

Coborî la parter. Îi auzea pe băieţi în camera de joacă. Zgomotoşi, dar înţelegându-se bine. În drum spre bucătărie, îi văzu adunaţi în faţa ecranului, unde se derula o luptă între supereroi. Alva stătea la masă, răsfoind o revistă

de grădinărit, în timp ce din cuptorul cu microunde se auzea pocnetul vesel al floricelelor de porumb.

— Se uită la *Cum să-ţi dresezi dragonul.*

— Iarăşi?

— Bună treabă, îmi place. Alva îşi înclină în jos ochelarii pentru citit.

Clare, arăţi minunat.

— E plăcut să te îmbraci pentru o întâlnire. E altceva, dar plăcut.

— Te-ai descurcat bine. Iar el e foarte punctual, adăugă Alva când se auzi soneria. Vrei să deschid eu, ca să-ţi poţi face o intrare

de efect?

— Nu, şi e prea târziu, zise ea, în timp ce Harry striga: „Deschid eu!“ Mai bine mă duc să-l salvez de haită.

Îl copleşiră imediat ce intră, bombardându-l cu întrebări, implorându-l să facă o

partidă. Ea îşi dădu seama că se obişnuise să-l vadă în haine de lucru, aşa că simţi o vibraţie de plăcere studiindu-l în pantalonii negri eleganţi şi în haina gri oţel.

Ţinea în mână un buchet de trandafiri

îmbobociţi şi se uita în jos, la băieţi, cu un zâmbet larg.

În clipa aceea, Clare ştiu că nu mai avea scăpare.

— Băieţi, lăsaţi-l pe Beckett măcar să intre în casă.

Zâmbetul lui se îndulci când se uită la

ea. Ochii i se încălziră.

— Arăţi extraordinar.

— Mama s-a îmbrăcat frumos pentru că iese în oraş, îl informă Murphy.

— Şi eu ies. Astea sunt pentru tine.

— Sunt superbe. Mulţumesc.

Clare văzu privirea

solemnă şi cercetătoare a lui Harry când îşi aplecă fruntea să miroasă florile. Îşi plimbă instinctiv mâna în josul spatelui lui.

— Intră până pun astea în apă. O să…

— Mamă.

— O clipă, Liam.

— Mamă, mi-e rău.

Mă doare burta.

Când se întoarse spre el, copilul se aplecă şi vărsă pe pantofii musafirului.

— O, Doamne! Clare îi întinse lui Beckett florile înapoi. Harry, du-te să-i spui doamnei Ridenour că lui Liam i s-a făcut greaţă şi cere-i

un prosop.

— Uau, zise Beckett, în timp ce Clare se apleca să pună mâna pe fruntea băiatului.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Lasă-mă să... Puiule, eşti puţin cam fierbinte.

— Nu mă simt bine.

— Ştiu. Să mergem

sus. Beckett, îmi cer
scuze.

— Nu-ţi face
probleme.

Alva veni în grabă,
cu prosoape, cu o
găleată şi cu un mop.

— Liam a vărsat, o
informă Murphy.

— Am auzit.
Sărăcuţul – şi bietul de

tine, îi spuse ea lui Beckett. Să curăţăm asta.

— Trebuie să-l duc sus. Clare îi adresă lui Beckett un zâmbet distrat. Trebuie să las ieşirea pe altă dată.

— Sigur.

— Florile… mulţumesc. Îmi pare rău. Haide, puiule.

Îl luă pe Liam în brațe. Băiatul îşi lăsă pe umărul ei obrazul palid.

— Pot să stau în patul tău?

— Sigur că da. O să te facem bine. Harry, scumpule, vrei să aduci un pahar cu bere de ghimbir?

Sus îi spălă faţa şi îi

ţinu capul când el vărsă a doua oară. Îi luă temperatura – treizeci şi şapte cu trei apoi îl sili să bea berea cu ghimbir.

— Am vărsat de două ori.

— Ştiu, îl consolă ea, punându-i pijamaua cu Iron Man. Îţi mai e greaţă?

— Nu.

— O să aduc o găleată aici, s-o ai la îndemână dacă o să-ţi mai vină să vomiţi şi n-o să poţi ajunge până la baie. Clătinând din cap, luă telecomanda televizorului. Cartoon Network sau Nickelodeon?

— Nick. Mă simt mai bine de când am vărsat.

— Asta-i minunat, puiule.

În ochii copilului licăriră lacrimi când i se cuibări la piept.

— N-am vrut să vărs peste Beckett.

— Bineînțeles că n-ai vrut.

— E furios?

— Nu, nu este. Îl sărută pe Liam în creştet. O să-mi schimb hainele.

— Tu eşti furioasă? întrebă el în timp ce ea îşi scotea din comodă nişte pantaloni de yoga şi un tricou.

— De ce-aş fi?

— Fiindcă te-ai îmbrăcat frumos.

Clare îşi azvârli din picioare pantofii eleganţi, dar nepractici.

— A fost amuzant. Şi-o să mă mai îmbrac frumos şi altă dată.

Deschise pe jumătate uşa dulapului, folosind-o drept paravan, şi îşi

scoase rochia. Mirosea uşor a vomă, aşa că o îndesă în sacul cu lucruri de dus la curăţătorie.

— Mamă, poţi să mi-i dai, te rog, pe Iron Man – pe cel nou, nu pe ăla vechi – pe Wolverine şi pe Deadpool? Şi pe Luke?

Luke era cățelul lui zdrențuit de pluș, botezat cu numele lui Skywalker.

— Sigur că da.

— Și pot să mai beau bere de ghimbir?

— Bineînțeles. Îi puse din nou mâna pe frunte, apoi i-o atinse cu buzele. „E încă

fierbinte, se gândi, şi atât de palid!“ Mă-ntorc într-un minut. Ţi-am lăsat găleata aici. Strigă-mă dacă ţi se face greaţă între timp.

— OK. Săru’ mâna mami.

Clare îi aduse mai întâi jucăriile şi îl lăsă încovrigat în jurul lui

Luke.

— Alva? Îţi mulţumesc tare mult pentru…

Se întrerupse când din camera de joacă ieşi un Beckett desculţ.

— Tocmai a plecat. A spus să suni dacă ai nevoie de ajutor. Ce face Liam?

— Mai bine, cred. E în patul meu, se uită la Nickelodeon cu câinele lui de pluş, cu Wolverine, cu Iron Mar şi cu Deadpool drept companie. Deadpool e…

— Ştiu cine este Deadpool. Uiţi mereu c- am fost şi eu un băieţel.

— Ştii cine e Deadpool. OK, oricum are febră mică şi a-nceput deja să-i revină puţină culoare în obraji, prin urmare s-ar părea că are acelaşi lucru pe care l-a avut Mazie. Nu mă aşteptam să rămâi.

— Aveam întâlnire.

— O, dar…

— Aşa că, de vreme ce tu m-ai lăsat cu buza umflată, stau cu fârtaţii. Aşa face orice bărbat. Presupun că trebuie să ai grijă de bolnav. Şi presupun că n-ai una dintre uniformele alea, cu fustiţă albă şi…

— Liam a vărsat din nou? întrebă Murphy.

— Da, dar după aceea a început să se simtă mai bine. Îi puse o mână pe frunte. Ție cum îți e?

— Nu mi-e greață.

— Nu-ți spunem degeaba Mațe de Fier Harry?

— Mi-e foarte bine. O să jucăm

Bendominoes, dar Beckett nu ştie regulile.

— Învăţ repede. Instalează jocul şi pregăteşte-te să mănânci bătaie.

— Nicio şansă!

Harry înşfăcă imediat cutia.

— Beckett, nu e nevoie să… Of, la naiba,

trebuie să-i mai duc
nişte bere de ghimbir
lui Liam. Nu vreau să se
deshidrateze. Acordă-
mi un minut.

Se grăbi să intre în
bucătărie. Floricelele de
porumb erau într-un
castron, iar frumoşii,
superbii ei trandafiri,
într-o vază de pe masă.

— Te încurc?

Se întoarse şi-l văzu pe Beckett în cadrul uşii.

— Nu, sigur că nu, dar nu-ţi poţi dori să-ţi petreci două seri la rând cu o droaie de copii, dintre care unul ţi-a vărsat pe pantofi. Apropo, ce-ţi fac

pantofii?

— Vor supraviețui.

— Liam se temea că te-ai supărat pe el.

— Nu poate fi acuzat că m-ar fi luat drept țintă.

O urmări turnând berea de ghimbir în pahar și punând apoi câțiva biscuiți într-un

bol.

Se gândi la copil, silit
să stea în pat în vreme
ce fraţii lui se jucau.

— Ce-ar fi să i le duc
eu?

— Păi… bine.

El rezolvă problema
luându-i din mână
paharul şi bolul.

— Am auzit că mai

târziu sunt filme şi floricele.

— Da, ăsta era planul – acum cu o mică întârziere.

— Pot să aştept. Pot să aştept, repetă Beckett, asigurându-se că ea înţelesese mesajul.

— Beckett, spuse Clare când el îi întorcea

spatele. Ce zici de nişte
ouă jumări?

— Ce-i cu ele?

— Dacă Liam nu
varsă biscuiţii, o să vrea
ouă jumări. E mâncarea
lui de bolnav. Harry
preferă supa Campbell's
Chicken & Stars, iar
Murphy – deşi lui i se
face rău foarte rar –

pâine prăjită cu gem de
căpşune. Pot să fac ouă
jumări. Şi am nişte vin.

— Sună bine.
Aproape tot atât de bine
ca uniforma aia de
infirmieră.

— E la curăţătorie.

— La naiba. N-am
nimerit momentul.

Ea zâmbi către

spatele lui Beckett, urmărindu-l când ieşea. Nu dădea bir cu fugiţii când era vorba de un copil bolnav şi-i făcea stomacul să vibreze când o săruta. Şi ştia cine e Deadpool.

În mod cert, nu mai avea scăpare.

La etaj, Beckett intră

în camera lui Clare şi se gândi cât de mic părea băiatul în patul ei.

— Cum îţi merge, puştiule?

— Am vărsat de două ori.

— Aşa păţeşti când mănânci atâtea stridii şi bei atâta whisky.

— N-am mâncat

stridii şi n-am băut whisky!

— Da, aşa spui tu acum.

Copilul îmbrăţişa strâns căţelul de pluş jerpelit.

— N-am vrut să vărs pe tine.

— Lucrurile astea se-ntâmplă între bărbaţi.

Beckett se aşează pe marginea patului şi-i întinse paharul şi bolul.

— Da?

— Întreabă-mă din nou peste zece ani. Fac pariu că Deadpool a vărsat mai înainte pe Wolverine.

— Nu, el… Serios?

— Nu m-ar

surprinde. Intrigat,
Liam îl luă în mână pe
Deadpool şi scoase
sunete asemănătoare cu
voma. Frumos. Mama ta
a zis că-ţi face ouă
jumări dacă te simţi în
stare să le mănânci.

— Poate. Te uiţi la
televizor cu mine?

— Două minute.

Deşi nu aşa se imaginase ajungând în patul lui Clare, Becket îşi schimbă poziţia, sprijinindu-se de tăblie. Şi băiatul îşi căută o poziţie mai bună, aşezându-şi capul în scobitura cotului său.

Şi se uită în sus cu un zâmbet îngeresc, exact

ca al fratelui mai mic.

*

Jucară Bendominoes – un joc foarte frumos – în timp ce Clare pregătea ouăle jumări pentru micul pacient.

Beckett se uită la un film amuzant, împreună cu copiii, pe

când Clare stătu lângă băiatul bolnav. O aşteptă până când îi duse pe ceilalţi doi la culcare şi verifică în ce stare se afla Liam.

— A adormit, îi spuse ea când se întoarse la parter. Şi i s-a răcorit fruntea. Aş zice că a trecut criza. Harry o

să fie următorul, iar la el
o să fie mai rău.

— O viziune
optimistă.

— Ştiu eu ce ştiu.
Aşadar. Ouă jumări îr
bucătărie?

— Nu trebuie să te
deranjezi. Cred că eşti
obosită.

— Sunt moartă de

foame, şi chiar vreau un pahar cu vin.

— M-ai convins.

Nu era o afacere chiar atât de proastă, să stea în bucătărie, bând vin, în vreme ce ea pregătea jumările. Inspirat, se duse în camera de zi şi luă trei lumânări pentru ceai,

ţinute în pahare de un albastru întunecat.

— Te deranjează? Pentru seara asta avusesem în vedere o cină în lumina lumânărilor.

— Îmi place.

Clare deschise un sertar şi îi întinse o brichetă.

Mâncară ouăle cu pâine prăjită în atmosfera romantică a trandafirilor şi lumânărilor.

— Mă bucur că ai rămas.

— Şi eu. Iar în lumina asta eşti atât de frumoasă cum mi-am imaginat. Vrei să

încercăm weekendul
următor o masă pe care
să nu fii nevoită s-o
pregăteşti?

— Vineri seara?

— La aceeaşi oră, pe
acelaşi canal.

— O cauţi cu
lumânarea. S-a făcut.
OK, întrebarea trebuie
pusă. Sigur, ai fost

cândva un băieţel, dar toţi bărbaţii au fost, şi nu toţi se descurcă atât de uşor cu puştii. Cum de n-ai copiii tăi?

— Cred că n-am avut niciodată intenţii prea serioase, în privinţa nimănui. Tu ai început mai devreme decât majoritatea.

— Era exact ceea ce-mi doream, şi nu voiam să mai amân. Ca şi Clint. Pur şi simplu, ştiam amândoi.

— Cum a fost viaţa cazonă?

— Ca soţie de militar, trăieşti multă vreme aşteptând. Am văzut părţi ale lumii pe care

nu m-aş fi gândit niciodată că le voi vedea, am învăţat cum să mă organizez, cum să las lucrurile în voia lor. Mi-a fost dor de casă. Nu tot timpul, dar au fost momente când mi-a lipsit enorm. După ce-a fost ucis Clint, am ştiut că trebuia să mă întorc,

să aduc băieţii aici. Pentru familie, pentru sentimentul continuităţii. N-aş fi reuşit fără părinţii mei, fără părinţii lui, continuă ea clătinând din cap. Au fost, sunt minunaţi. Tu ştii cum e, lucrezi împreună cu fraţii tăi, cu mama ta, te

ocupi de afacerea familiei.

— Da, ştiu.

— Unii simt nevoia să se-ndepărteze de familie, iar alţii – să strângă legăturile. Cred că eu am făcut şi una, şi alta. Acum sunt acasă, sau din nou acasă. Tu te-ai gândit vreodată să

pleci altundeva?

— M-am gândit, dar nu există niciun alt loc în care-aş vrea să mă aflu.

O făcu să râdă, povestindu-i despre oameni pe care-i cunoştea şi despre oameni pe care nu-i văzuse niciodată. Se

ridică odată cu ea când strânse masa, şi atunci o trase mai aproape să o sărute, accelerându-i vertiginos pulsul.

— Poate-ar fi bine să stăm pe canapea, îi murmură la ureche. Să mai bem un pahar de vin. Să ne sărutăm.

„O, da, te rog“, se

gândi Clare.

— Toarnă tu vinul, zise ea cu glas tare. Eu mă duc să văd ce face Liam, apoi… Harry.

Alb ca hârtia, cu ochii sticloşi, băiatul stătea în cadrul uşii.

— Mi-e greaţă.

— Of, puiule. Se apropie grăbită de el şi

îi puse mâna pe frunte. Da, eşti puţin cam fierbinte. O să te facem bine. Beckett!

— E OK. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, ştiu ce e de făcut.

— Continuă. Eu o să plec. Sănătate, voinicule.

— Mulţumesc. Haide, puiule.

— Pot să stau şi eu în patul tău? Pe Liam l-ai lăsat.

— Sigur că da.

Îi adresă lui Beckett o privire plină de scuze, apoi îşi conduse la etaj copilul bolnav.

capitolul 10

Weekendul trecu într-o ceaţă de îngrijiri medicale, supă şi ouă jumări. Duminică dimineaţa, atât Liam cât şi Harry se simţeau destul de bine ca să fie plictisiţi şi irascibili. Lui Clare i se păruse o idee

inspirată să organizeze în camera de zi o tabără unde băieţii puteau sta împreună, având drept companie o diversitate de cărţi şi de DVD-uri Dar noutatea îşi pierdu farmecul când Harry, care nu mai avea febră, dar continua să fie uşor slăbit de boală, declară

că se săturase de fraţii lui.

Nu putea să nu-l înţeleagă, fiindcă se săturase ea însăşi de ei.

Rezolvă ultima repriză de ţipete legată de alegerea unui DVD intrând în cameră, luând telecomanda şi închizând televizorul.

— Mamă!

Acel unic cuvânt răsună într-un acord pe trei voci.

— Fiindcă nu faceţi altceva decât să vă ciorovăiţi şi să vă plângeţi din cauza filmelor, o să le dăm o pauză.

— Harry a început,

zise Liam.

— Ba nu! Tu…

— Nu-mi pasă cine a început, se răsti Clare trecând la Glasul de Mamă. Eu am terminat. Acum puteți rămâne cu toții aici să citiți, sau să colorați, sau să vă distrați în liniște cu jucăriile. Sau vă puteți

duce să stați îmbufnați în camera voastră. Și dacă protestați, adăugă ea, anticipând, toate DVD-urile dispar până în weekendul următor.

— E vina lui, murmură Liam, abia auzit.

— Liam Edward Brewster, te-am

prevenit. Nu vreau să mai aud niciun cuvânt. Ochii lui se umplură de lacrimi şi de furie. Simţi ea însăşi o împunsătură care-o îndemna să plângă. Acum vreau să fie linişte zece minute.

— Mamă!

— Harry, replică ea cu o notă de avertizare

în glas.

— Mi-e foame, vreau supa mea.

Revenirea poftei de mâncare era semn bun. Totuşi.

— Harry, ţi-am spus, nu mai avem. Marmie şi bunicul ne mai aduc.

— Dar mie mi-e foame acum.

— Pot să-ți pregătesc altceva, dacă vrei. Avem supă Chicken Noodle sau Alphabet.

— Nu vreau din alea. Vreau Chicken & Stars.

— Atunci trebuie să aştepţi. Vor sosi curând.

— De ce nu pot să vină acum?

Din cauza oboselii şi

a enervării, vocea lui părea a unui bebeluş plângăcios.

Simţind că-şi pierdea răbdarea, Clare îşi aminti cât de palid şi de jalnic arătase cu o noapte înainte.

— Vor sosi în curând. E tot ce pot să fac, Harry. Acum tăceţi

zece minute. Trebuie să mă ocup de rufărie.

Îşi imaginã că putea să se considere norocoasă dacă avea să se bucure de cinci minute de linişte, însă Murphy o urmă în bucătărie.

— Şi mie mi-e foame. Vreau unt de arahide şi

un sendviş cu marmeladă.

— Scumpule, nu mai avem pâine. O să ni se aducă.

— De ce n-avem nimic din ce vreau?

— Pentru că fraţii tăi s-au îmbolnăvit şi au mâncat toate ouăle, toată pâinea şi toată supa, şi

ieri n-am putut să mă
duc la magazin.

— De ce?

— Pentru că Harry şi
Liam s-au îmbolnăvit.

Aruncă în coş
cearşafurile murdare, în
vreme ce capul începea
să-i zvâcnească.

— Dacă ei nu se duc
mâine la şcoală, stau şi

eu acasă.

— În primul rând, nu hotărăşti tu. Eu decid. Şi nu, nu să stai acasă mâine. Fiindcă niciunul dintre ei nu mai are febră, probabil că nici ei n-or să stea. „Fie-ţi milă, Doamne, te implor!“ se rugă ea în gând.

— Nimeni n-o să se joace cu mine.

— Murphy, am jucat tot felul de jocuri cu tine jumătate de dimineaţă.

— Te-ai jucat cu noi toţi. De ce nu poţi să te joci numai cu mine?

Clare închise ochii până când scăpă de impulsul care-o

îndemna să-l
plesnească. Înțelegea,
înțelegea cu adevărat, și
se străduia din greu să-i
ofere fiecăruia dintre ei
un timp petrecut numai
cu el. Dar, Dumnezeule,
nu atunci.

— Ce-ar fi să-ți aduci
Power Rangerii? A
putea să te joci cu ei sus,

cât fac eu paturile.

— *Trebuie* să te joci cu mine.

— Nu, nu trebuie. Deşi s-ar putea să-mi facă plăcere, nu am timp. Întrebi de ce? continuă ea, ştiind că băieţelul ar fi făcut-o dacă i-ar fi dat cea mai mică ocazie. Fiindcă

trebuie să mă ocup de restul lenjeriei, de care nu m-am putut ocupa ieri, pentru că am avut grijă de Liam şi de Harry. Trebuie să pur cearşafuri curate pe paturi, fiindcă ieri n-am putut să fac nici asta, precum şi din cauză că lui Harry i s-a făcut

greaţă şi a vărsat pe al lui la miezul nopţii. Vrei să auzi lista tuturor celorlalte lucruri pe care le mai am de făcut azi?

— Sigur.

Ea se opri, îşi trecu mâinile peste faţă, apoi râse.

— Murphy, mă ucizi.

— Nu te lăsa ucisă.

— Nu e decât o expresie.

Se apleacă şi-l îmbrăţişă, mai ales pentru că ea avea nevoie de o îmbrăţişare.

— Putem lua un căţeluş?

Frântă de oboseală, Clare îşi lăsă pur şi simplu capul să cadă pe

umărul lui mic.

— Of, Murphy.

— Harry şi Liam s-ar
simţi mai bine dacă am
avea un căţeluş. Jeremy,
noul meu prieten foarte,
foarte, foarte, *foarte* bun
de la şcoală are un
căţeluş pe care-l cheamă
Spike. Am putea avea şi
noi un căţeluş, şi i-am

putea spune Spike.

— Trebuie să-ţi alegi bine momentul când ceri un lucru, iar acum nu e deloc potrivit. Te rog nu mă întreba de ce. Lasă-mă doar să mă adun, Murphy. Să mergem sus. Tu şi Power Rangerii mă puteţi ajuta să fac

paturile.

— Power Rangerii se luptă cu oamenii răi.

— Ei, dar trebuie să doarmă şi ei uneori, nu-i aşa?

Clare luă coşul cu rufărie. Deoarece nu scosese nimic din dulapul cu prosoape, avea să facă o mişcare

mai puţin, punându-le la loc pe cele proaspăt spălate.

Nu mai împăturea nimic. Uf, se gândi, în timp ce Murphy se îndrepta bombănind de unul singur spre camera de zi. Unde o aştepta un miracol. Amândoi băieţii adormiseră.

— Sst. Linişte acum. Dorm, aşa că să nu facem niciun zgomot.

Nimeni nu avusese parte de prea mult somn în ultimele două nopţi – ceea ce nu părea să-l deranjeze pe Murphy guralivul, care totuşi vorbi în şoaptă când urcau scările.

Clare abia ajunsese sus când auzi pe cineva bătând în uşă cu inelul.

— Du-te după Power Rangeri, îi spuse băieţelului, şi coborî în fugă.

Avea să ucidă pe oricine i-ar fi trezit odraslele. Era gata să-l strângă de gât cu

mâinile goale.

Deschise uşa dintr-o smucitură şi în minte îi reveniră cuvinte pe care se obişnuise să nu le folosească din cauza copiilor.

— Sam.

— Salut, frumoaso! Eram în zonă şi m-am gândit să trec pe aici şi

să te iau la un brunch. Mă văd cu părinţii mei la club. O să facem din întâlnirea asta o petrecere.

— Momentul e nepotrivit. Cei doi băieţi mai mari ai mei au fost bolnavi tot weekendul şi acum dorm.

— Se pare că ai

nevoie de o pauză. Cheamă-ţi bona. Sam zâmbi larg şi îi făcu cu ochiul. Te duc departe de toate astea.

— Toate astea sunt viaţa mea, şi nu-mi las copiii singuri când nu se simt bine.

— Mamă!

— Murphy, linişte. O

să-i trezeşti pe fraţii tăi.

Îl simţi pe Sam înaintând în spatele ei şi îşi schimbă poziţia ca să-l blocheze.

— Dar mi-am adus Power Rangerii şi-ai spus…

— Vin imediat sus. Scuză-mă, Sam, dar sunt foarte ocupată.

Trebuie să plec.

— O s-o pun pe mama să te sune în legătură cu bona.

Lipsa de somn, răbdarea ajunsă capăt, lipsa afurisitei de supe Chicken & Stars răbufnire pur şi simplu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu fac

niciun afurisit de aranjament pentru vreo bonă. Nu mă interesează brunch-urile de la clubul tău idiot. Mă interesează să fac paturile. Am o mulțime de treabă, așa că acum va trebui să mă scuzi.

De obicei nu era nepoliticoasă, dar de

data asta îi închise uşa în nas.

Afară, Sam îşi strânse pumnii. Îi ajungea, era sătul de jocurile ei. Acum îi zâmbea şi flirta cu el, acum îl dădea afară. Şi-i folosise destul de mult pe cei trei plozi ca să-l ţină la distanţă.

Mult mai mult decât

era cazul, se gândi, îndreptându-se cu paşi mari spre maşină, mai ales după ce-l văzuse pe Beckett Montgomery ieşind din casa ei cu o seară înainte – aproape la ora unsprezece.

Voia să-l facă gelos, decise el. Ei bine, era pe punctul să renunţe la

rolul de Băiat
Cumsecade. Pentru
Clare Brewster sosise
timpul să afle cine era
şeful.

Îşi scoase maşina de
pe aleea ei şi o opri
lângă bordură. La fel ca
în ajun, rămase să
supravegheze casa şi să
fiarbă în sinea lui.

*

În casă, Clare îşi mistui furia stârnită de Sam frecând cu dezinfectant camera copiilor. Lăsă ferestrele deschise ca să împrospăteze aerul şi simţi fierbinţeala dispărându-i din creier

şi din stomac în timp ce muncea.

„Ce nu e în ordine cu omul ăsta? se miră ea. Nimeni nu poate fi atât de tâmpit, de egoist şi de picat din lună în acelaşi timp. Şi sâcâitor pe lângă toate astea.“

Lucrurile ajunseseră într-un punct unde abia

mai reuşea să fie politicoasă cu el, şi *totuşi* continua să se-ntoarcă. Poate acum îl lecuise.

Dumnezeule, îi trântise literalmente uşa în nas. Era un început, decise ea. Cu siguranţă că nimeni nu putea înţelege altceva decât

„lasă-mă dracului în pace“.

Stătea în genunchi, frecând în baie, când Murphy o bătu pe umăr.

— Mai eşti în mai multe locuri?

— În ce locuri?

— Ai spus că trebuie să te-aduni. Eşti tot în

mai multe locuri?

Încântată, se sprijini pe călcâie şi-l îmbrăţişă cu putere.

— Doar puţin. Aproape s-a rezolvat.

— De ce n-ai făcut paturile?

— Fiindcă am vrut să fac mai întâi curăţenie. Mă lupt cu germenii. Îi

ucid. Nu-i auzi țipând?

Ochii lui se rotunjiră.

— Vreau să ucid germeni!

Ea aruncă încă o cârpă în găleată, apoi o stoarse.

— Sunt unii acolo, în colțul ăla. Lichidează-i, Murphy.

— Nu-i văd.

— Au mantii care-i fac invizibili. Nu te lăsa păcălit. Freacă-i până mor.

„Nu e rău“, decise ea când băiatul atacă podeaua cu sete de răzbunare.

Îl lăsă să atace, rezemându-şi spatele obosit de cadrul uşii, în

timp ce el scotea sunete care sugerau bombardamente şi lupte. Alertată de zgomotul unor paşi apăsaţi, se întoarse şi dădu cu ochii de Liam.

— Aţi tras un somn bun?

— Cred că da. Ne-am trezit. Acum ne putem

uita la un film? Vrem să vedem *Războiul Stelelor*.

— Am ucis germenii. Murphy fluturură cârpa ca pe un steag. Vreau să mă uit şi eu.

— Bine. Haide să facem pregătirile.

Când ajunse la parter, Harry – care arăta mult mai bine – îi

aruncă o privire rugătoare.

— Mi-e foame de-adevăratelea.

— Ce-ar fi să-ţi pregătesc nişte cereale ca să-ţi alunge foamea până când… Staţi o clipă. Ridică o mână când auzi deschizându-se uşa din faţă. Au sosit

proviziile. Suntem salvaţi!

— Iată-i pe băieţii mei! Rosie Murphy, cu Ed imediat în urma ei, intră cu paşi mari şi cu braţele încărcate. Îi făcu vesel cu ochiul fiicei sale şi îi întinse punga cu alimente. Am adus bunătăţi pentru doi

băieți bolnavi și pentru fratele lor.

Scoase dintr-o altă pungă figurine reprezentând eroi din filme. În haosul care urmă, Clare îi zâmbi tatălui ei.

— A dat o raită prin ascunzătoarea ei cu obiecte pentru mituire.

— Ştii cum e mama ta.

— Da, ştiu. O să duc astea în bucătărie. Harry îşi pierde puterile din cauza lipsei de supă Chicken & Stars.

Înalt şi vânjos, cu şuviţe argintii în părul de culoarea nisipului, Ed cără pungile

înăuntru şi le aşează pe masă.

— Aduc şi restul.

— Mai sunt? N-am cerut decât…

El clătină dintr-un deget şi zâmbi încreţindu-şi pielea de la colţurile ochilor verzi.

— Ştii cum e mama

ta.

A doua zi nu mai trebuia să-şi bată capul cu mersul la magazin, se gândi Clare scoţând, în cantităţi suficiente pentru o săptămână, produsele de băcănie printre care bunicii îngăduitori incluseseră acadele, viermi-jeleu,

chipsuri de cartofi şi batoane de îngheţată.

— Atât acadele, cât şi îngheţată? o întrebă Clare pe Rosie.

— Au fost bolnavi.

— Nu le spune decât după masa de prânz. Bonul nu era în nicio pungă.

— Consideră că ai

primit o recompensă fiindcă te-ai descurcat un weekend întreg cu doi băieți bolnavi și cu frățiorul lor probabil sâcâitor, fără să înregistrezi vreo pierdere.

— Am fost cât pe ce. Dar nu vreau să plătiți voi pentru…

— Nu contrazice niciodată o femeie care-ţi aduce mâncare.

— Legea lui Murphy? Se răsuci şi-şi cuprinse mama în braţe. Mulţumesc. Apoi îşi lăsă o clipă capul pe umărul ei. „Întotdeauna alături de mine“, se gândi.

— Fetiţa mea e obosită, murmură Rosie.

— Puţin. Clare se retrase cu delicateţe. Moştenise părul însorit de la mama ei, însă Rosie şi-l purta scurt şi pieptănat şic, într-o tentă mată care se potrivea de minune feţei cu linii clar

conturate. Arăţi atât de bine!

— Crema cea nouă. Şi un somn bun peste noapte, aşa cum nu-mi imaginez c-a fost al tău în ultima vreme. O, nu uita să-l întrebi pe tatăl tău dacă a slăbit.

— Şi a slăbit?

— Un kilogram trei

sute cincizeci. L-am bătut la cap până a început să facă exerciţii de gimnastică împreună cu mine. Ţinta mea e o scădere de patru kilograme şi jumătate. Acum, ce pot face pentru tine?

— Ai făcut deja, şi ai salvat probabil vieţi.

Clare alese cutia cu supă. Harry ajunsese la disperare.

— Vor cu toţii sendvişuri cu brânză gratinată. O să le fac. Tu ia o pauză. Ia aer, du-te la plimbare. Ieşi din casă.

Clare dădu să protesteze, apoi se

abţinu. În plus, o plimbare i-ar fi fost de folos.

— Îţi rămân datoare.

— Dă-mi trei nepoţi. A, stai, deja ai făcut-o. Plimbă-te o oră.

— O jumătate de oră. Şi iau telefonul cu mine, pentru orice eventualitate.

— Cred că ne putem
descurca. O să ne uităm
l a *Războiul Stelelor*. Să
nu uit, băieţii vor să
petreacă o noapte la noi.
Vineri noaptea e bine?

— Da, firește.

— Şi poate seara ta cu
Beckett Montgomery c
să fie ceva mai liniştită.

— Ar fi cazul. Deşi,

ţi-am spus, el a fost extraordinar.

— Băieţii Montgomery mi-au plăcut întotdeauna. Rosie adună laolaltă ingredientele pentru sendvişurile cu brânză gratinată. Şi mă bucur că te-ntâlneşti cu cineva – cu un tip pe care-l

cunosc.

— De fapt nu ne-ntâlnim, adică, da, evident că am fi făcut-o, dar… Încă mi se mai pare straniu.

— Dar el îți place.

— Întotdeauna mi-a… Da, îmi place.

— Atunci supune-l la un test de conducere,

scumpo. Dar conduceţi cu prudenţă.

— Mamă, iei copiii la tine ca să pot sta eu la volan?

— Nu fac altceva decât să eliberez drumul, răspunse veselă Rosie.

Clare clătină din cap.

— Hotărât lucru, plec

la plimbare.

*

Deja mijlocul săptămânii, se gândi Beckett, însă, cu toate că se loviseră de nenumărate piedici, avansaseră considerabil. Conductele de gaz fuseseră montate, deşi

instalarea lor îi provocase o durere de cap cumplită. Îşi petrecuse weekendul în atelier, lucrând cu Ryder la corpurile de bibliotecă şi la ramele arcadelor în timp ce Owen fasona tejgheaua dorită de mama lor pentru magazinul de

suvenire.

Proiectul suplimentar nu consuma atât de mult timp pe cât se temuse. Pe deasupra, trebuia s-o recunoască, imaginea clădirii proaspăt zugrăvite îi ridica moralul. Iar verificarea periodică a stadiului lucrărilor îi

permitea să treacă pe la Clare.

Obiectivul principal se ascundea în spatele prelatei, şi Beckett era tot atât de nerăbdător ca restul oraşului s-o vadă căzând. N-avea să mai dureze mult, calculă el, potrivind o altă scândură pe balconul

principal. Poate numai până săptămâna următoare, dacă mergea bine totul.

El şi cei doi oameni din echipa lui lucrară în ritm constant toată dimineaţa. Exact când îşi începeau pauza de prânz, Owen apăru în cadrul uşii.

— Arată bine. E un lemn al naibii de frumos.

— Lăcuit o să arate şi mai frumos. Mahonul o să strălucească.

— O să facă impresie. Avem nevoie de tine în spate.

Beckett intră în clădire, verificând din

mers evoluţia renovării. „Facem progrese“, îşi zise mulţumit.

— Lucrăm la treptele din spate. Vrem să ne mai uităm o dată la paliere, la stâlpi, la vopsea. Odată terminate, nu mai e nimic de făcut.

— Aveţi schiţa.

— Da, însă avem vreo două întrebări despre modul de încadrare în ansamblu. De asemenea, nu sunt sigur cum se vor asorta cu pavajul şi cu zidurile de piatră ale curţii. Au de gând să înceapă lucrul imediat ce termină cu patioul de la

magazinul de suvenire.

— Încă n-am stabilit nimic în privința dalelor pentru pavaj.

— Exact, şi asta e o altă problemă.

Ieşiră afară. Terenul era accidentat, treptele pe jumătate construite, încă fără balustrade şi stâlpi. Dar el putea să

vadă perfect cum avea să arate hanul.

Ryder stătea în picioare, cu mâinile pe şolduri, uitându-se în sus.

— Eşti sigur că vrei unghiurile alea la primul etaj?

— Da.

— Dacă ar urca drept

ar fi mai simplu.

— Şi nu tot atât de plăcut ochiului.

— Ţi-am spus c-aşa o să zică, interveni Owen.

— Da, da. În legătură cu gardul viu…

Discutară, se certară în privinţa parcării şi a accesului, până când Beckett puse piciorul în

prag.

— Alee pavată aici, pornind de pe trotuar, trecând pe lângă recepţie, apoi ocolind prin lateral şi ajungând la bolta de intrare în hol. Parcarea pentru persoanele cu handicap acolo, parcarea obişnuită în partea

cealaltă.

— Am avea mai mult loc pentru parcare dacă nu ar fi gardul viu.

Beckett se uită la Ryder clătinând din cap.

— Stai aici, afară, la o masă, bând ceva. Chiar vrei să ai în faţa ochilor parcarea, ba să se mai şi

holbeze la tine toţi şoferii?

— Tot o să vezi parcarea. Nu e ca şi cum am planta un şir de stejari.

— Ai senzaţia de intimitate, şi tocmai ăsta este rolul curţii. Nu rămâne loc pentru o grădină, aşa cum ar fi

vrut de fapt mama. Merge aşa. O să amenajăm nişte răzoare înălţate, şi-o să găsim nişte plante agăţătoare care să îmbrace arcada. Chiar face impresie, ca şi balconul principal.

— Bine, bine, tu eşti responsabilul cu partea estetică.

— Şi am dreptate.

Buzele lui Ryder se schimonosiră.

— Ai face bine să ai. Mă duc să-nfulec ceva.

— Eu cred c-o să iau un sendviş mare de la Vesta, spuse Owen. Am de dat nişte telefoane.

— Sună bine.

— Vă ajung din

urmă, zise Beckett. Mă
duc să fac o inspecţie la
magazinul de suvenire.

— Salut-o pe Clare,
pufni Owen.

— O s-o salut, dar fac
şi o verificare la
magazin.

Simţea în aer o
prevestire a toamnei –
se schimba ceva. O

adiere care purta aroma burgerilor de pe grătarul de la Crawford's ajunse până la el când deschise cineva uşa. Pe urmă simţi mirosul de vopsea, proaspăt, nou.

Asta era direcţia în care se îndreptau lucrurile, se gândi.

Prospeţime şi noutate.

Observă că echipa de la magazinul de suvenire plecase deja la masă. Podelele erau acoperite cu folii de plastic, iar în faţa treptelor încă umede, vopsite într-un verde-închis, era întinsă o bandă care interzicea

trecerea.

Beckett sări peste ea şi coborî treptele către zona biroului. Le trebuiau o masă de lucru, un computer, rechizite de birou, rafturi. Şi multe alte chestii, fără îndoială, dar ăsta era domeniul lui Owen.

După toate aparenţele, echipa care lucra la pavaj plecase la masă, însă toată dimineaţa oamenii munciseră din greu. Pietrişul de pe aleea îngustă care împărţea în două întinderea de iarbă murdară fusese înlocuit cu dale. Îndepărtaseră

pietrele, folosindu-le cu ingeniozitate pentru a construi un zid scund în jurul tufei de nalbă pline de flori.

Uneltele şi materialele erau stivuite în mai multe grămezi; ţinând cont de materialele rămase şi de spaţiu, ca şi de gardul

care trebuia înlocuit, socoti că aveau să termine săptămâna următoare.

Putea să le raporteze fraţilor săi că, dacă totul continua fără probleme, era posibil să înceapă lucrările din Curte peste două săptămâni. Nu era rău.

Ocoli gardul vechi şi intră în librărie prin uşa din spate. Auzi nişte puştani în raionul pentru copii şi văzu doi dintre ei înghiontindu-se în zona principală a magazinului în timp ce mama lor – presupuse el – se foia printre rafturi. Cassie servea un

client la tejghea, iar Laurie lucra la computer.

— Sunteți ocupate, comentă el.

— Tocmai am încheiat primul nostru „Timp al Poveştilor“ din toamna asta. Laurie se opri din tastat ca să-şi exprime mulţumirea

ridicând un deget mare în sus. Am avut o mulțime de participanți. Și Avery ar trebui să aibă o clientelă numeroasă. Cei mai mulți și-au făcut planul să mănânce la Vesta.

— Probabil c-o să merg și eu tot acolo. Clare e pe-aici?

— Jos, în anexă, pune lucrurile la loc. Să nu calci pe vreun ţânc.

În anexă, Clare punea într-o cutie materialele folosite la eveniment. În ziua aceea purta pantaloni negri, lejeri, şi o bluză albă, dantelată, cu mâneci trei sferturi.

Se gândi că i-ar fi plăcut s-o sărute în pliul delicat al cotului, iţit de sub manşetă. I-ar fi plăcut s-o sărute peste tot. Peste tot.

Două femei stăteau de vorbă studiind un aranjament cu lumânări. Una legăna ritmic un cărucior în care un pici

îşi sugea degetul mare cu o intensitate sălbatică, pe când cealaltă ţinea la piept, în marsupiu, un copilaş adormit.

Micuţul din cărucior îi aruncă lui Beckett o privire aspră, bănuitoare, ca şi cum s-ar fi temut că avea să-i

fure degetul preţios. Probabil că nu era momentul optim pentru o sărutare în scobitura cotului lui Clare, decise el.

— Bună.

Ea îşi întoarse privirea spre el, cu fâşii colorate de pâslă în mână.

— Bună.

— Am auzit c-aţi avut o ediţie de succes a Timpului Poveştilor.

— Da, şi e semn sigur că s-a terminat vara. E prima la care nu participă niciunul dintre copiii mei, şi asta este o altă tranziţie. Cum merge treaba?

— Înaintează. Trebuie neapărat să vii mai târziu să vezi schimbările.

— Mi-ar plăcea, dac-o să reuşesc. Îţi trimit prin e-mail fişierul cu prezentarea, imediat ce termin aici. Cred că o s-o putem îmbunătăţi, imediat ce interioarele

vor prinde contur. Dar
am încercat s-o fac
amuzantă şi atrăgătoare.

— Minunat. O să
arunc o privire. Stai, iau
eu asta.

Săltă cutia înainte de
a fi apucat ea s-o facă.

— Nu e grea. Am
pur şi simplu de gând s-
o pun în spate. Fiindcă

Beckett nu i-o înapoie, ea aruncă o privire către cliente. O să-ţi arăt unde trebuie aşezată. E totul în ordine? le întrebă pe cele două femei.

— Da, mulţumim. Sunt înnebunită după genţile astea.

— Sunt confecţionate din bandă video

reciclată şi din pungi de plastic. Ingenioase, frumoase şi ecologice. Anunțați-mă dacă aveți nevoie de ajutor.

Ocolind mica nişă, îl conduse pe Beckett afară din încăpere.

— Fiindcă n-o folosesc decât o singură dată pe lună, o țin pe

raftul de sus. Am sperat întotdeauna c-o să mă pricep la lucrul manual, ca mamele acelea care pot face o maşinuţă de jucărie dintr-o cutie de cereale şi din nişte elastice.

— Mama MacGyver.

— Exact. Dar n-a mers.

— Eu am sperat întotdeauna c-o să arunc o minge de neatins pentru cei de la Orioles. Nici asta n-a mers.

— Viaţa este un şir de dezamăgiri. Clare surâse când el îi înteţi legănarea cerceilor cu un bobârnac. Şi de surprize.

— Copiii sunt OK?

— Înapoi la normal *şi* la şcoală. Slavă Domnului.

— Ce zici de-o repetiţie pentru seara de vineri? Îţi fac cinste cu prânzul.

Amintindu-şi de Sam Freemont şi afurisitul lui de club, se gândi cât

de mult prefera să mănânce în grabă un hotdog la Crawford's sau o felie de pizza la Vesta în compania lui Beckett.

— Oferta e grozavă şi aş vrea să pot, însă fetele fac livrări şi finalizează comenzile pentru vacanţă. Pentru cea de

Crăciun, explică ea.

— Pentru Crăciun? Abia a trecut Ziua Muncii.

— Ceea ce demonstrează că n-ai făcut niciodată comerţ cu amănuntul. Trebuie să avem formularul de comandă, pe o carte poştală promoţională.

— Va trebui să mă resemnez.

Se aplecă şi îi găsi gura cu a lui. Cu femeile care râdeau de cealaltă parte a peretelui, cu telefonul care suna, cu bebeluşul care se trezise şi plângea, se lăsă absorbit de propriile emoţii.

Prea mult, îşi zise. Prea mult timp până vineri, când o putea avea numai pentru el, măcar pentru câteva ore. Gustul ei, mirosul ei, forma trupului ei în timp ce o trăgea mai aproape îi puneau sever la încercare răbdarea.

— Hei, Clare, e...

Hait, îmi cer scuze.

Laurie îşi ridică intenţionat privirea spre tavan când Clare şi Beckett se despărţiră.

— A apărut vreo problemă?

Clare crezu că reuşea să se poarte firesc. Sau aproape.

— La telefon e un

bărbat care vrea să
discute cu patroana. Aş
putea să-i spun că... ai
ieşit şi să-i iau numărul.

— E în ordine. O să
vorbesc din camera din
spate.

— Bun. Să-ţi aduc
ceva, Beckett? Laurie
dădu repede din
pleoape. O băutură

răcoritoare?

— Nu, mă simt bine. Trebuie să plec.

— Pe curând.

Laurie plecă fredonând.

— Îmi pare rău, spuse Clare. Trebuie să văd ce e cu telefonul ăsta.

— O să ies prin

spate. Treci pe la şantier când ai ocazia.

— O să încerc.

Îl privi plecând, dorindu-şi, ca şi el, să vină mai repede ziua de vineri. Îşi puse o mână pe abdomenul crispat de emoţie. Poate că el se simţea bine, dar ei i-ar fi fost de folos băutura

răcoritoare.

— Îmi cer scuze că v-am lăsat să aşteptaţi, spuse ea în receptor. Sunt Clare Brewster.

Când încheie convorbirea, se întoarse în sala principală a magazinului. După agitaţia şi zgomotul din dimineaţa aceea,

momentul de acalmie i se păru bine-venit.

Până ce văzu licărul din privirea lui Cassie.

— Am comandat prânzul pentru noi toate, spuse Laurie.

— Minunat. Să luăm catalogul şi formularul de comandă şi să... Încetaţi, se răsti ea când

cele două femei îi adresară zâmbete largi.

— Nu mă pot abține. Laurie tresări pe scaun. Nu te poți aștepta să dau peste tine și Beckett Montgomery uniți printr-un sărut ca-n filme și să nu reacționez.

— Aș fi vrut să

răspund eu la telefon şi să vin pe urmă să te caut, bombăni Cassie. Ai naibii clienţi. Ştiam că între voi ies scântei, şi toată lumea a aflat că urma să ieşiţi împreună săptămâna trecută, înainte de a se-mbolnăvi copiii.

— A vărsat exact pe

pantofii lui.

Clare tresări, neplăcut surprinsă.

— Şi pe-asta o ştie toată lumea?

— Duminică am dat de doamna Ridenour în parc şi am întrebat-o cum a mers întâlnirea. Ea mi-a povestit. N-a fost prea plăcut, într-

adevăr. În orice caz, e imposibil să nu observăm cum vine el aici aproape în fiecare zi. Asta nu e o noutate, dar în ultima vreme voi doi aţi început să flirtaţi.

— Să flirtăm?

— Discret. Sau cel puţin aşa am crezut până când v-am prins

furişându-vă în camera din spate ca să vă dezmierdaţi.

— Nu ne dezmierdam. N-a fost... N-a fost decât un simplu sărut.

— Unul atât de fierbinte că ieşea fum. Laurie îşi flutură mâna în faţa nasului. Aşadar,

e ceva serios, sau numai o bagatelă?

— Laurie, oficial nici măcar n-am ieşit încă împreună.

— Nici eu n-aş ieşi dacă m-ar săruta aşa un tip. Am sta în casă. Pe de altă parte, tu ai copiii, deci… Iar eu sunt într-adevăr gură-

spartă. Gata, am tăcut! promise ea mimând tragerea unui fermoar între buze. Pur şi simplu mi-a făcut plăcere să vă văd împreună. Şi fumegând pe deasupra.

— Chiar că ar fi cazul să-mi iau o băutură răcoritoare.

Nu chicoti decât
după ce se-ndepărtase
destul ca să nu mai
poată fi auzită. Îşi
imagină că reputaţia ei
tocmai făcuse un salt
uriaş. Iar Laurie avea
dreptate. Fusese un
sărut fierbinte. I-ar fi
plăcut să aibă parte de
mai multe. Cât de

curând.

capitolul 11

Scena unu, dubla doi, se gândi Beckett, bătând la uşa lui Clare. De data asta aducea un buchet vesel de margarete albe. N-avea rost să provoace soarta aducându-i acelaşi fel de flori ca săptămâna

trecută.

Îl izbi, creându-i o impresie stranie, nu sentimentul de déjà vu, ci mai ales cel de intensă anticipaţie a serii, din cauza amânării.

Doar cina, îşi reaminti el. Trebuia să-nceteze să-i acorde o importanţă atât de mare,

altminteri avea s-o dea în bară. Îşi derulase totul în minte de atât de multe ori, încât ai fi zis că urmau să zboare la Paris, ca să cineze la... indiferent unde se cina la Paris.

Trebuia s-o întrebe dacă fusese vreodată acolo. Călătorise mult

mai mult decât el. Poate
ştia franţuzeşte. Oare în
liceu fusese la cursurile
de franceză? Avea
impresia că-şi aducea
aminte…

„Doamne Sfinte,
încetează“, îşi ordonă.

Când îi deschise
Clare, nu ştiu dacă să
sară în sus de bucurie

sau să fugă.

Nici ea nu voia să provoace soarta, constată el. Purta o altă rochie, una cu vârtejuri roz şi albe, şi o jachetă roz care i se oprea deasupra coatelor. Şi care-l făcu să se gândească iarăşi s-o sărute în locul acela.

O are-ar fi trebuit să-i aducă trandafiri roz? Era un semnal?

— O să devin răsfăţată. Ea întinse mâna după buchet. O să încep să aştept flori în fiecare seară de vineri.

— M-am gândit c-aş putea să prestez serviciul ăsta.

— Bună idee, şi-ţi mulţumesc. Intră. Le pun în apă înainte de plecare. Când intră, ea îi zări mica pungă cu cumpărături din mână. Mai ai ceva?

— Nu pentru tine. Mută punga în mâna cealaltă, ca şi cum ar fi vrut s-o împiedice s-o

atingă. Tu ai primit
destule. E o mită, ca să
nu mai verse nimeni
peste mine. Un joc
pentru Playstation.
Când mi-am petrecut
vremea cu ei, m-am
uitat bine la tot ce au şi
nu l-am văzut pe ăsta.
Unde sunt? I-ai închis
într-un dulap?

— Nu, dar s-ar putea
s-o fi făcut între timp
părinţii mei. Îşi petrec
noaptea cu Marmie şi cu
bunicul.

— Aha. Mintea lui
zbură instantaneu la
lucrurile pe care le-ar fi
putut face ei doi,
singuri în casă. „Ia-o
uşurel, amice, nu

despre asta e vorba. Încet şi delicat, pas cu pas.“ O urmă în bucătărie, privind-o cum aranja florile. E linişte aici, comentă el.

— Ştiu. Mi-e greu să decid dacă atunci când băieţii dorm în altă parte e bizar sau încântător. Presupun că

e bizar de încântător.

— Nu ţi-e urât să stai singură în casă?

S-ar fi putut oferi să rămână la ea, să doarmă în camera copiilor. Sau altundeva.

— Nu, atâta vreme cât nu cedez ispitei de a citi vreun roman de groază. E o slăbiciune, şi

pe urmă adorm cu lumina aprinsă. N-am înțeles niciodată cum se face că, dacă n-o stingi, ești ferit de vampiri, de stafii și de demoni. Uite. Se dădu înapoi ca să admire florile. Sunt atât de frumoase. Mergem?

— Da, cred că ar fi bine.

Aşa n-avea să se mai gândească la patul ei de la etaj, fără copii în casă.

— Asta nu e camioneta ta, remarcă ea când ieşiră.

— Nu. Mama a refuzat să mă lase să te scot cu ea în oraş, cel puţin de data asta, aşa că mi-a dat cheile de la

maşina ei. M-am simţit
ca-n liceu.

— Până la ce oră ai
voie să stai?

— Cunosc o mulţime
de moduri de a mă
furişa în casă fără să fiu
văzut.

Clare se gândi la asta
în timp ce el se aşeza la
volan.

— Vorbeşti serios? Intrai pe furiş în casă când erai puştan?

— Sigur. Asta nu mă ajuta întotdeauna să scap basma curată, niciunul dintre noi nu reuşea mereu, dar trebuia să încerci. Nu?

— Eu n-am făcut-o, şi acum mă simt

dezavantajată.

— Dacă vrei, te ajut să intri pe fereastră când ne întoarcem.

— Sună tentant, dar nu e acelaşi lucru când am cheie. Ce făceai când te furişai înăuntru?

— Diverse, răspunse el după o pauză îndelungată.

— Hmmm. Acum trebuie să-mi fac griji fiindcă într-o bună zi băieţii se vor decide să se-apuce de *diverse* şi să se-ntoarcă apoi pe furiş. Pe moment, cea mai mare problemă mi-o cauzează Murphy, care a decis că viaţa lui nu poate fi împlinită fără

un cățeluș, și și-au unit cu toții forțele împotriva mea.

— Nu-ți plac câinii?

— Îmi plac, iar băieții ar trebui să aibă unul. Cândva.

— În felul ăsta spun mamele *o să vedem*?

— Cam așa ceva, recunoscu ea. Mă

gândesc la asta, fiindcă ar trebui să aibă un câine. Îi adoră pe Lucy, mopsul părinţilor mei, şi pe motanul Fido.

— Părinţii tăi au motan pe care-l cheamă Fido? Cum de nu ştiu eu asta?

— El se crede câine, aşa că nu lăsăm să se

ducă vestea. Oricum, sunt convinsă că merită unul şi mă simt vinovată că nu-l au încă. Pe urmă mă gândesc, o, Doamne, cine-o să-l înveţe să nu-şi facă nevoile în casă, cine-o să-l dreseze, cine-o să-l ducă la veterinar, cine-o să-l hrănească, cine-o să-

l ducă la plimbare şi tot restul? Am încercat să-i conving să luăm o pisicuţă, dar n-au acceptat. Pisicuţele, m-a informat Liam dezgustat, sunt pentru fete. Nu ştiu de unde le-a intrat asta în cap. Se uită la profilul lui arcuindu-şi o

sprânceană. Eşti de aceeaşi părere?

— Pisicuţele sunt pentru fete. Băieţilor ai putea încerca să le propui un motan.

— Ştii că aşa ceva e ridicol.

— Nu fac eu regulile. Ce fel de câine îşi doresc?

— Nici ei nu ştiu. Oftă, fiindcă băieţii o epuizau tot atacând subiectul. Ideea e să aibă un câine pe care să-l iubească. Mă informează şi că un câine m-ar apăra de oamenii răi când nu sunt ei acasă. Ridică din umeri. Aş putea să mă

duc la adăpost şi să adopt unul, să salvez o viaţă, dar cum poţi fi sigur că un căţeluş pe care-l salvezi nu devine un câine mare şi rău, care-l latră pe poştaş şi terorizează vecinii? Trebuie să fac cercetări, să văd ce rase sunt prietenoase, potrivite

pentru o familie.

Beckett opri în parcarea restaurantului.

— Îl ştii pe câinele lui Ry.

— Toată lumea-l ştie pe Dumbass. Clare îşi schimbă poziţia, ca să-i studieze profilul. Ryder îl ia peste tot. E o dulceaţă.

— Un câine al naibii de bun. Ştii de unde-l are Ry?

— Nu ţin minte să fi aflat povestea.

Coborârăă fiecare pe portiera lui, apoi el ocoli maşina ca s-o ia pe Clare de mână.

— Era un câine vagabond, de şase sau

şapte luni, aşa a estimat veterinarul. Într-o seară, Ryder lucra pe şantierul casei pe care şi-o construia. Când s-a întunecat, patrupedul a intrat târâş înăuntru. Numai piele şi os, cu labele sângerând, tremurând din tot trupul. Era foarte clar că

stătuse o vreme în pădure. Îl aruncase cineva, mai mult ca sigur.

— Sărmanul! Afecţiunea ei pentru Dumbass se dublă instantaneu.

— S-a gândit că nu-l putea lăsa acolo, aşa că l-a luat cu el – Ryder a

stat la mama până şi-a terminat casa. Prin urmare, a hrănit câinele, l-a spălat puţin, i-a oferit un loc unde să se culcuşească. Dimineaţa l-a dus la adăpost. Asta a fost acum şase ani.

Duios, se gândi ea – un adjectiv care nu era de obicei asociat cu

Ryder Montgomery.

— Cred c-a fost dragoste la prima vedere.

— Ştiu că s-a interesat, gândindu-se că poate câinele fugise, se pierduse. N-avea zgardă, niciun indiciu, şi nu l-a revendicat nimeni. Dar îţi spun că

în dimineaţa aia lui Ryder i s-ar fi frânt inima dacă ar fi făcut-o cineva.

— Şi totuşi l-a botezat Dumbass.

— Un nume dat din dragoste, şi adesea mult prea potrivit. Montgomery, rezervarea şapte sute

treizeci, îi spuse şefului de sală când intrară în local.

Clare se gândi la povestea lui în timp ce erau conduşi la masă.

— Îmi spui asta ca să-mi demonstrezi că de fapt pedigriul n-are nicio importanţă.

— Oameni sau câini,

cred că are mai mare importanţă cum sunt crescuţi decât ce strămoşi au. Remarca o făcu în mod bizar să se gândească la Sam Freemont, şi simplul fapt că îi venise în minte o enervă. Dar am înţeles că unele rase sunt mai bune pentru

copii, adăugă Beckett.

— E ciudat, eu şi Clint am discutat despre adoptarea unui câine imediat ce s-a născut Harry. Ne-am gândit să mai aşteptăm, poate, un an, şi să-i lăsăm să crească împreună. Pe urmă, ce să vezi, Liam era pe drum şi ne aflam

în fața următoarei plecări a lui Clint, așa că am fost nevoiți să amânăm.

El dădu să spună ceva, dar își făcu apariția chelnerul cu meniurile, cu lista de specialități, cu ofertele de cocktailuri.

Studiară o clipă

meniurile în tăcere.

— Te deranjează când vorbesc despre Clint?

— Nu. Doar că nu ştiu niciodată ce să zic. Era un tip de treabă.

— Era. „Dezvăluie totul, spune tot ce e de spus“, decise Clare conştientă că altminteri

nu puteau înfiripa o relaţie cu adevărat profundă. A fost dragoste la prima vedere, povesti ea. A susţinut întotdeauna că aşa a fost şi pentru el. Pur şi simplu instantaneu, pur şi simplu… iată-te, haide să facem planuri pentru

restul vieţii noastre împreună. Ameţitor pentru o fată de cincisprezece ani.

— Ameţitor la orice vârstă.

— N-am avut, niciodată, nici cea mai mică îndoială. Nu mi-am făcut niciodată griji, nu mi-am pus niciodată

întrebări. Ne mai şi certam, am avut unele scene de mare dramatism. Cu toate astea, nu mi-am făcut griji niciodată. Părinţii mei îşi făceau; acum îi înţeleg cu siguranţă mai bine decât atunci. Dar era un băiat bun, au înţeles repede asta. Şi ei

l-au iubit.

— Eraţi cuplul de aur din liceu. Cei mai buni. Şefa majoretelor şi vedeta echipei de fotbal.

— Ameţitor, repetă ea. Am fost împreună doi ani înainte de… am fost împreună. Încă o dată, am fost sigură. Nu mi-am făcut niciodată

griji. Când a plecat pentru prima perioadă de instrucție, am plâns toată noaptea. Nu fiindcă eram îngrijorată, ci fiindcă-mi lipsea cum mi-ar fi lipsit o mână.

Chelnerul se întoarse și le luă comanda.

— Erai atât de tânără!

— Și curajoasă. Fără

nicio teamă. M-am măritat cu el, am plecat cu el, mi-am părăsit casa, familia şi prietenii, fără vreo tresărire de îndoială sau de regret. Clare râse. Cine era fata aia?

— Întotdeauna te-am privit ca pe o tipă care nu cunoaşte frica.

— Ei, am învăţat ce e
teama când a apărut
Harry. Ce era omuleţul
ăla? Dacă făceam vreo
greşeală? Dacă se-
mbolnăvea, dacă se
rănea? Dar nici atunci
nu m-am îndoit c-o să
ne descurcăm. Îşi luă
paharul cu apă şi sorbi
cu un zâmbet. Ne

doream patru, existând şi opţiunea cinci. O nebunie. Posibilitatea de a avea *cinci* copii. Îmi imaginez că i-am fi făcut dacă ar fi trăit.

— Erai fericită.

— O, da. Şi uneori inuman de singură, copleşită. Atunci se furişa teama. Dar îmi

spuneam că sunt prea ocupată pentru aşa ceva. Eram mândră de el. Detestam să fiu fără el, detestam gândul la ceea ce înfrunta, zi de zi, noapte de noapte. Dar era făcut să fie soldat, ca şi tatăl lui, ca şi fratele lui. Am ştiut-o când m-am măritat cu el.

Chelnerul le aduse vinul, oferindu-i-l lui Clare să-l guste. E bun. Încă şi mai bun deoarece reprezintă semnalul că o să mi se aducă mâncare fără să fi fost nevoită s-o pregătesc.

— Mai ai. Ar trebui să termini.

— Așa e. Și ar fi trebuit să fie recunoscătoare fiindcă era dispus s-o lase să termine. Harry se juca, iar Liam plângea în pătuțul lui, continuă ea. Întrucât aveam grețuri dimineața, eram obligată să-l las să plângă până mă

liniştesam. Ştiam că eram gravidă. Încă nu făcusem testul, dar ştiam. Clare tăcu o clipă, o singură clipă. Nu se întorsese în Irak decât de trei săptămâni. N-am reuşit să-l anunţ c-o să avem al treilea copil. E cel mai mare dintre regretele mele. N-am

avut niciodată ocazia să-
i spun. Nu l-a văzut
niciodată pe Murphy,
nu i-a atins faţa, nu i-a
mirosit părul, nu i-a
auzit râsul. Murphy n-a
avut tată. Liam nu şi-l
aminteşte. Harry are, în
cel mai bun caz,
amintiri vagi. Clint a
fost un tată bun. Iubitor,

amuzant, atent. Dar ei n-au avut timp să-l cunoască.

— N-ai niciodată destul.

Înțelegătoare, dădu din cap, punându-şi mâna peste a lui. Şi el îşi pierduse tatăl.

— Nu, cred că nu ai. Au venit la uşă în

dimineața aceea. Știi când îi vezi. Ofițerul, preotul. Știi fără să se rostească vreun cuvânt. Lumina păleşte; aerul îți iese din plămâni. Pentru un scurt răstimp nu mai există nimic.

Beckett o strânse de mână.

— Îmi pare rău.

— Îl ţineam pe Liam în braţe. Plângea – îi ieşeau dinţii şi era nervos, avea şi puţină febră din cauza asta. Harry îmi îmbrăţişa piciorul. Probabil simţise ceva, fiindcă a început şi el să plângă. Şi copilul din mine. Clint nu mai era. Au

venit celelalte soţii să mă ajute, să mă aline. M-am sfărâmat într-un milion de bucăţi, năpădită de teamă, îndoieli şi îngrijorare. Şi de o suferinţă groaznică. N-am crezut c-o să-i supravieţuiesc.

Beckett se gândi la ea, singură, gravidă, cu

doi copii mici, văduvă.

— Cine-ar fi putut? Cum ai reuşit?

— Tot ce ştiam era că trebuia să vin acasă. Pentru ei era nevoie să vin acasă. Era singura soluţie clară pentru noi toţi, şi era cea corectă. Aici pot să mă gândesc la Clint, pot să mă

gândesc ce mult l-am iubit, şi aici am reuşit să accept că am avut ceea ce ne-a fost menit să avem. Nici mai mult, nici mai puţin. Acum am altceva. Pot să mă gândesc la el, să vorbesc despre el. Trebuie s-o fac, băieţii o merită. Exact aşa cum meritǎm,

şi ei şi eu, viaţa pe care ne-am făcut-o acum.

— Nu ştiu dacă te-ajută cu ceva, dar ştiu că, atunci când l-am pierdut pe tata, am fost cu toţii pur şi simplu amorţiţi. Am luat-o pas cu pas, ocupându-ne de lucrurile acelea cumplite, practice, cu

care eşti nevoit să te confruntţi. În cele din urmă te trezeşti într-un alt loc. În parte ţi-e familiar, în parte nu. Faci altceva din el, şi ştii că nu l-ai fi putut avea fără omul pe care l-ai pierdut.

— Da. Îi era recunoscătoare fiindcă o

înțelegea. Când te gândeşti la tatăl tău, când vorbeşti despre el, îți aduci aminte de asta. Pentru mine este la fel. L-ai cunoscut pe Clint Avem un trecut care-l include, aşa că, de vreme ce ieşim împreună, nu vreau să te simți stânjenit.

Beckett reflectă o clipă, apoi cedă impulsului.

— Îl ţii minte pe domnul Schroder?

— Am făcut istoria Statelor Unite cu el. Îl uram.

— Toată lumea îl ura. Era un nemernic. Eu, Clint şi alţi câţiva băieţi

i-am înfăşurat casa în
hârtie igienică.

— Voi aţi fost? Şi
Clint a fost amestecat în
asta? Clare se lăsă pe
spate şi râse. O,
Doamne, mi-aduc
aminte atât de bine!
Probabil c-aţi folosit o
sută de role. Arăta ca un
transport de hârtie

Charmin care tocmai explodase.

— N-are niciun rost să faci ceva dacă lucrezi de mântuială.

— Voi cu siguranţă n-aţi lucrat de mântuială. Iar domnul Schroder era un nemernic.

— Owen a organizat

totul, aşa cum e de aşteptat. Eu, Owen, Ry Alţi doi tipi ale căror nume trebuie să le protejez, fiindcă am făcut un jurământ.

— Clint nu mi-a spus niciodată, însă toată lumea a vorbit despre reuşita asta săptămâni întregi.

— Un jurământ e un jurământ. Am avut vreo cincizeci de role, şi a durat o veşnicie până le-am adunat. Dacă un grup de băieţi ar fi intrat la Sheetz, sau oriunde altundeva, să cumpere atât de multe o dată, ar fi fost prinşi. Aşa că am cumpărat

cantităţi mici, din locuri diferite, am furat şi de-acasă, câte o rolă sau două, în mai multe rânduri. Am avut un plan de acţiune, hărţi şi ascunzători, trasee de fugă. A fost o campanie grandioasă, cu rezultate pe măsură.

— Aţi fost eroii

necunoscuţi ai liceului din Boonsboro. Dacă am fi ştiut, am fi dat o petrecere în cinstea voastră.

— Am organizat noi una, cam o lună mai târziu. Am făcut o tabără în pădure, în apropiere de casa noastră, şi ne-am

îmbătat cu bere Budweiser şi cu şnaps de piersici.

— E dezgustător.

— Da, a fost. Vremuri bune.

— Charlie Reeder Clare întinse degetul cu o scânteie acuzatoare în ochii verzi. Unul dintre complotişti trebuie să fi

fost Charlie. El şi Clin
erau nedespărţiţi.

— Nu pot nici să
confirm, nici să neg.

— Charlie Reeder
Era întotdeauna gata să
intre în câte-o belea.
Acum este poliţist. Nu
se ştie niciodată. Îi plac
romanele de aventuri şi
espresso-urile fără

zahăr.

— Cred că ajungi să cunoşti oamenii după ceea ce caută în librărie.

— Aflu şi secrete. Ştiu, de exemplu, că tuturor băieţilor Montgomery le place să citească – şi ce le place să citească. Că beţi, cu toţii, prea multă cafea.

Ştiu că, de Ziua Mamei şi la aniversările mamei voastre, tu şi Owen căutaţi felicitări sentimentale, iar Ryder le preferă pe cele amuzante. Îşi ridică paharul cu vin şi-i adresă lui Beckett o privire cu subînţeles. Iar ăsta nu e decât vârful

aisbergului.

— Unul dintre beneficiile colaterale ale negustorilor din oraşele mici.

— Cu siguranţă. Şi ştiu cel puţin şase clienţi care au de gând să-şi facă o rezervare de o noapte la han, pentru ocazii deosebite. O să

dați lovitura, Beckett.

— Pentru Lizzy o să fie o plăcere să aibă companie.

— Pentru cine? A, stafia voastră. Acum e Lizzy?

— Ei, am devenit mai apropiați. Cum crezi c-o să se descurce Hope în privința asta?

— Hope se descurcă, e în firea ei. Stafiile sunt o absurditate fantezistă, se gândi Clare – şi schimbă intenţionat subiectul. Cum merge cu apartamentul?

— Ar trebui să fie gata săptămâna viitoare. După cum bântuie locul ăla, Avery i-ar putea da

lecţii lui Lizzy. L-a cicălit – să zicem că l-a convins – pe Owen că este nevoie de încă un strat de vopsea, aşa c-o să dureze ceva mai mult.

Stătură de vorbă pe toată durata cinei. Un frumos pas înainte, se gândi Beckett. Poate că

data viitoare avea să-i propună să meargă la un film, urmat de o masă fără pretenţii. „Ia-o uşurel, la modul tradiţional“, se îndemnă el.

— A fost minunat. Clare scoase un sunet discret de plăcere pe drumul de întoarcere la

maşină. Nu-mi aduc aminte când am luat ultima cină în oraş numai în compania adulţilor.

— O putem face din nou. El îi deschise portiera maşinii. Oricând vrei.

„Mâine“, se gândi ea, simţind imediat o

împunsătură de vinovăţie. Nu putea petrece două seri la rând departe de copiii ei. Era de preferat să obţină cât mai mult de pe urma clipei prezente.

— O să-mi verific programul, rosti cu voce tare.

Se răsuci, oferindu-i

ocazia ideală s-o sărute. Constatând că el nu făcea nicio mişcare, se urcă în maşină.

Poate că, în urma discuţiei de la cină, hotărâse că prefera să rămână prieteni. S-o scoată când şi când în oraş, să fie un bun camarad pentru copii,

când avea timp şi chef.

Nu putea să-l condamne. Întâlnirile au menirea de a te ajuta să-ţi dai seama dacă vrei o relaţie, şi ce aştepţi de la relaţia aceea. Iar o relaţie cu ea implica multe complicaţii, îşi zise ea când porniră spre casă.

Casă despre care ea îi reamintise fără încetare, tot povestind despre băieţi. Probabil că-i vorbise prea mult despre ei. Ce tip îşi doreşte s-asculte o grămadă de istorisiri despre copii la o întâlnire?

Şi tot ce-i istorisise

despre Clint. Sperase să-i ofere o imagine completă a motivelor pentru care plecase şi pentru care se întorsese. Să fie sinceră cu el în privinţa dragostei profunde care o legase de Clint Brewster. Da ce bărbat îşi doreşte să asculte, la o întâlnire,

poveşti despre soţul mort al partenerei?

De ce nu-i vorbise despre cărţi? Ei, îşi aduse aminte că vorbiseră şi despre asta. Dar de ce nu se limitase la cărţi sau filme?

Poate, dacă ieşeau din nou, avea să-şi facă dinainte o listă de

subiecte potrivite. O
surprinse măsura în
care voia să fie cu
Beckett. O făcea să se
simtă din nou femeie,
cu toată acea agitaţie, cu
toate acele necesităţi.

„Subiecte sigure“, se
hotărî ea. „Începe chiar
acum.“

— Voiam să-ţi spun

că am citit o recenzie a ultimului roman de Michael Connelly.

— Harry Bosch[10]?

— Exact. Cred c-o să-ţi placă. Şi am un thriller de debut, programat pentru lansare luna viitoare. Poate vrei să-l citeşti. Autoarea e bună, iar la

eveniment participă şi un scriitor local.

Discutară despre cărţi tot drumul. „E mai bine“, îşi spuse Clare. Avea să-şi pregătească din timp replicile. Demonstrase că ştia cum să poarte conversaţii care să nu se refere la copiii ei, însă

pur şi simplu n-avea prea multe ocazii pentru aşa ceva.

Când Beckett opri maşina în faţa casei, ea se bucură la gândul că putea să lucreze la site-ul web o oră întreagă, fără s-o deranjeze cineva. Îşi putea oferi luxul de nedescris al

unei băi îndelungate. Putea face absolut orice îşi dorea, nestânjenită de vreo altă responsabilitate sau grijă.

— Nopţile devin răcoroase, murmură, în vreme ce Beckett o conducea către uşă. Aproape friguroase.

Vara nu durează niciodată destul de mult.

— Şi iarna e prea lungă.

— Dar asta va fi o iarnă specială. Hanul, adăugă, ca răspuns la privirea lui întrebătoare. Va fi inaugurat în iarna asta.

— Aşa e. După cum se pare, o să ne înghețe fundurile când o să ducem lucrurile înăuntru.

— O să merite. Mi-ar plăcea să vă ajut. De fapt, mor de nerăbdare s-o fac.

— Cu cât sunt mai multe mâini şi funduri,

cu atât este mai bine.

— Atunci o să-mi rezerv timp pentru asta. M-am simțit minunat.

— Şi eu.

Beckett se aplecă spre ea atingându-i uşor umerii şi o sărută lent, cu infinită tandrețe.

„Nu, o, nu“, îşi spuse ea, cu pielea începând

să-i freamăte. Un bărbat
nu sărută astfel o femeie
când îşi doreşte doar o
relaţie de prietenie.

— Mai bine intră, o
îndemnă el cu voce
scăzută, până nu răceşti.

Clare zâmbi visător
în timp ce descuia uşa,
dar rămase consternată
când îl văzu

retrăgându-se cu un pas.

Nu intra? Toate semnalele se schimbaseră de când nu mai avusese ea nicio întâlnire?

— Asigură-te că ai încuiat, adăugă el.

— O să mă asigur. Noapte bună.

Clare deschise uşa.

„Stai o clipă. Acţionează în avans, nu aşa a zis Avery?“ Să intre singură când îşi dorea al naibii de mult să nu fie singură nu însemna să acţioneze în avans.

— Ăă, Beckett, îmi cer scuze, ştiu că e o

prostie, dar n-ai vrea să
intri? Casa e pustie.

Ridică din umeri a
neajutorare, ceea ce o
făcu să se simtă jenată.

— Sigur. Ar fi trebuit
să mă ofer. Bizar de
încântător, o cită el,
intrând. O să verific uşa
din spate.

Îl manipulase şi nu-i

părea rău. Avea să-i pară rău dacă urma să constate că se înşelase şi că el nu voia să rămână cu ea. Să fie cu ea. Avea să se simtă umilită.

Dar, dacă nu afla adevărul atunci, avea să înnebunească întrebându-se. Nu-i plăcea să se întrebe.

— Totul e în ordine. Beckett ieşi din bucătărie. Nu văd niciun ticălos. Dar ar trebui să-ţi iei un câine. Cu un câine, o casă nu pare niciodată pustie. O să fii OK?

— Da, mulţumesc. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Mai bine nu. Ar
trebui să plec.

— Trebuie să-ţi pun
o întrebare.

— Care?

— La uşă, sărutul tău
a însemnat „hai să mai
cinăm cândva
împreună“ sau a fost
altceva? Pentru că eu
am simţit că era altceva.

— Altceva?

Ea îşi lăsă braţele să alunece pe spatele lui şi îşi apăsă buzele pe gura lui.

— Eu am simţit aşa.

— Clare, murmură el lăsându-şi fruntea să se sprijine de a ei.

— Beckett, nu mă face să te rog să urci la

etaj ca să vezi dacă nu e cineva în dulapuri. Îşi puse mâinile pe obrajii lui. Vino pur şi simplu.

Se îndepărtă cu un pas şi îi întinse mâna. El i-o luă, i-o strânse cu hotărâre.

— Mi-am dorit să fiu cu tine când n-aveam acest drept.

— Vino numai dacă-ţi doreşti acum să fii cu mine.

Începură să urce scările împreună.

— Nu voiam să te grăbesc. Credeam că ai nevoie de timp ca să te obişnuieşti cu ideea, ca să fii sigură.

— Am tendinţa să

mă hotărăsc repede. În dormitor se întoarse cu faţa spre el. Suntem prieteni de multă vreme, dar trebuie să-ţi fac o mărturisire. Ştii că de la fereastra biroului meu se vede hanul.

— Da.

— În primăvară, când am avut răstimpul

ăla călduros, tu lucrai când şi când afară, pe schele, pe acoperiş. Fără cămaşă. Te-am privit. Râse uşor, cu ochii într-ai lui. Şi m-am gândit la tine, şi m-am întrebat cum ar fi. Acum pot să aflu. Îşi puse mâinile pe pieptul lui. N-am mai făcut asta de o bună

bucată de vreme.

— Nu e greu.

Ea râse din nou, relaxată şi fără griji.

— Voiam să spun că a trecut o bună bucată de vreme de când n-am mai dezbrăcat un bărbat. Să vedem dacă-mi aduc aminte cum se face. Îi împinse haina de

pe umeri, i-o trase uşor în josul braţelor şi i-o aruncă pe un scăunel de lângă dulap. Până aici, toate bune, decise ea. Îi descheie primul nasture al cămăşii, apoi pe al doilea.

— Credeam c-o să fii sfioasă, gemu el captiv între plăcere şi

disperare.

Clare îi descheie cămaşa.

— Da? Îşi lăsă capul pe-o parte. Şi de când aveam cincisprezece ani şi eram inocentă s-a scurs o bună bucată de vreme.

— Nu e vorba de asta, nu tocmai.

— Ah, mama a trei copii, tânăra văduvă. Îi scoase cămaşa, i-o aruncă peste haină. Probabil c-ai auzit cum se fac băieţeii.

— Zvonuri.

— Îmi iubesc băieţii, îi iubesc atât de mult. Îşi trecu mâinile peste pieptul lui gol, şi

senzaţia o făcu să închidă ochii. Procesul prin care-au fost creaţi mi-a făcut cu adevărat plăcere. Se întoarse cu spatele şi îşi săltă părul pe care şi-l lăsase pe umeri. Vrei să mă ajuţi?

Beckett îi trase în jos fermoarul, centimetru cu centimetru. Era ca un

vis, se gândi, tot atât de ceţos şi de încântător. Şi aidoma celei mai intense realităţi. Fierbinte şi excitantă.

Păşi în afara rochiei căzute pe podea şi se întoarse din nou spre el întinzându-şi mâinile.

Nu era vis, nu mai era, era reală şi îl dorea

aşa cum o dorea el. Nu era vis, decise când putu în sfârşit să-i simtă pielea catifelată şi inima bătându-i puternic şi repede sub mâna lui.

Îl trase către pat. Degetele ei îi trecură prin păr şi îi coborâră spre şale când li se uniră buzele. Se mişcă sub el,

sexy şi sinuoasă, incredibil de seducătoare. Crezuse că o cunoştea, fusese sigur de asta. Dar nu ştiuse niciodată că în ea trăia femeia aceea sinceră şi înfocată. Femeia aceea îl luă în stăpânire şi un capriciu de-al ei l-ar fi putut conduce în rai sau

în iad.

Viu… Totul în ea era viu şi vibrant şi flămând. Palmele lui aspre o mângâiară, trezindu-i pielea, pulsul, simţurile. Nu se putea sătura – de muşchii mâinilor lui, de apăsarea, de greutatea, de forma trupului lui.

De respiraţiile lor contopite într-un alt sărut înăbuşitor înainte ca gura lui să coboare către sânii ei.

Răsuflarea ei explodă într-un suspin. Desfătare, dorinţă – se lăsă să cadă, să se prăbuşească renunţând la orice urmă de

rațiune.

Se dezbrăcară unul pe celălalt fără vreun cuvânt, frenetic, înainte de a recădea pe pat. Clare se înfăşură în jurul lui, se împinse către el. O ofertă. O cerere.

Ţipă când el se adânci în ea, un strigăt

de uşurare şi de eliberare. Beckett se luptă să-şi păstreze controlul în timp ce o simţea vibrând, vibrând, vibrând. Dar ea se înălţă din nou către el şi acel unic şi puternic talaz îi smulse orice voinţă.

O luă, lăsându-se

purtat de valul fierbinte şi tot mai violent, până când propria lui eliberare se învolbură în el, golindu-l.

Abia capabilă să-şi recapete răsuflarea, îşi dădu seama că nu era sigură dacă hohotul pe care-l scosese în momentul culminant

fusese un plânset sau un chiot. Avea senzaţia stupidă că le făcuse pe amândouă.

— Pot mai bine, murmură el, cu faţa îngropată în părul ei.

— Hmm?

— Pot mai bine. Am grăbit cumva totul.

— Nu, eu am fost cea

grăbită, şi îţi mulţumesc foarte mult că ai păstrat ritmul. O, Dumnezeule, Beckett. Te rog, nu te mişca încă. Stai, toarse ea. Îl cuprinse cu braţele, asigurându-se că rămânea nemişcat.

El se conformă bucuros, dar îşi înălţă umerii.

— Uită-te la tine, Clare Murphy – scuză-mă, te rog, Brewster – ciufulită şi îmbujorată. Eşti atât de-al naibii de frumoasă.

— Îmi place să mă simt ciufulită şi îmbujorată şi frumoasă. Şi uită-te la tine, Beckett Montgomery, îngâmfat

şi mulţumit de tine însuţi.

— Sigur că da. Tocmai i-am tras-o librăresei din cartier şi frumoasei oraşului.

Ea îşi înăbuşi un hohot de râs şi îl ciupi de fund.

— Ai face bine să nu te lauzi în faţa echipei.

— Aveam de gând să
dau un anunţ în *Citizen*.

Îi plăcea să-i
privească faţa, atât de
relaxată acum, să se uite
în ochii lui, atât de
adânci şi de albaştri.

— Nu uita să spui c-
am fost uimitoare.

— N-aş spune decât
adevărul. Se aplecă s-o

sărute. M-ai distrus.

— E bine să ştiu că nu mi-am pierdut îndemânarea.

O sărută apăsat în lateralul gâtului, ca să-şi ofere o clipă. Nu voia să şi-o imagineze alături de altcineva, nici măcar alături de bărbatul cu care se măritase. O

prostie din partea lui, probabil; o dovadă de egoism, cu siguranţă. Acolo şi atunci însă, nu putea.

Rămase tăcut o vreme, până când sentimentul dispăru.

— Vreau să te văd mâine.

— Of, Beckett, mâine

nu mai pot ieşi din nou. Băieţii.

— Nu trebuie să ieşim. Sau îi putem lua pe ei undeva.

— Mâine după-amiază se duc la o aniversare. Cu asta sunt ocupate toate sâmbetele în timpul şcolii. Ai putea să vii duminică la

cină. Trebuie să fie ceva mai devreme, fiindcă a doua zi trebuie să se scoale devreme.

— La ce oră?

— Cinci şi jumătate?

— O să fiu aici. Se rostogoli într-o parte şi o luă de mână când se ridică. Ar trebui să plec.

Ea se înfăşură cu

braţele, prefăcându-se cuprinsă de un tremur uşor.

— Şi mă laşi în casa asta goală singură… fără un câine.

— Nu ţi-e frică, observă el cu un zâmbet larg.

— Nu, te-am păcălit, dar trebuia să te-aduc

cumva în pat.

— Şi îţi mulţumesc.

— Iar acum vrei să mă trudesc ca să te ţin aici?

— Maşina mea e afară, pe alee. Ştii că lumea o s-o vadă, mai ales dacă mâine-dimineaţă o să fie tot acolo.

Amuzată de grija pe care o purta reputației sale, Clare se ridică în capul oaselor.

— Beckett?

— Da?

— Hai să le dăm un subiect de bârfă.

capitolul 12

Luni dimineaţa, cu puţin timp înainte de deschidere, Clare intră la Vesta folosindu-se de propria ei cheie. Auzi mixerul uriaş pufăind şi se duse direct în spate, unde ştia că Avery îşi pregătea coca.

— Bună! Voiam să vorbesc cu tine înainte de… Se opri brusc, holbându-se la Avery, care rostogolea aluatul deja frământat şi tăiat, făcându-l bulgări. Părul tău! E… e purpuriu? Te-ai vopsit.

— Ai făcut sex.

— Am… Ţi-ai vopsit

părul fiindcă am făcut eu sex?

— Nu. Fiindcă*eu* n-am făcut. OK, nu tocmai. Răsuflă zgomotos în timp ce rula coca. Poate doar puţin. Am vrut mai ales să fac o schimbare. Ceva care să urnească lucrurile.

— Le-ai urnit cu siguranţă.

Avery se uită în jos la şorţul deloc imaculat şi la pantofii de sport bleu, cu inserţii de gel.

— Viaţa mea este rutină, Clare. Nu, *eu* sunt însăşi rutina.

— Nici gând. Îmi place părul tău. E…

amuzant.

— Cred că-mi place. Într-un fel. Cu mâinile pline de făină şi de aluat, Avery îşi scărpină bărbia cu umărul. M-am speriat în dimineaţa asta, când m-am uitat în oglinda din baie. Uitasem, şi a fost un soi de „Aoleu, cine naiba e

asta?“ Oricum, e o
vopsea dintr-alea care
ies la spălat. O să mă
lămuresc după un timp
dacă vreau s-o păstrez.

„Slavă Domnului“,
îşi spuse Clare în sinea
ei.

Cu mişcări îndelung
exersate şi rapide,
Avery începu să pună

bulgării de aluat la crescut.

— Acum despre sex. Ai făcut sex vineri noaptea şi…

— Şi sâmbătă dimineaţa.

— Lauda e arma celor mici şi neînsemnaţi. Sunt, sau nu prietena ta cea mai

bună?

— Eşti, şi încă pe vecie. Clare se bătu cu degetul în dreptul inimii.

— Şi cu ce m-am ales? Un SMS prăpădit „Petrec noaptea cu fabulosul B.“

— Nu ţi-am lăsat pe robotul telefonic

fragmentul din *I feel like a woman* a lui Shania Twain?

— OK, ăla m-a făcut să râd, dar astea nu sunt amănuntele pe care trebuie să le dai celei mai bune prietene.

— Sâmbătă am avut o aniversare, iar tu ai lucrat până când, la

miezul nopţii?

— Cam aşa ceva.

— Nu sunt obişnuită să fac atâta sex. Sâmbătă seara m-am dus la culcare imediat ce am vârât copiii în pat. Pe urmă, duminică, este suficient să-ţi spun că n-am avut parte de niciun strop de intimitate, iar

tu ai lucrat din nou.

— Vezi? Eu sunt rutina prin excelenţă.

— Nu eşti. Clare îşi puse mâinile pe umerii lui Avery, frecându-i zdravăn şi zgâlţâindu-i. Dar am venit mai devreme special ca să stau de vorbă cu tine. Doamne, chiar vreau să

stau de vorbă cu prietena mea cea mai bună.

— Mă perii. Îmi place. Continuă, te rog, cât mă ocup de restul aluatului.

— E o grămadă de aluat pentru o zi de luni, nu?

— Diseară este o

petrecere particulară, iar la prânz avem comandată o livrare pentru şase porţii mari. Acum spune.

— A fost extraordinar. Totul. Cina…

— Am cinat de curând. Sex n-am făcut. Treci mai departe.

Clare îi povesti despre îngrijorările ei din momentul plecării de la restaurant şi despre schimbarea planurilor la uşă.

— Ai băgat textul ăla cu „O, am nevoie de un bărbat curajos care să inspecteze înspăimântătoarea mea

casă goală“?

— Da.

— Sunt mândră că te cunosc.

— Lui îi intrase în cap ideea că am nevoie de o evoluţie lentă. Mi-am dat seama că, dacă nu făceam ceva, am fi continuat să ne aflăm şi la Crăciun în acelaşi

stadiu. Aşa că i-am oferit un demaraj prin conectare la o altă baterie şi l-am luat la plimbare.

Albastrul ochilor lui Avery străluci de râs şi de o uşoară mândrie.

— Ascultă ce spui…

— *Ştiu.* Încântată de sine însăşi şi de lume în

general, Clare îşi undui umerii. Am impresia că acea parte din viaţa mea care fusese pusă la păstrare a revenit la lumină. Cu el simt lucruri pe care nu le-am mai simţit de atât de mult timp. Nu doar din punct de vedere fizic, deşi a fost absolut

perfect.

— Prin urmare, încet şi delicat, sau sălbatic, aprig şi nebunește?

— Cred că sâmbătă dimineaţă, când a plecat, reuşiserăm deja să ne descurcăm şi aşa, şi aşa, şi cu toate, şi cu diverse combinaţii.

— OK, acum sunt

invidioasă. După ce acoperi castroanele, Avery se duse la chiuvetă, să-şi spele aluatul de pe mâini. Sunt fericită pentru tine, dar invidioasă. Sunt fericită şi pentru el. Beck a avut întotdeauna un sentiment aparte pentru tine.

— Asta este singura problemă. Nu sunt acea Clare Murphy pentru care-a avut el sentimente. Trebuie să o doreasc pe cea de acum.

— Crezi că trăieşte într-o fantezie veche?

— Nu sunt sigură, şi nu sunt sigură nici

măcar că el e sigur. Însă
n-am de gând să-mi fac
griji pentru asta. Aş
vrea să ne cunoaştem
aşa cum suntem acum.
Lucrurile se schimbă.
Vreau să văd în ce se
transformă.

*

Beckett îşi petrecu

următoarele două săptămâni sărind de la un proiect la altul, de la atelier la verificarea livrărilor, şi străduindu-se din greu să-şi găsească timp pentru a fi împreună cu iubita lui. În vreme ce mozaicarii puneau dalele podelelor de la

parter, echipa se concentră asupra lucrului din exterior.

Pe urmă veni ziua când el şi fraţii lui se opriră în faţa uşii principale, studiind veranda şi treptele, acum deja finisate.

— Ce v-am spus eu? zise Beckett. Străluceşte.

— Ar fi şi cazul, după toate straturile alea de lac. Ryder se ghemui şi-şi trecu mâna peste lemn. Neted ca sticla. Şi suficient de uscat.

— Ştii că skateboarderii vor remarca pista asta şi vor veni încoace.

Ryder îşi înălţă

privirea spre Owen.

— Atunci o să tragem câteva şuturi în fund, şi-o să ne asigurăm că se duce vestea. Aş zice s-o dăm jos pe nemernica asta. Îşi îndreptă degetul spre imensa prelată albastră. Să le oferim tuturor ocazia de a arunca o

privire la ceea ce a realizat cu trudă echipa de la hanul BoonsBoro.

— S-o facem, dar să legăm o bandă între stâlpi, ca să nu intre nimeni, zise Beckett.

Era posibil să fie unul dintre cele mai satisfăcătoare momente din viața sa, decise el

când coborârâră prelata, într-o dimineaţă răcoroasă de septembrie, cu aerul condimentat de mirosul toamnei.

Autobuzele şcolilor plecau greoaie să-şi adune pasagerii când el şi fraţii lui traversară strada ca să-şi ofere o

imagine de ansamblu. Maşinile încetineau când şoferii îşi răsuceau capetele către clădirea dezvăluită.

Şi era frumoasă – încă nu gătită pentru petrecere, se gândi Beckett, dar frumoasă. Culoarea profundă, bogată a lemnului lucea

pe fundalul pereţilor vechi de piatră, aducând în lumină nuanţe de auriu şi ocru. De dimensiuni generoase, cu treptele etalându-şi lungimea, intrarea se reliefa pe fundalul culorilor pastelate ale balustradelor şi

stâlpilor. De deasupra, balconul principal îşi aducea contribuţia de farmec şi eleganţă.

— Lucrezi la ea şi o vezi că se schimbă, murmură Owen. Dar eşti înăuntru sau pe schele, aşa că n-o vezi cu adevărat. Merităm un zece cu felicitări, ne-

am descurcat bine.

— Ai dreptate. E un moment istoric. Ryder îşi scoase telefonul, încadră clădirea şi o fotografie. Iar momentul a fost imortalizat. Înapoi la lucru.

— Mai bine i-ai trimite mamei poza.

Owen clătină din cap către Beckett.

— Am vorbit cu ea în dimineața asta. Vine oricum încoace. Să-i oferim un impact total.

— E o idee excelentă, încuviință Beckett. Subiect de conversație pentru tot orașul.

Studie liniile și

culorile când traversau strada înapoi.

În interior se răspândiră, Owen ca să verifice progresul montării dalelor, Ryder ca să lucreze la tavanul casetat al sălii de mese. Beckett se îndreptă către etajul al doilea, dar se opri la primul când

simţi mirosul de caprifoi.

— Îţi place, nu-i aşa? murmură, şi intră în camera Elizabeth şi Darcy. Nu mai pare tristă.

Mânat de un impuls, traversă încăperea şi ieşi pe balcon. Privi oraşul, strada principală, cu

magazinele şi casele ei, cu verandele acoperite şi trotuarele pavate. Iar dincolo de ea zări scânteierea holdelor, culmile dealurilor, lanţul muntos unduind către cerul albastru al toamnei.

— E bine. Pare aşa cum trebuie să fie. Nu

ştia dacă-şi vorbise sieşi, clădirii sau stafiei. N-avea importanţă.

În locul acela stătuseră alţii, când strada era un drum larg de ţară, străbătut de cai şi de trăsuri. Când soldaţii veniseră să lupte pe câmpurile acelea, pe dealuri şi în

munți. Clădirea fusese acolo în timp ce erau îngropați morții, în timp ce creștea iarba peste ei.

— Dar tu? se întreabă el, cu gândul la mirosul de caprifoi. Ai stat aici vreodată? Când? Ai venit cu o trăsură, sau cu o mașină? Când ai

murit? De ce rămâi în casa asta?

Nu este pregătită să facă dezvăluiri, se gândi. Femeile ştiau să-şi păstreze secretele.

Se uită în jos, către librărie. Era prea devreme, Clare nu putea fi încă înăuntru. Probabil pregătea băieţii

pentru şcoală, ocupându-se de micul dejun şi de ghiozdane.

Oare se gândea la el în timpul rutinei de dimineaţă? Oare se uita pe fereastra biroului, întrebându-se unde e el şi cât de curând se vor vedea?

Suferea uneori,

noaptea, dorindu-l aşa cum o dorea el pe ea? Îi plăcea să creadă că da.

Îl văzu pe unul dintre angajaţi descuind uşa salonului Sherry's, apoi aruncând o privire – şi încremenind pur şi simplu, cu ochii holbaţi. Beckett zâmbi larg, străbătut de un val de

mândrie.

„Încă n-am terminat, se gândi. Are nevoie de lumini şi de bănci, de ghivece cu plante – şi de atât de multe altele. Dar, odată îmbrăcată pentru petrecere, va fi frumoasa balului.“

Când reintră în cameră, surprinse cu

coada ochiului o mişcare. O simplă ceaţă ce părea să licărească în aer – acolo, dispărând apoi când se întoarse în direcţia ei.

Uşa pe care o închisese se redeschise brusc.

Beckett făcu un pas grăbit înapoi, cu inima

dând să-i sară din piept. Ar fi putut jura că auzise cel mai uşor hohot de râs cu putinţă.

— Da, amuzant.

Se îndreptă spre uşă, o închise din nou. În clipa când dădu să se îndepărteze, se deschise iarăşi.

O închise. Uşa se

deschise.

Poate că ei în plăcea aerul curat sau priveliştea, dar el nu-şi permitea să se joace astfel toată dimineaţa.

— OK, uite ce e, nu pot s-o las deschisă. Îţi aduci aminte de porumbei şi de găinaţul lor? Să nu-i invităm din

nou înăuntru.

Sub ochii lui, uşa se redeschise cu vreo cinci centimetri – ca o tachinare – apoi se închise.

— Mulţumesc.

Aşteptă o clipă, vrând să fie sigur, înainte de a părăsi camera.

Tocmai câştigase o dispută cu o stafie, decise, urcând scările. Întâmplarea trebuia consemnată.

Imediat după ora nouă, ziua lui ajunse pe o altă culme când celularul sună şi văzu pe ecran cuvântul „Librărie“. Lăsă ruleta

deoparte.

— Bună.

— O, Beckett, e atât de frumoasă! Tocmai am sosit, am intrat în biroul meu şi m-am uitat pe geam. Jur că-n prima clipă n-am înţeles ce se petrece.

— Am dat prelata jos acum două ore.

— Mi-ai spus cum o să arate, şi am văzut o mică parte, dar e cu atât de mult mai mult. Îi văd pe oamenii care trec pe jos sau în maşini oprindu-se ca s-o contemple.

— Asta fac şi eu. Tocmai am ieşit pe balconul de la primul

etaj. Beckett ridică o mână, zâmbind.

— Aşteaptă o clipă.

El auzi foşnete şi o înjurătură murmurată, după care văzu fereastra biroului deschizându-se. Clare se aplecă în afară – frumoasă ca o floare a soarelui – făcându-i zâmbetul să se

lărgească.

— Bună, Beckett, se auzi din receptor.

— Bună, Clare.

— Trebuie să te simţi deasupra lumii.

— Deasupra străzii principale, oricum. Haide, vino s-o priveşti de aici, fiindcă e pur şi simplu extraordinar. Şi

trebuie să vezi dalele de mozaic de la parter.

— În dimineaţa asta nu pot, am de rezolvat o tonă de hârtii pe care nu le-am terminat azi-noapte din cauză că mi-au dat de furcă un proiect la istorie, tabla înmulţirii, o lucrare de control la ştiinţele

naturii şi un vis urât.

— Lucrările la ştiinţele naturii îmi dau coşmaruri.

— N-a fost asta. Erau extratereştri octopozi.

— Şi din cauza ăstora visez urât.

— Liam. S-a speriat destul de tare ca să-i trezească pe fraţii lui, iar

Murphy a decis că era un moment excelent pentru joacă. Oricum, trebuie să recuperez în dimineaţa asta. Pe urmă soseşte un autobuz cu turişti, aşa că va trebui să admir fabulosul han BoonsBoro de aici.

Nu era de-ajuns să stea de vorbă cu Main

Street între ei, își zise Beckett.

— Știi ce, adu copiii aici după ce vin de la școală. O să le oferim un tur al clădirii, apoi o să mergem la pizza.

— Au lecții de făcut.

— Te porți ca o mamă. După ce-și fac lecțiile.

— Mi-ar plăcea, dar, după cum merg lucrurile, o să se facă trei jumate înainte să ajungem noi.

— O să aştept.

Vocea lui Ryder răsună de pe scări.

— Dar-ar naiba, Beckett, unde-s măsurătorile alea?

— Se pare că amândoi am face mai bine să ne-apucăm de treabă. Mulţumesc pentru priveliştea încântătoare. Vorbim mai târziu.

— Clare. A fost minunat să te văd.

*

Beckett îşi petrecu întreaga zi în al nouălea cer, ajungând cu câte o idee mai sus ori de câte ori ieşea afară şi îl oprea cineva să discute despre han. Entuziasmul îi rămase la cote înalte până când echipa încheie lucrul.

Ţinu obişnuita

şedinţă de final cu fraţii lui, ca să confirme strategiile pentru a doua zi.

— Hai să discutăm la Vesta, sugeră Owen. O zi ca asta merită o pizza şi o bere.

— Nu pot. Clare aduce copiii să facă un tur, apoi mergem la

pizza.

— Vezi ce se-ntâmplă când te cuplezi cu cineva? Ryder clătină din cap cu tristeţe. Nu mai ai timp de pizza şi de bere cu fraţii tăi.

— Beck e familist acum, zise Owen. Nu uita să-ţi măreşti contribuţia la pensie şi

la asigurarea de viaţă.

— Pupă-mă-n fund. Şi nu sunt un…

— S-a zis cu turneele de pocher şi cu petrecerile. Ryder îl bătu compătimitor pe umăr. Şi poţi să dai uitării barurile cu striptease, omule. Acum nu mai e vorba decât de

economii pentru
vacanţe la Disney
World. Bietul de tine
Haide, Owen, o să
mâncăm şi-o să bem şi
partea lui.

— Şi aventurile lui,
oftă Owen, ieşind. S-a
terminat cu toate.

— Nemernicilor,
strigă Beckett printre

hohote de râs. Cu toate acestea, glumele lor grosolane îi stârniră un junghi între omoplaţi. Sunteţi invidioşi fiindcă am o femeie.

Îşi coborî privirea către clipboard, încercând să se concentreze asupra lucrărilor care-l aşteptau

a doua zi şi pe toată durata săptămânii.

Nu era „familist“. Iisuse. Îi plăceau copiii, chiar foarte mult. Erau extraordinari – interesanţi, amuzanţi, inteligenţi – şi se bucura să-şi petreacă vremea în compania lor. Dar nu avea habar ce

presupune statutul de familist. Ştia ce-nseamnă să fii frate şi fiu, însă nu ştia nimic despre răspunderea care incumbă capului de familie.

Se vedea pur şi simplu cu Clare, fiind la începutul unei relaţii cu ea. Copiii făceau, firește,

parte din asta – nu era un idiot. Dar el şi ei nu erau decât prieteni. Numai prieteni.

Iar fraţii lui intenţionaseră să-l facă să rumege toate astea când se apucaseră să-l sâcâie.

Căzut pe gânduri, se simţi recunoscător când

îi distrase atenţia o bătaie în uşa de la recepţie.

Ieşi, trecu prin zona bucătăriei şi îi văzu pe Clare şi pe băieţi prin uşă – pe care o deschise cu un gest larg.

— Bine-aţi venit la hanul BoonsBoro. Aveţi rezervare?

— Avem o invitaţie din partea proprietarului.

— În cazul acesta…

Se retrase cu un pas şi descrise cu mâna un arc de cerc amplu, stârnind râsul copiilor.

— Tu ai spus să venim la uşa asta, nu? M-am obişnuit aşa… O

dalele sunt pur şi simplu excepţionale! Putem călca pe ele?

— Da, aici, în bucătărie şi pe coridor. În hol nu putem intra. Acolo se cimentează mâine.

— Pare atât de mare! Nu atingeţi nimic, se grăbi Clare să adauge. O

să ţineţi minte? Şi staţi cu mine. Nu putem merge decât acolo unde spune Beckett că avem voie.

— Tot locul ăsta e într-adevăr al tău? îl întrebă Liam.

— E al familiei mele, explică Beckett constatând nemulţumit

că termenul revenea în discuţie. Aici vor intra oamenii, se vor înregistra. Hope o să stea acolo.

— Nu e nimic pe care să stai.

— O să fie, îl lămuri el pe Harry. Şi scaune pentru oaspeţi, în faţa şemineului.

— Mama îşi doreşte un şemineu. Murphy îşi ridică privirea spre el. Tu construieşti tot felul de lucruri, ai putea să-i faci unul.

— De unde aveţi toate cărămizile astea vechi? Harry le împunse cu degetul. Unde e peretele din

interior?

— Asta e peretele din interior. Se află aici de foarte multă vreme, aşa că vrem să fie la vedere. Arată respectul nostru faţă de clădire. Aici este bucătăria. Se uită la Clare. Vor începe îr curând să instaleze dulapurile. Atunci vom

depăşi încă un punct critic.

— Aşa s-ar spune. Vedeţi, copii? Aici o să pregătească Hope micul dejun.

— Nu trece dincolo de bandă, Harry.

Beckett se îndreptă spre locul unde stătea băiatul, la marginea

porţiunii acoperite cu dale.

— Nu trec. Ce sunt toate chestiile alea mici care stau în sus?

— Distanţiere. Vezi ce drepte sunt liniile dintre dale?

Începu să-i explice cum se face cimentarea, întrebându-se dacă nu

era prea tehnic.

— De ce acolo sunt bucăţi mai mici?

— Acolo, în margine? Trebuie să taie dalele ca să se potrivească. Aşadar, băiatul era interesat. Au o unealtă specială pentru asta.

— Unde?

— O să ți-o arăt înainte de plecare.

— Covorul de mozaic. Clare îl ținea pe Murphy cu o mână fermă, pentru orice eventualitate. E fantastic.

— Ce covor?

Beckett se văzu nevoit să le dea

explicații despre covoarele de mozaic înainte de a-i duce în sala de mese.

— Ați început lucrul la tavan!

— Am vrut să vedem dacă planul este în regulă. În felul acesta, sunt mai mici riscurile de a strica lemnul de

esenţă tare la montaj.

Harry arătă arcada de piatră din zid.

— Asta e piatră pentru respect?

— Întocmai. Suntem în prima clădire de piatră din oraş. E important.

— Şi librăria mamei e veche. Treptele

scârțâie.

— Se mai întâmplă.

— Dacă e o casă atât de veche, cum de aveți o arcadă nouă?

— Cineva a desființat-o cu mult timp în urmă pe cea de aici. Noi am pus-o la loc. Beckett deschise ușa. Nu arată exact așa

cum a fost, dar se potriveşte bine. Avem reproduceri ale unor tablouri vechi, pe care ni le-a dat domnul Bast. O să vi le-arăt cândva.

— Are un magazin de mobilă la muzeu. Liam dansa afară, pe balcon. Are tot *felul* de chestii la muzeu. Dar n-

are nicio mumie.

— Poate reuşim să rezolvăm problema.

— Este frumoasă şi din unghiul ăsta. Clare ieşi şi se uită la Vesta, apoi la propriul ei magazin. Toată lumea care a venit azi la librărie a vorbit despre ea. Am ieşit de nu ştiu

câte ori pe verandă ca s-o privesc şi… Murphy!

Se repezi înăuntru la timp ca să-l vadă la jumătatea treptelor către etajul următor.

— Vino aici! Ţi-am spus să nu urci singur.

— Nu voiam decât să vorbesc cu doamna. Îşi ridică privirea, cu

zâmbetul lui îngeresc. OK, pa.

— Care doamnă? Cu cine vorbeşti?

Clare se repezi, îl săltă de pe trepte şi îl luă în braţe.

— Doamna de la etajul următor. A spus *bună* şi mi-a ghicit numele.

— Beckett, dacă e cineva la etaj…

— Mă duc să văd. Dar el ştia deja. Pentru liniştea sufletească a lui Clare, făcu un tur rapid. Nu e nimeni aici, spuse, când reveni.

— Cred c-a trebuit să plece la petrecere. O să locuiască aici, cu Hope?

se minună Murphy.

— Poate. Căzând pe gânduri, Beckett se uită din nou în sus. Se ducea la o petrecere?

— Aşa cred. Avea o rochie lungă. Doamnele poartă uneori rochii lungi la petreceri. Acum putem vedea etajul de sus?

— Sigur. OK? c
întrebă Beckett pe Clare.

— Bine, dar… o să
discutăm mai târziu
despre nişte lucruri.
Murphy, tu stai lângă
mine.

*

Deoarece ea nu voia
să-i scape pe băieţi din

vedere, Beckett fu nevoit să aştepte până când ajunseră la pizzerie. Acolo era mai simplu s-o prindă mai mult sau mai puţin singură. N-avu nevoie decât de un buzunar plin cu monede de un sfert de dolar.

— Înţeleg că n-ai

vrut să vorbim despre asta în faţa lor, dar am fi putut discuta despre invazia unor broaşte cu două capete fără să-şi dea seama că e ceva în neregulă. Asta a fost altceva.

— Sincer, habar n-am ce este. Nu ştiu decât că, indiferent ce-ar

fi, mi-a făcut băieţelul să urce pe scări, singur, către… indiferent ce e.

— Ea nu e periculoasă.

— Nu există nicio *ea*, insistă Clare. Şi, chiar dacă ar exista, cum ai putea avea certitudinea că nu este periculoasă?

— Noi am fost în

toate colţurile din casa aia, în fiecare zi.

— Numai adulţi.

— M-am dus acolo de nenumărate ori de unul singur. Chiar azi am purtat cu ea o mică negociere, în privinţa uşii de la balcon, pe care voia s-o las deschisă.

— Poate fiindcă avea

de gând să te-arunce peste balustradă.

Beckett ar fi râs, dar era clar că ea nu glumise.

— De ce-ar fi făcut-o?

— De unde să ştiu eu? În glasul ei clocotea iritarea. Nu-mi vine să cred că port o asemenea conversaţie. Stăm aici

discutând despre o stafie. Pentru numele lui Dumnezeu, Beckett Îşi înşfăcă paharul cu apă gazoasă chiar în clipa când îl lăsă jos chelneriţa.

— E totul OK?

— Totul este perfect, Heather, mulţumim. Beckett îi adresă un

zâmbet degajat şi o
aşteptă să se
îndepărteze. Purtăm o
asemenea conversaţie
pentru că tu eşti întoarsă
pe dos. Murphy nu s-a
speriat.

— Nu e decât un
copil.

— Da, şi-mi închipui
că de aceea a şi văzut-o.

Despre copii se spune, nu-i aşa, că sunt mult mai receptivi faţă de asemenea lucruri.

— De unde să ştiu eu? Nu cred… *n-am crezut…* nu cred în aşa ceva. E o aiureală.

Dându-şi seama cât de prost dispusă era, încercă s-o înveselească.

— Tu ai putea fi Scully, iar eu aş putea fi Mulder. Poate că eu vreau să cred, dar adevărul este că Murphy a văzut-o. Păr ca al tău, a zis el, aşadar e blondă. Poartă o rochie lungă. Aş spune că e de pe vremea când femeile se îmbrăcau

astfel. Din secolul al optsprezecelea sau al nouăsprezecelea.

— Dumnezeule!

Beckett îşi puse mâna peste a ei, strângându-i-o cu fermitate.

— N-aş lăsa să li se-ntâmple nimic băieţilor, sau ţie. Clare, dacă m-aş gândi măcar pentru o

singură clipă că Lizzy vrea să facă vreun rău cuiva, am găsi o cale să… nu ştiu, s-o exorcizăm. Cred că asta se face în asemenea situaţii. Se foi, trăgându-se puţin mai în faţă. Tu crezi că e un personaj desprins din *Proiectul Blair Witch* sau

Poltergeist. Întrucât ai căutat un răspuns în romanele de groază, pui semnul egal între stafie şi malefic.

— Stafiile nu sunt întotdeauna malefice în ficţiuni.

— Vezi că ştii?

— În *ficţiuni*. N-am avut niciodată de-a face

cu vreuna în realitate. M-am speriat când l-am văzut pe Murphy urcând pe scările alea, zâmbind către un loc gol…

— Eu am o teorie. Ți-o spun pe scurt, înainte ca băieții să termine monedele. Cred că ei îi place ceea ce facem, îi

place că reparăm clădirea. Că o readucem la viață, aș putea spune. Cred că-i place să aibă oameni în jur.

— Acum vrei să cred nu numai că ai o stafie, ci și că e una sociabilă.

— De ce nu?

— Din atât de multe motive.

— Încearcă-l pe ăsta, agent Scully. Cu cât facem mai multe acolo, cu atât mai des apare ea. Când am trecut prima oară prin clădire, n-am observat nimic. Dar mai târziu, când ne-am apucat de măsurători, când am început eu să fac schiţe, am avut

senzaţia asta. Că sunt privit. Era ceva bizar. Pe măsură ce progresau lucrurile, am început să simt miros de caprifoi. Nu de fiecare dată, dar din ce în ce mai des. Iar azi am dat prelata jos, o realizare importantă. Şi ea a reacţionat.

— Nu vreau să se

foiască în jurul copiilor mei.

— Cine?

Murphy i se urcă târâş în poală.

— Oricine. Clare îl strânse în braţe, frecându-şi nasul de gâtul lui până când îl făcu să râdă. Nimeni nu-i sâcâie pe băieţii

Brewster.

„Şi cu asta, basta“, se gândi Beckett când sosi pizza.

După ce se despărţiră, Beckett se întoarse la han. Îi făcea plăcere să meargă pe porţiunea de podea finisată, gândindu-se la paşii care aveau s-o

străbată necontenit peste un mult timp.

Şi aşteptă să vadă ce se mai putea întâmpla.

Nimic.

Poate că-i răniseră sentimentele, îşi zise. Moarte sau vii, femeile puteau fi al naibii de sensibile.

— Ai speriat-o.

Copiii sunt numărul unu pentru ea, iar micuțul Murphy e mai presus de toți. E ușor înspăimântată, doar atât.

Tot nimic.

— Nu știu de ce sunt tratat cu tăcere. N-am făcut nimic. Iar ei ar trebui să-i dai timp. Cei mai mulți oameni se

sperie puţin. Eu m-am obişnuit cu tine şi, totuşi, mai tresar uneori.

Nicio reacţie.

— O prietenă de-a ei o să conducă hanul. Hope o să locuiască aici, aşa că Avery şi Clare vor veni să-şi petreacă timpul în clădire. Odată ce vom termina şi Hope

se va muta în apartamentul ei, n-o să mai fii singură.

Uşa balconului din E&D se deschise, şi Beckett îşi dădu seama că noaptea, fără zumzetul muncitorilor, atmosfera era oarecum înspăimântătoare.

— Sigur, puţin aer

curat nu strică.

Când ieşi, mirosul de caprifoi îi invadă nările.

— O să-ţi placă după ce-o s-ajungi s-o cunoşti. E extraordinară. I-a fost teamă că i-ai putea face rău băiatului, aşa că…

Se întrerupse când se trânti uşa.

— Stop. Calmează-te

Uşa se redeschise. N-am
spus că eu am crezut
asta. Uite, poate că ea
este exagerat de
protectoare. Soţul ei a
fost ucis. Ce porcărie şi
războiul ăsta! El nu l-a
cunoscut niciodată pe
Murphy. Prin urmare,
copiii n-o au decât pe
mama lor, care trebuie

să se convingă că sunt în siguranţă. Poţi s-o condamni pentru asta?

Uşa se deschise cu încă doi centimetri şi el văzu în asta un mod de a cere scuze.

Intră, închise uşa şi rămase pe gânduri.

— E într-adevăr necesar să ţii uşa

închisă.

Aşteptă o clipă, apoi, mulţumit, coborî, ieşi şi încuie.

După ce traversă strada, se opri şi se întoarse să arunce o privire. Pentru o fracţiune de secundă i se păru că vede o siluetă feminină lângă

balustrada balconului.

Dar uşa rămase închisă.

capitolul 13

Sleită, nervoasă şi dorindu-şi cu disperare zece minute de linişte, Clare se târî în librărie. Pentru o clipă, îşi permise să se lase în voia sentimentului de autocompătimire de care avea atât de multă

nevoie.

Ea era patroana afurisitului ăluia de magazin, nu? Ar fi putut să-şi ia pur şi simplu o zi liberă, să-şi găsească o ocupaţie amuzantă, ca de pildă… nu era în stare să se gândească la nimic.

Fiindcă n-avea

dispoziţia necesară pentru distracţie. Simţea nevoia să fie singură, să nu audă niciun sunet şi să nu vadă nimic în faţa ochilor vreme de două ore.

— ’Neaţa! ciripi Laurie din faţa computerului.

Zâmbetul ei larg şi

strălucitor îi provocă instantaneu lui Clare o durere de cap. Cum merge?

— Exact aşa cum te-ai aştepta după ce ai dus trei copii la dentist, ascultându-le ciorovăielile şi văicărelile pe toată durata drumului până

acolo şi înapoi. Încă nu terminaseră când i-am lăsat la şcoală. Profesorii ar putea să ceară arestarea mea.

Zâmbetul lui Laurie păli, preschimbându-se într-o privire compătimitoare.

— Nu e un început de zi prea grozav.

— Pentru niciunul dintre noi. Clare îşi lăsă geanta şi servieta să cadă pe trepte. Deoarece nu-şi putea programa o zi liberă într-o cameră liniştită, avea măcar nevoie de o cafea înainte de a se apuca de lucru. Iar munca se situa într-adevăr cu mai

multe trepte deasupra celor trei puşti bătăioşi. Mă duc sus, să stau o vreme bosumflată acolo, spuse ea, umplându-şi o cană. Şi să-ncerc să uit că săptămâna viitoare sunt programaţi pentru un control la pediatrie. Poate o să fug pur şi simplu de-acasă.

— Munceşti prea mult.

— N-am dispoziţia necesară ca să te contrazic. Sau ca să-mi aduc aminte că dentiştii şi doctorii insistă să fie plătiţi pentru serviciile prestate.

— Nu-mi face plăcere să ţi-o spun, dar

ai trei mesaje.

— Trei?

Asta cerea o doză de caramel în cafea.

— Am deschis abia de-o jumătate de oră.

— Îmi pare rău. A, şi mai avem şi un soi de scurgere în baia din depozit. Îmi pare sincer rău.

O potenţială notă de plată a instalatorului. Nicio cantitate de caramel nu putea atenua suferinţa.

— Bine.

— Poate reuşeşti să scapi de toate rahaturile odată.

— Până când reuşeşti s-arunci tot rahatul, se

materializează altul. Cum s-a întâmplat cu pâinile şi cu peştii. Aşa că mai bine mă apuc de el acum. Asistenta ei flutură blocnotesul galben pentru mesaje, zâmbind în aşteptare. O să mă ocup mai întâi de astea. Sunt sus dacă o să ai nevoie de mine, însă

sper sincer că în următoarea oră n-o să fie cazul. Întinse mâna să ia blocnotesul, dar se pomeni trăgând de el într-o parte în vreme ce Laurie îl trăgea în cealaltă. Chiar am nevoie de ăsta ca să răspund la telefoane.

— Ştiu, dar…

Cu o scurtă mişcare de dans pe scaun, Laurie legănă blocnotesul între mâinile lor şi îşi lăsă capul în jos.

— Laurie, pentru numele cerului. Ce-i cu tine? Îţi interzic oficial să mai consumi cafeină până când… O! O,

Dumnezeule!

Clare dădu drumul blocnotesului şi înhăţă mâna fetei. Cea care etala un inel de logodnă strălucitor.

— Mă mărit!

— Văd. O, Laurie, e un inel minunat.

— Nu-i aşa? Nu mă mai satur să-l privesc. Îl

ador. Îl ador pur şi simplu. Credeam că n-o să-l observi niciodată.

— Am fost orbită de autocompătimire şi de ţevile fisurate. Când s-a întâmplat?

— Tyler m-a cerut aseară. În ultima săptămână şi ceva s-a purtat atât de straniu,

încât am crezut că voia să ne despărţim.

— Laurie, este nebun după tine. Evident, adăugă ea, răsucind mâna fetei ca să studieze inelul din alt unghi.

— Da, dar era ciudat. Apoi, aseară, a devenit super-serios şi mi-a spus că trebuie să stăm

de vorbă în parc. Nu ştiam ce se petrece.

— Sunt atât de fericită pentru tine! Clare lăsă cafeaua deoparte, eliberându-şi braţele pentru o îmbrăţişare. N-aveai nicio idee?

— Zero. Adică, suntem deja împreună

de doi ani şi s-ar putea spune că am trecut de hotarele îndoielii. Dar n-am prevăzut asta. În ochii ei căprui străluceau lacrimi de fericire. Clare, s-a aşezat pur şi simplu într-un genunchi pe estrada fanfarei din parcul Shafer!

— Serios? E minunat!

— Ştiu. Cine-ar fi crezut? Îl iubesc enorm, şi aş fi suferit îngrozitor dacă ar fi vrut să mă părăsească. Şi acum, uite! Îşi roti din nou mâna, fluturând-o. Ne căsătorim. Muream de nerăbdare să-ţi arăt.

— Lasă-mă să mă

mai uit odată.

Încântată să-i facă pe plac, Laurie întinse mâna.

— L-a ales chiar el.

— E pur şi simplu minunat. Pur şi simplu perfect. Când o să vă... Uşa zornăi când intrară doi clienţi. Vorbim mai târziu, îi spuse Clare.

Îi luă o altă jumătate de oră până ce reuşi să ajungă sus, să se organizeze, să-şi revină. După ce le telefonă celor care o căutaseră, îşi aminti de scurgere şi se grăbi să coboare pentru a verifica situaţia.

Era ghemuită pe podeaua din toaletă, cu

o găleată sub apa care picura lent, când intră Avery.

— Ți-am trimis o mie de SMS-uri în dimineața asta.

— Dentist, traumă, logodnă, muncă. Și acum țeava asta. Doamne, ce zi, și încă nu e nici măcar ora

amiezii.

— Laurie mi-a povestit despre ea şi Tyler. E atât de fericită, că din ochi parcă-i ţâşneau curcubeie de scântei. Şi e aproape unu.

— Nu se poate.

— Se poate, şi n-am la dispoziţie decât un

minut. Hope e aici.

— Poftim? De când?

— A sosit pe la unsprezece, şi ai fi ştiut dacă ţi-ai fi verificat telefonul. Doi tipi din echipa de la han i-au cărat sus mobila pe care-a adus-o cu ea. E aici!

— Are nevoie de ajutor pentru restul

lucrurilor?

— Încă n-am avut ocazia să stau de vorbă cu ea pe îndelete. După ce se termină cu aglomeraţia de la prânz, o să-ncerc s-o ajut să se instaleze, să despacheteze. Tu poţi să vii?

— Păi… E deja ora

unu după-amiază. Să
văd dacă Mazie poate
sta puțin cu băieții după
orele de școală.

— Dacă nu poate ea,
fac pariu că poate
Beckett. Dacă nu cumva
nu v-ați terminat
ciorovăiala de-
ndrăgostiți.

— Ciorovăială de-

ndrăgostiți?

— Asta-i termenul pe care l-am auzit. Eraţi la mine acum două seri, certându-vă.

— Nu ne certam, pentru numele lui Dumnezeu! „Deşi el n-avea dreptate“, îşi zise Clare în sinea ei. Dar nu-i cer lui Beckett să

aibă grijă de copii după o zi-ntreagă de muncă, decise ea.

— Cum vrei. Încearcă s-ajungi, chiar dacă nu poţi sta prea mult. La urma urmelor, e o străină într-un loc străin.

— O să găsesc o soluţie.

— Minunat. Avery aruncă o privire către picăturile care cădeau în găleată pleoscăind muzical. Ar trebui să-l pui pe Beckett să repare țeava asta.

Clare se încruntă nemulțumită la prietena ei, al cărei păr avea acum o culoare mai

apropiată de maro, cu şuviţe aurii.

— Dar ce-i el, un om bun la toate?

— Hei, un beneficiu al faptului că te culci cu un bărbat priceput la multe, căruia se pare că-i plac odraslele tale, e să-l foloseşti atunci când ai nevoie de el. Trebuie

să mă întorc. Ne vedem în apartamentul lui Hope.

Clare n-avea de gând să-l folosească pe Beckett. Vreme de şase ani îşi rezolvase toate problemele fără ajutorul unui bărbat, priceput sau nu. Nu devenise incompetentă pentru

simplul fapt că începuse să iasă cu Beckett.

Enervată, se repezi la etaj, unde avea o trusă cu uneltele de bază. Avea nevoie de o simplă cheie, nu trebuia decât să strângă mai bine racordul țevilor. Oricine o putea face.

— O să mă ocup de

scurgere, o informă pe Laurie când reveni la parter. Dacă mă sună cineva, notează mesajul. N-o să dureze mult.

— Eşti sigură? Aş putea să cer un om de la han.

— Îţi iau o trusă de scule drept cadou de logodnă.

— Aş prefera o cămaşă de noapte sexy.

— Trusă de scule. Clare agită cutia pe care o ţinea în mână. Ştii, bărbaţii nu sunt întotdeauna prin preajmă. Femeile trebuie să ştie să facă reparaţiile elementare din casă.

— Dacă spui tu.

— O şi fac.

Mai hotărâtă ca niciodată, Clare intră în toaletă. Se aşează pe podea, deschise trusa. Se mai lovise de probleme în gospodărie – fie instalaţia sanitară, fie uşi care scârţăiau, ori sertare înţepenite.

Luptase cu o serie de frustrări parentale. Cu jucării pe care scria „este nevoie de asamblare“. Cât fusese măritată, trebuise să-nvețe să facă tot ce era necesar, fiindcă rămânea atât de des singură. Şi de atunci continuase să tot învețe.

Nu-şi permitea să

cheme un instalator ori de câte ori picura câte ceva. Să fie al naibii dacă-l chema pe tatăl ei când se înfundau burlanele, sau când maşina de tuns iarbă începea să tuşească – şi tuşea –, ori când se iveau alte sâcâieli minore.

Putea cu siguranţă să rezolve scurgerea câtorva picături fără să ceară ajutor în gura mare. Luă cheia şi se apucă de lucru.

După zece minute de chin, micile picături se transformară într-un fir leneş, dar neîntrerupt, de apă.

Dar era OK, situaţia se afla sub control. Ştia unde greşise. Nu trebuia decât să…

— Ai autorizaţie pentru aşa ceva?

Cu sângele năvălit în obraji şi străduindu-se să nu se-nfurie, ridică privirea spre Beckett.

— Aproape c-am

rezolvat.

— Lasă-mă să mă uit.

— Aproape c-am rezolvat, repetă ea.

El se lăsă pe vine şi-i luă cheia din mână.

— S-ar părea că e nevoie de o garnitură. Probabil am în camionetă ceva care să se potrivească. Trebuie

să opresc apa pentru
câteva minute.

— Ştiu cum să opresc
apa.

— OK, atunci ce-ar fi
s-o opreşti cât aduc eu
garnitura?

Beckett se îndreptă
de spate şi o ajută să se
ridice.

Nu se bărbierise în

dimineața aceea, observă Clare, și ar fi avut nevoie să se tundă. Și mirosea a rumeguș. Toate astea se adăugau, în mintea ei, la „infatuat“, „lasă-mă să mă ocup de asta în locul tău“, „mascul“.

— Te-a sunat Laurie?

— Nu. De ce?

Clare se mulţumi clatine din cap şi se duse să oprească apa.

Deci era nevoie de o garnitură, se gândi ea, privindu-l cum făcea reparaţia, repede, cu desăvârşită competenţă. În cele din urmă s-ar fi prins şi ea, şi ar fi ştiut de unde să cumpere o

garnitură idioată pentru o idioţenie de ţeavă.

— Asta ar trebui să rezolve problema. Am să dau din nou drumul la apă şi…

— O deschid eu.

Beckett se mulţumi să ridice din sprâncene când ea se răsuci pe călcâie şi ieşi.

Apoi lăsă apa să curgă în chiuvetă, verifică ţevile şi strânse uneltele.

— Asta o să te coste. Ridicându-i bărbia cu o mişcare nonşalantă, o sărută. În regulă, mi-am primit plata. De ce nu m-ai chemat?

— Pentru că o

reparam eu.

El îi cercetă faţa, cu ochii albaştri întrebători şi răbdători.

— Eşti supărată pe mine, sau pe ţeavă?

— Sunt... Întrerupse brusc şirul de expresii violente care i se adunau în gât. Beckett n-avea nicio vină. A fost

o zi groaznică, atâta tot, oftă ea. Îți apreciez ajutorul.

— Cu plăcere, oricând. Apropo, pot sta cu băieții după orele de școală, ca s-o ajuți pe Hope să se instaleze.

— Aici sunt microfoane? Sau locul ăsta e legat de han prin

vreun intercom?

— Nu, din câte ştiu eu, dar am văzut-o pe Avery când m-am dus să iau panini pentru prânz.

— Iar eu i-am spus că aveam de gând s-o sun pe Mazie.

— Prin urmare, trebuie să te întreb din

nou dacă eşti supărată pe mine.

— Nu, de ce-aş fi? Însă rosti cuvintele cu voce aspră, fiindcă era supărată, fără niciun motiv întemeiat pe care să-l fi putut numi. Pur şi simplu nu vreau să-ţi creez senzaţia că te caut pentru reparaţii, ca să ai

grijă de copii, şi pentru orice altceva s-ar mai putea ivi. Ştiu cum să rezolv problemele astea. Mă ocup de ele de ani de zile.

— Fără nicio îndoială. Există vreun motiv care te împiedică să accepţi când ţi se oferă ajutor, sau e vorba

de ajutorul meu în special? se interesă el privind-o în ochi.

— Nu. Da. O pentru… Clare îşi apăsă degetele pe ochi. Doamne, o zi groaznică, începând cu trei băieţi irascibili târâţi la dentist.

— Carii?

— Nu, atunci ar fi

fost mai rău. Perfect, sunt sigură că băieţii se vor bucura să te vadă, dacă eşti sigur că ai timp.

— Îmi pot anula programul monden încărcat.

— Atunci o să-i iau eu, o să-i pun să se-apuce de teme. Le-am

promis că le fac *tacos* dacă sunt cuminți la dentist, așa cum n-au prea fost. Dar o să trec asta cu vederea, fiindcă sunt ușor de preparat.

— Ce-ar fi să vin pe la patru? E bine?

— Da, mulțumesc.

— Ne vedem atunci.

— Beckett. Îmi cer

scuze că m-am răstit la tine, şi-ţi sunt într-adevăr recunoscătoare că ai reparat ţevile.

— Nicio problemă. Dădu să iasă, dar se opri în prag. Ştii, Clare, dacă eşti capabilă să faci totul, nu înseamnă că trebuie să faci totul.

„Poate că nu“, îşi

spuse ea. Însă nu voia să uite cum se face.

*

Ryder îl urmări pe Beckett strângându-şi lucrurile la sfârşitul zilei. Ştia când fratele său era în toane rele, astfel că se decise să-l stârnească, încercând să

ajungă la cauze.

— Ştii, în atelier ne-ar fi de folos o mână de ajutor.

— Talentele mele sunt solicitate în altă parte.

— Ca bonă. Eşti sub papuc, frate. Beckett se mulţumi să-şi ridice degetul mijlociu.

Presupun că trebuie să te porţi frumos dacă vrei să te mai atingi de ea după cearta de la Vesta, rânji Ryder.

— Care ceartă? se răsti Beckett studiindu-şi atent fratele. Nu ne-am certat.

— Eu am auzit altceva.

— Am avut o *discuţie*. Dacă oamenii nu sunt în stare să sesizeze diferenţa… La naiba. Lovi cu piciorul în cauciucul din faţă al camionetei. Poate ea nu e în stare să sesizeze diferenţa. Ce ştiu eu?

— Să încerci s-o înţelegi e prima

greşeală. Nimeni nu înţelege femeile.

— Cu ea se întâmplă ceva. A fost gata să-mi ia capul când i-am reparat o ţeavă la librărie. Este din cauza lui Lizzy, asta este.

— Clare crede că flirtezi cu stafia ta?

— Nu este stafia mea.

Clare s-a speriat acum două seri, când le-am arătat ei şi copiilor casa, iar Murphy a văzut-o pe Lizzy.

— I-ai făcut pe copii să-ţi împărtăşească fantasmagoriile?

— Nu este o fantasmagorie, iar tu o ştii al naibii de bine.

Arătă cu o zvâcnire a
degetului spre
Dumbass, care urina pe
cauciucul în care dăduse
el cu piciorul. De ce se
duce câinele tău la etaj şi
pierde vremea acolo în
fiecare zi?

— E un câine, Beck
Nici pe el nu încerc să-l
înţeleg. Dar Ryder

trebuia să admită că povestea suna interesant. Zici că puştiul a văzut-o?

— A văzut-o cu adevărat. Eu nu le-am vorbit niciodată despre ea copiilor. Beckett îi povesti fratelui său incidentul. Pe urmă Clare a înnebunit, s-a

supărat. Se pare că încă
nu i-a trecut.

— O să-i treacă. Ia-i
nişte flori, sau altceva.

— N-am timp să-i
iau flori. În plus, n-am
făcut nimic, mormăi el
lovind iarăşi cu piciorul
în cauciuc.

— De parcă asta ar
conta, zise Ryder

clătinând din cap compătimitor. Ele sunt întotdeauna gata să-şi închipuie că ai făcut ceva. Din câte ştiu, cel mai simplu este să le distragi atenţia cu nişte flori. Pe urmă ai mai multe şanse să fii primit în pat.

— Eşti un ticălos

cinic.

— Sunt realist. Du-te
să stai cu băieţii, poate
pentru o femeie de felul
lui Clare e ca şi cum i-ai
da flori.

„Aşa o fi“, se gândi
Beckett, îndepărtându-
se la volanul maşinii.
Dar el nu stătea cu
copiii pentru că ar fi

greşit cu ceva. O ajuta pur şi simplu.

Îi plăcea s-o ajute. Voia s-o ajute. Ea trebuia să se înveţe cu asta, mai curând sau mai târziu.

Când îl văzură, băieţii înnebuniră de fericire. Atât mulţumirea de sine, cât

şi buna dispoziţie îi crescură vertiginos când cei trei începură să alerge în jurul lui, concurând ca să-i atragă atenţia, asaltându-l cu întrebări şi cu rugăminţi de joacă.

— Potoliţi-vă, porunci Clare, apoi îşi puse mâna pe umărul

lui Harry, întorcându-se spre Beckett. Trebuie să terminăm tema la matematică.

— Matematică, ei? Din întâmplare este materia mea preferată.

— Fac teme la nesfârşit, se plânse micuţul.

— Aşa s-ar părea.

Trebuie să terminăm calculele de pe foaia asta, şi apoi eşti liber.

— Du-te, o îndemnă Beckett. Rezolvăm noi problema.

— O, dar…

— Aici n-avem timp pentru femei.

— E Noaptea Bărbatului!

Murphy îşi încordă bicepşii micuţi, aşa cum îi arătase Beckett.

— O oră şi jumătate a bărbatului, îl corectă Clare, apoi aruncă o privire către punga pusă de Beckett pe masă.

— Aia nu te priveşte. Conţine lucruri

bărbăteşti.

O înhăţă şi o sărută uşor, ceea ce îl făcu pe Liam să scoată sunete bolborositoare, în timp ce Harry se holba la foaia lui cu calcule, iar Murphy încerca să se urce pe piciorul lui Beckett ca o maimuţă.

— Bine. Clare se uită

lung la Harry, apoi îşi trecu mâna prin părul băiatului. Să nu faci tema în locul lui. Iar voi, băieţi, oferiţi-i fratelui vostru puţină linişte, să poată termina. Pe urmă n-aveţi decât să vă jucaţi. Nu lipsesc mult.

— Distracţie plăcută.

Beckett se aşează la masă. Ei, ce avem noi aici?

Clare îl învălui pe Harry într-o altă privire lungă, apoi îi lăsă singuri.

— Trebuie să aduni cele trei numere şi să scrii răspunsul. Nu ştiu de ce sunt aşa de multe.

— Ai început bine.

— Acum putem primi punga? întrebă Liam. Este cu prăjiturele?

— Nu şi nu. Voi doi duceţi-vă în camera de joacă, trebuie să vă împărţiţi toţi eroii din filme în băieţi buni şi băieţi răi, şi să faceţi echipe.

— De ce?

Beckett îşi înşurubă un deget în burtica lui Murphy.

— Pentru război.

Perspectiva războiului îi făcu pe amândoi s-o ia la fugă, cu strigăte care-ţi îngheţau sângele în vene.

— Aşadar, cincizeci plus opt plus două sute. În scurt timp, Beckett descoperi că Harry n-avea nevoie de ajutor, ci de o persoană care să-i menţină atenţia concentrată. Bună treabă. Ai dat gata flecuşteţul ăsta. După zgomotele care se

auzeau din camera de joacă, ceilalţi începuseră războiul fără el. Beckett luă punga şi o puse pe masă. Acum, că am terminat cu tema la matematică, e momentul să-ţi arăt ceva. Scoase o ruletă, explicându-i: E un obiect adevărat, nu o

jucărie. Este una de-a mea. Pe-aici sunt probabil o mulţime de lucruri care trebuie măsurate.

Harry trase de bandă şi o lăsă să revină la loc cu un pocnet.

— Dacă vrei să rămână în afară, apeşi aici, şi se înţepeneşte.

Ca s-o eliberezi, nu trebuie decât să apeşi din nou.

Fără să spună nimic, băieţelul încercă de câteva ori. Apoi se uită la Beckett.

— De ce am primit-o?

— Alaltăieri, la han, mi s-a părut că te

interesează cum construiesc lucrurile, cum se fixează, cum funcţionează. Nu poţi să construieşti nimic fără o ruletă. Tatăl meu mi-a dat una când…

— Tu nu eşti tatăl meu.

— Nu, răspunse Beckett, şi în gând îi

răsună un *hopa!* Mi-am amintit doar că eu am primit una când eram copil, şi mi-am zis că şi ţie ţi-ar plăcea.

— Am văzut c-ai sărutat-o pe mama. Am văzut că ai mai sărutat-o şi înainte.

— Da.

După ce lăsă ruleta

jos, Harry îşi încrucişă braţele la piept.

— De ce-o săruţi?

— Fiindcă mama ta îmi place. Ar trebui să vorbeşti cu ea despre asta.

— Vorbesc cu tine.

— Mda, ai dreptate. „Merită un răspuns cât se poate de sincer“, se

gândi Beckett. Mama ta
îmi place foarte mult.
Sărutul e un mod de a i-
o arăta.

— O să vă căsătoriţi?

Stop! Cum să-i
vorbească unui copil de
opt ani despre drumul
lung şi dificil dintre
sărut şi căsătorie?

— Ne plăcem unul

pe altul, Harry, ne place să fim împreună, să facem unele lucruri împreună.

— Laurie se mărită, aşa zice mama.

— Da, dar…

— Nu poţi să-i ceri să se mărite cu tine fără să mă întrebi pe mine mai întâi. Eu sunt cel mai

mare.

— OK.

— Şi nu poţi s-o săruţi dacă ea nu vrea.

— Perfect.

— Trebuie să juri.

Deşi avea o atitudine aprigă, Beckett îi văzu buza de jos tremurând uşor.

„Un băiat curajos“, se

gândi. „Al naibii de
curajos.“

— Ştii, şi eu mi-am
pierdut tatăl.

Harry dădu din cap.

— Îmi pare rău.

— Da, e greu. Fii
trebuie să aibă grijă de
mamele lor. E misiunea
noastră. Şi tu te descurci
foarte bine, Harry. N-c

s-o sărut pe mama ta dacă ea nu vrea. Şi n-o să-i cer să se mărite cu mine fără să te întreb pe tine mai întâi. Beckett ridică o mână. Jur. Harry îl studie o clipă atent, după care îi strânse mâna. Suntem OK, tu şi cu mine?

Puştiul ridică un

umăr.

— Cred că da. Vii aici şi te joci cu noi ca s-o poţi săruta pe mama?

— Asta-i un avantaj încântător, dar vin să mă joc cu voi pentru că este amuzant, şi pentru că sunteţi nişte băieţi grozavi.

Asta-l făcu pe Harry

să râdă zgomotos înainte de a lua ruleta.

— Toată lumea primeşte câte-o ruletă?

— Nu, fiecare primeşte altceva.

— Pot să văd?

— Sigur. Am luat nivela asta mică pentru Murphy. Când o aşezi jos, te uiţi la bulele astea

din mijloc. Vezi aici nişte linii, şi vezi că bulele stau între ele? Masa asta e foarte dreaptă. Altfel uite ce se-ntâmplă. Săltă un capăt al nivelei şi bulele se înclinară. Vezi?

— Da. Fascinat, Harry făcu la rândul lui o încercare. E uimitor.

— Iar asta-i o şurubelniţă cu cap Phillips.

— Cine e Phillips?

— Bună întrebare. N-am idee. Trebuia să se intereseze. Se numeşte cap Phillips fiindcă, uite, are creste în vârf, în loc să fie plată, ca o şurubelniţă obişnuită.

Asta e destul de mică pentru ca Liam să poată scoate casetele cu baterii din jucăriile voastre când trebuie schimbate.

— E supertare.

— Dacă am avea mai multe unelte şi nişte materiale, am putea construi ceva.

Băiatul ciuli urechile.

— Ce, de exemplu?

— O să ne gândim.

— OK. Îmi place ruleta. Îmi place mai ales că nu-i de jucărie. O să le-o arăt lui Liam şi lui Murphy, şi-o să măsurăm ceva.

— Bună idee. Eu aştept aici.

În timp ce copilul se

îndepărta în fugă, Beckett se lăsă pe spătarul scaunului. Spera că, pe moment, reuşise să facă faţă subiectului spinos. Oricum, se bucura din tot sufletul că scăpase basma curată.

*

Clare sorbi din şampania adusă de Avery şi studie apartamentul lui Hope. Curat, meditä ea, util… şi provizoriu. Hope simţea evident acelaşi lucru, fiindcă-şi adusese un minimum de mobile.

— Am vândut o

mulțime, i-am dat câteva lucruri soră-mii. Fratele meu a luat patul. Eu nu-l voiam, iar pe el nu-l deranjează sub nicio formă ideea de a dormi acolo unde dormeam eu cu Jonathan.

— E mai bine pentru tine, încuviință Avery.

Un nou început, un loc nou, totul nou.

— M-am gândit să aştept până când o să mă mut în apartamentul de vizavi şi să-mi cumpăr altul atunci. Pe moment o să mă descurc bine doar cu o saltea nouă.

— Ingenios. Avery

toastă în cinstea ei. Ar trebui să treci pe la Bast, nu departe de aici, pe strada principală. Cea mai mare parte a mobilierului pentru han provine de acolo. Owen mi-a spus că şeful magazinului le păstrează acolo toate piesele până când vor fi

pregătiți să le ducă în
clădire. Sunt sigură că
ar fi dispus să facă
același lucru și pentru
administratoarea
hanului.

— Poate. O să arunc
oricum o privire. Hope
studie cutiile cu bagaje,
pereții goi, podeaua
goală. O, Doamne, ce-

am făcut? Se roti, descriind rapid un cerc complet, cu ochii mari şi cu o notă de panică în privire. Mi-am vândut jumătate din lucruri, şi am altele, cu care nu ştiu ce să fac, lăsate în păstrare. M-am mutat dintr-un loc care-mi plăcea şi n-o să am o

slujbă adevărată pentru
Dumnezeu ştie cât timp.
De ce-am făcut asta?

— Eşti pur şi simplu
tulburată, o consolă
Clare.

— Tulburată? Sunt
de-a dreptul înnebunită,
iar asta nu-mi stă în fire.
Nici măcar nu ştiu unde
mă aflu.

— Eşti în Boonsboro. Avery o întoarse către fereastra care dădea spre Main Street. Ai mai fost aici de zeci de ori. Vezi, acolo e restaurantul meu.

— Ştii ce vreau să spun.

— Ştiu că eşti pe punctul să începi o

muncă ideală pentru tine, într-un loc unde ai prietene. Cele mai bune prietene cu putință, inteligente și sexy, frumoase și înțelepte.

— Și modeste și iubitoare, adăugă Clare, dar Hope nu râse.

— De unde pot ști dacă e munca ideală

pentru mine? Nici măcar nu m-am apucat de treabă.

— Eu ştiu ce-ţi trebuie, zise Avery cuprinzând-o într-o îmbrăţişare scurtă.

— Ai dreptate. Eşti înţeleaptă. Am nevoie de mai multă şampanie.

— Nu… ei, lasă asta

pe mai târziu. Acum am ceva important. Avery se scotoci în buzunar. Owen mi-a dat cheia. Cheia ta de la han. Mergem să-l inspectăm, ca să-ți aduci aminte de ce te afli aici.

— N-am terminat cu despachetatul. S-ar putea să nu termin

niciodată. Aici nu e destul loc pentru toate hainele mele. Hope îşi apăsă mâinile pe tâmple. Ce-o să fac cu toate ţinutele?

— O să găsim o soluţie. Însă acum o să explorăm viitorul tău domeniu.

— Avery are

dreptate. Deşi nu se simţea tocmai în largul ei la gândul că vor merge numai ele trei, singure, în clădire, Clare îşi puse în glas tot entuziasmul de care era în stare. Ai spus că n-ai fost acolo de când ai sosit în oraş.

— Am încercat să mă

organizez.

— Te-ajut eu mai târziu.

— Iar eu o să trec pe-aici mâine, promise Clare. Măcar pentru scurtă vreme.

— Bine, bine. Haideţi să mergem.

— N-ai avut cum să nu vezi intrarea.

Clare îşi înşfăcă jacheta în timp ce ieşeau şi le ajunse din urmă pe scări.

— Şi e frumoasă. E o clădire impozantă, nimic de zis. Pur şi simplu nu-mi dau seama de ce m-am gândit c-aş putea s-o conduc eu.

— Pentru că eşti inteligentă, conştientă de propria ta valoare – ceea ce e totuna cu a spune că eşti înţeleaptă, serios. Şi cred că e exact genul de provocare care-ţi face plăcere.

Hope se holbă la Avery şi răsuflă zgomotos pe când

traversau strada.

— Vorbe mari. Şi ai uitat „sexy şi frumoasă“.

— Asta se subînţelege, Miss Philadelphia.

— Tot trebuie să menţionezi de fiecare dată că sunt sexy şi frumoasă.

— Pregătesc curtea

pentru pavaj. Avery vorbea gesticulând. Ar trebui să arunci o privire în spatele magazinului de suvenire, să vezi ce-au făcut acolo. Este pur şi simplu excepţional. Poftim. Îi întinse cheia lui Hope. Tu ar trebui să descui.

„Zarurile au fost aruncate“, se gândi ea, strecurând cheia în broască.

capitolul 14

Hope nu spuse nimic când intrară. Clare deschise gura, însă Avery clătină din cap. Înțelegând, păstră tăcerea.

Peste tot erau stivuite lăzi, printre care abia aveai loc să te strecori.

Dulapuri de bucătărie, observă Clare. Instalarea lor avea să înceapă aşadar în curând, dar se temu că Hope nu putea să aprecieze frumuseţea dalelor, ascunse sub cutii şi prelate.

Înaintară şerpuind către arcada largă.

— Culorile sunt

frumoase. Hope vorbea pe un ton neutru, dar zăbovi câteva clipe în dezordinea din spațiul acela înainte de a străbate culoarul scurt care dădea în hol. Acolo scoase un sunet de încântare şi surprindere.

Bine, e superb. Elegant şi original, fără

să fie înzorzonat. Ştii dacă putem merge şi în partea asta?

— Owen spune că toate locurile unde nu putem intra sunt înconjurate cu bandă.

Vrând să vadă cu ochii ei, Avery traversă dalele şi aprinse lumina dintr-o toaletă.

— Super.

— Ce? O! Hope intră şi îşi plimbă degetele peste desenul stilizat al faianţei. Uite cum preia modelul covorului de mozaic, fără să-l repete. Îmi place.

— Îl vrei?

Hope de-abia dacă-i aruncă lui Avery o

privire cu sprâncenele arcuite.

— Sunt sigură că avem mai multe de văzut.

Se îndreptară agale spre prima cameră de oaspeţi şi se opriră în uşa băii, blocată de o bucată de bandă.

Terminaseră

podeaua, observă Clare, şi se gândi la primul moment când stătuse alături de Beckett, chiar acolo. Dintr-odată, constată cu surprindere că simţea în nări mirosul de caprifoi.

Se retrase, lăsându-şi prietenele să gângurească despre

culorile şi detaliile dalelor, şi trecu în sala de mese.

— Arată extraordinar, spuse Hope, când i se alătură.

Mai studie pentru câteva clipe tavanul, înainte de a se îndrepta către ferestrele din faţă.

— Chiar nu eşti

sigură?

Hope ridică din umeri, cu ochii pe geam.

— Cred că mă simt scoasă din elementul meu, şi aşa ceva îţi slăbeşte puterile. Toate astea reprezintă o schimbare enormă, şi cred că aveam nevoie de

ea. Dar acum, după ce am făcut-o, mă-ntreb dacă sunt pregătită să-mi transform viaţa în aşa măsură. Întorcându-se către Clare, continuă: însă locul ăsta are ceva. Pur şi simplu îmi vorbeşte, îmi sugerează că acum *ăsta* este elementul meu. Mi se

pare firesc să mă aflu aici, înăuntru. Probabil că după ce o să ajung vizavi o să intru din nou în panică, dar, când sunt în clădirea asta, totul pare aşa cum trebuie să fie. Îşi înalţă din nou privirea către tavanul casetat, când auzi paşi deasupra lor.

Avery trebuie să fi urcat la etaj fără noi.

— Nu, n-am urcat.

Avery intră, uitându-se la rândul ei în sus.

— Probabil că e Ryder, sau Owen, zise Clare.

— S-ar putea, dar nu le-am văzut camionetele nici în față, nici în spate.

— Ei bine, acolo sus e cineva şi, de vreme ce uşile sunt încuiate, e cineva care are cheie. Ca să rezolve problema, Hope ieşi pe coridor şi se opri la baza treptelor. Alo!

Ecoul vocii ei se întoarse, fiind urmat de tăcere.

— Trebuie să fie stafia. Avery zâmbi larg, cu o expresie plină de amuzament. Haideți să verificăm.

— Avery…

Dar ea alerga deja pe trepte. Resemnată, Clare o urmă, cu Hope alături, timp în care Avery continuă să

strige.

— Nu este extraordinar? Avery stătea în uşa apartamentului E&D. Simţiţi mirosul? Inspiră adânc. Vară. Caprifoi.

— Nu e decât imaginaţia ta.

Dar Clare îşi încrucişă braţele,

înfrigurându-se, fiindcă simţea şi ea parfumul.

— Atunci şi imaginaţia mea a luat-o pe acelaşi drum. E fascinant. Hope intră în cameră. A făcut cineva cercetări, să-ncerce să vadă cine e? Ar fi… Tresări când se deschise uşa balconului. Ia uitaţi-

vă!

— Uşa n-are lacăt şi nu era încuiată. Pe-acolo a intrat cineva, insistă Clare.

— Cineva cu un braţ de caprifoi? N-aş crede. Avery se duse la uşă, deschizând-o mai larg. O închise din nou. Şi n-ar fi uşor să ajungi pe

balcon din exterior fără să fii văzut.

— Nu pare tristă, nu-i aşa? remarcă Hope dând ocol camerei. Orice ar fi, oricine ar fi, se poartă prieteneşte.

— Nu se poate *purta* nicicum, fiindcă e din piatră, cărămidă şi lemn.

În vocea răstită a lui Clare se simţea furia.

— La fel era şi Casa de pe Deal, murmură Avery cu voce joasă. Şi, indiferent ce umbla pe-acolo, umbla cu de la sine putere.

— Of, încetează! se răsti Clare. Încetează şi gata. Este o clădire

veche. Podelele scârţâie. Uşa trebuie reparată. Atâta tot.

— Scumpo. Avery se-ntinse să-i ia mâna. De ce eşti întoarsă pe dos?

— Voi bateţi câmpii vorbind despre apariţii bizare, şi mă-ntrebi de ce sunt întoarsă de dos?

— Da, stărui prietena
ei strângându-i mai tare
mâna. Dacă n-ai crede
în fantome, te-ai gândi
pur şi simplu că suntem
nişte proaste. Dar nu te-
ai înfuria.

— Nu sunt furioasă.
Doar că m-am săturat
tot fiu târâtă în discuţii
despre stafii, ca şi cum

ar exista.

— OK. Eu nu mă supăr dacă tu nu crezi în ele. De ce te superi tu dacă eu cred?

— Ai dreptate. Absolut. A fost o zi grea, şi încă mai am de pregătit cina. Ar trebui să plec acasă.

— Mergem şi noi,

spuse Hope.

— Nu, voi ar trebui să rămâneți, să vedeți restul. Îmi pare rău. Sunt într-adevăr obosită. Doar că... Sub imperiul emoțiilor, vocea i se frânse. Nu cred în toate astea.

— Perfect, nu-i nicio problemă. Avery ridică

iritată din umeri. Ar
trebui să mergem sus,
să-şi vadă Hope
apartamentul.

— Nu vreau să cred
în toate astea. Lacrimile
îi înfundau gâtul, îi
iritau ochii. Clint de ce
nu s-a-ntors, dacă e să
fie aşa?

— Clare. Nelăsându-

timp să se retragă, Avery o cuprinse într-o îmbrăţişare. Îmi pare rău. Nici măcar nu m-am gândit la asta.

— E o prostie. Sunt o proastă. Cedând, Clare îşi lăsă lacrimile să izvorască. Şi e o prostie să mă înfurii, dar de ce reuşeşte ea să se-ntoarcă

în lumea noastră? De ce reuşeşte să rămână?

— Dacă aş şti…

— Murphy a văzut-o.

Avery se dădu înapoi cu o tresărire.

— Poftim? Când?

— Când am fost aici cu Beckett. M-am speriat când l-am zărit luând-o pe scări în sus,

zâmbind… către ea. Şi
m-am înfuriat. De ce a
trebuit s-o vadă pe ea,
Avery? N-ar fi trebuit să
aibă şansa de a-şi vedea
tatăl? Măcar o dată. O
singură dată. La naiba.
Ieşi pe balcon, la aer, şi
se sprijini de balustradă.
Cuprinzând-o cu braţul
pe după umeri, Hope îi

îndesă în mână o batistă, iar Avery o îmbrăţişă din partea cealaltă. E o prostie să mă înfurii, bombăni Clare. Îşi şterse ochii, cutremurată de un suspin. N-are rost să te-ntrebi de ce. Credeam că epuizaserăm subiectul ăsta. Când s-

au auzit prima oară poveştile despre stafie, n-am crezut, deşi era interesant. În genul în care e interesant un roman. O poveste bună, atâta tot. Dar apoi, Murphy.

— Poţi să cauţi explicaţii, murmură Hope. Chiar dacă nu

există răspuns.

— Până acum nu mi-am dat seama de ce m-a dat peste cap în halul ăsta. Sau poate n-am vrut să recunosc.

— Să plecăm de-aici, sugeră Avery. Să mergem la Hope şi să stăm puţin de vorbă.

— Nu, acum mi-am

revenit. E mai bine să ştiu, să recunosc, să fac faţă. Clare se întoarse şi, văzând uşa deschisă mai larg, expiră prelung. Şi ar fi cazul să fac faţă, întrucât s-ar părea că ea nu pleacă nicăieri.

*

În ziua următoare, Beckett şi fraţii lui se îngrămădiră în spălătorie. Dacă Ower n-ar fi anunţat o şedinţă, ar mai fi putut dormi o oră – sau chiar două – fiindcă plănuise să lucreze în biroul lui.

Dar Owen era Owen iar şedinţele şi

programările erau pasiunea lui.

— Electricianul vine în dimineața asta să instaleze lămpile exterioare de aici şi pe cele noi din magazinul de suvenire. Lăzile sunt marcate, dar trebuie să mai verifici o dată corpurile de iluminat,

Beck. Şi, înainte de a
mă-ntreba de ce,
continuă Owen, avem
aproape două sute
pentru aici şi vizavi. Nu
vrem să irosim timp,
bani şi ore de lucru
schimbându-le între ele
dacă au fost prost
marcate.

— Bine. Le verific

înainte să mă întorc la birou. Şi, înainte de a mă-ntreba tu, află că am şi eu o listă cu probleme de rezolvat.

— Dacă tot ai adus vorba…

Owen adăugă o serie de însărcinări şi de telefoane de dat pe lista lui Beckett.

— Şi tu ce naiba faci în timp ce vorbesc eu la afurisitul ăla de telefon?

Owen îşi răsuci clipboardul. Lungimea listei îl amuţi pe fratele său.

— De ce nu-i dai o parte dintre ele administratoarei hanului? întrebă Ryder.

— Fiindcă îi mai lăsăm încă două zile ca să termine cu mutatul, pentru numele lui Dumnezeu. Owen sălt cu un bobârnac o pagină de pe clipboard. Asta-i o listă pe care am început-o pentru ea. Tu ce ai în plan, cât timp instalez eu tejgheaua

vizavi?

— Doi oameni sunt deja acolo şi dau găuri, zise Ryder uitându-se pe propria sa listă. Când se deschide, o să aducă biroul ales de mama din talcioc şi o să-l ridice cu un scripete la etaj. Zugrăvirea exteriorului continuă, probabil la

nesfârşit, şi o să-i pun să-nceapă şi în interior, să-i dea zor în hol, de vreme ce podeaua e gata.

Continuă să-şi înşire activităţile în timp ce Beckett îşi bea cafeaua, iar radioul trecu pe un post de country rock când sosi echipa.

— Mama are o
întâlnire la Hagerstown,
le reaminti Owen. Aşa
că o să treacă pe-aici în
drum spre casă.
Anunţaţi echipa că vine
şefa cea mare. Asta-i tot.

— Slavă Domnului.

Când Beckett căscă,
Ryder zâmbi pe sub
mustaţă.

— Te-a obosit statul cu băieţii de aseară?

— Asta-i un cod pentru sex? interveni Owen. Trebuie să mă puneţi la curent dacă vorbiţi codificat.

— Nu, nu e un cod şi nu m-a obosit. Numai că n-am dormit destul. Probabil fiindcă

babysittingul nu este un cod pentru sex.

— Ea a avut o durere de cap? insistă Ryder cu aceeaşi expresie amuzată pe chip.

— Cât de nemernic poţi să fii! Nu e timpul potrivit – ar fi ciudat să mă culc cu ea când puştii sunt în celălalt

capăt al coridorului. Nu
sunt pregătiţi pentru
asta, mai ales că Harry
m-a luat la întrebări, ca
să afle de ce-o sărut pe
mama lui.

— Serios? Zâmbetul
atotcunoscător al lui
Ryder înflori acum într-
unul mai larg,
apreciativ. Bravo lui.

— Da, grija băiatului pentru ea e de admirat. Sunt nişte copii extraordinari. Murphy vrea să le fac sicrie figurinelor lui, pentru cazul că mor în luptă. Cine s-ar fi gândit la aşa ceva?

— Aş vrea să ne fi gândit noi, zise Owen.

Ar fi fost grozav. I-am fi putut îngropa, am fi putut face nişte pietre de mormânt micuţe, inscripţionate cu simbolurile lor.

„Genial“, se gândi Beckett.

— Şi de-acolo s-ar fi ridicat din nou, reînsufleţiţi de o forţă

supranaturală, ca să se răzbune.

— Am fi putut grava simbolurile şi pe capacele sicrielor. Fiecare ar fi avut sicriul său. Mai ai trusa pentru gravură în lemn, nu?

— Sigur. Ar fi un cadou nemaipomenit pentru băiat.

— Cât vă amuzaţi voi cu jucăriile, eu trec la lucru. Ryder îşi puse centura cu unelte. Pe-aici există o grămadă de bucăţi de placaj, adăugă el, ieşind.

Owen aşteptă până când Ryder, ajuns destul de departe ca să nu-i mai poată auzi,

începu să strige la oamenii din echipă.

— Ştii că, dac-o să te-apuci să le construieşti, o să vrea să participe şi el, şi-o să-i vrea pe Wolverine şi pe Venom, ca întotdeauna.

— Da, aşa o să fie. Dar tu?

— Bineînţeles că

intru şi eu. Îi vreau…

— Eu îi vreau pe Spidey şi pe Moor Knight.

— La naiba. Eu voiam să-l cer pe Spiderman.

— Prea târziu.

— Batman şi Joker.

— Aşa mai merge.

Avea de gând să se

ducă direct acasă, în biroul lui, dar se pomeni solicitat să-şi pună mănuşile de lucru şi să ajute la dărâmarea gardului vechi. Apoi răspunse unui strigăt de vizavi şi se duse s ă se consulte cu Madeline asupra rafturilor de pe peretele din stânga al

magazinului de suvenire. În drum spre ieşire, îl văzu pe bărbier pe bancă, în faţa salonului Sherry's, şi se opri să stea de vorbă.

— Arată într-adevăr bine.

Se uitară împreună cum monta electricianul unul din cele două

felinare mari care flancau uşa.

— Am auzit c-o să daţi o mare petrecere când o să fie gata.

— Aşa am auzit şi eu.

— Şoferii îşi sucesc gâturile ca s-o privească.

— N-au parte de o perspectivă ca a ta, Dick. Celularul îi sună

în buzunar. Ne vedem mai târziu. Îşi scoase telefonul după ce se puse în mişcare. Ce s-a-ntâmplat, Ry? Ţi-e dor de mine?

— Ca de-o urticarie pe fund. Băieţii au o întrebare în legătură cu modelul peretelui. Mama e la Hagerstown,

aşa că ai fost ales să răspunzi.

— Vin imediat.

În cele din urmă, ajunse în biroul lui mai aproape de zece decât de nouă, ora pe care şi-o planificase pentru începerea lucrului. Dar nu-l deranja. Fiecare pas ducea înspre ţelul final,

se gândi el turnându-şi într-o cană tot ce mai rămăsese din cafeaua de dimineaţă.

Se ocupă mai întâi de telefoane, fiindcă le detesta cel mai mult, apoi modifică planurile de amplasare a mobilierului, ţinând cont de nişte achiziţii

suplimentare.

După ce le trimise tuturor e-mailuri cu actualizările, deschise un fişier.

Era al naibii de dornic să termine firma în ziua aceea – iar ceilalţi ar fi făcut bine să se declare mulţumiţi.

Se opriseră la trei

tipuri de caractere, fiindcă nimeni nu voia să-şi asume obligaţia de a alege. Ei bine, în ziua aceea alese el pentru toţi.

Se jucă apoi cu spaţiile dintre litere, cu dimensiunile, cu nuanţele. Se ridică, ocoli biroul, se duse la

fereastră şi se holbă la clădire, încercând să vizualizeze firma. Se aşează la loc, verifică măsurătorile, calculele, făcu alte încercări.

Îşi dădu seama că-i era foame. Prin urmare, sună la parter pentru o pizza calzone.

„Asta e“, îşi spuse, şi

o scoase la imprimantă. O ridică în dreptul ferestrei, privind-o cu un ochi închis. Zâmbi satisfăcut.

Ca să amplifice impactul propunerii, se aşează din nou, elaborând o firmă pentru magazinul de suvenire cu ajutorul

aceleiaşi palete de culori şi al aceloraşi fonturi.

— Da, e deschis, spuse, când auzi o bătaie în uşă.

Dădu să se ridice cu mâna întinsă după portofel, şi constată cu uimire şi bucurie că nimeni alta decât Clare îi aducea pizza.

— Ți-ai luat o a doua slujbă la Vesta? Pariez că scoți niște bacşişuri grozave.

— Fac economii pentru o maşină nouă. Clare îi oferi cutia şi un zâmbet. Eram la parter când au ambalat-o, aşa că m-am oferit să ți-o aduc, întrucât oricum

voiam să stăm de vorbă. E trecută în contul tău.

— Bună treabă. O s-o împărțim, zise el punând cutia deoparte.

— Mulțumesc, dar tocmai aveam de gând să mănânc repede o salată, apoi să-i dau lui Hope o mână de ajutor pentru o oră. Însă

voiam să…

— Nu ţi-am dat bacşiş. Îşi propti mâinile pe şoldurile ei şi o trase către el. Miroşi extraordinar.

Şi părea cu mult mai relaxată şi mai fericită decât fusese după discuţia despre Lizzy.

— Am încercat nişte

mostre de loţiuni de corp pe care vrem să le comercializăm. Asta e cu miere şi caise.

— Gata, s-a vândut.

Se aplecă şi se pierdu într-un sărut tandru, printre caise şi miere şi Clare. „A trecut prea mult timp“, se gândi, când braţele ei îi

înconjurară gâtul. Prea mult de când o ţinuse cu adevărat în braţe, prea mult de când o avusese.

— Dai bacşişuri excelente.

— Ăsta nu e decât acontul, zise el îndrumând-o spre uşă. Trebuie să vii cu mine

să-ţi dau restul.

O scoase cu spatele înainte din birou, ducând-o în apartament.

— Beckett! Clare râse cu poftă, dar el îi auzi respiraţia îngreunându-se, o simţi tremurând când îi atinse buza de jos cu dinţii. Nu pot. Nu

putem. Suntem în miezul zilei.

— În pauza de masă.

— Da, dar…

— Mă gândesc tot timpul la tine. Continua s-o împingă, făcând-o să meargă cu spatele, cu buzele alunecându-i pe gâtul delicat. Nu mi te pot scoate din minte.

Mi-e greu când te văd şi nu te pot atinge.

— Ştiu. Eu…

— Lasă-mă să te-ating.

O făcea deja, cu mâinile hoinărind, modelând, sufocându-i raţiunea.

— Cred că aş putea să-ntârzii puţin. Beckett

îşi strecură mâna sub fusta ei şi o mângâie blând între coapse. Pot cu siguranţă să întârzii, se corectă ea.

Căzu pe spate în pat, cu inima deja accelerându-şi bătăile, cu trupul deja vibrând. „Sunt nebună, iresponsabilă, e

minunat“, se gândi când gura lui o apăsă, când dinţii lui îi ciupiră sânul prin bluză.

Lăsă să-i scape un suspin adânc, surprinsă, când degetele lui i se furişară din nou sub fustă, strecurându-se apoi în intimitatea ei.

— Doamne. O

Doamne!

— Relaxează-te. Acum înnebunit, pătrunse mai adânc în ea, în timp ce se înfrupta cu pielea caldă a gâtului ei. Desfată-te.

Clare se arcui sub el agăţându-se de cearşafuri, cu ochii înceţoşaţi. Când atinse

orgasmul, geamătul ei lung, cutremurător, îl săgetă drept în şale.

Peste o clipă, Becket îşi lăsă jeanşii în jos şi îi săltă fusta. Apoi se afundă în ea.

Strigătul ei de surpriză răsună iarăşi, iar mâinile i se încleştară de şoldurile

lui, cu unghiile înfigându-i-se în carne. Numele lui i se desprinse tremurător de pe buze când îl privi în ochi.

Pe urmă îşi înfăşură picioarele în jurul mijlocului lui şi intră în ritmul împingerilor frenetice.

Istoviţi, rămaseră întinşi alături, încă pe jumătate îmbrăcaţi, respirând şuierător.

— Ar trebui să-ţi livrez de fiecare dată pizza.

— Pentru mine ar fi perfect.

Ea închise ochii, nedorindu-şi altceva

decât încă un moment de delectare.

— Asta trece pe locul întâi pe lista preferinţelor mele.

El îşi săltă capul.

— Fiindcă a fost în timpul zilei, asta vrei să spui?

— Nu, dar în mijlocul zilei de muncă

– şi încă mai am hainele pe mine. Aproape pe toate.

— A fost cam în grabă. Beckett îşi lăsă capul în jos, frecându-şi buzele de ale ei. Dar te pot dezbrăca acum, ca s-o luăm de la început.

— Cred că nici organismul meu, nici

programul nu mai fac față unui alt bacşiş. Dar îți mulțumesc din suflet pentru că-mi eşti client.

— Este cea mai bună pizza din cartier. La naiba, deschid eu, adăugă Beckett, când bătu cineva în uşa apartamentului.

Care bineînțeles că

nu era încuiată, îşi aduse el aminte când o auzi pe Avery strigând. Îşi trase jeanşii, iar Clare sări în sus, încercând să-şi îndrepte şi să-şi netezească rochia.

— Aşteaptă! Vin imediat.

Dar ea ajunsese deja la uşă, unde se opri,

holbându-se şi arătând cu degetul.

— Aţi făcut o partidă la prânz! Uitaţi-vă la voi, cu ochii plini de sex şi de vinovăţie. Trupul meu nu mai poate suporta atâta invidie. Va trebui să angajez un bărbat. Care este tariful?

— Amuzant.

Clare îşi duse mâna la coada de cal şi trase de panglică, apoi îşi dădu seama că-şi lăsase geanta – cu tot cu peria de păr – în biroul lui Beckett.

— Tocmai veneam…

— După cum indică dovezile, aţi făcut-o deja.

— E o desfrânată.

Întorcându-se spre Clare, Beckett îşi ridică degetul mare către Avery.

Pe urmă cei doi îşi zâmbiră pur şi simplu unul altuia, se gândi Avery, ca doi oameni care făcuseră sex în pauza de prânz.

— Am bătut la uşă, îi informă ea. Mai întâi la uşa biroului, fiindcă acolo ai spus că vrei să-ţi fie adusă pizza – şi acolo a spus Clare c-o s-o ducă, pentru că voia să stea de vorbă cu tine, zâmbi Avery schiţând nişte ghilimele în aer.

— Corect, şi încă n-

am apucat să stăm de vorbă. Ascultă, trebuie să-mi iau peria ca să mă pieptăn. O să vin la Hope peste câteva minute.

— Nu mai puteți face sex acum. Pun piciorul în prag. O să știu dac-o să faceți, și o să plâng, și-o să-mi tai părul. Nu

vreți să fiți responsabili pentru asta.

— Nu vreau decât să mă aranjez puțin. O să vin imediat. Promit.

Avery nu spuse absolut nimic, mulțumindu-se să îndrepte spre ei un deget acuzator. Cu o ultimă privire de

dojană, ieşi.

— Am crezut că nu mai pleacă. Ce-ar fi să…

— Nu. Clare se grăbi să ridice o mână, cu palma deschisă. Categoric nu. Am promis. Trebuie să-mi iau geanta. Voiam să vorbesc cu tine, să-ţi cer scuze.

— Pentru ce?

O urmă înapoi, în biroul lui.

— Pentru că am fost atât de tulburată încât nici măcar nu ţi-am mulţumit c-ai stat ieri cu copiii, fiindcă am fost răutăcioasă când mi-ai reparat chiuveta şi fiindcă m-am răstit la

tine în seara când am fost în han şi la cină – ceea ce a reprezentat motivul pentru tot restul.

Îşi înşfăcă geanta şi se uită în jur.

— Nu cred c-am mai fost vreodată aici, în birou. E frumos. Te reprezintă. Acolo e

baia?

— Da.

— Am nevoie de o oglindă. Intră şi lăsă uşa deschisă în timp ce-şi peria şi-şi aranja părul. Eu, Hope şi Avery am fost la han cât ai stat cu băieţii. Şi, ei bine, am auzit ceva la etaj, ca nişte paşi. Şi am simţit

mirosul ei acolo, sus. Uşa balconului s-a deschis.

Îşi luă panglica de la încheietura mâinii şi îşi răsuci părul într-o coadă linsă.

— Am sărit la ele atunci, exact cum am făcut cu tine. Ba nu, chiar mai rău. Eram atât

de furioasă!

Îşi scoase rujul şi se apropie de oglindă.

— De ce?

— Asta este întrebarea. Mi-am dat seama de ce, sau mi-am îngăduit să-mi dau seama. Eram furioasă fiindcă, dacă aşa ceva e cu putinţă, dacă se

întâmplă cu adevărat, dacă e într-adevăr posibil să te întorci de pe lumea cealaltă, atunci…

— Of, Doamne Clint. Nu m-am gândit niciodată la asta, la el. Îmi pare rău.

— Nu, *mie* îmi pare rău. Tu n-aveai de ce să

te gândeşti la Clint. Şi eu n-aveam de ce să mă dezlănţui împotriva ta, a lui Avery şi a lui Hope. Împotriva oamenilor la care ţin.

Ca să-şi ducă treaba la bun sfârşit, Clare îşi scoase trusa de machiaj.

— Te-a rănit, iar eu, din păcate, n-ar fi

trebuit să stau cu mâinile-n sân.

— Nu m-ai rănit tu, ci situaţia asta. Iar acum, când ştiu de ce simt ceea ce simt, nu mai e dureros.

— Aşa, dintr-odată?

— Am plâns zdravăn după ce i-am culcat pe băieţi, şi m-am gândit

foarte mult. Nu, n-o să
mă mai doară. Îşi
aruncă trusa de machiaj
în geantă şi ieşi din
baie. Nu ştiu de ce unii
se întorc – sau cel puţin
aud poveşti despre asta.
Aşa că nu pot şti de ce
nu s-a întors Clint. Sau
poate că s-a întors, dar
eu n-am fost pregătită,

sau accesibilă, aşa că n-am putut să-l văd sau să-l simt. Însă acum ştiu că a plecat, că nu pot fi supărată pe el, pe tine sau… pe indiferent ce se află acolo. Îmi pare teribil de rău, şi-ţi mulţumesc fiindcă i-ai plimbat pe băieţi prin han, pentru că ai reparat

afurisita aia de chiuvetă şi pentru că ai avut ieri grijă de ei, ca să pot eu să rezolv problema asta.

— Cu plăcere.

— Acum chiar trebuie să plec.

— Vreau să te văd în weekendul ăsta.

— Vreau să mă vezi în weekendul ăsta. Se

strecură în braţele lui, rămânând în îmbrăţişare doar pentru o clipă. Lasă-mă să-mi verific programul.

— Te sun mai târziu.

— OK. A, şi mai e ceva, spuse ea din prag. Mulţumesc pentru bacşiş.

Beckett se aşează la

fereastră, aşteptând până când o văzu traversând strada. În fugă, cu fusta fâlfâind, cu picioarele întrezărindu-i-se în câte o străfulgerare. Când ajunse în colţul opus, se uită înapoi, dădu cu ochii de el şi-i făcu vesel cu mâna înainte de a

dispărea grăbită în spatele clădirii.

Se gândi la ea cu toată dragostea. Cât îl costa, cât îi oferea. Apoi puse pizza la încălzit în cuptorul cu microunde din birou.

*

Când reuşi să se

întoarcă la han, ziua de lucru era aproape pe sfârşite. Cu mintea la altele, simţi mirosul de var înainte de a-l vedea.

Era nevoie de încă un strat, dar culoarea discretă, un galben pai, aduna deja lumina, intra în armonie cu nuanţele podelei. Auzi

scâşnetul fierăstrăului, bufniturile ciocanelor. Când ajunse la baza scărilor, vocea mamei sale coborî până la el.

Perfect, avea să dea de toată lumea în acelaşi timp.

Le găsi pe mama lui şi pe Carolee, singure, în camera Eve &

Roarke[11].

— Bună. Speram c-o
să vă prind aici.

Traversă către baie.

— Uită-te! Mama lui
îi întinse un prospect. E
încălzitorul de prosoape
ideal pentru camera
asta.

— Deja ai…

— Nu l-am comandat

pe celălalt, fiindcă nu eram sută la sută sigură. De ăsta sunt. Sticlă încălzită.

— E ceva cam…

— Scump, ştiu, dar este exact ceea ce trebuie. Arată futurist.

— E excelent. Studiindu-l, îşi aduse în minte celelalte

caracteristici ale încăperii. Se potriveşte cu lămpile şi cu toate accesoriile pe care le montăm aici.

— Bine, pentru că l-am comandat deja. Dar nu e asta vestea cea mare.

— Nu eşti însărcinată, nu-i aşa?

Ea îşi pocni palmele.

— Carolee…

— Carolee e însărcinată?

— Nu eşti în toane bune? Nu e însărcinată, şi e minunat că nu e, fiindcă o să fie asistenta administratoarei hanului.

— Asta e tare. Se uită

surprins la mătuşa lui. Nu ştiam că vrei să lucrezi aici.

— Mor de nerăbdare. Ideea aprinse scântei în ochii lui Carolee. Iubesc locul ăsta, iar renunţarea la slujba mea cu jumătate de normă n-o să mă facă să sufăr. Mă descurc bine cu

oamenii şi ştii cât de mult îmi place să însufleţesc atmosfera. Am scris un CV.

— De parcă ar fi fost nevoie.

Justine îşi înghionti sora cu cotul.

— E vorba de afaceri, Justine. Afaceri de familie, dar afaceri.

— Eu votez pentru
angajarea ta, spuse
Beckett. O să fii
extraordinară.

— Vezi? Asta
înseamnă unanimitate.

— Sunt atât de
entuziasmată! Locul ăsta
mi-e tare drag. O să pot
veni la serviciu pe jos,
în loc să mă urc în

maşină… Se opri şi clătină din cap. Dar trebuie să văd cum o să mă-nţeleg cu Hope. Carolee îşi ridică degetele în sus, încrucişându-le. Pe urmă facem anunţul oficial.

— Ei, vestea asta o eclipsează pe a mea

întru totul.

— Clare e însărcinată.

Beckett rămase cu gura căscată.

— Iisuse, mamă!

— Dinte pentru dinte, băieţelul meu. Care-i noutatea?

— Ceilalţi unde sunt?

— Sus, în

apartamentul lui Hope. Au trecut mai departe şi au pus gresia în bucătărie şi baie.

— Să-i aducem aici şi să discutăm totul împreună. Ieşi din cameră şi strigă: Şedinţă în familie. Cât mai curând posibil. Eve & Roarke.

— Despre ce e vorba, Beckett? întrebă Justine.

— Despre un plan pe care l-am pus la punct azi. A, să ştii că o să folosesc atelierul pentru o vreme. Trebuie să fac nişte sicrie.

Pe Justine Montgomery n-o surprindeau prea multe,

mai ales în privința băieților ei, dar asta o făcu să clipească nedumerită.

— Sicrie?

— Pentru copii, pentru figurinele care reprezintă eroi din filme şi mor în luptă. Probabil c-o să mă duc acolo când… OK, uite-

că vin.

— Ce se pune la cale? întrebă Owen. Tocmai încheiam lucrul.

— Şi eu vreau o bere, adăugă Ryder.

Dumbass intră agale în urma lui şi ocoli încăperea, mirosind pe toată lumea în chip de salut.

— Poţi să-mi aduci şi mie una. Beckett îşi deschise dosarul şi scoase macheta firmei. Asta e. Ucid cu ciocanul pe oricine spune că nu-i place. O să-mi pară rău dacă o să fie vorba de mama sau de Carolee, dar o s-o fac oricum.

Ryder o studie şi se

mulţumi să rostească:

— Aha.

— Ce font e ăsta?

— Cel pe care l-am
ales, îi răspunse Beckett
lui Owen. Pot să te ucid
Am un frate de rezervă.

— Justine, uită-te la
culori.

Carolee îşi puse o
mână pe braţul lui

Beckett când se aplecă.

— E întocmai combinaţia pe care mi-am dorit-o, maroul ăsta dens pe un bej-deschis.

— Desenul este la scară. Rămâne loc suficient pentru site-ul web şi pentru numerele de telefon, fără să înghesuim numele.

— Nu e rău. Ryder
dădu din cap şi scărpină
urechile lui Dumbass
zâmbindu-i larg lui
Beckett. Nu este rău
deloc.

— Îmi trebuie totuşi
fontul. Dacă rămânem
la asta…

— Rămânem, insistă
Beckett.

— Am nevoie de el pentru hârtia cu antet, pentru cărţile de vizită, pentru plăcuţele camerelor, pentru brelocurile cheilor…

— OK, taci. Becket scoase din dosar un CD pe care i-l întinse lui Owen. Ai totul aici.

— E ca încălzitorul

de prosoape. Justine îşi trecu braţul pe după umărul lui Beckett. Se potriveşte sută la sută.

— Am făcut una şi pentru magazinul de suvenire, m-am gândit că în cazul lui o să mergem pe verticală, o s-o atârnăm de o consolă şi o s-o

inscripţionăm pe ambele părţi.

— Îmi place! Justine o luă. Carolee, hai să vedem dacă Madeline mai este încă acolo. O să vrea să se uite la asta. Bună treabă. Îl strânse pe Beckett de mână. Într-adevăr grozavă.

— Cred c-o să-ţi fac

cinste cu o bere, decise Ryder.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Ne întâlnim acolo. Trebuie să fac curat, fiindcă eu n-am stat toată ziua călare pe birou.

— Mi-ai dat corpul de literă pe…

— Ai totul acolo, Owen, îl asigură Beckett.

— O să verific. După ce-mi face Ry cinste cu o bere.

— De ce să-ți fac cinste cu o bere?

— E rândul tău.

— Minciuni.

Plecară ciorovăindu-

se pe tema asta.

capitolul 15

Clare abia pornise maşina de cafea şi-şi începuse programul de rutină dinaintea deschiderii, când auzi mânerul uşii magazinului zăngănind. Se uită într-acolo şi-l zări pe Sam

Freemont prin panoul de sticlă. „Prea târziu ca să mă ascund“, decise, de vreme ce el o văzuse deja, îi făcea şmechereşte cu ochiul şi îi adresa un zâmbet.

Se gândi să se rezume la o clătinare din cap, dar el continuă să bată, să-i facă semne

amicale şi să zâmbească. Nu reuşise niciodată să priceapă de ce se credea Sam atât de atrăgător.

Descuie uşa şi se înclină, scoţându-şi capul prin deschiderea îngustă.

— Îmi pare rău, Sam. Încă n-am deschis.

— Simt miros de

cafea.

— Da, tocmai am pornit maşina, dar nu deschid decât peste o oră. Chiar trebuie să…

— O cană mi-ar face cu siguranţă bine. Poţi să-i dai acum o cană unui prieten, nu?

Sam nu intră propriu-zis cu forţa, dar

ea se pomeni trăgându-se înapoi. „Este mai simplu să-i torn afurisita aia de cafea“, se gândi pe când se strecura în spatele tejghelei.

Sam îi stârnea un uşor fior de scârbă încă din ultimii ani ai şcolii generale.

— Cum o vrei?

— Fierbinte şi dulce. Ce-ar fi să-ţi pui doar vârful degetului în ea? Asta-i tot zahărul pe care-l vreau.

Fiorul de scârbă căpăta proporţii alarmante, îşi zise ea.

— Ţi-am văzut maşina în spate şi m-am

gândit: Clare începe
devreme azi. Munceşti
prea mult, scumpo

— Nu poţi conduce o
afacere fără să munceşti.
„În afara cazului când
tatăl tău e proprietarul
magazinului de maşini,
unde te duci numai
când ai chef, bombăni
ea în gând. Îi puse în

față paharul de cafea,
informându-l: Zahărul e
acolo, pe raftul din
dreapta.

El se mulțumi să se
sprijine de tejghea.

— Cum îți merge,
iubito?

— Sunt ocupată. De
fapt, chiar trebuie să mă
apuc de treabă. Așa că…

— Trebuie să-ți rezervi timp pentru tine. Nu ți-am spus eu mereu asta?

— Ba da. Dar acum…

— Ai văzut mașina pe care-o conduc? Să te plimbi cu ea e o adevărată plăcere.

— Sunt sigură.

— Vino să arunci o

privire. De fapt, lasă-mă să te duc la o scurtă plimbare.

Îi făcu din nou cu ochiul.

— Am treabă. Închise cu o plesnitură capacul paharului, anunțându-l: Cafeaua e din partea casei.

— Nu poți să-ți

cumperi lucruri drăguțe dacă o dai gratis. Cu aceeaşi expresie şmecherească, îşi duse mâna în buzunarul interior al costumului cu dungi fine, lăsând să i se întrevadă butonii de aur şi manşeta franţuzească, cu monogramă. Scoase din

portofel o bancnotă de douăzeci de dolari şi o lăsă pe tejghea. Păstrează restul, cumpără-ţi vreun flecuşteţ.

Clare ocoli tejgheaua, vrând să ajungă la uşă, să-l dea afară. Sam îşi sincroniză bine mişcarea, răsucindu-se

spre ea, astfel că se pomeni prinsă între musafirul nepoftit şi tejghea.

„Ajunge, decise tânăra femeie. Pur şi simplu gata.“

— Îmi stai în drum şi trebuie să pleci.

— Îţi spun eu cum facem. Mergem diseară

la o plimbare cu maşina.

— Nu, nu mergem.

— O plimbare lungă, frumoasă, zise el, târându-şi degetul în jos, pe lateralul gâtului ei, până când ea i-l îndepărtă cu o lovitură de palmă. Îţi ofer o cină romantică. Şi apoi…

— Nu ştiu cum să ţi-

o spun ca să fie mai clar. Am o afacere de condus. Am copii de crescut. Nu mă interesează să merg cu tine la plimbare sau la cină. Sau la prânz. Sau la un mic dejun combinat cu prânzul. „Asta şi-a atins ţinta“, îşi zise ea, văzând cum

îi pierea zâmbetul de pe
chip. Acum îţi spun să
ieşi din magazinul meu.

— Ar trebui să te
porţi mai frumos cu
mine, Clare. Ar trebui
să încetezi cu jocurile
astea. Pot face multe
pentru tine.

— Le pot face şi
singură.

Dădu să se retragă în lateral, dar el îşi repezi braţul înainte, lovind cu palma în tejghea şi blocând-o.

Primul ghimpe al spaimei zgârie suprafaţa simplei enervări.

— Încetează. Ce nu-i în regulă cu tine?

— Eşti întotdeauna

prea ocupată ca să petreci puţin timp cu mine. Dar nu eşti prea ocupată ca să-ţi petreci o grămadă de timp cu Beckett Montgomery.

— Asta-i treaba mea.

— Îţi pierzi vremea cu el. Ăştia din neamul Montgomery nu sunt altceva decât nişte brute

din clasa muncitoare. Pe Beckett Montgomery pot să-l cumpăr şi să-l vând oricând. Se apropie cu un pas, îşi puse mâna pe şoldul ei, şi Clare simţi împunsături gemene de furie şi de spaimă când mâna lui se roti, strângând-o de fund.

Nu vreau decât să facem o plimbare cu maşina. Lasă-mă să-ţi arăt ce înseamnă să te simţi bine.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! Îşi detestă sunetul convulsiv al vocii, se strădui să şi-o menţină fermă. N-o să fac niciodată o plimbare cu

maşina împreună cu tine. Nu mă interesezi şi puţin îmi pasă ce poţi cumpăra şi vinde. Vreau să ieşi din magazinul meu şi să nu te mai întorci.

Farmecul lui prefăcut se preschimbă într-o furie tăioasă, străvezie, care îi acceleră lui Clare

bătăile inimii.

— Asta nu-i un mod de a-mi vorbi. E timpul să-ţi dai seama că o femeie ca tine trebuie să fie recunoscătoare, că trebuie să-şi arate recunoştinţa.

Clare se gândi la cafeaua din spatele ei şi îşi propti o mână în

pieptul lui, întinzând-o pe cealaltă după pahar.

Cineva bătu cu putere în uşă.

— Clare! Avery, a cărei faţă furioasă se vedea prin geam, bătu din nou. Trebuie să deschizi uşa. Întoarse capul şi-şi înălţă o mână. Hei, Owen! Vino

încoace!

Sam se retrase cu un pas, arătându-şi manşetele.

— Să te gândeşti la ce ţi-am spus.

Fiindcă-i tremurau picioarele, ea se sprijini din nou de tejghea.

— Să nu te mai întorci aici. Să nu mai

vii niciodată la mine acasă. Stai departe de mine.

El se îndreptă spre uşă şi descuie cu o mişcare scurtă yala pe care o încuiase fără să-şi dea Clare seama.

Avery se repezi înăuntru când Sam ieşea.

— Scârnăvie! strigă în urma lui, apoi trânti uşa cu putere, încuind-o iarăşi.

— Eşti OK?

— Da. Sunt. Da.

— Chiar încerca să facă sex cu tine? Nemernic idiot, cu costumul lui în dungi. De câte ori l-ai respins?

— S-ar părea că n-am atins numărul magic.

— Clare, tremuri. Avery o strânse la piept şi îi frecă braţele când văzu ce reci erau. La naiba, ce ţi-a făcut? Te-a speriat îngrozitor.

— Doar puţin. Poate mai mult. Nu-i spune lui Owen… unde e

Owen?

— De unde naiba să
ştiu? L-am folosit în
chip de sperietoare. Lui
Sam i-a fost întotdeauna
frică de băieţii
Montgomery. Ce naiba
căuta aici?

— Sunt proastă, pur
şi simplu proastă. Clare
se duse în spatele

tejghelei şi scoase o sticlă cu apă dintr-un frigider mic. A spus că vrea o cafea, şi mi-am închipuit că e mai simplu să-i fac una decât să mă cert cu el, explicându-i că e închis. De obicei nu e decât enervant de insistent. Azi a fost altfel. S-a

înfuriat şi a devenit agresiv. Îşi aminti cum îi simţise mâinile pe corp şi se cutremură iarăşi. Ştie că mă-ntâlnesc cu Beckett şi asta pare să-l scoată din minţi.

— Sam Scârnăvia Freemont primeşte întotdeauna ce vrea, iar

tu îți bați joc de palmaresul lui. Maică-sa îl răsfață și-i trece cu vederea prostiile; așa a făcut întotdeauna. Știi ce s-a vorbit despre el și despre o femeie cu care se întâlnea acum vreo doi ani.

Clare încuviință din cap și luă o înghițitură

de apă.

— Că a bătut-o şi că mama lui a plătit-o ca să tacă. Am crezut că nu erau decât bârfe. Acum… înclin să cred că e adevărat.

— Trebuia să-i tragi un genunchi în ouă.

— Am fost proastă şi-n privinţa asta. Pur şi

simplu m-a luat prin surprindere. Aveam de gând să-i arunc afurisita aia de cafea în faţă, ceea ce n-ar fi avut cine ştie ce efect, fiindcă îi pusesem capacul.

— Vrei să chemăm poliţia?

— Nu. Nu, n-a fost decât nesuferit şi

dezgustător. O să se simtă jenat, de vreme ce tu l-ai speriat suficient ca s-o ia la fugă. Şi i-am spus să nu se mai întoarcă. Va trebui să-şi ia afurisita lui de cafea şi cărţile din altă parte.

— De parcă ar citi.

Clare sălta capacul paharului şi vărsă

ostentativ cafeaua în chiuveta de sub tejghea.

— Şi-a lăsat aici nenorocita asta de bancnotă de douăzeci de dolari. „Păstrează restul, a zis, cumpără-ţi vreun flecuşteţ.“ E un dobitoc.

— Rupe-o.

— Nu rup o bancnotă de douăzeci de

dolari.

— Atunci o rup eu.

— Nu. Râzând, Clare
îşi trânti palma peste
bancnota după care se-
ntindea Avery. I-o
trimit pur şi simplu
prin poştă.

— N-o s-o faci. Cu
faţa îmbujorată de furie,
Avery îşi lăsă mâna

peste a lui Clare. Niciur
fel de contact. Vorbesc
serios. Contactul de
orice fel încurajează
tipul lui de obsesie, sau
ce Dumnezeu o fi.

— De unde-ai scos
asta?

— Mă uit la o
grămadă de emisiuni cu
polițiști, de vreme ce

nu-mi petrec timpul ducându-mă la întâlniri şi făcând sex. Serios, rupe-o, arunc-o, cheltuieşte-o, dar nu i-o trimite lui înapoi.

— OK, probabil ai dreptate. Mai bine o dau la biserică, zise Clare îndesându-şi-o în buzunar. Sunt într-

adevăr bucuroasă c-ai trecut pe-aici.

— Şi eu.

— De ce-ai venit?

— Am văzut maşina dobitocului când mă duceam la muncă. Limuzină strălucitoare, cu numărul dealerului, al cui altcuiva ar fi putut fi? M-am gândit să

intru, să nu te las să fii plictisită de moarte. Nu m-aşteptam să-l găsesc asaltându-te.

— Mulţumesc din suflet.

— Când sosesc fetele?

Clare se uită la ceas.

— În orice clipă. Doamne, sunt în

întârziere.

— O să recuperezi. Dă-i drumul, apucă-te de treabă. Fiindcă tot sunt aici, cred c-o să mă uit prin magazin vreo două minute.

— Avery, tipul nu se-ntoarce – şi, chiar dacă o face, nu-l mai las să intre.

— Mă văd silită să-ţi reamintesc – nu mă duc la întâlniri şi nu fac sex. O carte bună mi-ar fi de folos.

Cu mâinile în buzunare, Avery studie rafturile cu apariţii noi.

Clare oftă şi scoase două căni. De vreme ce prietena ei îi era sabie şi

scut, puteau foarte bine să bea o cafea.

*

Beckett era mulţumit de felul cum sincronizase lucrurile. După calculele lui, avea să ajungă acasă la Clare imediat după ce-şi terminau copiii temele

şi înainte de cină, deci putea spera să fie invitat la masă. Se distraseră bine sâmbătă seara şi petrecuseră ceva timp în parc, alături de copii, duminică după-amiază.

Până în momentul acela avuse parte de o săptămână bună la lucru, fără perturbări

majore, motiv pentru care considera că avea norocul de partea lui – asta până când opri în faţa casei lui Clare şi nu văzu maşina ei. Dar pe veranda mică îl zări pe Harry, cu ruleta.

Coborî din camionetă şi luă cutia pe care-o adusese cu el.

— Măsor să văd cât
de mare trebuie să fie
dovleacul pe care-l vom
cumpăra pentru
Halloween. O să-l
punem pe stâlpul ăsta.

— Bună idee. Tu
cine-o să fii?

— Fie Wolverine, fie
Joker.

— Erou sau ticălos.

Grea alegere.

— Avem un catalog cu tot soiul de costume, dar trebuie să le alegem cât mai repede. Mama împarte dulciuri la magazin în noaptea „Ne daţi sau nu ne daţi“.

— A, da? Va trebui să mă pregătesc şi eu. Unde este mama

voastră?

— A trebuit să se
întoarcă la lucru.
Doamna Ridenour e aici
până când vine înapoi.
Ce e în cutie?

— Ceva făcut de
mine şi de fraţii mei
pentru voi, băieţi.

— Pentru noi? Ce
este?

— Să mergem înăuntru. O să v-arăt tuturor.

Harry o luă la fugă spre uşă, strigând în timp ce o deschidea împingându-se în ea.

— A venit Beckett! Ne-a adus ceva într-o cutie!

Se auzi un tropotit de

parcă ar fi dat năvală o cireadă lovită de streche. Alva ieşi din bucătărie în timp ce băieţii veneau alergând din direcţii diferite, înconjurându-l.

— Ce surpriză! exclamă fosta profesoară. Clare a trebuit să fugă la

librărie, şi văd că ţie tocmai ţi s-a făcut dor de ea.

— Am trecut să las ceva pentru copii.

— Ceva făcut împreună cu fraţii lui, spuse Harry. Ce este?

— Să aruncăm o privire.

Se ghemui pe podea,

lăsă cutia jos şi îi săltă capacul.

— Uau.

Tonul lui Liam era respectuos.

— Astea arată a…

Alva clătină din cap către Beckett.

— Ai făcut sicrie?

— Da, zise el zâmbindu-i lui Harry.

Eroii şi ticăloşii merită, cu toţii, o înmormântare decentă, nu, băieţi?

— Ce sunt astea? Liam luă una dintre pietrele de mormânt miniaturale. Un fel de scuturi?

— Nu tocmai. Sunt pietre funerare. Cu ele se marchează

mormintele, ca să se ştie cine e îngropat acolo.

Liam se holbă la Beckett cu o înfrigurare aproape religioasă.

— E *impresionant*.

— Au simbolurile lor, şi tot restul. Murphy luă un sicriu, îi deschise şi îi închise capacul cu balamale

minuscule. Ăsta este pentru Batman.

— Ăsta e al lui Hulk. Uite, e mai mare decât el. Harry îl studie, apoi îl studie pe Beckett. De unde-ai ştiut cât de mare?

— Am măsurat.

Beckett îl împunse pe băiat cu degetul în

burtă.

— Asta e *cea* mai tare chestie. Copleşit, Liam se avântă în braţele lui. N-am mai avut niciodată aşa ceva. Putem să-i îngropăm? De-adevăratelea?

— Asta e ideea.

— Deocamdată în lada cu nisip, îi

atenţionă Alva. Nu
săpaţi în curte.

— Trebuie să aducem
morţii.

Harry se repezi în
camera de joacă.

— Avem mai mulţi
sus.

Liam o luă la fugă pe
trepte.

Murphy luă pe rând

coşciugele şi pietrele de mormânt, examinându-le cu atenţie.

— Uite, pentru Moor Knight, şi pentru Captain America, şi pentru Green Lantern.

— Sunt şi pentru cei răi.

— Doamnă Ridenour? Harry îşi

scoase capul din camera de joacă. Cu ce îi transportăm pe toţi? Şi cei care n-au murit trebuie să vină la înmormântare.

— Da, sunt sigură că vor să-şi aducă omagiile. O să vă dau ceva.

Ea clătină din nou

din cap către Beckett, după care se întoarse în bucătărie.

Murphy stivuia sicriele, deschidea şi închidea capace.

— Trebuie să hotărâm cine-a fost ucis în război şi cine nu. Tăticul meu a fost omorât în luptă.

— Ştiu. Ce să spună, cum s-o spună? Doamne, ce fusese în capul lui când construise sicrie pentru un copil al cărui tată era mort? Îmi pare rău.

— A fost un erou.

— Da, a fost.

— Eu nu l-am cunoscut, pen' că nu mă

născusem încă. Mama zice că el mă iubeşte oricum.

— Poţi să fii sigur. L-am cunoscut pe tăticul tău.

În ochii lui Murphy apăru un interes sobru.

— Da?

— Am fost colegi de şcoală.

— Erai prietenul lui?

Nu fuseseră amici prea apropiaţi, dar Beckett se gândi la noaptea în care înconjuraseră casa domnului Schroder cu hârtie igienică şi la cea în care sărbătoriseră evenimentul.

— Da.

— Ai fost acolo când l-au înmormântat?

— Da, am fost.

O ribilă zi, îşi aminti Beckett. Din toate punctele de vedere.

— E bine, pen' că prietenii trebuie să fie de faţă. Zâmbi, un zâmbet superb, apoi se ridică. O să le duc afară,

la lada cu nisip. Încercă să ia cutia, apoi ridică o privire spăsită. E prea grea.

— O car eu.

— I-am luat, Harry!

Liam coborî în grabă purtând un coş încărcat cu personaje.

— Puneţi-vă jachetele. Alva stătea în

pragul camerei de joacă. E destul de răcoare.

— Beckett aduce sicriele! Murphy alergă după fraţii lui. Vreau să sap! Vreau să sap!

Beckett ridică în braţe cutia.

— Cred c-ai auzit tot.

— Ţi se frânge inima.

— Când am făcut

astea, nu mi-a trecut prin cap că l-ar putea duce cu gândul la ceea ce i s-a-ntâmplat lui Clint. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Prostii. Bieţii ăştia dau dovadă de o fascinaţie normală faţă de război şi de moarte. Ştiu că nu e decât o

joacă. Sunt nişte copii echilibraţi, sănătoşi. Clare este o mamă foarte, foarte bună.

— Aşa e.

— Fiind o mamă excelentă, le-a explicat mereu băieţilor că tatăl lor a fost un om bun, un tată iubitor, că a murit în slujba ţării sale. Iar

Murphy ştie că tu erai acolo când tatăl lui a fost depus să se odihnească în pace. Că prietenul tatălui său e şi prietenul lui. Este un lucru bun, Beckett.

— Pur şi simplu nu vreau să fac vreo greşeală.

— Până şi supereroii

fac greşeli, altminteri n-ar trebui îngropaţi în nisip, în sicrie artizanale. Ai de gând s-o aştepţi pe Clare?

— Dacă tot sunt aici, cred că o s-o aştept.

— Încă un lucru bun. Atunci eu plec acasă şi las în grija ta băieţii şi aranjamentele funerare.

Îl bătu pe obraz în drum către uşă.

— Are un pui decongelat. Aş zice că e destulă mâncare ca să ajungă pentru încă o persoană.

— Mulţumesc, doamnă Ridenour.

— Poţi începe să-mi spui Alva. Cu şcoala ai

terminat de mult.

*

Avery rumegă incidentul cu Sam Freemont toată ziua şi, de ce-l rumega mai mult, de ce se îngrijora mai tare.

— A fost întotdeauna arogant, îi spuse lui

Hope. Chiar şi când era copil.

Hope întinse mâna după un alt cui pentru tablouri.

— Ar fi trebuit să anunţe poliţia.

Potrivi cuiul pe semnul pe care-l făcuse şi îl bătu.

— Poate. Da, cu câ

mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau mai bine seama că ar fi trebuit. Pe de altă parte, înțeleg de ce n-a făcut-o. Neliniştită, Avery se îndreptă spre fereastră tocmai când Hope întindea mâna după tabloul pe care voia să-l atârne. E ciudat să

chemi poliția împotriva cuiva pe care-l ştii dintotdeauna. Chiar dacă e un dobitoc nenorocit.

Hope coborî de pe taburet, luă tabloul, se urcă din nou să-l agațe.

— Din câte mi-ai povestit, pare să fie un hărțuitor notoriu.

— Nu ştiu, asta are ceva extrem.

Dar îngrijorarea căpătă muchii zimţate, care i se învârtejeau în stomac.

Hope ridică o nivelă mică. După ce o aşează deasupra ramei, bătu în dreapta acesteia până ce se aliniară bulele.

— Ai spus că a invitat-o în repetate rânduri să iasă împreună, că trece pe la ea pe-acasă şi pe la librărie la ora închiderii, când e singură. Ce altceva? A, da, i-a dat flori de ziua ei şi s-a întâmplat pur şi simplu să fie la faţa locului

când îşi căra ea cumpărăturile de la băcănie.

— „Lasă-mă să te-ajut eu cu astea, micuţă doamnă.“ Avery dădu din cap, încuviinţând. Este adevărat. Dar nu e ca şi cum i-ar fi dedicat un altar în dulapul lui din dormitor.

— De unde ştii?

— Dacă are vreun altar, crede-mă, e închinat propriei lui persoane. Totuşi, a speriat-o astăzi, iar ceea ce am văzut eu a întrecut măsura. Îşi frecă braţele, măsurând încăperea cu pasul. Chiar crezi că ar putea

să-ncerce ceva? Adică să fie mai mult decât sâcâitor, plictisitor şi scârbos?

— Nu ştiu de ce riscă ea. Dacă nu anunţă poliţia, ar putea măcar să-i spună lui Beckett.

— Nu cred c-o să-i spună. Se teme de ceea ce ar putea face. Nu

reacţionează la fel de brusc precum Ry, dar nici n-o să stea cu mâinile în sân.

— Spune-i tu.

— O, Doamne, asta ar fi ca un soi de trădare.

— Ţi-a cerut ea să păstrezi secretul?

— Nu, dar se

subînțelege.

— Avery, întreabă-te cum te-ai simți dacă s-ar întâmpla ceva. Dacă tipul ăsta ar lovi-o… sau mai rău.

Acum Avery își apăsă o mână peste abdomenul agitat.

— Nici nu pot să mă gândesc.

— Eşti extrem de
îngrijorată. Ai încredere
în instinctele tale. Şi
într-ale mele, adăugă
Hope. Fiindcă m-a
speriat în privinţa asta.

— Ar trebui să-i spun
lui Beckett. Vino cu
mine.

— Sigur.

— Nu mă lăsa să fiu

distrasă când trecem prin local, zise Avery, punându-şi jacheta.

— Putem ocoli, să intrăm prin spate.

— Nu, ar trebui să mă asigur că e totul OK. Aş înnebuni dac-aş locui aici. M-aş uita tot timpul pe fereastră, să văd cine intră şi cine

iese din restaurant.

— O să trag jaluzelele când eşti la mine.

Când ieşeau, Avery o luă pe Hope de braţ.

— Îmi place să te am aşa de aproape. Am fost atât de obsedată de Clare şi de Sam Nemernicul Freemont,

încât nici măcar nu te-am întrebat cum ţi-au mers lucrurile azi.

— Au organizat totul la modul rezonabil.

— Dar nu în stilul Hope.

Hope zâmbi.

— O să vină şi asta. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului

în depozit. Se fac
progrese importante.
Am fost în han azi. Se
uită peste umăr,
mulţumită să vadă
strălucirea lămpilor
exterioare. Lucrează în
Penthouse. Ar trebui să
vezi dalele din partea
dinspre cadă a peretelui
culisant. Au terminat la

parter, cu excepţia zonei de protecţie din spatele maşinii de gătit din bucătărie. Şi vor instala dulapurile săptămâna viitoare. Am avut o întârziere.

— Uită-te la tine, le ştii pe toate.

— Owen mă ţine la curent. De la Ryder abia

dacă obţin câte un mormăit.

— E scump la vorbă.

— Mergem drept înainte, spuse Hope la uşa din faţă a restaurantului Vesta. Dacă trebuie să rezolvi ceva, poţi s-o faci după ce vorbeşti cu Beckett.

— Da, drept înainte.

Clientela era în număr decent, decise Avery. Îşi flutură mâna către şefa de tură, dându-i de înţeles că avea să se-ntoarcă. Când aruncă o privire către bucătărie, Hope o trase spre uşa dinspre casa scării.

— După.

— Nu m-aş fi gândit să fac vreo verificare dacă n-aş fi ajuns aici. Nici măcar nu ştiu cum să-i spun lui Beckett, se frământă ea pe când urcau treptele. Ar fi trebuit să găsesc ceva şi să fac o repetiţie.

— Stai liniştită, zise Hope apucându-se să

bată energic în uşă.

— Ştii, Clare o să fie furioasă pe mine – nu, pe noi, întrucât o să-i spun că tu ai insistat.

— O facem fiindcă ţinem la ea şi suntem îngrijorate. Furia o să-i treacă.

— Cred că nu este acasă. Ar putea fi la

mama lui sau poate
lucrează în atelier. La
naiba, s-ar putea să fie la
Clare. Poate că ea a
cedat şi i-a spus, şi nu
mai trebuie s-o facem
noi. Poate ar trebui…

Se întrerupse când
auzi zgomot de paşi.

— S-ar părea că se-
ntoarce, remarcă Hope,

apoi îşi schimbă gândurile şi atitudinea când îl văzu pe Ryder.

Nu ştia de ce omul ăla părea întotdeauna oarecum sâcâit de prezenţa ei.

— Hei, Beckett dă c petrecere şi nu m-a invitat.

— Nu. Avery încercă

să râdă, dar i se păru
până şi ei că râsul îi
suna fals,
neconvingător.
Voiam… adică Hope
voia să-l întrebe ceva
despre… ceva. Fiindcă
tot ne aflam aici. Detesta
să mintă, pentru că nu
se pricepea deloc la asta.
— Mă întrebam dacă

pot să caut o cafetieră pentru sala de mese, interveni Hope. Şi nişte vase cu încălzitor. Mi-ar trebui două.

Ryder îi aruncă o privire.

— Tu eşti bună la capitolul ăsta, ea nu e.

— Poftim?

— La minciuni.

Vorbeşte cu mama despre cafetiere. Acum, ce se petrece? o întrebă pe Avery.

— Nimic.

— De când te cunosc eu?

— Ascultă, nu e decât…

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu,

spuse Hope, pierzându-şi răbdarea. I se adresă direct lui Ryder: Ai c cheie?

— Da.

— Dacă eşti de părere că Beckett nu s-ar supăra, putem să intrăm? N-ar trebui să vorbim despre asta pe scări.

Ryder îşi făcu loc pe lângă ea şi îşi scoase inelul de chei.

— Vreţi o bere?

— Nu.

Avery îşi încrucişă braţele pe piept când intră în urma lui.

— Eu îmi iau una. Simţindu-se ca acasă, bărbatul aprinse

luminile în drum spre bucătărie. Acum daţi-i drumul.

— Vrei să-i spun eu? întrebă Hope, când prietena ei nu scoase nicio vorbă.

— Nu. Avery îşi trecu o mână prin păr. Eu trebuie să-i spun. OK, uite, e despre Sam

Freemont.

— Dobitocul ăla?

— Da, dobitocul ăla. I-am văzut maşina în faţa librăriei azi-dimineaţă, înainte de deschidere.

În timp ce Avery povestea, Hope îl studie pe Ryder. Nu reacţiona, se mulţumea să dea din

cap, sorbind din bere. Îşi dădu seama că numai uitându-te cu mare atenţie puteai observa ce tare i se încordase maxilarul şi cum îi îngheţa privirea.

Se aşteptase la o înfierbântare – o străfulgerare şi o detunătură dar

descoperi că gheața era mai letală.

— Şi am decis că Hope are dreptate, încheie Avery. Dacă s-ar întâmpla ceva, ceea ce în opinia mea e puțin probabil, n-aş putea să suport. De aceea vrem să-i spunem lui Beckett.

— OK, o să ne

ocupăm de asta.

— Să nu-l bateţi. Acum Avery se trăgea de păr. Nu că n-ar merita nişte şuturi în fund fiindcă a speriat-o, dar, dacă o s-o faceţi, n-o să reuşiţi decât s-o supăraţi şi mai tare. Iar lumea o s-audă şi-o să vorbească despre asta.

Despre Clare. Ei n-o să-plac㠄.

— El nu se sinchiseşte de nimic din toate astea, o lămuri Hope. Nu vrea decât să-l ia la şuturi pe nemernic deoarece a speriat-o pe Clare. Şi, în principiu, sunt de acord cu el.

— Bun-simţ şi minciuni inventate spontan. Nu e rău, comentă Ryder.

— În principiu. Ceea ce mă îngrijorează, şi nu-l cunosc pe tipul ăsta, e că şi-ar putea lua revanşa pe seama lui Clare. Că bătându-l pe el aţi putea înrăutăţi

situaţia ei. Prin urmare, aţi avea satisfacţia că l-aţi făcut să plătească, riscând însă ca ea să aibă de suferit.

Ryder sorbi din bere cu un aer meditativ.

— O să ne ocupăm de asta, repetă el. Într-un fel sau altul.

— Ryder…

— Avery. Eşti o prietenă bună şi ai făcut ceea ce trebuia, ai procedat inteligent. Acum nu mai fi îngrijorată. O să avem noi grijă de Clare.

„Vor avea, se gândi Avery. Bineînţeles că vor avea.“

— Bine. Dac-o să fiţi

arestaţi fiindcă l-aţi atacat, o să vă plătesc cauţiunea.

— E întotdeauna bine de ştiut. Ce-ar fi să trimiţi sus o porţie din pizza războinicului?

— Sigur. Da, OK.

Ryder îşi scoase telefonul abia după plecarea lor.

— Am nevoie de tine la Beck, îi spuse lui Owen. Nu, nu-mi pasă ce făceai.

Închise şi se aşează să aştepte.

*

Beckett alergă pe trepte, simţindu-şi picioarele uşoare. O zi

grozavă, decise el – şi cea mai reuşită înmormântare. Când ajunsese acasă, Clare considerase sicriele nişte mici capodopere macabre şi el îşi câştigase o cină excelentă.

Se hotărî să încheie acea zi reuşită cu puţină

muncă şi ceva timp în faţa televizorului, uitându-se la ESPN.

În clipa când deschise uşa, îl izbi mirosul de pizza.

— Nu vă faceţi probleme, simţiţi-vă ca acasă. Aia este berea mea?

— Acum e a noastră.

A mai rămas o felie. Ryder arătă către cutia cu pizza. Dac-o vrei.

— Am mâncat la Clare. Ce se petrece?

— Ce-ar fi să stai jos? sugeră Owen.

El se aşează.

— Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău cu mama, n-aţi mai mânca

pizza cu bere, dar ceva nu e în regulă.

— Uite care-i treaba. Ceva mai devreme, le-am găsit pe Avery şi pe brunetă la uşa ta. După ce-au încercat să ocolească adevărul, Avery mi-a spus ce voia să-ţi spună ţie. Sam Freemont a convins-o

pe Clare să-l primească
în dimineaţa asta în
librărie, înainte de ora
deschiderii. Şi-a luat
nasul la purtare.

Ochii lui Beckett se
îngustară.

— Cum adică, şi-a
luat nasul la purtare? Fii
mai explicit, te rog.

— Eu n-am fost de

față, dar, după cum povestește Avery, când s-a uitat ea înăuntru – a văzut mașina lui afară și s-a decis să vadă ce se-ntâmplă –, o lipise pe Clare de tejghea.

Beckett se ridică încet în picioare.

— Și-a pus mâinile pe ea?

— A speriat-o, răspunse Owen. N-a plecat când i-a spus ea să plece, nu s-a retras când i-a spus ea să se retragă. Pe urmă Avery a bătut la uşă, s-a prefăcut că mă strigă pe mine, şi el a plecat. Stai! ordonă când fratele lui se întoarse spre ieşire.

Măcar ştii unde stă?

— Nu, îngăimă Beckett. Nu putea să gândească, nu cu ceaţa aia roşie în faţa şi în spatele ochilor.

— I-am găsit adresa. Owen bătu cu degetul în telefonul său. Dar nu cred că să te duci acolo şi să-i zdrobeşti faţa, să

i-o transformi în terci roşu, e cea mai bună idee.

— Eu cred, se amestecă Ryder.

— Tu ai face-o. Şi, dacă asta o să vrea şi Beckett după ce-o să terminăm discuţia, ei bine, o să mă supun majorităţii.

— Dă-mi afurisita aia de adresă.

— Ți-o dau, după ce-mi acorzi cinci minute. Dacă-l iei la şuturi, e genul care-o să te acuze că l-ai atacat.

— Avery a zis că plăteşte cauțiunea.

— Taci, Ry. Nu-ți faci nicio grijă acum, fiindcă

vrei să-i tragi o bătaie. Nu te pot condamna, adăugă Owen cu o sticlire a ochilor care nu se potrivea cu tonul lui blând. Dar, dac-o să fii la închisoare sau pus sub acuzare, Clare o să fie şi mai supărată. La fel şi copiii. Iar nemernicul ăsta spilcuit

– pe bună dreptate l-am
detestat întotdeauna – e
şi genul care o să se
răzbune pe Clare. O s-c
sperie din nou, sau o s-o
ameninţe, sau o s-o
defăimeze, cum a făcut
pe vremuri cu Daria.

— Ry i-a burduşit
fundul pentru asta, nu-i
aşa? întrebă Beckett.

— Da, însă Daria n-avea copii care să sfârşească prin a auzi rahaturile spuse pe seama mamei lor. Ştii că el face chestii din astea.

— Şi te-aştepţi să stau cu mâinile în sân?

— Mă aştept să-i faci mâine o vizită la magazinul tăticului şi să

ai o discuţie cu el. Dacă nu poţi intimida secătura asta nemernică, nu eşti frate cu mine. Dacă-l sperii, poate termină cu toată porcăria. Dacă nu, de vreme ce noi – şi echipa – ne asumăm ocrotirea lui Clare, o să ne socotim cu el.

— E modul ocolit de
a-i trage o bătaie,
comentă Ryder. Cânc
există martori.

— Dacă se ajunge la
asta, şi ne confruntăm
cu el în public, în faţa
oamenilor, o să fie
umilit. Beneficii
colaterale.

— Poate. Ceva mai

calm, Beckett luă berea pe jumătate băută de Owen. Poate.

— Tu trebuie să discuţi cu Clare.

Furia îl năpădi iarăşi.

— O să discut cu ea, crede-mă. De ce naiba nu mi-a povestit?

— Asta ar fi prima mea întrebare,

încuviință Ryder. Şi trebuie să fiu de acord cu ceea ce-a spus Owen înaintea de sosirea ta. Ea trebuie să facă o plângere, sau un raport, sau ce-o fi, către poliția locală, ca să se consemneze fapta. Prin urmare, noi vorbim cu el sau îi tragem un

pumn în mutră?

Beckett înţelese ce însemna „noi“, deşi rolul principal îi revenea lui.

— Întâi discuţia, pe urmă pumnul.

— Bun. Ia-ţi altă bere, spuse Owen, recuperându-şi-o pe a sa.

capitolul 16

Pentru a doua oară în două zile, Clare deschise uşa librăriei mai devreme, însă de data asta cu zâmbetul pe buze.

— Bună. Abia am sosit. Mai durează două minute până e gata

cafeaua.

— N-am venit pentru cafea.

Beckett închise uşa în urma lui.

— O, ceva nu e în ordine. Îşi întinse instinctiv mâna către a lui. Probleme la han?

— Nu. Vreau să ştiu de ce nu mi-ai spus

nimic despre Sam Freemont.

„La naiba, Avery.“

— Nu era ceva despre care voiam să vorbesc.

Clare trecu în spatele tejghelei. Poate că el nu voia cafea, dar ea simțea nevoia unei băuturi fierbinți și revigorante.

Plus că asta-i permitea să păstreze o oarecare distanţă, oferindu-i în acelaşi timp ceva de făcut cu mâinile.

— Vrei să spui că nu era ceva despre care voiai să discuţi cu mine.

— Sau deloc. A fost o situaţie jenantă. Lucrând cu publicul, mă

confrunt din când în când cu asemenea situaţii.

— Cât de des ai clienţi care te-ncolţesc aici singură şi-şi pun mâinile pe tine?

— N-am fost încolţită. Refuza să se gândească la ea însăşi astfel. Încolţită sau

neajutorată. În primul rând, a fost vina mea că i-am deschis uşa.

— De ce naiba i-ai deschis-o?

Fiindcă între timp se mustrase ea însăşi, cu asprime, de vreo duzină de ori, întrebarea excesiv de tăioasă o lovi ca o palmă. Răspunse ca

atare.

— Uite ce e, Beckett, n-a fost decât un reflex. Un client la uşă, şi unul pe care-l cunoşteam.

— Cineva despre care ştiai că-ţi mai făcuse avansuri, te mai sâcâise.

— Da, şi după cum văd acum lucrurile, n-ar

fi trebuit să-l las să intre. Poți să fii convins că n-o să mai repet greşeala. Le-am spus-o limpede şi lui, şi lui Avery. Ea n-ar fi trebuit să dea fuga la tine cu povestea asta. E treaba mea.

— Aşa se pune problema? Nu vrei să mă amestec în treburile

tale?

Ea scoase un sunet care-i trăda nervozitatea.

— Nu asta am vrut să spun.

— Asta ai spus, şi aşa o înţeleg acum, pe de-a-ntregul.

Clare se simţi din nou încolţită, acum de

prea multă grijă şi de
ceea ce considera ea o
furie deplasată.

— Faci din ţânţar
armăsar.

— Nu cred. Ori de
câte ori vreau să te ajut
cu ceva, trebuie să te
conving mai întâi.

— Nu vreau să profit
de…

— De ce nu? Te culci cu mine – când avem ocazia.

— Asta nu înseamnă că vreau sau că mă aştept să te ocupi de lucruri pe care sunt perfect capabilă să le rezolv singură. Îţi apreciez ajutorul, ştii că e aşa, dar nu vreau sub

nicio formă să depind de tine ca să-mi porţi de grijă.

Clipa de tăcere care urmă păru un dangăt de clopot.

— Oamenii dintr-un cuplu îşi poartă reciproc de grijă, Clare, asta-i face să fie un cuplu. Şi îşi povestesc unul altuia

când li se întâmplă ceva care-i sperie.

— Serios, Beckett, faci din asta ceva mult mai grav decât este. Avery…

— Nu pune totul pe seama lui Avery. Freemont a plecat când i-ai spus să plece?

— Nu.

— A încetat să te mai
atingă când i-ai spus să
termine?

— De fapt n-a... Ba
da, o atinsese. De ce
amesteca stupiditatea cu
tăgăduirea? N-o să mai
intre aici niciodată, îl
asigură ea. N-o să i se
permită. Am vorbit cu
personalul.

— Le-ai povestit angajatelor tale, dar nu mi-ai povestit mie, răbufni el exasperat.

— Of, Beckett Frustrată, şi cu un sentiment crescând de vinovăţie pe care nu voia să-l accepte, îşi azvârli braţele în sus. Le-am spus doar că în

dimineața aia individul a fost nepoliticos și scârbos și că nu mai are ce căuta în magazin. Nu le-am dat detalii. Și, știi, aici chiar nu este vorba de tine. E vorba de mine.

— E vorba de noi. Și de încredere.

— Am încredere în

tine, bineînțeles că am. În concluzie, nu ți-am spus fiindcă știam c-o să te superi și-o să te înfurii, și o să faci o întreagă tevatură din asta. Iată că reacția ta corespunde pe deplin așteptărilor mele, ceea ce nu schimbă faptul că Sam e un nemernic

desăvârşit şi că l-am dat afară din magazin.

— Ai fi putut să-l dai afară dacă n-ar fi venit Avery la uşă?

— A venit, aşa că…

— Ăsta nu este un răspuns. Ar trebui să fii în stare să-mi oferi măcar atât, Clare. Ar trebui să-ţi poţi oferi ţie

măcar atât.

Se simţi umilită fiindcă nu ştia, fiindcă pur şi simplu nu era sigură de răspuns.

— Cred… cred că situaţia ar fi devenit mai dificilă şi… mai riscantă, dar…

— Riscantă. El dădu încet din cap, cu ochii

intr-ai ei. Asta e cuvântul.

— Până la urmă l-aş fi făcut să plece, Beckett. Întotdeauna am reuşit.

— Întotdeauna? Beckett îşi puse mâinile pe tejghea, între ei. Ăsta e un alt cuvânt. Deci a mai făcut-o şi înainte.

— Nu exact la fel, nu.

E o pacoste şi, într-adevăr, este iritant şi sâcâitor… poate şi puţin dezgustător. I-a intrat în cap ideea că, dacă îmi tot propune, o să cedez şi-o să ies cu el. Ceea ce n-o să se-ntâmple niciodată.

— A venit la tine acasă?

Ea se gândi la weekendul cu infecţia stomacală şi cu băieţii plictisiţi. Şi atunci nu fusese prima oară.

— Da, dar am…

— La naiba.

— Beckett…

— E mai mult decât o pacoste, Clare. Te hărţuieşte, şi trebuie să

înceteze. E cazul să anunţi poliţia.

— Nu vreau s-o fac. Pur şi simplu nu vreau.

— Eşti prea inteligentă ca să te încăpăţânezi. Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre rafturi. Clare putu să vadă că se străduia să-şi păstreze controlul,

dar când reveni lângă ea, mai avea încă ochii în flăcări. Lasă-mă să-ţi prezint situaţia. A venit aici când erai singură.

— Eu l-am lăsat să intre. Am făcut o greşeală.

— Indiferent de asta. Ca şi în alte dăţi, a insistat să ieşi cu el. Tu

l-ai refuzat. I-ai cerut să
plece. El n-a plecat. Pe
urmă te-a speriat şi te-a
intimidat încolţindu-te
aici, lângă tejghea. Tu i-
ai spus să înceteze, el n-
a făcut-o. I-ai spus să
plece şi n-a plecat. Şi-a
pus mâinile pe tine şi
nu poţi fi sigură ce s-ar
fi întâmplat dacă n-ar fi

venit Avery la uşă. E corect?

— Beckett…

Ceva de pe faţa lui o împiedică să caute alte scuze. Pentru că avea dreptate, recunoscu ea. Şi era prea inteligentă ca să persiste în acea atitudine.

— Da, e suficient de

corect. Dar nu mi-a făcut niciun rău, şi nici n-a fost pe cale să-mi facă.

— Dar, dacă n-ar fi apărut Avery, s-ar fi putut întâmpla. Vine aici, vine la tine acasă. Gândeşte-te la asta, apoi gândeşte-te la copiii tăi, gândeşte-te cum ar fi

fost pentru ei dacă lucrurile ar fi scăpat mai tare de sub control şi ai fi păţit ceva.

— Nu e corect. Nu este corect să-i amesteci pe băieţi în asta.

— Pe naiba nu e. Dacă are legătură cu tine, atunci are legătură cu ei. Mergi la poliţie şi

dă o declarație. Pe urmă
el o să fie luat în
evidență. Dacă vrei să
înceteze această poveste,
ăsta e primul pas pe
care trebuie să-l faci. E
clar că el n-o să te
asculte. Poate data
viitoare n-o să mai vină
aici, la magazin. Poate-o
să vină din nou la tine

acasă. Copiilor le place să deschidă uşa. Gândeşte-te ce s-ar putea întâmpla dacă unul dintre ei l-ar lăsa să intre.

— Acum *tu* eşti cel care-ncearcă să mă sperie. Bună treabă, murmură ea. Foarte bine, o să anunţ poliţia,

o să le spun ce s-a-
ntâmplat. Mai ales
fiindcă ai dreptate – el
nu mă ascultă. Nu-mi ia
în serios refuzurile şi
dezinteresul. Dacă fac
asta, s-ar putea să
priceapă.

— Doamne, am
sentimentul că pe mine
o să mă ia mult mai în

serios.

— Ştiam eu. Clare îl împunse cu un deget. Ai de gând să te duci să-l înfrunţi. Să faci din asta o problemă.

— Clare, pentru numele lui Hristos! Tonul lui, ca şi genul de răbdare obosită pe care şi-o auzea în propria

voce când băieţii se purtau ca nişte idioţi, ar fi amuzat-o în orice altă împrejurare. Problema e reală. Crezi că vreau să-l provoc la luptă? Să-l bat?

— Şi nu vrei?

— Recunosc, a fost prima mea reacţie instinctivă. Dar nu, nu

asta am de gând să fac. Vreau să discut cu el, să-i spun clar că, dacă te mai sâcâie şi altă dată, o să suporte consecinţele.

— Prin urmare, dacă mă mai sâcâie şi altă dată, o să-i tragi o bătaie?

El nu putu să nu zâmbească.

— E posibil să fie aşa. Noi doi, tu şi eu, avem o relaţie. Eşti importantă pentru mine. Îţi spun ce am de gând să fac deoarece presupun că atunci când doi oameni au o relaţie, când sunt importanţi unul pentru altul, îşi spun totul unul altuia.

Ceva din vorbele lui atinse în ea o coardă sensibilă. „Gândeşte-te la asta mai târziu, îşi spuse. Acum însă, prezentul e mai important.“

— Nu văd cum ar putea fi bătaia un răspuns.

— Clare. Beckett î

acoperi, ferm, mâinile
cu ale lui. N-am optat
pentru bătaie. Nici tu n-
ai optat. Acum fă ceea
ce trebuie să faci. Sună
la poliţie. Eu o să fac
ceea ce trebuie să fac. Pe
urmă, dacă are vreun
strop de bun-simţ sau
de spirit de conservare,
Sam o să te lase-n pace.

Îi strânse uşor mâinile înainte de a i le elibera. Poţi să fii supărată pe mine o vreme, îi spuse. Eu încă mai sunt puţin supărat pe tine. O să trecem peste asta.

— Ştii ce-am observat întotdeauna, în privinţa ta şi a fraţilor tăi? Sunteţi căpoşi şi aveţi

convingerea incontestabilă că ştiţi întotdeauna răspunsul.

— Când ştii răspunsul, nu înseamnă că eşti căpos. Înseamnă doar că ai dreptate. Beckett se apropie de uşă şi o deschise. Tu eşti femeia din viaţa mea, continuă el. Un alt lucru

despre mine şi fraţii mei? Avem grijă de femeile din viaţa noastră. Nu ştim să ne purtăm altfel.

Ieşi cu mâinile îndesate în buzunare şi traversă strada. Era mai mult decât puţin supărat, admise el. Pe ea, pe nemernicul de

Sam Freemont, pe toată situaţia dată peste cap.

Ştia cum să afişeze o expresie calmă, ori de câte ori era necesar. Ştia cum să-şi stăpânească pornirile, chiar şi atunci când nu voia neapărat s-o facă.

Străbătu hanul, căutându-şi fraţii.

Plăcerea pe care i-o ofereau mirosul varului şi vederea oamenilor ocupaţi până peste cap abia dacă putea răzbate prin furia care continua să i se strângă ghem în măruntaie.

Când ajunse la primul etaj, simţi mirosul de caprifoi şi

auzi uşa balconului deschizându-se în camera E&D.

— Nu acum, murmură el, continuându-şi urcuşul către etajul al doilea. Îl găsi pe Ryder în bucătăria apartamentului destinat lui Hope, fixând primul

dulap.

— Bine c-ai venit, dă-mi o mână de ajutor.

— Mă duc la Hagerstown.

— Ajută-mă oricum. Hai să-l punem sus pe ăsta, pe primul. Cum a mers cu Clare?

— Nu cunoşti oamenii până când nu-i

cunoşti. Nu spunea tata aşa întotdeauna?

Propti dulapul în locul marcat, în timp ce Ryder aducea şurubelniţa electrică.

— Are o doză de încăpăţânare mai mare decât am observat la oricine altcineva.

— Dă-mi voie să-ţi

pun o întrebare. Câte
femei neîncăpățânate ai
întâlnit?

Beckett căzu pe
gânduri.

— Bine punctat. Dar
o să anunțe poliția. Nu
voia, şi e supărată
fiindcă am găsit pârghia
potrivită ca s-o
îmboldesc.

Ryder strânse primul şurub.

— Ai folosit copiii, nu-i aşa?

— Ăsta e punctul ei slab, evident. În plus, nu i-am spus nimic care să nu fie adevărat. E supărată fiindcă mă duc să vorbesc cu Freemont.

— Te-am avertizat să

nu-i spui.

— Nu abordez aşa lucrurile. Nu aşa se construieşte o relaţie.

— Construieşti o relaţie. Ryder pufni în timp ce pornea şurubelniţa. Iar ai citit nişte aiureli.

— Te bag undeva.

Chiar în acel

moment, Owen îşi făcu apariţia în prag.

— Băieţii de jos mi-au spus c-ai dat buzna direct încoace, deci presupun că ai vorbit cu Clare.

— Da, am vorbit cu ea. Acum mă duc să port o discuţie cu Sam.

— Bun. Eşti sigur că

n-ai nevoie de susţinere?

— Pot să mă descurc cu Freemont.

— S-a antrenat înfruntând-o mai întâi pe Clare, spuse Ryder, verificând orizontalitatea dulapului.

— Ei bine, ea

greşeşte, zise Owen ridicând din umeri.

— Nu ştiu dacă voi aţi ratat lecţia asta, dar, dacă o femeie n-are dreptate, nu înseamnă că sunteţi primiţi în patul ei. Flori, îi spuse Ryder lui Beckett.

— Nu-i cumpăr flori. Ea ar trebui să-mi

cumpere mie. Ea a dat-o în bară, şi puţin îmi pasă de lecţia ta afurisită.

Ryder se mulţumi să clatine din cap când Beck ieşi ca o furtună.

— Ştii, cu un buchet de margarete, sau ce-o fi, de douăzeci de dolari, ar putea linişti

lucrurile în mare măsură.

— Ţine la nişte principii.

— Un bărbat care ţine la principii nu face sex. Ryder termină cu primul dulap şi se trase înapoi, să-l privească. Ajută-mă să fixez restul corpurilor superioare.

— Trebuie să mă-
ntâlnesc cu Hope la
Vista, la ora zece. Avery
ne lasă să folosim
camera din spate ca să
verificăm softul pentru
rezervări.

— Ei, poate să te-
aştepte câteva minute.
N-ai de gând să i-o
tragi, nu?

— Iisuse, n-am de gând să i-o trag administratoarei noastre.

— Atunci nu trebuie să-i cumperi flori dacă întârzii. Hai să punem astea sus.

*

Beckett îşi regăsi

calmul în timp ce-şi conducea maşina spre Sharpsburg Pike. Din experienţă ştia că se obţin mai multe rezultate cu argumente raţionale categorice decât printr-o confruntare plină de furie. Nu trebuia decât să-şi reamintească tot

timpul că îşi dorea să obţină rezultate, nu satisfacţie în urma unei încăierări.

Nu se punea problema că n-ar fi putut să-l bată pe nemernicul de Sam Freemont – ceea ce şi făcuse, într-o ocazie memorabilă din anul

doi de liceu, ba nu, în al treilea, îşi aminti, când ticălosul încercase să stoarcă bani de la micul Denny Moser şantajându-l în privinţa notelor. Nu fusese nevoie decât de un singur pumn.

Îşi aduse aminte şi că Freemont se dusese să

se vaite la directorul adjunct Klein, dar, fiind susţinut de Denny, Beckett nu avusese necazuri.

Freemont avea tendinţa să se ţină departe fraţii Montgomery, se gândi, oprind în parcarea magazinului de maşini.

Se îndoia că Freemont avea să se bucure să-l vadă acolo, pe domeniul lui.

Beckett se îndreptă direct către sala de expoziţie, cu maşini noi, lucioase, plasate în lumina reflectoarelor. Înainte de a apuca să arunce mai mult de o

privire în jur, unul dintre vânzători se grăbi să vină la el.

— Bună dimineaţa. Este o zi excelentă pentru o maşină nouă. În ce automobil vă pot instala azi?

— N-am venit pentru o maşină. Îl caut pe Sam Freemont.

Zâmbetul vânzătorului rămase neclintit, dar ochii lui îşi pierdură strălucirea.

— Trebuie să fie în spate, în biroul lui. Pot să-l chem.

— Nu, e OK. Mă du eu în spate. Unde e biroul?

Bărbatul îşi însoţi

vorbele cu gesturi.

— Acolo, în spate, o luaţi la stânga. E tocmai în capăt. Biroul de pe colţ.

— Mulţumesc.

Beckett trecu pe lângă diverse încăperi în care angajaţii vorbeau la telefon ori lucrau la computer. Îl găsi pe

Sam cu picioarele sprijinite pe biroul lui, răsfoind un exemplar din GQ[12].

După cum îşi închipuise.

— Îmi pare rău că te întrerup, de vreme ce eşti atât de ocupat.

Sam îşi ridică privirea. Mai întâi îi

apăru rânjetul batjocoritor, o simplă strâmbătură rapidă a gurii în timp ce-şi cobora încet picioarele pe podea.

— Cauţi o camionetă nouă? Avem un model economic de bază care ţi s-ar potrivi. Fără zorzoane, pentru

salahori.

— Frumoasă reclamă.

Beckett intră şi închise uşa.

— Lasă uşa deschisă.

— Perfect, dacă vrei s-audă toată lumea.

Îndatoritor, Beckett redeschise uşa. Se gândi să rămână în picioare,

apoi optă pentru o atitudine mai lejeră, degajată, şi se aşează.

— În afara cazului când vrei să cumperi o maşină, sunt ocupat.

— Da, trebuie să afli care e ultima modă în materie de cravate. N-o să te reţin mult, şi pe urmă o să-ţi poţi relua

ocupaţia. Ieri ai întrecut
măsura cu Clare.

— Nu ştii despre ce
vorbeşti.

— Ştiu că te-ai purtat
faţă de ea ca o pacoste.
Un cuvânt jignitor, se
gândi Beckett. Acţiunea
unui copil, nu a unui
bărbat. Şi nu ai acceptat
un răspuns negativ. N-o

interesezi, trebuie să
înțelegi asta.

— Acum vorbeşti în
numele ei.

— Vorbesc în numele
meu. Ea a spus deja ce-a
avut de spus. Vorbesc în
numele meu când îți
spun s-o laşi în pace.

— Sau ce? Sam îşi
dădu un bobârnac în

rever. Ai venit să mă ameninţi? Crezi că mă pui pe gânduri?

— Da, cred că te pun pe gânduri. Te cred destul de deştept pentru asta. E foarte simplu. Ieri ai încercat să te apropii cu de-a sila de Clare. Ea nu te vrea. C să încetezi.

— Nu-mi dai tu mie ordine.

Beckett se mişcă pe scaun, de probă, şi-l văzu pe Sam trăgându-se înapoi cu o zvâcnire.

— Eu relatez faptele. Clare şi-a cam pierdut răbdarea. Asta-i tot.

— Pentru că aşa spui tu? Fiindcă ea a hotărât

să se coboare încercând să petreacă puţin timp cu unul ca tine. Sângele înfierbântat i se răspândi pe pomeţi în pete roşii, în contrast cu cravata. Nu-i treaba ta că eu şi Clare am avut ieri o mică neînţelegere.

„Unii nu se schimbă niciodată“, îşi zise

Beckett. Era sigur că Sam folosise trucul cu „mica neînțelegere“ și ca să-și justifice în fața directorului adjunct Klein hărțuielile al căror obiect era Denny Moser.

— E treaba mea în totalitate, iar ea le explică în clipa asta polițiștilor cum stau

lucrurile cu mica voastră neînţelegere.

Culoarea din obrajii lui Sam se revărsă, încinsă, strălucitoare, apoi pieri cu desăvârşire.

— N-ar face asta niciodată.

— Nu te mai apropia de ea. Tu nu locuieşti în

oraş, Sam. N-ai oricum de ce să vii în Boonsboro.

— Acum te crezi proprietarul oraşului?

— Cred că, pentru mine, Clare înseamnă mult mai mult decât a însemnat vreodată Denny Moser. Nu vreau să spun că el n-ar fi fost

pe placul meu. Încă mai este. Dar, dacă mai încerci ceva în privința lui Clare, o să afli cu cât înseamnă ea mai mult pentru mine.

Zicând acestea, se ridică în picioare.

— O să-ți pară rău că m-ai amenințat.

— Nu te-am

amenințat. Nu vreau să te-amenințț. Să sperăm că n-o să mă aduci în punctul unde va trebui să acționez. Frumoasă cravată, adăugă, și ieși agale.

*

Nu-i cumpără flori – ar fi semănat prea mult

a capitulare în faţa lui Ryder. Îi cumpără o plantă. O plantă nu însemna flori, chiar dacă *avea* flori.

Îi scrise o dedicaţie pe un cartonaş:

Fără vărsare de sânge.
Beckett

Nu era o scuză, decise el. Doar o declaraţie şi un simbol. N-avea sens să mai fie cineva supărat după ce amândoi făcuseră ce era de făcut.

O lăsă la librărie, mai ales pentru ca fraţii săi să n-o vadă şi să nu-l privească de sus.

— Clare este în spate,
vorbeşte cu un client, îi
spuse Cassie. O anunţ c-
ai venit.

— Nu, nu vreau
decât să las asta pentru
ea. Trebuie să mă întorc
la lucru.

— E atât de
frumoasă. Ador
violetele africane. Cu ce

ocazie?

— Niciuna.

— Doar aşa? E atât de romantic!

— Da, sigur. Trebuie să plec.

Fugi.

Când ajunse la han, Ryder aproape că terminase la etajul al doilea. Totul părea uşor

supranatural, îşi zise Beckett, ca şi cum tocmai ar fi trecut printr-o distorsiune temporală.

— Ei?

— A fost cel dintotdeauna. Un dobitoc. Dar a înţeles mesajul.

— Bun, poate acum

reuşim să ne concentrăm asupra muncii.

— Mie-mi convine.

Lucrară toată dimineaţa, continuară după-amiază. Beckett întrerupse montarea barelor şi a cârligelor în dulapurile din dormitor când auzi voci de femei.

Îşi scoase capul afară şi le văzu pe Hope, pe Avery şi pe Clare îngrămădite în bucătărie.

— Doamnelor.

— Owen a spus că probabil aţi terminat cu dulapurile. Hope închise uşa celui în care se uitase. Arată frumos.

— Aveam de gând s-o târâm mai târziu încoace ca să ne uităm la mobilă, dar am auzit că mozaicul din Penthouse arată extraordinar. Vrem să mergem să vedem.

— Acum se lucrează acolo, dar puteți urca să aruncați o privire.

— Luaţi-o înainte. Clare se uita în ochii lui Beckett. Vin şi eu sus într-un minut.

În spatele ei, Avery îi făcu semn, ridicându-şi degetul mare, apoi o trase pe Hope afară din apartament.

— Tu şi Avery sunteţi OK?

— Ea şi Hope m-au atacat în grup. Ne făceam griji pentru tine, şi aşa mai departe. Este greu să te cerţi cu sinceritatea şi cu îngrijorarea autentică. Am încercat să lămuresc lucrurile, aşa cum am făcut şi cu tine.

— Ce-au spus

polițiștii?

— Am vorbit cu Charlie Reeder. Nu i-a plăcut mai mult decât ți-a plăcut ție. Însă ei nu pot face mare lucru. Cum spuneam, eu l-am lăsat să intre, iar el nu m-a lovit. Dar au consemnat întâmplarea și, dacă se întoarce, pot

obţine un ordin de
interdicţie. O să discute
cu el dacă se ajunge la
asta. De fapt, Charlie c
să stea de vorbă cu el
oricum, aşa am senzaţia.
Se pare că am efectul
ăsta asupra oamenilor.

— Sinceritate şi
îngrijorare autentică.

— Mda. Iar tu a

vorbit cu Sam.

— Am avut o discuţie, şi ştie cum stau lucrurile. A fost rapidă, simplă şi la obiect.

— Şi fără vărsare de sânge, conform violetei africane.

— Da.

— Ai cumpărat-o ca să mă îmblânzeşti?

El îşi lăsă unealta jos
şi traversă spaţiul care îi
despărţea.

— Ţi-am cumpărat-o
ca să înţelegi că n-avem
motive de ceartă.

— A funcţionat. Aşa
cum a funcţionat şi un
lucru pe care mi l-ai
spus când mi-ai ţinut
prelegerea.

— Nu ţi-am… sau poate că da.

— Ai spus că membrii unui cuplu îşi împărtăşesc unul altuia problemele. A trebuit să mă întreb dacă nu cumva am uitat pur şi simplu ce-nseamnă să faci parte dintr-un cuplu. Însă Clint a fost

plecat în jumătate din timpul cât a durat căsătoria noastră, ăsta e adevărul. Iar cât a fost plecat, a avut probleme de viaţă şi de moarte, în fiecare zi. Mi-am pierdut obiceiul de a-i vorbi despre problemele de acasă. Având atâtea pe cap, de ce şi-ar fi

făcut griji fiindcă unul dintre copii avea febră, sau fiindcă se înfundase toaleta, sau fiindcă prin acoperiş se infiltra apă?

— Te-ai învăţat să rezolvi lucrurile pe cont propriu.

— Ce-ar fi putut face el, când era în Irak, iar frânele maşinii în

Kansas?

Beckett o privi lung, în tăcere.

— Eu nu sunt în Irak.

— Nu, şi trebuie să spun că nici eu nu mai sunt în Kansas. Clare îşi ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă. Nu e vorba că am uitat cum e să fii

parte dintr-un cuplu, dar experiența mea în privința asta e diferită de a ta. Poate de a majorității oamenilor. Şi am fost pe cont propriu foarte multă vreme.

— Acum nu mai eşti. Iar eu nu lupt în vreun război, mă aflu exact aici. „Simt nevoia să mă

aflu aici“, se gândi el. Ştii, presupun că te pricepi să foloseşti o pompă pentru desfundat toaleta.

— Crede-mă că da, râse ea.

Beckett îi luă bărbia în căuşul palmei.

— Dar, dacă-ţi plouă în casă, nu trebuie să fii

tu cea care se urcă pe scară ca să peticească acoperişul.

— Prin urmare există nuanţe. S-ar putea să am nevoie de ceva timp ca să le percep.

— Avem timp. S-ar părea că şi noi doi suntem OK.

— Oricum, foarte

aproape de asta. După certuri rămân întotdeauna o vreme cu nervii încordaţi. Ce-ar fi să vii diseară la cină? Ăsta ar fi, în versiunea mea, un ghiveci cu o plantă frumoasă.

— Mi-ar plăcea. Beckett îşi puse mâinile pe umerii ei. O să fiu

întotdeauna disponibil pentru tine. Sper că poți măcar accepta lucrul ăsta. Poate o să-nceapă chiar să-ți placă puțin.

— Îmi placi tu. Se sălta pe vârfuri şi îl sărută. Îmi place cuplul nostru.

— E un început bun.

— Ne vedem diseară.

Îl sărută din nou. Îți mulțumesc pentru grija autentică și sinceră, și pentru plantă.

— Cu plăcere.

Beckett se întoarse la finisarea dulapurilor și zâmbi ușor când simți mirosul de caprifoi.

— Ai venit și tu aici? Nu mă deranjează să am

companie. Oricum, nu în momentul ăsta. Lucrurile par din nou în ordine. Acum într-o dispoziţie calmă, zgâlţâi bara din dulap ca să-i verifice stabilitatea. Bine şi în ordine, decise el.

*

Îşi păstră buna

dispoziţie şi după încheierea zilei de lucru, când mama lui îşi făcu apariţia, împreună cu Carolee, să verifice progresele în privinţa dalelor şi a zugrăvitului. Răsunând prin clădire când treceau dintr-o cameră într-alta, vocile lor îi

ridicară moralul.

Îi rămase exact timpul necesar ca să dea o fugă acasă, să facă un duş, ca să scape de sudoarea zilei, şi să se ducă la Clare.

Era greu să reziste în faţa a trei băieţi nerăbdători să se joace şi a unei femei frumoase

care pregătea o masă caldă. Şi, se gândi Beckett în noaptea aceea, conducându-şi maşina către casă, când adăugai un timp petrecut cu femeia aceea frumoasă după ce adormiseră copiii în paturile lor, puteai spune că ziua avusese

un final perfect.

Parcurseseră un teren accidentat şi învăţaseră unul despre celălalt o serie de lucruri – poate unele pe care niciunul dintre ei nu le luase în considerare.

Ea nu mai era fata fără griji din liceu, de care se îndrăgostise

prima dată. Ştiuse asta, firește, cum ar fi putut să rămână neschimbată? Dar, îşi zise el urcând scările către propriul apartament, faptul că acum ajunsese să ştie – să ştie cu adevărat – în cine se transformase fata aceea făcea ca a doua îndrăgostire să fie mult

mai profundă.

La şaisprezece ani, ştiuse ce însemna să aibă dureri de cap fiindcă era îndrăgostit de Clare Murphy, o fată care-i aparţinea altcuiva, care nu vedea în el nimic mai mult decât un amic. Trăise sentimentele confuze

trezite de tânăra văduvă întoarsă acasă cu doi băieţei şi cu un altul care creştea în ea. Sentimente pe care nu şi le putuse exprima decât sub forma prieteniei, pe care ea i-o acceptase şi la care îi răspunsese.

Iar acum descoperea bucuriile şi frustrările

călătoriei dincolo de sentimentele acelea prudente şi lipsite de riscuri, dincolo de simpla dorinţă, pentru a pătrunde în aceeaşi răbufnire strălucitoare pe care o simţise în adolescenţă.

Era ciudat, se gândi, că astfel de sentimente

puteau dura mai mult de un deceniu. Sentimente pe care le neglijase, le ignorase, le suprimase. Presupuse că fundaţia lor rămăsese totdeauna la locul ei, poate în aşteptare. Indiferent cât de mult se schimbaseră amândoi, cât de mult evoluaseră,

cum îşi restructuraseră vieţile, în esenţă rămăseseră aceiaşi.

Stătu o vreme în picioare, uitându-se pe fereastră în direcţia hanului. Trăinicie, îşi spuse. Unele lucruri erau menite să dăinuie. Aveau nevoie de îngrijire, de înţelegere,

de respect, şi de al dracului de multă muncă. Oricare ar fi fost schimbările apărute, inima rezista.

Se duse la culcare nerăbdător să modeleze acele schimbări – la han, cu Clare şi cu băieţii ei – şi să vadă ce avea să vină.

Se trezi cu aceeaşi dispoziţie calmă şi optimistă. Totul se năruí însă când ieşi cu a doua cană de cafea afară, în parcarea din spatele apartamentului, şi văzu cele patru cauciucuri tăiate ale camionetei sale şi adânciturile urâte care coborau pe lateralul ei,

în partea şoferului.

capitolul 17

Beckett stătea alături de fraţii săi în vântul înviorător al toamnei, evaluând pagubele.

— Asta nu-i o chestie făcută doar aşa, de-al naibii, remarcă Ryder. E opera cuiva mânat de o nemulţumire personală,

dusă la extrem.

— Am înţeles asta. Beckett lovi cu piciorul într-unul dintre cauciucurile distruse. Am auzit-o clar şi desluşit.

— Atunci ai înţeles cine e autorul.

— O, da, e destul de simplu să faci legătura.

Ar fi trebuit să-i zdrobesc faţa ticălosului, chiar acolo, în biroul lui. Mama lui de laş. A trebuit să se furişeze aici în miez de noapte ca să facă asta. Şi ce-a făcut? Exact ca-n anii de liceu, nu? Zgâriat cu o cheie, tăiat cauciucuri.

— Unii nu se

maturizează niciodată, comentă Owen, nu evoluează. Aş zice că se numără printre ei. O furie tăcută, înăbuşită, îi înfierbânta vocea. Nu e în stare să te înfrunte la nivelul unui adult, aşa că vine şi-şi bate joc de maşina ta. O metodă de răzbunare clasică pentru

genul fără sânge-n boaşe.

— Mulţumesc, doctore Freud, bombăni Beckett.

— Spuneam şi eu. Şi mai spun că noi om fi ştiind cine-a făcut-o, dar, dacă nu l-a văzut nimeni… Rahat, Beckett, toată povestea

asta e o porcărie. Ar trebui să te duci acum să-i stâlcești mutra.

— Pentru asta-mi dau votul, zise Ryder.

— Dar se aplică aceleași lucruri ca mai înainte. Tu ești arestat pentru atac, iar fața lui se vindecă.

Se întoarseră cu toții

şi se uitară în direcţia ajutorului de şerif, care-şi oprea maşina în parcare.

Charlie Reeder, tot atât de înalt şi de zvelt ca lunganul care fusese vedeta echipei de baschet a liceului, ieşi din maşină. Se apropie îndesându-şi mâinile în

buzunare.

— La naiba, Beck, e c
ruşine.

— Asta e punctul de
vedere oficial al
Departamentului de
Poliţie din Boonsboro?

Charlie răsuflă
umflându-şi obrajii.

— E o remarcă
personală, şi-o să adaug

că-i opera unui pişăcios. O s-o consemnez. Ai asigurare, nu?

— Da, da.

Încruntându-se, Charlie ocoli camioneta şi observă al doilea şir de zgârieturi, pe partea pasagerului.

— Dacă vrei să pretinzi despăgubiri,

aduc pe cineva să se uite
la ea. Eu o să fac
fotografii pentru
dosarul nostru. La ce
oră ai parcat aici?

— Cred că pe la zece.

— La Vesta mai e
deschis încă o oră după
asta. Ajutorul de şerif îşi
scărpină ceafa în vreme
ce ocolea maşina ca să li

se alăture celor trei fraţi. Ai văzut pe cineva în parcare?

— Câteva maşini, niciun om. Ah, maşina lui Dave Matzner… da, sunt foarte sigur de asta. Probabil c-a lucrat până la ora închiderii.

— O să stau de vorbă cu el, şi cu toată lumea

care-a fost la lucru şi ar fi putut să iasă pe aici. La ce oră ai găsit maşina aşa?

— În jur de şapte fără un sfert.

— OK. La Creamery probabil tocmai închideau când ai ajuns acasă. Aruncă o privire către magazinul cu

îngheţată. E cel mai probabil să se fi întâmplat mai târziu, dar o să verific şi acolo. O să vorbesc cu locatarii din apartamentele cu ferestre spre parcare, să văd dacă n-au zărit ceva, pe cineva. Poate o să avem noroc.

— Ştim cine-a făcut-

o, Charlie, se amestecă
Ryder. Aproape toată
lumea din oraş ştie că
asta e camioneta lui
Beck, ştie unde-o
parchează în fiecare
noapte. Şi nu există
decât o singură
persoană cu care-a avut
necazuri.

— Deci crezi c-a

făcut-o Freemont, fiindcă ieşi cu Clare?

— De asta, şi fiindcă ieri-dimineaţă l-am vizitat la birou şi i-am spus să stea departe de ea.

Charlie îşi umflă din nou obrajii înainte de a-şi elibera răsuflarea.

— De ce-ai ţinut să

faci aşa ceva?

— Dac-o sâcâie cineva pe Charlene, o sperie, îşi pune mâinile pe ea, tu ce faci?

— Acelaşi lucru, fir-ar să fie. Charlie îşi propti palmele pe şoldurile osoase. În principiu, sunt de acord cu tine. Ar fi putut fi

nişte copii, sau vreun dobitoc beţiv, dar nimeni n-a mai raportat ceva similar. Prin urmare, se deduce că ai fost o ţintă aleasă special. Neoficial fie spus, da, am impresia că e stilul lui Sam Freemont Cretinul. Dar dacă nu l-a văzut

nimeni, dovezile sunt foarte subţiri.

— Poate a lăsat amprente.

Charlie se uită la Owen.

— Da, şi poate s-a pişat pe cauciucuri ca să-şi lase ADN-ul. Daca în BoonsBoro am fi avut un departament de

Crime şi Investigaţii, l-
am fi închis până la
sfârşitul schimbului
unu. Uite ce e, o să fac
tot ce pot, şi-o să
impulsionez lucrurile
cât mai mult. O să mă
duc eu însumi să stau
de vorbă cu Freemont.
Dar ţi-o spun direct,
Beckett, aici ţi-ai luat-o

destul de urât.

— Da, mi-am dat seama.

— O să fac fotografii, o să-ţi iau o declaraţie, o să fac un raport. O să vorbesc cu oamenii – şi-o să-i atrag atenţia lui Freemont.

— Apreciez asta. Poate aşa şi-a scos toată

afacerea din minte. Sau măcar a lăsat-o pe Clare în pace şi s-a concentrat asupra mea. Tot e o treabă.

— Fă-ne tuturor o favoare. Charlie îşi apăsă mâna pe umărul lui Beckett. Ţine-te departe de el. Dacă-l vezi pierzându-şi

vremea pe-aici, prin preajma lui Clare sau oriunde altundeva în oraş, anunţă-mă. O să mă ocup de el. Sună-ţi agentul de asigurări, dă-i numele meu. O să am grijă să primească un exemplar din raportul poliţiei.

Neavând de ales,

Beckett completă o declarație oficială, apoi se duse în apartament, să rezolve problemele birocratice legate de asigurare. Când reuşi în sfârşit să ajungă la han, toată echipa aflase vestea. Avu parte de multă înțelegere din partea tuturor, toți îşi

exprimară din belşug furia îndreptăţită în numele lui – şi primi o droaie de sfaturi. Lăsă totul să treacă peste el şi-şi luă cu sine frustrările şi uneltele. Pe cornişă, ori de câte ori împuşca un cui, îşi imagină mutra îngâmfată a lui

Freemont.

Nu-l ajuta prea mult, dar era ceva.

O Clare furioasă care dădu buzna înăuntru însemna mai mult, şi mai bine. Se năpusti la scara lui şi se prinse de o treaptă, cu faţa aprinsă de nervi.

Beckett află ceva nou.

Ochii unei Clare scoase
din minți de furie
străluceau tot atât de
verzi ca ai unei pisici.

— Am auzit imediat
ce-am ajuns în oraş, dar
n-am putut să plec până
acum. M-am dus mai
întâi să mă uit la
camioneta ta.
Nemernicul ăla! Acum

vreau eu să-i trag un pumn.

— Mi-ar plăcea să văd asta.

El îşi regăsi zâmbetul în timp ce cobora de pe scară.

— Nu e amuzant, Beckett.

— Nu, nu este. Dar e nevoie de cauciuc şi de

vopsea.

— Nu e asta esenţa.

Tânăra femeie se roti, îndepărtându-se uşor, iar dulgherul care lucrase împreună cu el ieşi pe nesimţite din cameră.

— Nu, dar mă izbeşte, ca fiind unul dintre elementele

esenţiale, faptul că numai aşa a putut ajunge la mine. Acum, când am lăsat deoparte nervii, e un fel de stimulare pentru orgoliul meu.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Mai este şi asta. Tu abia dacă înjuri

vreodată. Iar acum o
faci de dragul meu. Îmi
ridici orgoliul pe trepte
nebănuite.

— A făcut-o numai
fiindcă te-ai dus acolo şi
l-ai înfruntat.

— Da, şi?

— Nu era neapărat
necesar.

— Ba da, Clare.

— Bărbaţii! Ea îşi aruncă mâinile în sus, dând ocol camerei. Bărbaţii, bărbaţii, bărbaţii. Acum îmi închipui că trebuie să te duci înapoi şi să-l înfrunţi din nou, să prelungeşti toată mizeria asta jalnică.

El îi cântări vorbele.

— M-aş putea lăsa convins s-o fac. Îi zâmbi când ea se răsuci aruncându-i o privire aspră. Şi aş zice că asta ar fi o stimulare pentru orgoliul tău. Sunt încântat să-ţi întorc serviciul.

— N-ai de gând s-o faci.

— M-am distrat foarte bine imaginându-mi cum l-aş târî în parcarea magazinului şi l-aş stâlci călcându-l în picioare în faţa colegilor de serviciu şi a diverşilor clienţi îngroziţi. El mi-ar implora mila, femeile ar leşina. Este o imagine

frumoasă.

— Bărbaţii, repetă ea. Sunteţi cu toţii nişte băieţi în ambalaje mai mari.

— Poate. Dar, dacă aş face toate astea, Owen ar avea ocazia să-mi servească un „ţi-am spus eu“ când mi-ar plăti cauţiunea. Nu

merită să-i dau satisfacţie.

Ea răsuflă prelung, liniştindu-se.

— Asta e ceva. Îmi pare atât de rău, Beckett!

— Ar fi şi o parte bună dacă el o să considere c-a egalat scorul şi o să stea dracului departe de noi.

Oricum îmi trebuiau cauciucuri noi pentru iarnă.

Clare traversă spaţiul care îi despărţea şi îi luă faţa în mâini.

— Eroul meu, murmură, sărutându-l uşor.

— Asta e tot ce primesc? Sunt patru

cauciucuri, plus o vopsire.

Cu un râset uşor, îl sărută din nou.

— E tot ce pot face în aceste împrejurări.

Se retrase, înclinându-şi capul în direcţia zgomotelor venite dinspre echipa care punea gresie în

baie.

— Mai sunt o grămadă de alte camere.

Clare scutură din cap şi făcu ocolul încăperii, cu ochii la zugrăveală.

— Îmi place culoarea de aici. Am încercat să decid care e camera mea preferată, dar nu reuşesc. Şi ce cameră să

le ofer părinţilor mei pentru aniversarea lor de anul viitor. La fel, mi-e greu să aleg.

— Alege una pentru noi doi. O să fac rezervarea.

— Nu e uşor, însă mi-ar plăcea. Trebuie să mă duc înapoi.

— Ce-ai zice să

cinăm împreună diseară? Vă duc undeva pe tine şi pe băieţi.

— Am clubul de lectură, dar îţi mulţumesc. Ştii, mâine împodobim casa pentru Halloween, dacă vrei să vii.

— Glumeşti? În privinţa asta am talente

deosebite.

— Minunat, poţi să scobeşti dovleacul. Băieţii sunt acum destul de mari ca să-şi dea seama cât de groaznică sunt eu la aşa ceva. Treci pe la librărie mai târziu. Fac cinste cu o cafea.

— O să vin. A, şi

mulţumesc pentru criza de furie.

— Cu plăcere.

*

Una peste alta, două zile nicidecum rele, decise Beckett. Nu trebuia decât să şteargă supărarea legată de camionetă, şi lucrurile

stăteau de-a dreptul bine. Mai ales fiindcă se afla, alături de fraţii lui, vizavi de han, întocmai ca în dimineaţa când dăduseră jos prelata.

De data asta se uitau la faţada finisată, inclusiv la firmă.

Hanul BoonsBoro

În Piaţă

— Arată bine, comentă Owen.

— Arată al naibii de bine, opină şi Ryder.

— Acum nu mai trebuie decât să-l finisăm, să-l mobilăm, să-i montăm instalaţiile, să angajăm personal şi

să-l umplem cu oaspeţi. Beckett îşi îndesă mâinile în buzunare. Ar trebui să fie floare la ureche, ţinând cont de la ce-am pornit.

Se uită în josul străzii, arătând cu o mişcare a capului către firma magazinului de suvenire.

— Suvenire de la hanul BoonsBoro Merge.

— Mama şi Madeline jură că va fi gata pentru inaugurare vineri seara.

— În vreme ce noi nu trebuie decât să ne facem apariţia şi să mâncăm chiftele de crab. Privirea lui Ryder

alunecă spre clădirea de lângă han. Ştiţi că mama dă deja de înţeles că ar trebui să ne apucăm de treabă acolo, să facem o brutărie.

— Lucrurile se rezolvă pe rând. Până să coacem pâine, să ne mulţumim să ne coacem la soare, propuse

Beckett.

— O să fie timp de stat la soare după ce terminăm hanul. Ryder se uită la ceas. Însă acum pierdem vremea.

— În dimineaţa asta trebuie să lucrez cu Hope şi cu webmasterul.

— Între timp, sună şi

la Saville, îi spuse Ryder lui Owen. Poate aduce materialul pentru duşumele, să-l lăsăm să se aclimatizeze.

— E pe lista mea. Beck, ce-ar fi să faci o verificare la Suvenire, să vezi dacă e ceva urgent de făcut. Pe urmă ne poţi aduce nişte cafea.

Azi e al naibii de frig.

— S-a anunţat că la noapte va fi primul ger. Încă mai avem de finisat în exterior. Nu te furişa în camera din spate cu Clare, îi spuse Ryder lui Beckett la despărţire. Lucrăm contra cronometru.

— Da, da.

Îşi mai acordă încă o clipă ca să stea singur la soare, apoi o porni către magazinul de suvenire.

Trebuia să admită că arăta pur şi simplu excelent. Prietenos şi primitor cu pereţii săi luminoşi, cu oalele şi cu bijuteriile artizanale expuse, cu obiectele de

artă atârnate pe pereţi sau aşteptând să fie puse în valoare.

Făcu verificarea împreună cu Madeline, care deschise mai multe cutii cu marfă, şi întocmi o listă cu cele câteva lucruri care trebuiau finalizate înainte de inaugurare.

Îşi îndesă clipboardul sub braţ şi se îndreptă spre librărie.

— Salut, Romeo. Clare e sus.

Cea care i se adresase era Charlene, soţia lui Charlie Reeder.

— Romeo?

Ea strânse din buze, exagerând sunetul unui

sărut.

— Eşti atât de dulce!

— Într-adevăr. Îmi trebuie trei cafele, mari. Mă duc sus, s-o salut pe Clare, până le pregăteşti.

— O să se bucure să te vadă.

Beckett clătină din cap când Charlene îi

făcu ştrengăreşte cu ochiul, întrebându-se ce puneau oare în cafeaua de la librărie. Pe urmă urcă pe treptele care scârţâiau către biroul lui Clare.

Cu telefonul la ureche, ea ridică un deget şi îi oferi un zâmbet larg, strălucitor.

Lăsând-o să-şi încheie convorbirea, se apropie de fereastră şi privi din nou hanul, încântat să vadă firma la locul ei.

— Beckett. Se întoarse şi se pomeni cu ea în braţe. Îţi mulţumesc atât de mult, spuse ea, înainte de a-l lua în stăpânire cu un

sărut prelung, de vis.

Indiferent ce puneau în cafea, decise că voia şi el.

— OK, cu plăcere. Pentru ce sunt mulţumirile?

— Pentru flori. Sunt superbe, o surpriză absolut minunată. Am scos ceea ce numeşte

Liam „sunete de fete“ până când s-a văzut nevoit să le combată cu nişte icnete dezgustătoare foarte reuşite. Am dat un adevărat spectacol. Îl strânse cu putere în braţe, frecându-şi obrazul de al lui. Dar ar fi trebuit să intri. Ţi-aş fi

pregătit micul dejun.

— Care flori?

Ochii ei scânteiau când se retrase cu un pas.

— Parcă n-ai şti. Trandafirii pe care i-am găsit pe prag când am dus copiii la şcoală.

— Clare, nu ţi-am trimis nicio floare.

— Dar erau… Ce?

— Nu ţi-am adus nicio floare la tine acasă în dimineaţa asta.

— Dar în bilet scria…

— Ce scria?

— „Întotdeauna cu tine în gând.“ O, Doamne! Se aşează, fiindcă genunchii începuseră să-i tremure.

Era o cutie pe prag, o
cutie simplă, albă, cu
trandafirii şi biletul
înăuntru. Mi-am făcut
griji pentru că era atât
de frig, dar m-am
gândit că nu stăteau de
prea mult timp acolo.
Erau în stare bună. Sunt
superbi. Nu sunt de la
tine.

— L-ai mai văzut?

— Nu. Ei, ieri, la băcănie, mi s-a părut că l-am zărit pentru o clipă.

— Nu mi-ai spus.

— Nu eram sigură. De fapt, am crezut că-mi imaginasem pur şi simplu. Îl prinse de mână. Te rog să nu faci

nimic. O să-l sun pe Charlie. Îl sun chiar acum şi-i povestesc. Dar tu nu face nimic, te rog. Cred sincer că o să fie cu atât mai rău cu cât îi dăm mai multă atenţie.

— Sună-l pe Charlie. Data viitoare când ai impresia că-l vezi, sună-mă pe mine.

— Te sun. Îţi promit. Eu… Mi-a mai trimis flori şi înainte.

— Când?

— De ziua mea. Întotdeauna trandafiri roşii, ca ăştia, dar chiar am crezut… Şi până acum s-a semnat întotdeauna. Beckett, a mai apărut la băcănie de

câteva ori, de aceea am crezut că-mi imaginez că-l văd acolo – după cele întâmplate, după camioneta ta. Am crezut că aveam vedenii.

— Unde în altă parte? întrebă Beckett, cu vocea extrem de calmă. În ce alte locuri a mai apărut?

— Oh. Legănându-se uşor, îşi frecă tâmplele. O, Doamne, când mă gândesc în felul ăsta... OK, am dat de vreo câteva ori nas în nas cu el la mall, dar acolo întâlnesc mereu cunoştinţe, aşa că nu m-am gândit niciodată prea mult la asta. În faţa

băncii, nu numai o dată. Pe măsură ce punea lucrurile cap la cap, tenul ei devenea tot mai alb. În parcarea farmaciei, la pepinieră, când îmi cumpăr plantele. Şi în alte locuri, acum îmi dau seama. S-ar părea că apare întotdeauna când

sunt singură. Nu când
sunt cu băieţii, sau cu
Avery, sau cu mama,
sau cu oricine altcineva.
Astea nu sunt
coincidenţe, spuse ea
după o clipă de tăcere.

— Nu, la naiba. Asta
e hărţuială. Spune-i
totul lui Charlie. Iar eu
o să vin la tine acasă în

fiecare zi, după lucru, până când încetează toată povestea.

— N-am de gând să te contrazic. Florile. Se cuprinse cu brațele. Ceva nu e tocmai în regulă cu un bărbat care trimite flori după toate astea. Nu e doar o pacoste.

— Nici nu cred c-a fost vreodată. Ai grijă să le vorbeşti lui Charlene şi celorlalte despre asta. Şi nu lucra în magazin singură.

— Doamne, gemu ea masându-şi fruntea. Nu, ai dreptate. Nu trebuie decât să mă liniştesc şi să-mi pun gândurile în

ordine. Îl sun imediat pe Charlie.

— Eu sunt vizavi. Ţine-ţi telefonul la îndemână.

— O să-l ţin. Beckett? Fii şi tu prudent. S-ar putea să încerce ceva, mai mult decât să-ţi strice camioneta.

— Nu-ţi face griji.

Dar ea îşi făcea. Continuă să şi le facă şi după ce vorbi cu ajutorul de şerif. O sună pe Avery şi, la insistenţele acesteia, se duseră împreună să recupereze cutia, biletul, şi florile, pe care le depuseră la postul de poliţie.

— Beckett are dreptate. Sam e un laş nenorocit, dar e mai bine să nu fii singură nici la magazin, nici acasă. Pe moment, nicăieri.

— Avery, doar nu crezi cu adevărat c-o să încerce vreo porcărie?

— Ca să fiu sinceră,

nu ştiu, aşa că e mai bine să nu ne asumăm riscuri. Să-ţi încui maşina când eşti în ea, când e parcată, la fel şi casa. Nu doar când eşti plecată sau noaptea. Promite-mi.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. N-am de gând să ignor toate astea, dar

o să-l las pe el să creadă c-o fac. Cu cât e mai convins că nu mă afectează, cu atât o să înceteze mai repede.

„Poate că da, poate că nu“, se gândi Avery. O urmări din priviri pe Clare intrând în librărie şi aşteptă să dispară înăuntru înainte a de

traversa strada.

Îi găsi pe cei trei fraţi Montgomery într-o şedinţă în bucătăria pe jumătate terminată.

— Arată extraordinar, zise ea scurt. Trebuie să stăm de vorbă.

— Eram în mijlocul unei discuţii

importante, replică
Ryder. O să venim la
restaurant peste vreo
oră. Cum naiba se
cheamă culoarea pe
care-o ai luna asta?

Avery îşi trecu mâna
peste păr.

— Cherry Cola; şi e
puţin cam prea intensă.

— Ce nu-ţi convine

la culoarea ta obişnuită? vru Owen să ştie.

— Am purtat-o aproape treizeci de ani. Tu ai vreun lucru pe care să-l fi purtat atâta vreme? Şi nu de asta sunt aici. Trebuie să stăm de vorbă. Eu şi Clare am dus blestematele alea de

flori la poliţie, dar nu ştiu ce naiba pot face ei.

— Eu nu ştiu ce naiba am putea face noi. Owen îşi îndesă ruleta la loc, în centura cu scule. Ceea ce ne-ar plăcea să facem în momentul de faţă ne-ar costa între cinci şi zece ani.

— Să-i rupeţi picioarele nu e oricum un răspuns, şi ar fi păcat. Trebuie să vă spun că Sam are asemenea obsesii. Cu ceva timp în urmă pusese ochii pe mine.

— Când? întrebă Owen. Cum?

— Pe vremea când

tocmai deschideam restaurantul – înainte de a se muta Clare înapoi, în oraş. Şi n-a fost tot atât de dur ca acum. Venea când mă ocupam de pregătiri. Atunci oamenii intrau şi ieşeau din local tot timpul. Dacă-i spuneam că-mi stă în drum sau că sunt

ocupată nu era suficient
ca să scap de el. E ca o
afurisită de lipitoare.

— De ce n-ai spus
nimic?

Ea se uită la Ower
ridicând din umeri.

— N-a durat mult,
poate vreo două
săptămâni. Ascultă,
Clare e politicoasă din

fire; politeţea mea se termină repede. L-am vindecat într-o bună zi, când i-am spus că, dacă nu mă lasă draculuí în pace, Luther o să-i marcheze ouăle cu fierul roşu. La vremea respectivă, continuă ea, vorbind despre fierar, Luther lucra la sistemul

de ventilaţie. Bineînţeles că n-are de gând să-nsemne ouăle nimănui, dar arată ca şi cum ar fi în stare.

— Foarte bine gândit, o lăudă Owen.

— Da, şi a mers. Însă povestea cu Clare durează de mult mai multă vreme şi e mult

mai neliniştitoare. Îmi dă o senzaţie de deprimare. Şi am încredere în senzaţiile mele deprimante.

— Toţi oamenii din echipă se uită cu un ochi după Freemont şi stau cu celălalt pe Clare. Ca şi poliţia oraşului, adăugă Beckett. Eu l-am

avertizat. Charlie Reeder l-a avertizat.

— Ştiu asta, aşa cum ştiu şi că avertismentele l-au stârnit mai tare. Să-i trimită flori după ce-a pus poliţia pe urmele lui? E aiurea. Nu ştiu ce să fac în privinţa asta. Nu-mi place când nu ştiu ce să fac.

— Spune-le vecinilor ei. Ar fi mai mulţi oameni care i-ar purta de grijă.

Owen se uită o clipă la Ryder încruntându-se.

— E o treabă bună, dar nu le spune doar vecinilor ei. Răspândeşte vestea în

oraş, în tot oraşul. Lumea o place pe Clare, şi încă foarte mult. Va avea ditamai comunitatea care să-i poarte de grijă.

— Am ştiut întotdeauna că ai un creier, remarcă Avery; pentru prima dată după mai multe ore, îşi simţi

umerii relaxându-se uşor. E ceva. Pare practic.

— O să mă duc la ea diseară şi o să pun în aplicare vreo două idei, inclusiv instalarea unor lămpi cu senzor de mişcare la ea acasă.

Avery dădu din cap către Beckett şi umerii i

se destinseră pe de-a-ntregul.

— Uite o soluție practică. Trebuie să mă duc înapoi, și puteți conta pe mine c-o să răspândesc vestea în timpul aglomerației de la prânz.

*

Beckett instală el însuşi lămpile, în faţa şi în spatele casei, şi calculă că nu-i luase decât de două ori mai mult decât i-ar fi luat fără „ajutorul“ dat de copii. Dar câştigă astfel o altă masă şi satisfacţia de a vedea uşurarea lui Clare când termină

treaba.

La asta se adăugă amuzamentul oferit de băieţi, care, înainte de ora culcării, alergară până afară şi înapoi de vreo zece ori, chiuind ori de câte ori se aprindeau brusc luminile.

Dar trebuia să admită

că-i plăceau mai mult celelalte două idei, pe care i le prezentă lui Clare în după-amiaza următoare, la librărie.

O găsi în anexă, rearanjând marfa pe rafturi.

— Hei, am adus doi tipi care vor să te cunoască.

Cu teancul de cărţi în mână, ea se întoarse.

— Vai, ce dulci sunt! De unde-i ai? Chiar îr timp ce întreba, lăsă cărţile deoparte şi se ghemui. Cei doi câini văzură în asta o invitaţie şi se apropiară zburdând, după care îi linseră mâinile şi faţa.

Scumpilor, dragilor! Beckett, cum o să ţii doi câini în apartament? Nu sunt labradori?

— Corcituri, corcituri între labradori şi retrieveri, ca al mamei. Sunt fraţi. Au cinci luni. Li s-au făcut toate vaccinurile. Sunt învăţaţi să-şi facă

nevoile numai afară sau
într-un loc amenajat.

— Da, dragii de ei.
Clare le ciufuli blana
ciocolatie, le frecă
urechile catifelate. Sunt
adorabili, dar n-au
nevoie de spaţiu ca să
alerge şi…? Vocea i se
stinse i se uită la Beckett
cu ochi mijiţi în vreme

ce câinii se luau la întrecere ca să-i atragă atenţia. Şi n-ai de gând să-i ţii în apartamentul tău.

— Au nevoie de copii.

— Beckett... Ochii ei se îngustară, ajungând cât nişte fante. Care ţi-e al doilea prenume?

— Riley.

— Beckett Riley Montgomery!

Un rânjet îi împărți fața în două.

— Uau, lovitura de grație. Artileria grea a mamei.

— N-a fost decât prima rafală.

— Băieții au nevoie

de câini, câinii au nevoie de copii. Beckett renunță la rânjet, încercând un zâmbet fermecător. Te gândeai să le iei băieților un câine.

— Mă gândeam, da, însă la un singur patruped.

— Sunt frați, îi

reaminti el. Nu poţi despărţi fraţii.

Ghemuit cum era, scărpină o burtă expusă. Le-ai frânge inimile. Plus că-şi vor ţine de urât unul altuia cât sunt copiii la şcoală. Sunt câini salvaţi. Stăpânii lor pur şi simplu s-au răzgândit şi n-au mai

vrut să-i țină. Este ca și cum ai da afară din casă doi copilași.

— Oh, încetează.

OK, se gândi el, poate exagerase puțin.

— Au nevoie de un adăpost bun, împreună. Dacă tu nu-i vrei, o să-i țin eu.

— În apartamentul

tău.

— Păi... Becket ridică din umeri. Nu vreau să-i despart, sau să-i abandonez.

— E o ambuscadă.

— Rasa asta de câini e extraordinară pentru copii. Sunt loiali, blânzi. Le place să se joace şi vor ţine piept chefului

de şotii al băieţilor.

— Ai făcut cercetări, nu-i aşa?

— Da, câteva, printre cunoştinţele mamei. În plus, îţi vor da de ştire ori de câte ori se apropie cineva de casă. Câinii, chiar şi unii blânzi ca ăştia, reuşesc să intimideze. Clare, m-aş

simți mult mai bine dacă ai avea doi câini în casă și în jurul ei.

Cățelul mai mic își puse o lăbuță pe genunchiul ei aruncându-i o privire plină de speranță. Sunetul scos de ea – pe jumătate oftat, pe jumătate geamăt – îi

spuse lui Beckett că o învinsese.

— Copiii vor fi înnebuniți. Doamne, dacă fac asta, va trebui să cumpăr mâncare şi jucării, şi un manual de dresaj. Va fi nevoie şi de o evaluare psihiatrică.

— Am deja în camionetă tot ce le

trebuie. Mâncare, vase, culcuşuri, jucării. Vezi, au zgărzi şi lese.

— Nu-ţi scapă nimic când pui la cale o ambuscadă. Zici că nu-şi fac nevoile unde se nimereşte?

— Exact. Beckett se gândi că era mai bine să nu spună că unul făcuse

deja pipi în ghetele lui. Ei, s-ar putea să ai parte de vreo două păţanii, până când se vor obişnui cu noul loc.

— Ce fac când vine frigul? Eu sunt aici, băieţii vor fi la şcoală. Câinii vor trebui să stea în curte.

— Va fi nevoie să le

construim o cuşcă.

— Noi?

— Sigur că da. O să fie distractiv.

— O, Beckett! Clare cedă, lăsă câinii să-şi frece boturile de ea. Cum îi cheamă?

— Chauncy şi Aristotel.

— Cred că glumeşti.

— Mă tem că nu. Îşi doresc într-adevăr nişte nume noi.

— Cine i-ar putea condamna? Cel mai mic lătră subţire şi-şi muşcă fratele de ureche. Sper că nu fac o greşeală.

— O să fie excelent. Avându-i, băieţii vor învăţa ce înseamnă

responsabilitatea şi cum să aibă grijă de un animal de casă.

— Aşa e. Căţeii se rostogoliră între ei, schelălăind şi luându-se la trântă. O să-mi amintesc c-ai spus asta când o să-i las să intre şi să iasă şi când o să curăţ păţaniile.

El se aplecă peste cei doi câini şi o sărută.

— Mulţumesc, mămico.

— Pe mine m-ai dat gata cu „sunt fraţi“. S-ar părea că am o slăbiciune. Să sperăm c-o au şi părinţii mei. Vor să ia băieţii să doarmă la ei sâmbătă

noaptea.

— A, da?

— Da. De fapt le-ar plăcea mai mult să ne mutăm acolo cu toţii.

— Probabil că-şi fac griji pentru tine.

— Trebuie să dau telefon acasă în fiecare seară, să raportez, să-i asigur că am încuiat

uşile, şi aşa mai departe. Am reuşit să evit petrecerea nopţii de sâmbătă la ei doar spunându-le c-o să vrei să ieşim împreună.

— Pot să-mi şterg tot ce am în program.

— Bine. Vin să te iau la şapte.

— Vii tu să mă iei?

Unde mergem?

— O să afli sâmbătă seara. Clare se uită la câinii care acum hoinăreau, adulmecând podeaua. Nu eşti singurul în stare să pună la cale o ambuscadă. Acum însă, trebuie să te gândeşti ce faci cu câinii până se

termină orele de şcoală. Pe urmă poţi să-i aduci – cu tot cu proviziile.

— Ce-ar fi să aduc şi pizza? Am presentimentul că toată lumea o să fie atât de ocupată cu joaca, încât n-o să se mai gândească la cină.

— Câini şi pizza.

Copiii vor fi cu adevărat
într-al nouălea cer.

*

Nu se gândise la logistica transportării câinilor odată cu pizza, dar îşi dădu imediat seama că nişte căţei întreprinzători, cu nasuri curioase,

trebuiau să fie despărţiţi de mâncare. Preţul acestei lecţii valoroase fu reprezentat de o pizza şi de timpul suplimentar de aşteptare.

Lăsă pizza pe platforma camionetei, în geanta de livrare izolată pe care o împrumutase,

şi după o mică luptă izbuti să aducă înapoi câinii, care o rupseseră la fugă atât cât le permiteau lesele, fiecare în altă direcţie, însă, în momentul când îi deschise Murphy uşa, consideră că întreaga agitaţie îşi scotea toţi banii.

Chiar în clipa când băiatul făcea ochii mari şi căsca gura, amândoi căţeii se avântară într-un salt. Murphy aterizã cu fundul pe podea, tăvălindu-se pe jos de râs în timp ce ei săreau pe el şi îi lingeau fiecare bucăţică de piele la care puteau ajunge.

— Cățel! Beckett a adus cățel!

Se rostogoli împreună cu ei, străduindu-se din răsputeri să-i strângă în brațe, în vreme ce frații lui dădeau buzna din camera de joacă.

Urmă un haos total în care puștii fugeau

după câini, cădeau, strigau.

Mama lor, care ieşise să privească, îşi puse mâinile în şolduri şi clătină din cap, invocând un soi de ordine. Pe urmă se pomeni holbându-se la Beckett.

El zâmbi, larg şi

calm, cu băieţii şi câinii luptându-se şi rostogolindu-i-se la picioare. Rămase aşa, cu mâinile afundate în buzunare, cu picioarele destul de depărtate pentru ca micuţii să se vânzolească printre ele. Când un căţel îşi puse la încercare colţişorii

ascuțiți vrând să și-i înfigă în vârful ghetei, se mulțumi să râdă.

În clipa când își ridică privirea, când ochii lui calzi, albaștri și veseli îi întâlniră pe ai ei, Clare își simți ultimul bastion surpându-se.

Poate se fisurase în

timp, lăsându-se cucerit centimetru cu centimetru. Dar acela era punctul critic, momentul în care ştiu – fără nicio îndoială – că era îndrăgostită. Momentul în care se văzu alături de el în următoarea lună, în următorul an, în

următoarea veşnicie.

Conştientizarea acestei realităţi aduse cu sine o infiltraţie firavă de panică şi nesiguranţă în raport cu cele ce se puteau întâmpla sau aveau să se întâmple, însă dragostea răsună tot atât de sonoră şi de concretă ca râsetele

copiilor.

„Şi cu asta, basta“, se gândi ea.

— Mamă! Mamă! A văzut? Liam se ridică în picioare clătinându-se, purtând în braţe un căţel a cărui limbă atârna într-un zâmbet prostesc. Beckett ne-a adus câţiva căţeluşi!

— Şi le place de noi. Harry îşi întorcea faţa în dreapta şi în stânga, în vreme ce al doilea căţel i-o acoperea cu sărutări. Le place de-adevăratelea!

— Vino să-i vezi. Murphy îşi înfăşură braţele în jurul celui din poala lui Harry. Vinc

să-i vezi. Chiar sunt drăgălaşi, sunt catifelaţi şi nu miros urât. Putem avea un căţeluş? Te rog, mamă, putem?

— Încă unul? Clare deschise ochii mari, prefăcându-se şocată. Doi nu sunt de-ajuns?

— Care doi?

— Ăştia doi.

Un alt moment definitoriu, îşi zise ea. Momentul în care constată că, indiferent ce-ar fi făcut căţeii, indiferent de cât de multe ori ar fi trebuit să cureţe după ei, să iasă din aşternutul cald ca să le dea drumul afară, ar fi plătit oricum prea

puţin pentru privirea de bucurie uluită şi radioasă de pe chipul băieţelului ei.

— Sunt ai noştri?

Şoapta lui răsună cu aceeaşi bucurie.

— Întreabă-l pe Beckett. El e cel care i-a adus – şi m-a înfrânt.

Trei feţe se întoarseră

spre musafir, în timp ce cățeii își continuau joaca.

— I-ai adus pentru noi? reuși să spună Harry. Ca să-i păstrăm?

— Păi, sunt frați.

— Ca noi! strigă Liam.

— Da, și au nevoie de un adăpost bun. Au

nevoie de nişte prieteni care să le poarte de grijă, să-i hrănească, să se joace cu ei, să-i iubească.

— Eu îi iubesc. Murphy se ridică încet să îmbrăţişeze piciorul lui Beckett. Sincer, sincer, îi iubesc.

— Dragostea asta

înseamnă ceva muncă. Beckett se lăsă pe vine. Chiar şi atunci când eşti obosit sau ocupat, înseamnă să te asiguri că au mâncare şi apă îndeajuns, că ies la aer curat, că au companie. Sunteţi pregătiţi pentru asta?

— Promit.

— Ei, atunci cred că-i puteţi păstra.

— Este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Mulţumesc. Liam îşi aruncă braţele în jurul lui Beckett, apoi se repezi să facă acelaşi lucru cu Clare. Mamă, avem căţeluşi!

— I-ai adus pentru noi, repetă Harry şi, în cele din urmă, îi adresă lui Beckett zâmbetul lui îngeresc. O să avem mare grijă de ei, întotdeauna.

— Contez pe asta.

— Ce-ar fi să-i scoateţi afară, în curtea din spate? sugeră Clare.

Arătaţi-le frânghiile.

— Vino cu noi. Murphy îl trase pe Beckett de mână. O să le-arătăm frânghiile. Cum îi cheamă?

— Au nevoie de nişte nume frumoase, aşa că aţi face bine să vă gândiţi la asta. Am în camionetă nişte lucruri

pentru ei. Mă duc să le-aduc înăuntru.

— Te-ajut eu, se oferi Harry.

— Mi-ar prinde bine un ajutor.

Liam şi Murphy alergară în curtea din spate, strigând căţeii să-i urmeze şi încercând deja diverse nume, pe

când Harry ieşi în faţă, cu Beckett.

Clare rămase în picioare, absorbind tot valul acela de dragoste – şi, privind părul de câine împrăştiat şi stropii mărunţi de urină de pe podeaua ei, îşi spuse: „Da. Da, e ur preţ foarte mic.“

capitolul 18

— Doi câini. Avery aranja pe un platou brânza pentru inaugurarea magazinului de suvenire. Nu sunt în stare să trec peste asta. Eşti genul care sare de la zero la şaizeci, Clare,

asta eşti tu.

— Aşa am senzaţia. Ieri-dimineaţă n-am avut de făcut altceva decât să pregătesc trei copii pentru şcoală, să-i hrănesc, să le fac pachete pentru masa de prânz sau să le dau bani să-şi cumpere mâncare. În dimineaţa asta, după

ce i-am găsit pe toţi grămadă – trei copii şi doi câini – în patul lui Murphy, am avut de pregătit pentru şcoală trei copii, care credeau, cu toţii, că de fapt ar trebui să rămână acasă şi să aibă grijă de câini. Asta după ce azi-noapte m-am trezit de două ori

ca să le dau drumul câinilor afară.

— Vezicile lor o să crească odată cu ei.

— Să sperăm. Pe urmă a trebuit să mă asigur că au mâncare şi apă, să le dau voie afară, să-i primesc înăuntru, să-i las din nou să iasă. După care m-am simţit

vinovată fiindcă i-am lăsat singuri în curtea din spate, aşa că înainte de a veni la muncă m-am dus să văd ce fac, şi m-am mai dus încă o dată la prânz. Acum Mazie se ocupă de toţi, până când o să mă întorc acasă, după inaugurare. Probabil ar

trebui să mai dau o fugă, să mai văd ce se petrece.

— Se vor descurca foarte bine. Copii şi câini, adică un întreg făurit de natură. Abia aştept să-i văd. Cum spuneai că-i cheamă?

— Cred că, după multe discuţii,

controverse şi rateuri, am rămas la Ben – de la Ben Kenobi – şi Yoda.

— Frumos.

— Îmi cer scuze c-am ajuns mai târziu decât planificasem. Hope intră în grabă în bucătărie. Au sosit mai multe livrări. Văd că sunteţi ocupaţi până

peste cap la restaurant, îi spuse lui Avery.

— Aglomeraţie mare, datorită inaugurării. Oamenii vor să vadă magazinul şi li se pare o idee bună să ia mai întâi cina.

— Simbioză, aşa cum s-a dorit. Cu ce să vă ajut?

— Cred c-am putea
începe să ducem tăvile,
ca să le aibă Madeline
pe toate la locurile lor.

Ieşiră prin spate, cu
tăvile în mâini.

— Nu-mi vine să
cred că suntem aproape
în noiembrie. Când
vântul serii i se încurcă
în păr, Hope şi-l aruncă

pe spate cu o zvâcnire a
capului. Mă simt ca şi
cum abia m-aş fi mutat
în oraş.

— Uite, încheiem
luna octombrie în
glorie, cu un alt
Halloween, îi reaminti
Avery.

— Apoi vine Ziua
Recunoştinţei, şi pe

urmă mult aşteptatul Crăciun…

— O, nu rosti cuvântul Crăciun. Clare strânse din ochi pentru o clipă. Mi-au mai rămas atâtea de făcut!

— După care vine Anul Nou, continuă Hope, şi-o să ne agităm cu inaugurarea hanului.

Echipa face progrese reale în curte. Şi cu punerea dalelor. Trebuie să vedeţi. Poate reuşim să dăm o fugă înainte de a începe aici.

— Ador locul ăsta. Clare se opri în frumosul patio din spatele magazinului de suvenire. Mă face să-mi

doresc să fi avut aşa ceva acasă.

— De ce să n-ai? spuse Avery.

— Prima explicaţie ar fi banii. Clare aşteptă până ce-şi aşează Avery tăvile în echilibru, ca să poată deschide uşa. Dar mi-aş putea face un fond de economii

pentru patio.

Când intrară, Madeline, cu părul castaniu căzându-i pe umeri şi cu cerceii legănându-i-se, cobora cele câteva trepte de la intrarea biroului.

— Bună! Avery, astea arată excepţional. Sunt atât de entuziasmată!

Fetele mele sunt acolo, sus – o să vă ajute să aşezaţi totul unde-am stabilit.

— Madeline. Clare respiră adânc. Aici miroase încântător.

— Avem lumânări şi pulverizatoare – ca marcă a hanului BoonsBoro. În seara asta

facem cunoscut mirosul de rodie din camera Marguerite şi Percy; nu ne putem permite să dăm greş.

— Apropo de amenajare, zise Clare oprindu-se în nişa cu articole de bucătărie. Este atât de ingenioasă! Mă îndeamnă să-mi

reutilez bucătăria. Îmi place grozav urciorul ăsta, o, şi castroanele! De sărbători o să fac o mulţime de cumpărături aici.

Lăsă tava deoparte şi hoinări prin magazin, studiind aranjamentul încântător al bijuteriilor, al operelor de artă, al

obiectelor strălucitoare de lut.

— Aţi făcut o treabă uimitoare.

— Îl vreau pe ăsta. Hope stătea în faţa unui tablou cu flori de cireş larg deschise presărate pe fundalul unui cer albastru şi reflectându-se ca într-un vis în apa

unui lac vălurit. Îl vreau pentru apartamentul meu. Vreau să privesc primăvara în fiecare zi.

— Îmi place. Avery se uită la Clare şi o văzu dând aprobator din cap. Însă e deja vândut. Eu şi Clare vrem să-ţi facem un cadou de casă nouă când o să te muţi în

apartamentul din han.

— Serios? Vai, Doamne, o să-l am! Le prinse pe amândouă de mijloc. Sunteţi cele mai bune prietene din lume.

— Îi pot pune un punct roşu pe etichetă, ca să notez că e vândut – dacă sunteţi sigure.

— Categoric, îi spuse

Clare lui Madeline.

— Prima vânzare! Şi nu către mine, sau către fetele mele, către Justine sau către Carolee. Doamnelor, am intrat în afaceri.

— Ce altceva mai putem face în afară de a cheltui bani? întrebă Avery.

— Sincer, am aranjat aproape tot. Suntem nervoase, entuziasmate, dar suntem gata.

Avery se uită la ceas.

— Ne întoarcem în douăzeci de minute, pentru orice eventualitate. Am mobilul la mine, dacă vă trebuie ceva mai

curând. Să dăm o fugă vizavi, ca să se poată mândri Hope.

— Am văzut deja cinci sau şase lucruri pe care ştiu c-o să le vrem pentru han când o să începem achiziţiile de accesorii. Hope încă mai încerca să studieze mărfurile când Avery o

trase către uşă. O să revin mâine cu un blocnotes. Aţi văzut bolul ăla de bambus? Este perfect pentru blatul din centrul bucătăriei. Scoţându-şi cheile, continuă: Putem merge în partea din faţă. Uşile ar trebui să fie montate săptămâna

viitoare, şi vreau să arunc o privire la băncile recondiţionate, din lemn de tec, pe care le-a cumpărat Justine săptămâna trecută pentru balcon. Încuiară în urma lor. Să mergem sus, le îndemnă Hope. Am terminat mozaicul din Nick şi Nora

Trebuie să-l vedeţi. Eu
fac o plimbare prin toată
clădirea în fiecare seară,
după ce pleacă echipa.
Ştiu că şi Beckett face o
inspecţie, dar am
senzaţia că trebuie s-o
fac şi eu – plus că-mi
place să văd tot ce s-a
lucrat în cursul zilei.

— Ai…?

Clare aruncă o privire către camera Elizabeth şi Darcy.

— Îi simt când şi când mirosul, sau aud câte un mic zgomot. Dar cred că în prezenţa mea e încă sfioasă. Ia uitaţi-vă la asta. Nu arată spectaculos?

Peretele din spate

licărea, o mare de mozaic de sticlă albastră, de la podea până-n tavan, într-un contrast uluitor cu podeaua ciocolatie. Plăcile mari, cu dungi maro, ca niște vipuști, confereau pereților o notă sofisticată.

— Nu mi-ar fi trecut

niciodată prin cap să pun toate culorile astea laolaltă, mărturisi Clare. Sunt superbe – elegante, moderne, puțin ostentative, așa cred.

— Chiar așa e, și vor rivaliza cu tavanul ciocolatiu și cu pereții de un albastru pastelat din baie. Iar corpurile

de iluminat sunt extraordinare.

Candelabru de cristal deasupra căzii, aplice de cristal de o parte şi de alta a oglinzii. Hope îşi puse mâna pe inimă. Vă jur că în fiecare zi mă mai îndrăgostesc puţin de locul ăsta.

— Eu sunt

îndrăgostită de Beckett. Când prietenele ei se întoarseră spre ea, Clare râse uşor. Uau, m-am cam trezit vorbind, nu-i aşa?

— Îndrăgostită, îndrăgostită? întrebă Avery. Cu „î“ mare?

— Întocmai. Asemenea lui Hope, îşi

duse mâna la inimă. Nu m-am gândit – şi nici n-am crezut – c-o să mă mai îndrăgostesc vreodată. Nu pe de-a-ntregul. Presupun că nu m-am crezut în stare să merg de două ori până la capăt. Nu e la fel cum a fost cu Clint. Nu cred că poate fi, sau că ar

trebui să fie aşa. Dar e o dragoste la fel de mare, la fel de profundă, la fel de reală. Nu-mi vine să cred că sunt atât de norocoasă.

— Tu şi Beckett. Avery clipi din ochii ei albaştri, umezi. Îndrăgostiţi cu „î“ mare.

— Ei, în privinţa lui

nu ştiu. Cred că e mai sigur să punem un î mic în dreptul lui. Trebuie să ne asumăm o mulţime de lucruri.

— Clare, el te iubeşte dintotdeauna.

— E cu totul altceva. Cu î mic – şi e absolut satisfăcător. Nu cer mai mult de la el, nu aştept

promisiuni şi declaraţii sforăitoare. Cum spuneam, de data asta e altfel, înţeleg mai multe decât aş fi fost în stare la şaisprezece ani. De data asta, riscurile sunt considerabile.

— Şi ai mai multe de oferit, adăugă Hope.

— Da, am. Însă... Îşi

aduse aminte ce spusese Beckett cu o seară înainte. Dragostea înseamnă muncă. O femeie, trei copii – şi acum doi câini? Foarte multă muncă. Sunt încântată de modul în care stau lucrurile acum. Sunt atât de fericită, atât de

recunoscătoare fiindcă *simt* din nou asta. Fiindcă ştiu că pot.

— Ador sentimentul ăsta. Amintindu-şi, Hope oftă. Îi simt lipsa.

— Cred că şi eu i-o simţeam, şi nu-mi dădeam seama. Iar de data asta e oarecum înspăimântător. S-ar

putea să pară o nebunie, dar îmi place, într-un anume fel.

— Dacă tu eşti fericită, suntem şi noi fericite, decise Avery.

Fereastra băii se deschise brusc, lăsând să pătrundă un curent de aer proaspăt, mirosind a caprifoi.

— Aş zice că şi ea e fericită, murmură Hope.

*

Unul dintre lucrurile care-i plăceau lui Clare în Boonsboro şi care o făceau să se bucure că-şi adusese copiii să-i crească acolo era

sentimentul de comunitate. Pe când stătea în noul magazin de suvenire, sorbind vin dintr-un pahar de plastic, stătu de vorbă cu mai mult de o duzină de cunoscuţi. Îi privi umblând de colo-colo, despărţindu-se şi readunându-se în

grupuri, împărtăşindu-şi noutăţile şi opiniile.

Tatăl lui Avery – un bărbat voinic, cu părul roşu şi cu barba îngrijită străbătută de fire cu luciri de cositor – se apropie de ea mergând încet, cu prudenţă.

— Arăţi grozav, observă Clare, îmbrăcat

la patru ace!

— Justine a spus să nu vin în hainele de lucru, spuse el roşind cu sfială.

— Aş zice că nu se cade, când eşti unul dintre artiştii de prim rang.

— O, nu sunt artist, murmură el încurcat,

târşâindu-şi picioarele mari. Doar un sudor care are timp la dispoziţie.

— Willy B., e nevoie de ceva mai mult decât îndemânarea unui sudor şi nişte timp liber ca să creezi sculpturile astea din metal. Iar ceasurile sunt pur şi

simplu minunate. Ştii că Hope a pus deja ochii pe acela – Clare i-l arătă printr-un gest – şi pe mănunchiul de papură?

— O să pună chestiile astea în han? Serios?

— Vrea să monteze ceasul în sala de mese, în faţa arcadei de piatră.

Oamenii aşezaţi acolo îţi vor vedea opera.

— Nu-i aşa că asta e ceva? zise el cu un râset scurt, încurcat.

Avery îşi făcu loc prin mulţime.

— Chifteluţele de crab au avut un succes nebun, aproape că s-au terminat. Mai aduc

altele.

— Un număr frumos de participanţi, comentă Clare. Madeline pare încântată, dar şi puţin năucită.

— Ar trebui să ies. Am impresia că duc singur în spinare jumătate din încăpere.

— Rămâi exact acolo

unde eşti, îi porunci Avery tatălui ei. Madeline vrea să vorbeşti cu potenţialii clienţi, să le descrii procedeul artistic.

— A, nu, Avery!

— Ba da, Willy B. E
îl împunse cu degetul în pieptul lat. Mă duc să văd ce e cu celelalte tăvi.

Să nu-l laşi să fugă, Clare.

— Am înţeles, să trăiţi! Se uită la Willy B ridicând din umeri, dar i se făcu milă de el. Totuşi am putea merge afară. Şi acolo sunt o mulţime de clienţi potenţiali, ieşiţi să ia o gură de aer curat.

— Este plăcut să constaţi cât de bine socializează localnicii, remarcă el inspirând profund când păşiră pe trotuar.

— Da, nu-i aşa? Tocmai mă gândeam că este o bucurie să vezi atât de multe feţe cunoscute, să ai puţin

timp ca să stai pur şi simplu de vorbă şi să te pui la curent.

Trecu în revistă micile grupuri, uitându-se cu atâta atenţie la oamenii din apropierea ei încât nu observă maşina parcată ceva mai departe pe stradă – şi nu-l zări nici pe Sam

Freemont la volan, urmărind-o cu privirea.

— Ce-ţi fac băieţii? Am auzit că aveţi doi membri noi în familie. Aşa spunea Justine adineauri, adăugă Willy B.

— Sunt în al nouălea cer şi, cel puţin pe moment, se simt foarte

responsabili fiindcă trebuie să aibă grijă de cățel. Trebuie să recunosc, sunt mai amuzanți și implică mai puțină muncă decât îmi imaginam – din nou, pe moment.

— N-o să regreți. Am auzit că Beckett i-a ales.

— I-a adus la librărie,

confirmă ea. M-a încolţit.

— Ştii, Justine e foarte încântată că tu şi Beckett sunteţi împreună. Îi eşti tare dragă, la fel şi băieţii.

— Ştiu. Şi, apropo de ei, trebuie să mă duc acasă, să-i dau liber lui Mazie.

— Vasăzică, în clipa când întorc spatele, intri pe teritoriul meu.

Beckett ieşi din clădire şi îi dădu lui Willy B. un pumn uşor în braţ.

— Sunt lipsit de apărare în faţa unei femei frumoase. De aici arată cu siguranţă foarte

bine, zise bărbatul mai în vârstă înălţându-şi bărbia către han. Tommy ar fi fost cu adevărat mândru.

Willy B. fusese cel mai bun prieten al tatălui său, încă din copilărie. Plânsese fără să se ruşineze la înmormântarea lui, îşi

aminti Beckett. Şi era foarte posibil să simtă lipsa lui Thomas Montgomery în aceeaşi măsură în care o simţeau soţia şi fiii lui.

— Da, cred că ar fi fost. Cred că ar fi savurat o noapte ca asta.

— I-ar fi plăcut. Iar eu nu m-aş supăra dacă

aş avea ocazia să văd locul ăla pe dinăuntru.

— Oricând doreşti, îi răspunse Beckett. Ştii asta.

— Atunci o să trec pe-acolo, să casc gura.

— Willy B.! Justine apăru în pragul uşii, cu mâinile în şolduri. Treci înăuntru şi stai printre

invitaţi.

— Of, Justine, bombăni el răsuflând zgomotos. N-are rost să mă cert. Sper din tot sufletul că n-o să răstorn nimic.

— E cel mai drăgălaş om, declară Clare, în timp ce el intra agale în magazin.

— Are un metru nouăzeci şi opt şi probabil şaizeci şi doi de ani, sau mai mult. Cum poate fi drăgălaş?

— Pur şi simplu este. Trebuie să mă duc acasă, oricât de mult aş vrea să mai stau. Nu uita, vin mâine la şapte.

— Stai, stai, te rog. E

o luă de braţ şi clătină din cap. Nu pleci singură nicăieri.

— Beckett, nu e nici măcar un kilometru şi jumătate, drept pe Main Street.

— Vin după tine, ca să mă asigur că intri cu bine înăuntru, şi-o duc pe Mazie acasă cu

maşina. Ai auzit ce-a spus Willie B. N-are ros să ne certăm.

Clare consideră că avea o atitudine protectoare exagerată, mai ales când insistă s-o însoţească până la camioneta lui din parcarea de la Vesta, ca s-o ducă pe scurta

distanță care-o despărțea de furgoneta ei din spatele librăriei.

Știa că el o aștepta să încuie ușa, așa că îi dădu un semnal aprinzând și stingând imediat lumina de pe verandă. Beckett claxonă când ieșea de pe alee și viră ca s-o ducă

pe Mazie acasă.

Oprit vizavi, puţin mai încolo, Sam văzu lumina care scăldă faţada când se apropie Clare de uşă – şi câteva minute mai târziu, când ieşi bona.

Fierbea în continuare în sinea lui când observă curtea din spate

inundată de lumină. „Le dă drumul corciturilor afară“, cugetă el.

Câini şi lumini de pază. Erau pentru el? Îl credea un nenorocit de spărgător?

Ăsta nu era un mod de a-l trata pe el. Era precis isprava lui

Montgomery. Clare era pur şi simplu prea blândă, prea politicoasă ca să-i spună nemernicului ăluia băgăcios să-şi vadă de treaba lui.

Avea să se ocupe de asta. Să aibă grijă de ea.

Ştia ce-i trebuia ei. Un bărbat prosper,

stilat, cu prestigiu. Care
să-i poată ţine pe copiii
ăia într-un internat bun,
ca să nu mai muncească
ea atât de mult. Care s-o
poată duce la spectacole,
să-i scoată frumuseţea în
evidenţă.

Clare avea să vadă. El
avea s-o facă să vadă.

Se instală comod,

urmărind rutina luminilor care se stingeau şi se aprindeau.

Rămase acolo aproape o oră, cu ochii la ferestrele luminate ale dormitorului ei, şi încă multă vreme după ce se întunecaseră geamurile.

Când se îndepărtă, la

volanul maşinii, avea un plan.

*

Deoarece majoritatea bărbaţilor erau foarte ocupaţi, Beckett puse umărul la urcarea primei căzi la etajul întâi. În orice caz, voia să vadă cum îi plăcea lui

Lizzy. După ce instalară cada elegantă la locul ei, mai zăbovi prin preajmă. Culorile luminoase, calde, confereau un aspect mult mai tradiţional decât în alte camere. Un contrast plăcut cu tonurile închise ale accesoriilor din bronz,

pentru a nu mai vorbi de farmecul robinetului în formă de telefon de pe marginea căzii.

Rămase în expectativă, dar, după toate aparenţele, Lizzy aştepta cu aprecierile până după plecarea instalatorului.

Coborî şi urcă de

nenumărate ori, cărând căzi, vase de toaletă, robinete, duşuri, toate etichetate meticulos de fratele lui sau de Hope.

În timpul a ceea ce spera să fie ultimul drum, o văzu pe aceasta afară, lângă magazia şantierului, cu un clipboard.

— Nu ştiam că eşti aici.

— Am fost jos, în cealaltă magazie. În sfârşit avem un loc liber acolo. Fac o verificare aici, apoi trec prin întreaga clădire, să mă asigur că toate accesoriile au ajuns la locurile lor.

— Sunt etichetate, îi aminti el. Le punem în camerele potrivite.

— Aşa spui tu. Hope îi zâmbi larg. Trebuie să văd cu ochii mei. Din fiecare ansamblu fac parte o mulţime de piese. Duşul, robinetele chiuvetei şi ale căzii, încălzitoarele de

prosoape, sifoanele, oglinzile, cuierele pentru halate. Ridică dintr-o sprânceană. Să continui?

— Nu, fiindcă eu m-am gândit la toate astea şi la altele şi le-am întors pe toate părţile.

— Se va dovedi c-a meritat. Hope îşi lăsă

clipboardul în jos şi îşi potrivi eşarfa complicat înnodată. În plus, trebuie neapărat să te relaxezi pentru întâlnirea fierbinte de diseară.

— Unde mă duce?

— Ştiu, dar nu-ţi spun, râse ea. A, stai să vezi ce idee mi-a venit!

Deschise o geantă de dimensiunile unei mici planete şi scoase ceea ce părea să fie un caiet de însemnări sau un jurnal, cu zâne stilizate pe copertă. Am de gând să cer părerea mamei tale, dar nu cred că ar avea obiecţii dacă am pune în fiecare cameră câte un

jurnal adecvat la temă. Pe ăsta l-am împrumutat de la librărie. Oaspeţii şi-ar putea scrie în ele comentariile.

— Eu n-am nimic împotrivă.

— Bun. Şi m-am gândit că am putea face rost de un registru

frumos pentru consemnarea impresiilor. Ştiu că nu facem astfel de lucruri, dar am putea găsi unul modern şi elegant şi l-am putea plasa pe un birou în bibliotecă, oferindu-le astfel oaspeţilor o altă posibilitate de a-şi

aşterne pe hârtie părerile. Uită-te şi la mostra asta. Căută din nou în geantă şi scoase un dosar crem, explicând: Pentru camere – putem plasa o urare frumoasă de bun-venit din partea personalului, plus nişte coli de hârtie cu antet,

lista obiectelor de artă, un meniu de la Avery şi alte informaţii.

— Te distrezi mult prea bine ocupându-te de toate astea.

— Da, într-adevăr, şi abia aştept să-ncep să cumpăr rechizite de birou. A, dacă tot te-am prins, azi-noapte m-am

gândit la câteva lucruri. Hope umblă iarăşi în geantă şi scoase un blocnotes enorm.

— Beckett! Ryder striga de pe balconul de la etajul întâi. O să te foieşti pe-aici petrecându-ţi timpul cu administratoarea hanului toată ziua, sau

ai într-adevăr ceva de făcut?

— Pupă-mă-n fund, îi răspunse fratele său zeflemitor.

— Te las să pleci. Hope îşi îndesă blocnotesul la loc, în geantă. Dar spune-mi mai întâi ceva. Îmi foloseşte vreodată

numele, sau sunt întotdeauna „administratoarea hanului“?

— Nu trebuie să-ţi faci griji decât atunci când te numeşte „afurisita aia de administratoare“.

— Presupun că da.

Ea se uită din nou în

sus, aruncând o privire rece, însă Ryder reintrase deja în cameră.

*

Pentru prima oară în luni de zile, Beckett se gândi să-şi îmbunătăţească apartamentul instalându-şi un jacuzzi

în baie. Poate că nu se omora făcând gimnastică, dar se considera într-o formă foarte bună. Sau se considerase, până când o zi întreagă de cărat căzi şi vase de toaletă, chiuvete, oglinzi şi Dumnezeu mai ştia ce preţ de două etaje – de

nenumărate ori – îi venise de hac. Acum îl dureau toți mușchii.

Un jacuzzi, se gândi, aruncându-și pe podeaua camerei de baie hainele transpirate și murdare. Poate un nou tip de duș, cu jeturi de apă, ca acelea pe care le instalau la han.

Şi o maseuză care să vină la domiciliu ar fi fost o idee chiar bună.

Cu siguranţă, îşi spuse intrând sub duşul său banal, avea să modifice planurile casei sale ca să adauge câteva facilităţi bine-meritate în baia principală.

Bineînţeles că, în

stilul în care se ocupa de ea, avea să ajungă membru într-o asociaţie de pensionari înainte de termina afurisita aia de construcţie. Chiar trebuia să se-apuce de treabă.

Dar, în momentul acela, orice construcţie, chiar şi a cuştii pentru

căţei pe care le-o promisese copiilor la începutul săptămânii, părea unul dintre chinurile iadului.

Abia aştepta să se ocupe numai de planşeta lui, de programele CAD, de rigla de calcul şi de schiţe, spunându-le pur

şi simplu altora unde să bată cu ciocanul, să taie cu fierăstrăul şi să care diverse lucruri.

— Da, asta se va întâmpla, murmură el, şi încercă să-şi imagineze jeturi fierbinţi învârtejindu-se şi pulsând în jurul muşchilor săi obosiţi.

Luând în considerare faptul că baia ar fi putut fi folosită de Clare când venea să-l ia, îşi aminti să-şi adune hainele şi să arunce prosopul în coşul cu rufe murdare.

Muşchii spatelui se revoltară, smulgându-i un geamăt.

Fiindcă nu ştia unde

aveau să meargă, reflectă la alegerea hainelor. Probabil nu jeanşi, deşi jeanşii şi o bluză de trening păreau alegerea ideală pentru trupul lui suprasolicitat.

Optă pentru nişte pantaloni negri şi o cămaşă lejeră, cu pătrăţele mici, albastre

şi verzi. Dacă era absolut necesar, putea s-o asorteze cu o cravată şi – spera din tot sufletul să nu fie cazul – cu un sacou.

Dacă ea n-ar fi făcut deja planuri, indiferent ce planuri, ar fi îmboldit-o să opteze pentru o seară liniştită

acasă, cu mâncare livrată la domiciliu şi un teanc de DVD-uri.

Dar o femeie care muncea toată săptămâna, acasă şi ocupându-se de afaceri, merita o seară de sâmbătă veselă. Poate că totuşi nu voia să danseze.

Îşi roti privirile prin apartament şi consideră că era rezonabil de curat, mai ales că în ultima vreme nu-şi petrecuse acolo destul timp ca să facă dezordine. Clare, munca, şedinţele de familie, câinii şi băieţii îi reduseseră aproape la

zero momentele de relaxare cu o bere, cu chipsuri şi televizorul deschis pe ESPN.

Se opri o clipă, întrebându-se dacă le simţise lipsa, şi decise că nu prea mult. Fiind ocupat, avea nişte avantaje, mai ales când timpul îi era acaparat de

Clare şi cu puştii ei minunaţi, de munca pe care şi-o iubea sincer, de obişnuitele întâlniri cu propria familie. Era timpul să-nceteze cu plângerile şi poate să-şi facă o provizie de unguent BenGay.

Bătaia grăbită în uşă răsună tocmai când se

întreba dacă să se-ntindă sau nu cinci minute pe canapea. Spunându-şi să termine cu gândurile de om bătrân, se duse să deschidă.

Cu braţele încărcate, Avery şi Hope intrară grăbite şi trecură pe lângă el.

— Imaginează-ţi că

nu suntem aici, îl sfătui
Avery, îndreptându-se
spre bucătăria lui.

— Ce…?

— Bună. Clare se
întrerupse atât cât era
nevoie ca să-l sărute. Nu
vrem decât să facem
pregătirile. N-o să
dureze mult.

— OK. Pregătir

pentru ce?

— Pentru asta şi pentru cealaltă. Suficient din asta şi prea mult din cealaltă ca să le pot aduce singură.

— Noi suntem invizibile. Avery eliberă masa pliantă pe care mânca el uneori. Nu ne vezi.

Hope despături o față de masă albă și acoperi tăblia cu o mișcare rapidă și cu un pocnet, în timp ce Avery scotea din buzunar un tirbușon. Îl înfipse în dopul unei sticle de cabernet pe care-o așează într-un suport argintiu pentru vinuri.

— M-am gândit să
cinăm aici. Sper că e
OK.

Nedumerit, Beckett c
urmă pe Clare în
bucătărie, ca s-o
privească punând o tavă
în cuptor.

— Vrei să rămânem
aici?

— Doar dacă nu

deteşti ideea.

— Nu, dar…

Ea purta o rochie scurtă şi strâmtă de un albastru intens şi pantofi roşii strălucitori, cu tocuri cui.

— Arăţi excepţional. Beckett simţi mirosul unei mâncări miraculoase. Ce e în

cuptor?

— Friptură înăbuşită de vită.

— Serios?

Ea râse, evident încântată.

— Am vorbit cu mama ta, mi-a spus că este mâncarea ta preferată. Să sperăm că a mea va fi la înălţimea

celei pregătite de ea.

— Ai *făcut* friptură înăbuşită?

— Şi câteva alte lucruri. Dacă vinul ăla a răsuflat destul, ce-ar fi să torni câte un pahar? Eu trebuie să mă mai agit puţin aici.

— Sigur, sunt…

Se întrerupse când

văzu pe masă o formă familiară. Se apropie şi sălta capacul.

— Plăcintă cu mere? Râzi de mine? Ai copt o plăcintă?

— Despre care se zvoneşte că ar fi tot una dintre favoritele tale. Îmi place să fac plăcinte când am timp.

— Clare, probabil că
ţi-a luat toată ziua să
pregăteşti astea. Nu mă
aşteptam…

— De ce? Ea îl privi
înclinându-şi capul. Ar
trebui să te-aştepţi din
când în când. Nu aşa
mi-ai spus mie?

— Cred că da. E pur
şi simplu… Uau!

— Tu m-ai scos în oraş. Mi-ai scos copiii în oraş. Le-ai adus câini, mi-ai instalat acasă lumini cu senzori de mişcare. Ne acorzi timp şi atenţie, Beckett. Am vrut să-ţi ofer ceva în schimb.

— Cred că e cel mai frumos lucru pe care l-a

făcut cineva pentru mine, probabil în toată viaţa mea, murmură el mişcat.

— Nu ştiu cum a fost toată viaţa ta, dar eu am făcut asta cu plăcere. Ce zici de vin?

— Sigur că da.

Când ieşi din bucătărie, văzu că Hope

şi Avery transformaseră măsuţa lui rabatabilă într-o masă scânteietoare pentru două persoane, împodobită cu lumânări şi flori. Muzica izvora discret din combina stereo.

Turnă vinul şi duse paharele în bucătărie,

unde Clare aranja un platou fantezist cu măsline.

— Dincolo arată într-adevăr impresionat. Ele chiar sunt invizibile, sau au plecat?

— Nu suntem decât noi doi. Clare îşi luă paharul şi îl ciocni de al lui. Aşadar, doar noi doi

pentru o seară.

— Nu mă pot gândi la ceva mai bun. Îți mulțumesc.

— Cu plăcere, toarse ea strecurându-i-se în brațe.

Nu l-ar fi lăsat s-o ajute, iar el își dădu seama că se simțea al naibii de bine stând pur

şi simplu alături de ea, discutând la un pahar de vin însoţit de aperitive fanteziste. Simţi toată povara şi tot efortul zilei alunecând din ce în ce mai departe de el – şi o recunoştinţă în stare pură când se aşezară la masă şi gustă prima bucăţică de carne.

— E evident la înălţime.

— Mi-am comparat reţeta cu a mamei tale. Sunt aproape identice. Trebuia s-o fac gustoasă, adăugă ea, ca să nu fii dezamăgit fiindcă nu ieşim în oraş.

— Clare, azi am cărat la etaj o tonă de

instalaţii pentru băi. Când am ajuns acasă, mă simţeam ca un bărbat de optzeci de ani peste care-a trecut un camion. Friptură înăbuşită şi plăcintă cu mere? Parc-ar fi Crăciunul.

— Am auzit că ai lucrat azi. Credeam c-o

să-ţi iei o sâmbătă liberă.

— Aşa aş fi făcut în mod normal, dar am vrut să duc totul sus ca să-şi poată începe instalatorul treaba luni dimineaţă.

— Totul devine din ce în ce mai real, nu-i aşa? Nu este doar o clădire, oricât de

frumoasă. A căpătat formă şi funcţionalitate. Îmi aduc aminte cum a fost când am instalat rafturile, tejgheaua, când am deschis primele lăzi cu cărţi. Îmi aduc aminte atât de bine, încât am impresia că totul se petrece acum. Asta e cu adevărat o

librărie. A mea.

— În cele mai multe zile se întâmplă atât de multe lucruri, aşa că o închei şi te gândeşti ce urmează. Dar sunt şi zile ca asta, când te izbeşte. E real. Umplu paharul ei, apoi pe al lui. Chiar acum, stând aici, cu tine, pot privi

înapoi, către începuturi, către planuri, către modul în care am decis să acționăm, și sunt mulțumit. Spune-mi, rămâi peste noapte?

Ea îi zâmbi.

— Credeam că nu mă mai întrebi niciodată.

capitolul 19

El ar fi zăbovit mai mult în fața plăcintei, dar Clare insistă să spele vasele. Înțelegând că ea regiza spectacolul, nu încercă s-o convingă să le lase pe mai târziu. Oricum, se bucură s-o vadă agitându-se în

bucătăria lui, alături de el, cu muzica revărsându-se în continuare, cu firul conversaţiei derulându-se cu uşurinţă.

— A fost o surpriză pe cinste, Clare.

— Poate nu se ridică la nivelul celor doi căţei, dar nu e rea. Iar pentru

mine e plăcut să petrec o seară fără să mă concentrez în fiecare minut asupra costumelor şi a dulciurilor. În plus, imediat ce-o să se termine, n-o să mai vorbim decât despre Moş Crăciun, până îr seara de Ajun.

— Mai cred încă în existenţa lui?

— Harry s-ar putea să ştie că nu e real, dar pretinde altceva. Au început deja să facă liste, care includ toate jucăriile din reclamele de la televizor.

— Îmi aduc aminte că făceam acelaşi lucru.

Ce zile erau atunci!

— Liam vrea o Barbie.

Clare o rosti adresându-i un zâmbet scânteietor. După o clipă de surpriză, Beckett îi răspunse cu o privire radioasă.

— Ca s-o folosească drept ostatică, victimă

sau martor inocent.

Clare îşi strânse pumnul mâinii sprijinite pe şold, în care ţinea o cârpă de vase.

— Întocmai, numai că el încă n-a pus problema martorului inocent. Bărbaţii nu sunt într-adevăr nimic

altceva decât nişte băieţi în ambalaje mai mari.

— Ar trebui să iei şi maşinuţa creată pentru ea. Pe urmă o s-o poată conduce, o să-i poată fi furată. Ar fi mişto.

— Asta i se-ntâmpla Ursuleţului Winnie.

— Vremurile se schimbă.

— Doamne, da. Şi, gândeşte-te, anul viitor o să împodobiţi hanul.

— Cred că va trebui să facem toate eforturile.

— Categoric. Ar trebui să vă ocupaţi serios de ornamentarea coridoarelor. Aţi putea organiza un tur de sărbători.

— Hmm. Poate.

— Serios, Beckett Oamenii sunt interesaţi, chiar vor să vadă ce-aţi făcut acolo. Ar trebui să organizaţi un tur după ce e gata. Hope ar trebuie să ştie cum se face. Eu şi Avery v-am putea ajuta. Gândeşte de la relaţiile din

comunitate, la reclamă şi la mândrie.

— O să vorbesc despre asta cu familia.

O vedea deja pe mama lui repezindu-se să adopte întru totul ideea.

— Pe de altă parte, mă gândesc să ţin librăria deschisă

duminica după ce-o să inauguraţi hanul. Poate că de acolo o să-mi vină clienţi. Clare se întrerupse şi aruncă o privire în jur.

— Ce-ar fi să torni şi restul vinului? Eu mă duc să mă împrospătez puţin.

Bine că-şi strânsese

hainele murdare şi prosoapele ude, se gândi el.

Turnă vinul şi se duse cu paharul lui la fereastră. Ea avea probabil dreptate în privinţa ornamentelor, a turului, a programului de duminică al librăriei. Mai multă muncă

pentru toată lumea, dar avea să merite.

Uitându-se cum strălucea clădirea în momentul acela, şi-o imaginăîmpodobită pentru sărbători.

Avea să merite, fără nicio îndoială.

Cu un an în urmă stătea ofilindu-se în

întuneric, iar acum scânteia. Şi, peste numai un an, avea să licărească acoperită de ornamente luminoase, de cununi şi de ghirlande.

Era într-adevăr uluitor cât de multe se puteau întâmpla într-un an.

Clare era acolo, cu el.

Şi putea evident s-o vadă alături de el şi în anul următor. De fapt, nu putea s-o vadă altfel.

— Beckett? Vrei să vii o clipă?

La naiba, oare-şi lăsase lucrurile aruncate pe acolo? În cazul ăsta trebuia să-i distragă atenţia, aşa că luă

paharele de vin.

— N-am avut prea mult timp ca să…

Tăcu imediat ce păşi în cadrul uşii dormitorului, mai ales fiindcă avea senzaţia că-şi înghiţise limba.

Clare în lumina lumânărilor.

Le împrăştiase pe

marginile încăperii, creând o lumină romantică, firavă şi blândă – şi adăugase mai multe flori, înmiresmând aerul. Pregătise patul lui pentru noapte, înfoiase pernele, sugerând o invitaţie.

Şi ea, se gândi

Beckett, elementul esenţial. Părul lung îi cădea răsfirându-se pe umerii goi, scânteind în lumina catifelată a lumânărilor. Trupul ei – piele netedă, curbe delicate – părea drapat în întunericul care i se înspuma pe curbura sânilor şi în partea de

sus a coapselor.

Nu ştia sigur cum numeau femeile ceea ce purta ea – corset suna mult prea banal şi prea demodat. El i-ar fi spus seducţie instantanee.

— M-am gândit că n-o să te superi.

— Mi-ai tăiat răsuflarea.

— Am sperat că aşa va fi. Şi sper că vei veni lângă mine. Vino aici, Beckett, şi taie-mi răsuflarea.

Lăsă paharele deoparte şi traversă spaţiul care-i despărţea. Îşi plimbă vârfurile degetelor pe umerii ei, în josul braţelor, din

nou în sus.

— Ştii că acum trebuie să le-aduc băieţilor o întreagă haită de căţeluşi.

Când ea râse, el se repezi, cuprinzându-i gura. Îi tăie răsuflarea.

Clare îşi dorise nespus să cunoască acel moment viu şi intens,

concentrarea absolută a trupului şi a minţii. Momentul suspendat ca un scufundător pe o stâncă, înainte ca dorinţele şi senzaţiile să-i fie biciuite şi sfâşiate în căderea lipsită de orice grijă.

Îşi dorise să i-l dea lui, să-i ofere momentul

acela, pe cele care aveau să-i urmeze. Se apropie, înfăşurându-se în jurul lui, simţind nevoia să strecoare în el, aşa cum se strecura el în ea. Să-l ia aşa cum era ea luată.

Se ştia în stare să iubească şi îşi dorea să celebreze asta dând totul şi orice în noaptea

aceea, în toate nopţile. Să savureze acea stare în toate nopţile.

Îşi apăsă obrazul pe al lui, apoi se îndepărtă uşor.

— E plăcut să ai atât de mult timp la dispoziţie, constată ea începând să-i descheie nasturii cămăşii.

— Spune-mi un singur lucru, ai purtat asta mereu?

Privirea ei alunecă peste a lui, la fel de vicleană ca zâmbetul. Beckett se întrebă dacă femeile ştiau că privirea aceea putea înrobi un bărbat.

— A fost mai eficient.

Şi mi-a plăcut să ştiu că
o să vin aici, că o să-mi
scot rochia, răspunse ea
împingându-i cămaşa
uşor în josul umerilor.
Că o să te chem. Mi-a
plăcut să ştiu c-o să mă
vezi şi-o să mă doreşti.

— Te doresc ori de
câte ori te văd. Te
doresc şi când nu te

văd. Pur şi simplu te doresc, Clare.

— Mă poţi avea. Şi îmi place să ştiu asta.

Îi trase încet fermoarul în jos, făcându-i stomacul să tremure.

— Prelungirea e o provocare când arăţi cum arăţi tu.

— O să te-ajut în privința asta. Ar trebui să te-ntinzi. Ai muncit din greu astăzi.

Îl înghionti în joacă.

El se gândi că, dacă lăsa hățurile în mâna ei și ea făcea totul cu încetinitorul, asta l-ar fi putut ucide – dar ar fi murit fericit.

Se lăsă pe spate. Ea alunecă peste el, îl încălecă. Îşi scutură părul, aruncându-şi-l pe spate, şi îşi puse mâinile pe umerii lui.

— Pot să simt aici munca pe care ai făcut-o. Îl masă uşor, apropiindu-şi mâinile de gâtul lui. Şi aici,

continuă, în vreme ce mângâierile ei îi coborau pe bicepşi. E excitant. O simt şi în mâinile tale. I le luă, apăsându-i palmele una peste alta. Tari şi puternice. Este excitant să ştiu că se vor aşeza pe trupul meu, că mă vor atinge, că îmi vor face

lucruri despre care nu ştim decât noi doi.

Îşi împleti degetele cu ale lui, aplecându-se apoi pentru un sărut copleşitor.

El se minună fiindcă trupul i se putea relaxa atât de mult, fremătând în acelaşi timp atât de nebuneşte. Clare îl

domolea şi îl excita, îi deznoda fiecare nerv încordat, biciuindu-i totodată alţii când buzele ei treceau peste maxilarul lui şi îi coborau pe gât purtând cu ele sărutări încete, mătăsoase.

— Trebuie să te ating.

— Mă vei atinge, murmură ea. Te vreau. Curând.

Dar își păstră degetele împletite cu ale lui în vreme ce buzele ei îi alunecau pe piept, coborându-i lent, chinuitor, către pântec.

Era un dar, se gândi ea, acel festin lenevos

oferit de trupul lui. Un dar pentru ei amândoi. Ce bine era să-l aibă sub ea, să-i cunoască forma corpului, mirosul, atingerea şi gustul pielii.

Să se răsfeţe pe ea însăşi, să se ghiftuiască dacă o dorea, cât de mult dorea. Cu cât gusta

mai mult, cu atât i se înteţea pofta.

Mâini puternice, braţe puternice, spate puternic, şi totuşi el tremura de dorinţă pentru ea. Respiraţia lui se accelera; muşchii lui de truditor se încordau. Pentru ea. Şi ăsta era un alt dar.

Îl aduse pe muchie şi îl ţinu acolo până când îi simţi fiecare respiraţie chinuită arzând. Atunci se ridică şi îi aduse mâinile către sânii ei acoperiţi de dantelă fină.

Îşi arcui spatele, lăsându-l în sfârşit s-o atingă, suspinându-şi

plăcerea.

Degetele lui găsiră copcile. Îşi impuse să nu se grăbească, să nu sfâşie şi să nu smucească, ci să le desfacă pe rând, pe fiecare. Şi să privească întunericul mişcându-se pe pielea ei, alunecând în jos, dezvăluind tot

mai mult.

Ea îl atrase înăuntru când el se aplecă, dornic să încerce şi să guste. Îl apăsă către ea, îndemnându-l să se înfrupte.

Aerul pulsa, purtând mirosul îmbătător de ceară parfumată şi de flori. În lumina firavă, îl

împinse din nou uşor înapoi, proptindu-şi mâinile în umerii lui. Peste o clipă, ţintuindu-l cu privirea, îl luă în ea.

Răsuflarea ei se eliberă dintr-odată şi, împletindu-şi iarăşi degetele cu ale lui, începu să se mişte.

Se legănă, aproape

delicat la început, cu ochii într-ai lui, până când el nu mai văzu nimic decât pe ea, nu mai simţi nimic decât pe ea. Numai Clare.

Timpul se scurgea în secunde încete, prelungi. Ea îl aduse încă o dată pe muchie şi îl ţinu acolo,

conducându-l apoi în întunericul sfărâmat.

*

Dimineaţă, el inversă rolurile şi îi aduse micul dejun în pat. Nu era friptură înăbuşită, cu toate garniturile, dar ştia să facă o omletă cât se putea de mulţumitoare.

Privirea ei uluită îl făcu să-şi dorească să-i fi putut oferi mai mult decât două ouă cu brânză.

— Mănânci plăcintă la micul dejun?

— Este cu fructe. Beckett se aşează vizavi de ea, ca s-o privească mâncând. Brioşele

daneze sunt acceptate la micul dejun. De ce nu şi plăcinta?

— Să nu le dezvălui copiilor raţionamentul ăsta. Doamne, stau în pat bând cafea şi mâncând ouă. Asta trebuie să fie un univers paralel.

— Dacă include şi

plăcinta asta, vreau să trăiesc aici. Ce ai de făcut azi?

— Tot tacâmul. Îl ajut pe tata să-şi culeagă plantele – ceea ce înseamnă c-o să şi primesc câteva. Un tur rapid prin piaţă în drum către casă. Nişte hârţogăraie, câte ceva de

făcut prin curte. Şi aşa mai departe. Tu?

— Şi eu am hârtii de rezolvat şi ar trebui să lucrez în atelier. Dar aş prefera să-mi petrec ziua cu tine.

— Ne-am putea întâlni mâine, la cină. Vrem să luăm repede ceva de la Vesta înainte

de a o porni pe străzi să
cerem bomboane.

— S-a făcut. Aş putea
veni să vă iau de-acasă.

Ea clătină din cap în
timp ce-şi termina
ouăle.

— După ce-i iau de la
şcoală îi duc acasă să se
costumeze şi apoi
mergem la părinţii mei,

să-i întrebe dacă le dau
sau nu le dau. De acolo
vorbim cu părinţii lui
Clint pe Skype, ca să-i
poată vedea pe băieţi în
echipamentul complet.
Sper să ajung la Avery
pe la cinci, ca să le dau
nişte mâncare
adevărată.

— OK atunci, ne

întâlnim acolo.

N-ar fi vrut s-o lase să plece, dar nu i se părea corect să-i ia din timpul petrecut cu părinții. Și îi spusese lui Owen că avea să ajungă la atelier pe la amiază.

Așa că se gândi la Clare după plecarea ei, și pe toată durata

drumului cu maşina.

*

Clare ascultă o versiune în canon pe trei voci a nopţii petrecute la bunici, oferită de băieţi înainte de a alerga din nou afară, să ardă şi mai multă energie alături de

căţei.

— Au fost cuminţi? o întrebă pe mama ei.

— Ca întotdeauna. Răspunse la privirea aruncată de Clare pe sub sprâncenele arcuite cu o ridicare din umeri. Bunicii au o scală de apreciere a cumineniei diferită de a părinţilor.

E dreptul nostru. Cățeii sunt adorabili și îi fac atât de fericiți! Beckett e un scump.

— Da, este.

— Cum a fost întâlnirea?

— Perfectă. Friptura înăbușită nu dă greș niciodată. În dimineața asta mi-a adus micul

dejun la pat.

— Pare dornic să te păstreze. Clare îi aruncă din nou aceeaşi privire. Nu-mi spune că nu te gândeşti la asta.

— Nu suntem împreună decât din vară, şi nu vreau… Mamă, îl iubesc atât de mult!

— Este grozav, scumpa mea. Rosie se apropie s-o ia în braţe, s-o strângă şi s-o legene.

— Este. E plăcut Sunt fericită. Suntem fericiţi, dar asta nu înseamnă… Nu-mi fac planuri. Pentru mine e o nouă apropiere – o gust în fiecare zi şi mă

bucur de ea fără să mă gândesc... la tot restul. Îmi place să fiu cu el, copiii sunt înnebuniți după el... și e reciproc. Sunt extrem de fericită, și nu simt nevoia să fac planuri.

— Hei. Tatăl ei deschise ușa, strecurându-și capul

înăuntru. Aveţi de gând să mă ajutaţi, sau nu?

— Vin imediat, promise Clare.

— Fermierul Murphy are mai mult busuioc şi mai multe roşii decât putem consuma noi doi în trei sezoane. O să pleci acasă încărcată, o avertiză

mama ei.

— Aş face bine să mă
duc la el.

— Vin şi eu imediat.

Dar Rosie se uită mai
întâi câteva minute pe
fereastră în vreme ce
soţul ei îi dădea lui
Clare mănuşi şi o
foarfecă, iar nepoţii i se
tăvăleau prin curte

împreună cu cățeii maronii.

Vedea că fiica ei era fericită. Şi îndrăgostită. Putea să vadă şi asta. O cunoştea bine pe Clare. Destul de bine ca să ştie că fiica ei avea întotdeauna nevoie să-şi facă planuri, indiferent dacă recunoştea sau nu.

*

Luni, Beckett îi mulţumi lui Dumnezeu fiindcă nu mai trebuia să care nimic greu la etaj, deşi îşi petrecu cea mai mare parte a timpului cu o pensulă în mână şi tot restul tăind cu ferăstrăul.

Când îşi strânse lucrurile, era deja cinci.

— Rămâneţi pentru ne-daţi-sau-nu-ne-daţi? îşi întrebă el fraţii.

— Eu da, îi răspunse Owen. Hope o să împartă bomboane în faţa hanului.

— Încă n-am deschis.

Owen îi aruncă o

privire lui Ryder, care bombănise nemulţumit.

— A cumpărat batoane Milk Dud şi Butterfinger.

— Butterfinger? Ryder avea o slăbiciune pentru ele. S-ar putea să stau prin preajmă, să văd cum merge. Ce naiba faci?

— Îmi pun capa, spuse Beckett, legându-şi pânza de un roşu strălucitor în jurul umerilor. Îşi puse ochelari de protecţie şi mănuşi de lucru înainte de a-i întinde lui Owen o rolă de bandă adezivă. Te rog, foloseşte-o ca să-mi faci un X mare pe

cămaşă. Centrează-l în partea de sus.

— Cine naiba presupui că eşti? vru Ryder să ştie.

Beckett îşi lăsă bărbia în jos, verificând opera lui Owen.

— Sunt Dulgherul X Mai rapid decât un fierăstrău circular, mai

puternic decât un pistol de împuşcat cuie. Lupt pentru adevăr, dreptate şi pereţi perfect perpendiculari pe podea.

— E atât de neconvingător!

— Copiii vor fi de altă părere, fac pariu. Şi fac pariu c-o să primesc

mai multe dulciuri decât tine.

— Din milă, strigă Ryder în urma lui.

— E destul de bun pentru un costum făcut în fugă, comentă Owen.

— Da, nu e rău, dar n-am de gând să-i spun lui asta.

Vesta zumzăia. O

mulţime de oameni avuseseră aceeaşi idee, observă Beckett. Să-şi ia o pizza înainte de a o porni pe Main Street. C văzu pe Avery, cu părul lung al unei peruci blonde legat la spate, aruncând aluatul în sus, spre încântarea publicului ei de

supereroi, crăiese şi vampiri, cu toţii în miniatură.

— Hannah Montana? strigă el, cu voce puternică.

Ea bătu în ţăruşul de plastic care imita lemnul, atârnat de centura ei, înainte de a prinde aluatul.

— Buffy, Spaima
Vampirilor.

— Drăguţ.

— Nu şi dacă eşti
vampir.

Amuzat, se îndreptă
spre separeul plin de
supereroi, în căutarea
lui Clare. Era o Storm
din X-Men pe cinste, îşi
zise el, cu o perucă albă

în stil punk, o fustă neagră şi cizme până peste genunchi.

— Scuzaţi-mă, doamnă, caut trei băieţi. Sunt cam atât de înalţi, arătă el cu mâna. Li se spune Harry, Liam şi Murphy.

— Îmi pare rău, nu i-am văzut. Eu sunt

Storm, iar ei sunt prietenii şi colegii mei, Wolverine, Iron Man şi Deadpool.

— Încântat de cunoştinţă. Eu sunt Dulgherul X.

— Eşti Beckett!

Murphy alunecă de pe scaunul lui şi arătă în sus.

— Ziua sunt Becket Montgomery, un arhitect de geniu şi un bărbat chipeş, de bani gata. Dar noaptea, când pe străzi umblă răufăcătorii, sunt Dulgherul X, apărătorul oraşului Boonsboro şi al locului unde se-ntâlnesc trei state.

— Ai superputeri?

— Am o inteligență ascuțită, agilitate de pisică și o forță supraomenească.

Îl înhață pe miniaturalul Deadpool îl ridică deasupra capului și și-l așează pe umeri.

— Noi suntem.

Murphy se aplecă şi îi
vorbi la ureche: Suntem
Murphy, şi Harry, şi
Liam, şi mama.

— Stai o clipă.
Beckett îl ridică pe
Murphy, apoi îl ţinu în
faţa lui. Adică în tot
acest timp nu mi-ai spus
că eşti Deadpool?

— Numai de

Halloween. Murphy îşi
ridică masca. Vezi?

— Ei, poftim! Se lăsă
pe scaun şi-l aşează pe
Murphy în poală. M-ai
păcălit întru totul. Îl
săltă pe copil cu
genunchiul în timp ce
Heather punea pizza pe
masă. Exact la ţanc.

— Să ştii că trebuie să

ne strigăm unii pe alţii
pe numele noastre de
supereroi, îl informă
Liam. Murphy greşeşte
întruna.

— Pot să-i spun lui
Beckett, pentru că el e
cu noi.

— Nu vreau pizza.
Harry se încruntă la
felia pusă de Clare în

farfuria lui.

— Perfect. O să păstrez toate bomboanele pe care ți le-au dat Marmie și bunicul, și tot ce-o să mai primești mai târziu, până mâine.

— Iau eu partea ta. Sunt flămând ca Hulk.

Beckett întinse mâna,

ca şi cum ar fi vrut să tragă de farfuria lui Harry.

— Pot s-o mănânc, zise băiatul, schimbându-i locul, pentru ca Beckett să nu poată ajunge la ea.

— E OK dacă merg cu voi la ne-daţi-sau-nu-ne-daţi?

— Eşti prea bătrân pentru asta.

— Te înşeli, Wolverine. Dulgherul X clătină din cap către Harry. Niciodată nu eşti prea bătrân pentru dulciuri. Sau pentru pizza. Despre care ştie toată lumea că e mâncarea preferată a

supereroilor.

*

La ora şase, pe Mair Street mişunau supereroi, ticăloşi, zâne şi o diversitate de zombi. Adolescenţii alergau în grupuri, părinţii împingeau cărucioare pline de

iepuraşi, pisici, căței şi clovni. Unii duceau de mână sau în brațe copii care abia învățau să meargă, alții îşi mânau odraslele din magazin în magazin şi din casă în casă.

Hope stătea pe treptele hanului, cu un bol imens cu dulciuri în

poală.

— Raţii de putere pentru supereroi. Întinse bolul băieţilor când strigară „ne-daţi-sau-nu-ne-daţi“. Arăţi excelent, îi spuse ea lui Clare. Şi tu cine eşti, Antreprenorul X?

— Dulgherul X. Centura mea cu unelte e

întotdeauna încărcată.

— Aşa am auzit.

Când Beckett râse, împungând-o cu un deget acuzator pe Clare, Hope îşi întinse bolul către grupul următor, răspunzând unui val de întrebări despre han.

— Toată lumea se interesează, îi zise ea lui

Beckett. Imediat ce-o să-mi puteţi spune cu certitudine când încheiem lucrările şi la ce dată intrăm în funcţiune, începe rezervările.

— O să facem cele mai exacte calcule cu putinţă.

— Asta-mi place. Nu

ştiam exact la ce să mă aştept, mărturisi ea, dar un prilej amuzant şi foarte util de a-i cunoaşte pe localnici. Însă am subestimat cu mult cantitatea de dulciuri.

— Poţi să mai iei de la librărie, îi spuse Clare. Sau de la Avery

Noi avem întotdeauna prea multe.

— Mamă! Liam își uită propria directivă când trase de Storm. Vrem să mergem înainte de a se termina toate dulciurile.

— Traversează strada după provizii dacă le termini pe-ale tale,

strigă Clare, în vreme ce copiii o remorcau în josul trotuarului.

— E o distracţie pe cinste. Beckett rămase cu ea când băieţii se repeziră spre următorul bol. E amuzant să le urmăreşti încântarea.

— Ca să nu mai vorbim de zahărul în

exces. Trebuie să-i las să mănânce o parte, ceea ce înseamnă că vor fi excitaţi la ora de culcare şi obosiţi mâine, la şcoală.

— Ei… Beckett c cuprinse cu braţul pe drum spre următoarea oprire. Ia-o puţin mai încet, Storm. Îngăduie-ţi

o întârziere.

Mergeau ţinându-se de mână în spatele băieţilor, strunindu-i când îi oprea cineva să stea de vorbă. Aerul se răcorise şi frunzele uscate, răscolite de un vânt zburdalnic, tresăltau de-a lungul bordurilor.

— Ar fi trebuit să le iau jachetele în loc să le las în maşină.

— Ţi-e frig? Fiindcă trebuie să spun că pari mai degrabă încinsă.

Ea îi oferi un zâmbet jucăuş.

— Deci a meritat să mă îmbrac în spandex. Nu, nu mi-e frig,

adăugă ea, dar Liam e deja fornăit.

— N-o să mai rămânem prea mult afară.

Traversau deja strada, pornind-o pe trotuarul de vizavi.

— Ai dreptate, şi are o cămaşă călduroasă pe sub costum. Totuşi…

— Îți spun eu cum facem, supermamă. Ne oprim la librărie și le oferim ocazia să se încălzească. Le cumpăr ciocolată caldă.

— Doamne, iar ciocolată! Dar e o idee bună.

Când se opriră în fața magazinului, Sam

Freemont stătea vizavi, cu o mască Jason Hockey, pantaloni de trening şi bluză cu glugă. Simţea un fior stând aşa, într-un loc deschis, şi privind-o.

„Ne daţi sau nu ne daţi“, se gândi. El avea să-i ofere ceva, şi încă foarte curând.

Mulţumit de felul în care se încadra în timp, străbătu Main Street odată cu mulţimea şi-şi continuă drumul când oamenii se răriră. Luminile de pe verande străluceau în vreme ce copiii mai mari strigau unii la alţii. Nimeni nu-i dădu vreo atenţie, aşa

cum mergea pe trotuar cu paşi mari, ascuns de mască.

Puterea anonimatului se împletea aproape erotic cu excitarea stârnită de ceea ce avea să urmeze.

Îşi continuă drumul în acelaşi ritm până ce ajunse în dreptul casei

lui Clare, apoi aruncă grăbit o privire nepăsătoare în jur înainte de a se strecura în umbra copacilor care o încadrau în partea aceea.

Studiase casa destul de mult ca să-i cunoască punctele slabe. Câinii începură să se agite în

curtea din spate, dar venise pregătit pentru asta. Aruncă peste gard toți biscuiții pentru câini care-i umpleau buzunarul.

Cozile începură să li se legene imediat ce se apucară să-i înfulece.

Alegând o fereastră, scoase un drug.

O coşmelie nenorocită, se gândi, când fereastra cedă cu un scârţâit şi cu un tremur. O viaţă măruntă, de tot rahatul. El îi oferea cu mult mai mult, şi era timpul ca ea să-l asculte.

Lăsă unealta deoparte, apoi se săltă

înăuntru şi închise fereastra în urma lui.

*

La opt, după ce-şi încheiaseră turul, băieţii stăteau la Vesta, mâncând şi negociindu-şi dulciurile în limita celor trei bucăţi admise de mama lor. În ceea ce-

l privea, Beckett mâncă un Butterfinger, un Snickers şi un pachet mic de Skittles – şi începu să aibă o uşoară senzaţie de greaţă.

Copiii păreau făcuţi dintr-un material mai rezistent, fiindcă Liam încerca deja, pe ocolite, să obţină o porţie

suplimentară.

— Mâine, îi spuse Clare, spre dezamăgirea şi disperarea lui. Harry căpătă acelaşi răspuns când ceru o monedă de un sfert de dolar pentru jocurile video.

— E deja ora de culcare, spuse ea, aruncând o privire spre

Murphy, care stătea concentrat asupra celui de-al treilea şi ultimului baton cu glazură de ciocolată, de parcă în interiorul acesteia şi al caramelului s-ar fi aflat însăşi viaţa lui.

— E timpul să mergem, Deadpool.

— Vă conduc acasă.

— O, Beckett. N-a mai fost niciun incident de câteva zile. Plus că... aşteaptă, Alva şi Joe pleacă. Îi pot folosi pe post de escortă. O să fie suficient?

— O să mă mulţumesc cu atât.

Ea plecă grăbită.

— Îmi păstrez

viermii-jeleu, îl informă Murphy.

— Viermi pentru o zi ploioasă.

— N-o să plouă. Îi păstrez pentru mâine. Putem merge la hotel ca s-o văd din nou pe doamna aceea.

— Dacă mama ta spune că e OK.

— Eu nu vreau să fac
decât un singur joc, se
cramponă Harry.

Beckett îşi îndreptă
atenţia către Wolverine.

— Îţi spun eu ce
facem, dacă e OK,
mergem săptămâna asta
la mall şi jucăm ca nişte
maniaci.

— Super! Dar nu

sâmbătă, că e ziua lui Tyler. Putem merge duminică?

— Mie-mi convine.

Clare se întoarse cu Joe, care ciufuli părul lui Liam.

— O să fiu încântat să escortez acasă trei luptători excelenți împotriva

răufăcătorilor.

— Mergem duminică la mall, anunţă Harry.

Clare înălţă din sprâncene.

— Da?

Piciorul lui Beckett î înghionti pe al lui Harry sub masă.

— Discutam despre o asemenea posibilitate.

— Este categoric posibil, mai ales dacă aceşti trei supereroi vin acum cu mine fără să comenteze.

Mita îşi făcu efectul. Se ridicară şi se repeziră spre uşă, strigând „la revedere“ către Avery. Beckett îi conduse până afară.

— Pe mâine. O sărută delicat pe Clare. Halloween fericit.

Ea îi strânse uşor mâna.

— Să nu mănânci prea multe dulciuri.

Îi privi traversând strada, apoi se răsuci, vrând să o ia spre parcare. De fapt, îşi

dorea să fi mers cu ei. Nu doar ca s-o conducă acasă în siguranță, ci ca să fie acolo. Poate ca s-o ajute să culce copiii.

Înaintase deja cu un pas când se opri. Era o prostie. Clare avea să facă totul mai repede fără el, prezența lui i-ar fi excitat pe băieți mai

tare. Şi ea era probabil obosită, voia puţină linişte după ce-i potolea. Avea s-o vadă a doua zi – era suficient.

Dar să fie al naibii dacă i se părea de ajuns. Se întoarse în local şi se aşeză la bar, cu gândul să bea o bere.

— Ai fost destul de

asaltată în seara asta, îi spuse lui Avery, când ea îi aduse o sticlă.

— Sunt întotdeauna, în seara de Halloween. Amuzant, dar picioarele mă ucid. Trebuie să scap de toată lumea, după care îl pun pe Dave să închidă.

— Nu vrei mai întâi

o bere?

— Să ştii că aş vrea, spuse ea după o clipă de gândire. Îşi scoase şorţul, luă berea şi ocoli tejgheaua ca să se aşeze lângă el. Îşi ciocni sticla de a lui. Halloween fericit!

capitolul 20

Mersul prin casa pustie a lui Clare îi stârnea fiori de încântare. Putea să intre şi să iasă după bunul lui plac, să fie oriunde îi plăcea şi oricând îi plăcea. Studie fotografiile aranjate de

ea pe mese şi pe rafturi, se imaginã pe sine însuşi în ele.

Avea să fie în curând. Nu trebuia decât s-o prindă pe Clare singură, după care avea să priceapă ce era mai bine pentru ea. Avea să recunoască în sfârşit că-i aparţinea lui.

Un bărbat adevărat lua ceea ce își dorea. Cu toate că fusese răbdător în privința ei – poate prea răbdător – pentru ea sosise timpul să-nțeleagă și asta.

— Lecțiile încep astă-seară, spuse el, urcând la etaj.

Uite cum trăia, se

gândi, într-o casă cât o cutie de chibrituri. Aşa ar fi numit-o mama lui, o cutie de chibrituri dintr-un oraş insignifiant.

El avea să schimbe asta.

Intră în baia ei şi scoase un mic oftat la vederea dimensiunilor

şi a accesoriilor simple şi ieftine. Nu era mai mare decât dulapul lui de acasă. Clare îi stârnea mila prin faptul că se mulţumea cu atât de puţin. Îşi vârî nasul în cutia cu medicamente şi dădu aprobator din cap când văzu anticoncepţionalele.

Perfect, nu-şi doreau vreo greşeală care să trebuiască reparată.

Era destul de rău că-i avea deja pe cei trei plozi cărora trebuia să li se poarte de grijă. Un internat decent avea să rezolve problema asta, era o investiţie rezonabilă pentru

eliberarea drumului.

După ce-i studie şi îi mirosi cremele pentru îngrijirea pielii şi loţiunile de corp, îşi propuse să-i ceară mamei sale s-o ducă la salonul ei de înfrumuseţare. Un prilej de a se desfăta, îşi zise, şi o altă lecţie. O femeie

asociată cu el trebuia să se prezinte într-un anumit fel, în public şi în intimitate.

Cu gândul la asta, intră în dormitorul ei.

Încercase să-l amenajeze cât mai frumos, apelând la ceea ce-i stătea la dispoziţie. Adevărul era că făcuse

tot posibilul cu resursele ei limitate. Se gândi cât de recunoscătoare avea să-i fie după ce-i arăta ce înseamnă să trăieşti bine.

Oare făcuse sex cu Montgomery în patul ăla? Aveau să discute despre asta – o, da, negreşit. Aici era timpul

să apară o mână fermă, însă avea s-o ierte, firește. Femeile sunt slabe.

Îi deschise dulapul și mângâie rochiile, bluzele. Și-o aminti purtându-le, își aminti cum arătase mergând pe stradă, împingându-și căruciorul cu

cumpărături la supermarket, stând în spatele tejghelei din librăria aia idioată.

Era nevoie de o întreagă garderobă nouă. Îşi imagină entuziasmul de pe chipul ei când avea s-o ajute la alegerea ţinutelor. Probabil că la

început, până se obişnuia cu noul ei statut, trebuia să se ocupe chiar el de asta.

Da, aşa ar fi fost cel mai bine. Avea s-o înveţe cum să se îmbrace.

Curios, traversă camera către comoda ei, deschise sertarele,

atinse, studie. Sfatul lui era evident necesar în ceea ce privea îmbrăcămintea de noapte şi lenjeria de sub noile ei haine. O femeie, şi cu siguranţă femeia lui, avea nevoie de stil până şi în cele mai intime clipe.

Dădu peste două

obiecte diferite de celelalte – sexy, seducătoare. I se acceleră pulsul când îşi plimbă degetele peste ele, închipuindu-şi că le purta pentru el.

Apoi înţelese. Nu pentru el le purtase, ci pentru Montgomery. Rupse dantela

înspumată a corsajului. N-avea să le mai poarte niciodată, hotărî. Intenţiona s-o pună să le ardă. Ea trebuia să-i ceară scuze – nu era dispus să accepte mai puţin de atât – şi să dea foc veşmântului de târfă pe care-l purtase pentru Montgomery.

Avea să poarte ceea ce-i cumpăra el, ceea ce-i *spunea* el să poarte. Şi avea să-i fie recunoscătoare.

Furia îi urla în cap, la o intensitate paroxistică. Abia dacă auzi câinii lătrând.

Închise sertarul fără zgomot, cu mare grijă,

şi se strecură în dulapul ei cu puţin timp înainte de a auzi uşa deschizându-se la parter şi zgomotul făcut de plozii care alergau prin casă, răcnind ca nişte huligani.

Şi ei trebuiau să înveţe. Aveau să înveţe curând să trăiască după

regulile lui, dacă ştiau ce era bine pentru ei.

*

Supereroii se năpustiră în grup la uşa din spate, să le dea drumul câinilor înăuntru. Cinci minute, hotărî ea, în timp ce se dezlănţuia un nou

prăpăd. Le mai dădu alte cinci, ca să se liniştească înainte de a merge la culcare.

N-aveau să fie singurii copii de la şcoala primară din Boonsboro care se culcaseră ceva mai târziu şi făcuseră exces de zahăr.

Puse pungile cu dulciurile primite de Halloween în colţul cel mai îndepărtat al tejghelei din bucătărie – departe de câinii curioşi şi de băieţii gata să se furişeze către ele – şi se gândi cât de mult îşi dorea să-şi smulgă peruca, să-şi dea jos

costumul, să scape de machiajul de Storm.

Fusese amuzant, însă era momentul ca distracţia să se încheie. Îi lăsă să pălăvrăgească despre seara cea mare, să delecteze câinii cu jocuri în care trăgeau de acelaşi obiect, apoi puse piciorul în prag.

— OK, băieţi, e ora de culcare.

Avu parte de aşteptatul „Dar, mamă“, de proteste, scuze şi negocieri – însă rămase fermă pe poziţie, atât în interesul ei, cât şi într-al lor.

Îşi dorea pijamaua ei confortabilă, puţină

liniște, poate o cană mare cu ceai și o carte.

— Cred că nu sunteți interesați să mergeți la mall duminică.

— Ba da, cum să nu? Harry îi aruncă o privire uluită și înspăimântată.

— Băieții care se ceartă cu mamele lor nu

merg la mall. Vreau să vă văd în pijamale. Iar în seara asta o să vă spălaţi pe dinţi mai bine decât de obicei. Înainte, marş!

Îi mână la etaj şi rămase o clipă în cadrul uşii, asigurându-se că începeau să se dezbrace.

— Nu vă aruncaţi

costumele pe jos. Puneţi-le în cutia lor – vorbesc serios. Mă duc să-mi pun şi eu pijamaua.

— Putem purta costumele la mall? se interesă Liam.

— O să vedem. Deocamdată dezbrăcaţi-vă.

Traversă culoarul către dormitorul ei şi începu să-şi scoată peruca, dar îşi zări imaginea în oglindă. Pe faţă i se furişă un zâmbet.

— Ei bine, nu eşti Halle Berry, dar nu eşti nici măcar pe jumătate mai urâtă.

În dulap, respirând superficial, cu ochii aţintiţi în deschiderea îngustă dintre stinghii, Sam se întrebă ce făcea. Momentul de conştientizare îi stârni bătăi galopante ale inimii.

Intrase în casa ei ca un hoţ, iar acum se

ascundea în dulapul ei, ca un… nu suporta să se gândească la asta. Dacă ea deschidea uşile? Ce avea să spună? Ce avea să facă?

Ea îl pusese în postura asta, în postura asta groaznică, şi acum…

Crisparea i se disipă

în clipa în care ea îşi împinse costumul ridicol peste umeri şi dădu jos fusta. Părul îi căzu liber pe spate când o împături, aşezând-o pe un scăunel.

Purta un sutien simplu, alb, chiloţi la fel de albi şi de simpli. El nu ştiuse că lucrurile

simple şi albe puteau fi
atât de excitante.

Ştia foarte bine ce
făcea, îşi spuse. Lua ceea
ce voia. Întinse mâna să
deschidă dulapul.

— Mamă! Harry ia
prea multă pastă de
dinţi!

— E de-ajuns pentru
toată lumea! Vin acolo

într-un minut.

Plozii, îşi aminti el, lăsându-şi fără zgomot în jos mâna tremurătoare. Uitase de ei. Trebuia să mai aibă puţină răbdare. Trebuia să aştepte până ajungeau în pat.

Trebuia să aştepte. Trebuia să privească.

Clare îşi scoase chiloţii şi îi puse în coşul de rufe înainte de a-şi pune nişte pantaloni de bumbac. Îşi desfăcu sutienul, îl înghesui şi pe el în coş şi îmbrăcă un tricou decolorat.

Auzind zgomote care n-o duceau cu gândul la

spălatul pe dinți, își înșfăcă peria de păr din zbor.

Harry și Liam își întrerupseră duelul cu periuțele de dinți. Murphy încetă să mai imite bubuiturile unor explozii în timp ce afunda o minge pentru câini în chiuveta pe

care-o umpluse aproape până sus.

Înnebuniţi de entuziasm, câinii săreau pe băiat şi către mingea care picura de apă.

— Ne-am spălat pe dinţi. Murphy îi adresă un zâmbet de heruvim. Vreau să spăl mingea, pen' că este plină de

bale.

— Lasă apa să se scurgă, Murphy. Se aplecă spre Liam. Deschide gura.

Inspiră când el se supuse, simți mirosul pastei de dinți cu aromă de gumă de mestecat.

— E în regulă. Fugi în pat. Harry!

Puştiul îşi dădu ochii peste cap, dar deschise gura pentru testul mirosului.

— Şi tu eşti curat. În pat.

Înşfăcă un prosop şi se îndreptă spre Murphy.

— Mingea e curată acum.

— Fac pariu. Iar pijamaua ta e udă. Îşi lăsă peria deoparte ca să-i scoată bluza umedă, apoi îi şterse mâinile, braţele şi pieptul micuţ. Deschide.

— M-am spălat chiar foarte bine.

Deschise gura şi suflă cu putere ca s-o

dovedească.

— Foarte frumos. Ia-ţi altă bluză de pijama.

— Trebuie să schimb şi pantalonii, altfel n-o să se asorteze.

— Murphy… Clare îşi înghiţi nerăbdarea. Încă două minute, şi băieţii aveau să fie în pat. Sigur că ţi-i

schimbi. Grăbeşte-te.

Folosi acelaşi prosop ca să şteargă apa de pe poliţă şi podeaua, apoi îl agăţă pe bara duşului, să se usuce înainte de a ajunge în coşul cu rufe murdare.

Intră în dormitorul băieţilor, şi îl văzu pe Murphy în culcuşul lui

Yoda, ghemuit lângă acesta, şi pe Ben şerpuind pe sub pătură, în patul lui Harry. Liam se întinsese într-al lui cu braţele şi picioarele depărtate şi cu ochii căzuţi, sticloşi, aproape adormit.

— Murphy, nu poţi să dormi în culcuşul

câinelui.

— Dar se simte singur.

— N-o să se simtă. Ben poate dormi cu el.

— Dar, mamă!

Harry strânse în braţe câinele, iar ea se întrebă de câte ori auzise aceste două cuvinte în ziua aceea.

— Nu poate dormi într-un pat de sus, Harry. Ar putea să cadă, sau ar putea încerca să sară, şi s-ar lovi. Nu vrei să se lovească. Haide acum. E târziu.

Reuşi să dea câinele jos şi să-l aşeze în culcuşul lui, în timp ce Murphy – scoţând

sforăituri prefăcute – continua să stea încovrigat lângă Yoda.

— Nicio şansă. Clare îl ridică pe băiat şi îl aşează în patul lui. Culcat, le porunci câinilor, şi îi sărută pe Murphy, apoi pe Liam, apoi pe Harry. Şi este valabil şi pentru băieţi,

nu numai pentru câini. Noapte bună.

Când ajunsese la jumătatea drumului către dormitorul ei, auzi sunetul inconfundabil al ghearelor cățeilor care traversau podeaua și chicotitul înăbușit al lui Murphy când, își imagină ea, i se alăturau

în pat.

Disciplina avea să se impună a doua zi, cu toată seriozitatea, îşi promise sieşi. Amintindu-şi de perie, se întoarse în baie. Se pieptănă pe drumul de întoarcere. Odată ce-şi curăţa machiajul, avea să-şi facă şi ceaiul ăla. Să

se uite încă o dată ce făceau băieţii şi apoi să se liniştească.

Ar fi trebuit într-adevăr să scrie reclama pentru următorul număr din buletinul informativ al magazinului, dar era prea obosită. Avea să se apuce de treabă în

dimineaţa următoare, la prima oră.

Zărind o mişcare când îşi traversa camera către baia minusculă, se răsuci într-acolo. Peria îi scăpă şi căzu zăngănind când Sam ieşi de după uşa dormitorului şi o închise.

— O să preferi să fie

liniște, spuse el cu nonșalanță, zâmbind. Nu vrei să-ți deranjezi fiii. S-ar putea lovi.

*

La Vesta, Beckett luă o altă înghițitură de bere. Era plăcut să se relaxeze, să-și piardă vremea cu Avery, să nu

vorbească despre nimic important.

— Te duci la petrecerea lui Chuck şi a Lisei? îl întrebă ea.

Numai la două cvartale distanţă, se gândi el, şi acolo erau o grămadă de prieteni de-ai lui, plus ambii fraţi.

— De data asta nu.

— O, nicio petrecere fără prietena ta?

— Ce deşteaptă eşti! Scuza ta care e?

— M-aş fi dus, dar m-au trădat picioarele. Ce nu-i în ordine cu noi, Beck? Eram întotdeauna gata să mergem la o petrecere.

— Ai dreptate. Uite

cum facem. Tu poţi fi partenera mea. O să mergem pentru o oră. Buffy şi Dulgherul X trebuie să-şi păstreze reputaţiile.

— Mă poţi duce în cârcă până acolo şi-napoi? întrebă ea, tocmai când intra Hope.

— Speram că încă

mai eşti aici.

— Probleme? o
întrebă Beckett.

— Nu pot să intru în
han. Cheia mea nu vrea
să descuie afurisita aia
de uşă, iar la etaj se
zăresc străfulgerări de
lumină. Am vrut să văd
ce se întâmplă, să verific
dacă nu e vreo

defecțiune la rețeaua electrică, dar nu pot deschide ușa aia nenorocită.

Beckett se ridică și aruncă o privire pe geamul ușii din față a restaurantului. Ușile de sticlă dintre camera E&D și balcon se luminau și se întunecau

ca străbătute de fulgere.

— E prost dispusă de
vreo câteva zile, anunță
el. Când Hope își arcu
o sprânceană, dădu
spăsit din umeri.
Spuneam și eu. Mă duc
să verific.

— Vin cu tine.
Povestea cu cheia e
exasperantă. Acum

câteva ore a mers foarte bine.

— Aşteptaţi-mă! Avery se grăbi pe urmele lor. Spaima Vampirilor, aţi uitat?

— Nu cred c-o să găsim vampiri în han, comentă Beckett când traversau strada.

— Nu se ştie

niciodată. În plus, stafiile temperamentale sunt floare la ureche pentru Spaima Vampirilor.

Beckett îşi scoase cheile, zornăindu-le în mână în timp ce mergeau pe trotuar către uşa din spate a clădirii.

— Vrei s-o încerci pe-a mea? Hope i-o întinse plină de solicitudine. Beckett o strecură în broască, o răsuci şi se uită nedumerit la administratoare când încuietoarea păcăni şi uşa se deschise lin. Îţi spun că acum cinci

minute n-a mers, insistă ea. Dacă stafia voastră se ţine de şotii, nu văd de ce e supărată pe mine.

— Cum spuneam. Beckett aprinse lumina de la recepţie. E prost dispusă.

În clipa aceea, lumina pe care abia o aprinsese începu să

pâlpâie. Uşile de la etaj
se trântiră cu zgomot de
împuşcături.

— Proastă dispoziţie,
murmură Avery.

— Mă duc să văd ce
se petrece. Rămâneţi
aici.

— Pe naiba. Dar
Avery o luă pe Hope de
mână când îl urmară pe

Beckett. Poate are legătură cu Halloweenul. E modul ei de a serba.

— Nu pare să fie ceva festiv, remarcă Hope.

— Cred că a fost tristă în ultimele două zile, începu Beckett.

La apropierea lui,

uşile balconului din camera E&D se deschiseră brusc. În interior, lumina pâlpâia ca un stroboscop.

— Poate e enervată.

— Poate avem nevoie de un exorcist, şopti Avery.

— OK, Lizzy încetează!

Beckett ridică vocea, lăsând să i se simtă iritarea. Când intră cu paşi mari, din baie se rostogoliră trombe de abur.

— Ei, ce naiba? Nu-ţi place modelul faianţei, nu-ţi place afurisita de cadă? Schimbă camera.

— Beckett. Hope îşi

puse o mână pe braţul ei, strângându-l cu putere în timp ce-i vorbea cu voce tremurată. Uită-te la oglinda din baie.

El se uită printre vălătuci la literele care apăreau, de parcă le-ar fi scris cineva cu degetul pe oglinda

aburită.

— Ajutaţi… citi el. Lizzy, dacă ai necazuri… Se întrerupse când văzu ce continua ea să scrie:

Ajutaţi-o pe Clare.

Grăbiţi-văl

— O, Doamne Beckett trecu ca glonţul pe lângă Avery, chiar în

clipa când ea se întorcea
s-o ia la fugă. Sunați la
poliție. Sunați-i pe frații
mei. Spuneți-le să vină
acasă la Clare.

— Sun poliția.

Hope apăsa tastele
telefonului ei din fugă.

— Eu îl sun pe
Owen. Și mergem cu
tine.

*

„Nu ţipa, Clare“, îşi ordonă ea. Băieţii ar fi putut să audă, ar fi putut să vină. Nu voia să rişte.

— Ai intrat în casa mea ca un hoţ.

— Ce altceva mi-ai lăsat de ales? E timpul

să discutăm între patru ochi, e timpul să înțelegi cum se vor desfășura lucrurile. Ce-ar fi să stai jos?

— Nu vreau să stau jos.

— Am spus să stai *jos!* Unul dintre lucrurile pe care trebuie să le-nțelegi e să faci ce

ți se spune când îți vorbesc eu.

Ea se așează, încordată, pe o margine a patului.

— Ai făcut o greșeală, Sam, intrând cu forța în casa mea. Pleacă acum și o să trecem și peste asta. Este o simplă greșeală.

— Nu, tu ai făcut o greşeală când ai pus poliţia pe urmele mele. Ei bine, pot să ţi-o trec cu vederea, dar de acum înainte va trebui să-mi arăţi respect. Să-ţi aduci aminte cine sunt.

— Ştiu cine eşti.

— Iar eu ştiu că-ţi lipseşte încrederea în

tine. Ştiu că din cauza asta te-ai prefăcut greu de cucerit, m-ai silit să depun eforturi supraomeneşti ca să ajung la tine. Nu ţi-am oferit destul timp de când te-ai întors? N-aş fi putut fi mai delicat, mai răbdător, dată fiind situaţia în care te-ai

vârât sigură. Măritându-te în grabă cu Clint Brewster.

— Clint a fost soţul meu.

— Şi e mort, nu-i aşa? Te-a lăsat cu doi plozi şi cu un altul în burtă şi-ai fost nevoită să te târăşti înapoi aici, în oraşul ăsta prăpădit.

Furia ei voia să se lupte cu spaima, dar şi-o înfrânse. Dacă-l stârnea, ar fi putut s-o lovească. Numai Dumnezeu ştia ce le-ar fi putut face băieţilor ei dacă ea nu-l putea opri.

— Am venit acasă. Părinţii mei sunt aici. Am…

— În primul rând, n-ar fi trebuit să pleci niciodată de-aici. Dar ce-a fost a fost. M-ai indus în eroare, Clare.

— Cum?

— Crezi că nu ştiu ce-ai făcut de fiecare dată când mi-ai zâmbit? De fiecare dată când mi-ai spus că nu poţi să ieşi

cu mine la cină, şi nici măcar la o plimbare cu maşina? Am văzut cum te uitai la mine. N-am avut răbdare? N-am avut?

Vocea i se ridică aproape până la un ţipăt, aşa că ea dădu din cap.

— Te rog, să nu

trezim copiii.

— Atunci începe să mă asculţi cu atenţie. Vreau să înceteze jocul ăsta, acum. Nu poţi întinde coarda cu mine mai mult de-atât, Clare. L-ai folosit pe Montgomery ca să mă faci gelos, şi aşa ceva e nedemn de tine. Nu

vreau nici măcar să-i mai vorbeşti de-acum înainte. Este clar?

— Da.

— Bun. Acum…

— O să-l sun imediat, s-o rup cu el.

Se ridică şi o porni către uşă, însă el o apucă de braţ, îmbrâncind-o înapoi.

— Am zis să nu mai vorbeşti cu el. Stai jos până când îţi spun să faci altceva.

— Îmi pare rău.

Ea se aplecă, ridică peria şi o ţinu strâns când se reaşeză pe pat. Ca armă era jalnică, se gândi, holbându-se la propriile mâini.

— Aşa e mai bine. Sam lăsă să-i scape o răsuflare zgomotoasă şi zâmbi din nou. Mult mai bine. Acum uite ce-o să facem. O să-ţi pregăteşti o valiză – n-ai nevoie de multe lucruri. O să ţi le înlocuiesc imediat pe toate. Dar o să-ţi fie necesare cele

esenţiale pentru noaptea asta. Plecăm într-o călătorie, doar noi doi. O să ne oferim câteva zile. Am rezervat deja o vilă particulară dintr-o staţiune care-mi place. Sunt cunoscut acolo, aşa că pregăteşte-te să fii tratată regeşte. Ea se îngrozi văzându-l că-i

zâmbea larg şi-i făcea cu ochiul, în stilul pe care i-l cunoştea atât de bine. O să vezi cât de multe îţi pot oferi, Clare, urmă el. Nu trebuie decât să faci ce-ţi spun, să-ţi înveţi lecţiile, să-mi dai ceea ce ne dorim amândoi de atâta vreme.

— Sună minunat. Trebuie să găsesc pe cineva care să se ocupe de copii. Pot s-o sun pe mama. Ea o să…

— Copiii, copiii. Furia aşternu pe faţa lui pete roşii. M-am săturat să tot aud despre copii. Dorm, nu-i aşa? Sunt în siguranţă, în pat, cu

câinii lor băloşi. O s-o
sun pe mama mea după
ce ajungem în staţiune.
O să aranjeze cu cineva
să se ocupe de ei. În
nordul statului New
York e un internat
excelent. O să-i înscriem
cât mai curând cu
putinţă. Trebuie să-
nveţi că nimeni nu e

mai important decât mine. Pot să fiu generos şi să plătesc pentru educaţia copiilor unui alt bărbat, dar n-o să-i pui mai presus de mine şi de necesităţile mele. M-ai înţeles?

— Perfect. Să împachetez acum?

— Da. O să-ţi arăt ce

se potriveşte. Începu să vorbească pe un alt ton, mustind de indulgenţă. Nu te ruşina de ceea ce o să alegi de-acum înainte. O să te duc la cumpărături. O să ai timp din belşug ca să te simţi bine, să-mi fii alături, să trăieşti viaţa pe care ţi-o ofer fără să-

ţi stea în cale copiii şi hobby-ul tău cu librăria.

Clare se ridică încet în picioare. Spaima se retrăsese şi mânia umpluse locul rămas. Nu putea decât să se roage să nu se observe. Să-şi lase copiii singuri? Avea să-l vadă mai întâi pe el în iad.

— Vreau să-ți mulțumesc. Își ține privirea în jos, sperând că părea supusă, în timp ce făcea un pas prudent către el. Am fost atât de derutată, m-am luptat cu mine însămi. Acum e totul limpede.

Pe urmă se uită în sus, în ochii lui.

Lăsându-se pe spate, repezi peria, cu toată puterea ei şi cu toată furia, în mutra lui zâmbitoare. Când din gura lui ţâşni sângele, ea făcu un salt către uşă. Nu se gândea decât să ajungă la băieţii ei, să-i apere.

Mâna i se strânse în

jurul mânerului uşii când el o smuci înapoi. Spaima reveni brusc la suprafaţă, strălucitoare ca sângele de pe faţa lui când o târî pe podea. Clare lovi cu picioarele şi încercă să-i înfigă degetele în ochi, dar el o plesni destul de tare ca să vadă stele verzi.

— Cățea! Își folosi dosul mâinii, trimițându-i o străfulgerare de durere în obraz. Uită-te ce-ai făcut. Uită-te ce mi-ai făcut. Eu îți ofer totul, și tu nu înveți. O să înveți acum.

Când îi rupse tricoul, ea îi zgârie fața cu

unghiile. El se trase înapoi, cu şocul şi durerea amestecate cu sânge.

Clare se rostogoli, străduindu-se să se elibereze, şi brusc, scăpă de greutatea lui. Ea se târî către uşă, suspinând la fiecare răsuflare când încerca să se ridice, să

fugă la băieţii ei.

Nişte braţe o
înconjurară.

— Clare, Clare,
Clare. Avery o strânse
cu putere, până când ea
încetă să i se mai
împotrivească. Acum
eşti OK.

— Copiii mei.

— Sst. Hope s-a dus

să vadă ce fac. Sst.

— Trebuie să…

Sunetele reuşiră în sfârşit să treacă dincolo de simţurile ei şocate. Prăbuşită şi sprijinindu-se de Avery, întoarse capul.

La picioarele patului ei, Sam era răşchirat pe podea, cu Beckett călare

pe el. Pumnul lui Beckett izbea, iarăşi şi iarăşi, în faţa deja plină de sânge.

— O, Doamne, Doamne!

Ameţită, se împinse, ridicându-se în picioare. Hope era acolo, ajutând-o pe Avery s-o susţină.

Câteva secunde mai

târziu, Owen şi Ryder năvăliră înăuntru, iar cel de-al doilea îl înşfăcă pe primul de braţ când acesta dădu să facă un pas înainte.

— Trebuie să-l luăm de-acolo.

Ryder ridică din umeri.

— Mai lasă-l un

minut.

— Iisuse Hristoase,
Ry.

Tocmai când Hope îi
arunca lui Ryder o
privire înverşunată şi
aprobatoare, Owen se
smulse din strânsoare.

— Haide, Beck
Opreşte-te. Încetează,
fir-ar să fie. Este

terminat. Dă-mi
dracului o mână de
ajutor, Ryder, până nu-l
omoară pe nemernicul
ăsta.

Numai amândoi
reuşiră să-l desprindă.
După o singură privire
spre Clare, îşi întoarse
atenţia către ea.

— Te-a lovit. Se

apropie încet şi îi atinse uşor cu degetele vânătăile de pe obraz. Te-a lovit.

— Eu l-am lovit mai tare. Pe urmă, tu... Beckett. Acum tremurând, se agăţă de el. O, Doamne, Beckett.

— Poliţia. Hope se uită către fereastră, în

direcţia de unde se auzeau sirenele. Mă duc jos, să le spun ce s-a întâmplat, să văd dacă se poate să nu facă zgomot, să nu-i trezească pe copii. A, şi să le spun că e nevoie de o ambulanţă. Arunc o privire spre Sam, inconştient şi stâlcit. Dar

în privința asta nu-i nicio grabă.

Prinse zâmbetul aspru al lui Ryder înainte de a ieşi cu spatele din cameră.

— Te duc la parter, departe de el. Beckett o luă pe Clare în braţe. Ne poţi povesti acolo ce s-a întâmplat.

Ea dădu din cap, apoi şi-l lăsă să cadă pe umărul lui, sperând că, dacă şi-l ţinea acolo, camera n-avea să se mai învârtească.

— Avery.

— Mă duc din nou să văd ce fac băieţii. Stai liniştită.

— Spunea că trebuie

să plecăm în seara asta, îi povesti Clare lui Beckett, în timp ce o purta pe scări. Să mergem într-o călătorie, să lăsăm copiii singuri – până ce o să-i ducă la un internat, fiindcă îi stau în drum.

— N-o să vă mai atingă, pe tine sau pe

băieți. Niciodată de acum înainte.

— Când mi-a spus asta, când mi-a spus să împachetez câteva lucruri, l-am lovit cu peria de păr. Cât de tare am putut. Cred că i-am scos un dinte.

— Mai întâi la etaj, îi spuse Beckett lui

Charlie Reeder cânc
trecură pe lângă el, la
baza treptelor. L-ai lovit
cu o perie de păr, deci, i
se adresă apoi lui Clare.

— Era tot ce aveam.

— Nu. O îmbrăţişă
cu putere şi se aşează,
ţinând-o strâns în poală.
Ai avut cu mult mai
mult.

Beckett rămase alături de ea când îşi dădu declaraţia şi nu-şi irosi nici măcar o singură privire când îl scoaseră pe Sam, încătuşat de o targă. Hope îi aduse ceai lui Clare, în timp ce unul dintre paramedici se ocupa de încheieturile

sfâşiate ale degetelor lui Beckett.

După ce poliţiştii găsiră fereastra forţată cu ranga şi o fotografiară, Ryder se duse să caute unelte cu care s-o repare.

Când plecă poliţia, Avery ieşi din bucătărie.

— Am făcut supă.

Când sunt întoarsă pe dos gătesc, aşa că toată lumea mănâncă supă.

În timp ce ea împărţea supa cu polonicul în bucătărie, Ryder se lăsă să cadă pe un scaun.

— Acum, când oamenii legii au plecat, să auzim de-a dreptul

ceea ce ai tot ocolit să le
spui lor. De unde-ai
ştiut că avea Clare
necazuri?

— Lizzy.

Beckett îşi aşează o
mână peste a lui Clare şi
le spuse povestea.

— Destul de ingenios
pentru o femeie moartă,
comentă Ryder, cu o

privire către Hope. Administratoarea hanului n-o să aibă nicio clipă de răgaz.

— Administratoarea hanului are un nume.

— Am auzit asta.

— Eu şi Hope rămânem aici peste noapte. Avery puse o farfurie cu supă în faţa

lui Owen. N-aş putea să
dorm dacă m-aş duce
acasă. Rămânem.

— Mi-ar face plăcere.
Clare răsuflă prelung.
Elizabeth ţi-a spus că
am nevoie de ajutor. Şi
ai venit. Îşi răsuci mâna
sub a lui Beckett,
împletindu-şi degetele
cu ale lui. Aţi venit cu

toţii. Cred că asta înseamnă mult mai mult decât o perie de păr.

Beckett nu plecă decât după ce adormi ea. Îşi aruncă în camionetă sacul de dormit Spiderman al lui Harry înainte de a pleca spre han. Acolo îl

întinse pe podea, în camera E&D.

— Clare e bine. Şi asta mulţumită ţie. Nenorocitul a lovit-o puţin, dar i-ar fi făcut mult mai mult rău dacă nu ne-ai fi anunţat. Se aşează şi îşi scoase ghetele de lucru. El e la spital, sub pază. O s-

ajungă într-o celulă imediat ce-i vor da drumul doctorii. Unul din noi i-a rupt falca – fie Clare, cu peria ei demnă de încredere, fie eu. Şi-a pierdut coroanele dentare şi doi dinţi. Are nasul spart, îmi imaginez c-a scăpat uşor. Se întinse,

extenuat şi încă inundat de adrenalină. Oricum, m-am gândit să-mi fac patul în seara asta aici, dacă pentru tine e OK. Am presupus că s-ar putea să te bucuri de puţină companie, şi oricum n-am dispoziţia necesară ca să mă-ntorc acasă. Cred că sunt

primul oaspete al hanului BoonsBoro - sau, cel puţin, primul oaspete viu.

Rămase nemişcat, cu ochii la tavan. I se păru că simte ceva răcoros trecându-i peste încheieturile degetelor, care îi zvâcneau, apoi lumina din baie, pe care

uitase s-o stingă, dispăru.

— Mulţumesc. Noapte bună.

Închise ochii şi adormi.

*

Duminică dimineaţă, la insistenţele lui, copiii şi câinii fură urcaţi în

furgonetă.

— Trebuie să mergem la mall, îi reaminti Harry. Chiar tu ai spus.

— Da, în după-amiaza asta. Mai întâi vreau să vă arăt ceva. Nu e departe.

— E cu siguranţă un secret.

Beckett se uită la Clare. Își atenuase vânătăile cu fard, dar el știa că băieții le văzuseră. Așa cum știa și că ea le spuse adevărul, deși sărise peste câteva amănunte.

Ieși din oraș, ascultându-i pe Liam și Harry ciorovăindu-se și

pe Murphy cântându-le câinilor, care învățaseră deja să latre amândoi odată.

Normal, se gândi. Totul părea atât de normal. Însă pe fața lui Clare erau vânătăi.

— Îi pot duce eu la mall dacă tu vrei să rămâi acasă să te

odihneşti.

— Beckett, m-a plesnit de câteva ori. M-a durut, şi a fost într-adevăr înfricoşător, dar aste e tot. Şi s-a terminat. Vorbea cu voce scăzută, sub nivelul muzicii de la radio. Beckett nu credea că pentru el avea să se

termine vreodată. Nu
pe de-a-ntregul. Hope a
discutat cu o prietenă
de-a ei, o psihiatră din
Washington continuă
Clare. A spus – a
presupus, fiindcă n-a
vorbit niciodată cu el,
nici nu l-a ţinut sub
observaţie – că e vorba
de comportamentul

clasic al hărţuitorului, combinat cu narcisism. A devenit din ce în ce mai obsedat de mine, era convins că vreau să fiu cu el, dar că îmi place s-o fac pe mironosiţa. Aici se adăugau şi copiii, care erau un obstacol. Cât timp nu m-am văzut cu

nimeni, a fost una, dar relaţia mea cu tine i-a provocat un soi de psihoză. În esenţă, a luat-o razna. Acum o să meargă la închisoare. O să primească ajutor. Nu-mi pasă dacă-l primeşte sau nu, dar îl va primi.

— Atâta vreme cât ajutorul e asociat cu

gratiile şi cu uniforma de puşcăriaş, poate avea tot ce doreşte.

— Aici sunt de acord cu tine. Ea se uită în jur. Mama ta nu locuieşte în direcţia asta?

— Nu departe de aici. Dar nu, nu mergem acolo, ca să se-agite iarăşi prea mult în

jurul tău.

— Slavă Domnului. Ieri am avut parte de toată atenţia posibilă din partea prietenilor, a familiei, a vecinilor, a poliţiei. Azi vreau să mă simt şi să fiu normală şi chiar plicticoasă.

Beckett viră, intrând pe o alee acoperită cu

pietriş.

— Ryder locuieşte în partea aia, iar Owen dincolo, îi explică el, gesticulând. Nu prea departe, dar nici prea aproape.

Se opri într-un loc de unde se vedea o casă construită numai în parte, şi partea aceea nu

era nici măcar finisată.

— Opt pogoane. Ur
pârâiaş frumos în partea
cealaltă a casei – sau a
ceea ce va fi până la
urmă o casă.

— E terenul tău. E
frumos, Beckett. Eşt
nebun să n-o termini şi
să nu stai aici.

— Poate.

Copiii şi câinii săriră imediat afară. Suficient loc unde să alerge, observă el, când tocmai asta făceau. Ştia unde avea de gând să plaseze o curte, nişte copaci umbroşi, o grădină – unde intenţiona să plaseze o mulţime de lucruri.

— Toţi copacii şi toate chestiile astea sunt ale tale? vru Harry să ştie. Aici putem să venim cu cortul. Putem?

— Cred că putem.

— Eu nu depăşesc măsura. Clare ridică o mână. N-o s-o fac, n-o să vin cu cortul.

— Cine ți-a cerut părerea?

Beckett smulse mingea lui Harry și o azvârli departe, astfel încât toți băieții cu patru sau cu două picioare se repeziră pe urmele ei.

— Ăsta e stimulentul ideal, îi spuse Clare. E mai bine decât normal

şi plicticos. E frumos şi liniştit. Trebuie să ne prezinţi casa, să ne spui cum o să arate când o să fie gata.

El o luă de mână, împiedicând-o să se îndrepte spre clădire.

— Săptămâna trecută am venit de două ori aici, m-am uitat la ceea

ce am început şi n-am mai terminat niciodată. Şi m-am întrebat de ce n-am terminat. Îmi place senzaţia pe care mi-o dă locul ăsta, îmi place cum arată. Cum va arăta.

— Cui nu i-ar plăcea?

Ochii lui, adânci şi albaştri, îi întâlniră pe ai

ei.

— Sper că e adevărat, fiindcă am înțeles de ce n-am terminat casa, ce aşteptam. Te aşteptam pe tine, Clare. Pe ei. Pe noi. Vreau s-o termin pentru tine, pentru ei, pentru noi.

Mâna ei îşi pierdu puterea într-a lui.

— Beckett.

— Pot să schimb planurile. Pot să adaug încă două dormitoare, o cameră de joacă.

Gesticulă cu mâna liberă, în timp ce ultimele frunze ale toamnei se învârtejeau în jurul lor.

— Cred că am să

pavez o zonă, acolo, ca să poată merge cu bicicletele, poate-o să pun un coş de baschet. Copiii şi câinii au nevoie de mai mult loc. Vreau să-ţi dau ţie tot ce-ţi doreşti, nu trebuie decât să-mi spui. Simt nevoia să le dau lor ceea ce îşi doresc, să am ceea

ce vreau. Te vreau pe
tine, Clare, vă vreau pe
voi toți. Te rog… La
naiba. Stai puțin.

— Ce e? Ea rămase
cu gura căscată. Beckett.

— Îmi pare rău, dă-
mi doar un minut.

Se grăbi să se
îndrepte spre băieți,
aflați în căutare de bețe

pe care să le arunce câinilor.

— Harry!

— Le rod. Rod beţele. Uită-te.

— Harry, ţi-am promis ceva. Ţi-am spus c-o să lămuresc lucrurile mai întâi cu tine înainte de a-i cere mamei tale să se mărite cu mine.

Trebuie să-mi spui că este OK dacă o fac.

Harry se uită în jos, la băţ, în vreme ce fraţii săi îi stăteau alături, numai ochi şi urechi.

— De ce vrei s-o faci?

— Pentru că o iubesc. O iubesc, Harry. Vă iubesc şi pe voi, băieţi, şi vreau să fim o

familie.

— Nemernicul a încercat să-i facă rău, spuse Murphy. Dar ai venit, şi tu şi mama v-aţi luptat cu el şi l-au dus la închisoare.

— Da, şi nu trebuie să vă mai faceţi griji pentru asta.

— O să dormi în

patul ei? vru să ştie Liam.

— Asta face parte din înţelegere.

— Şi nouă ne place uneori să dormim acolo, dacă tună sau dacă visăm urât.

— Atunci o să avem nevoie de un pat mare.

Aşteptă în timp ce se

uitau unii la alţii. Cunoştea perfect limbajul fără cuvinte al fraţilor.

— OK, dacă ea vrea.

— Mulţumesc. Strânse mâna lui Harry, apoi îl trase mai aproape, îi trase pe toţi, şi îi îmbrăţişă. Mulţumesc. Uraţi-mi

noroc.

— Noroc! strigă Murphy.

Dacă n-ar fi fost nervos, Beckett ar fi râs pe tot drumul înapoi, către Clare.

— Ce-a fost asta?

— Discuție între bărbați.

— O, serios, Beckett,

începi toată povestea asta despre dormitoare şi pavaj, şi pleci pur şi simplu pentru o discuţie între bărbaţi.

— Nu puteam să termin înainte de a lămuri lucrurile cu Harry. Aveam o înţelegere, iar între bărbaţi trebuie să se ştie

că te ţii de cuvânt.

— Bine, bravo ţie, dar…

— Trebuia să-mi spună el că e OK înainte de a-ţi cere să te măriţi cu mine. Şi a spus că este OK, dacă vrei. Te rog să vrei. Nu mă face să par un fraier în faţa copiilor.

Mâna ridicată de Clare ca să-şi aranjeze părul încremeni brusc.

— Ai cerut binecuvântarea fiului meu, care încă n-a împlinit nouă ani?

— Da. E cel mai mare dintre ei.

— Înţeleg.

Ea se întoarse cu

spatele.

— Am stricat totul. Te iubesc. Cu asta ar fi trebuit să încep. Jur că în faţa ta nu mai sunt în stare să gândesc limpede. Te iubesc, Clare, te-am iubit întotdeauna, dar e altfel când te iubesc aşa cum eşti acum. E un

sentiment atât de trainic! Tu eşti atât de trainică, echilibrată, puternică, inteligentă. Iubesc ceea ce eşti, iubesc felul tău de a fi. Îi iubesc pe băieţi, trebuie s-o ştii.

— O ştiu. Clare fixă c clipă cu privirea copacii, crengile lor golaşe,

neclare în strălucirea lacrimilor ei. Te-aş fi putut iubi şi altminteri, pentru că dragostea uneori există pur şi simplu. Dar nu m-aş fi putut mărita cu tine dacă nu i-ai fi iubit pe ei, dacă n-aş fi ştiut c-o să fii bun cu ei. Te iubesc, Beckett. Cu ochi

din nou uscaţi, se întoarse spre el. Le-ai adus câini pe care eu credeam că nu-i vreau, şi ai fost atât de ocupat să mă convingi să-i accept, încât nu m-ai văzut căzându-ţi la picioare. Te iubesc, Beckett, fără nicio îndoială, fără să-mi fac

vreo grijă. Şi tot aşa o să mă mărit cu tine. Îşi aruncă braţele în jurul lui, murmurând: N-ai idee în ce te bagi.

— Fac pariu că am.

— O să aflăm, pentru că… Ce-i asta din buzunarul tău? Să nu-mi spui că eşti pur şi simplu fericit că mă

vezi.

— Ah, am uitat. El scoase o pungă mică. Ți-am luat o perie de păr nouă.

Pentru o clipă, ea nu putu decât să se uite cu ochii holbați. Pe urmă îi prinse fața în mâini.

— Oare e de mirare?

Beckett o trase lângă

el, o luă în braţe şi o învârti. Şi, ţinând-o strâns, le făcu semn copiilor, cu degetul mare al mâinii în sus.

Băieţii ei – băieţii lui – izbucniră în chiote şi în urale şi alergară spre el, urmaţi de câinii care lătrau vesel.

[1] Prostălăul (n.tr.)

[2] Casa lui Edward Rochester, personajul masculin principal din romanul *Jane Eyre* de Charlotte Bronte (n.red.)

[3] Întoarce foaia (n.tr.)

[4] Bătălia de la Antietam (17 septembrie 1862) - o luptă decisivă din timpul Războiului de Secesiune, soldată cu pierderi mari de ambele părţi, în urma căreia înaintarea forţelor confederate în Maryland a fost oprită (n.tr.)

[5] Robot luptător extraterestru din setul de

jucării Transformers (n.tr.)

[6] Încăpere ce respectă prevederile ADA (Americans with Disabilities Act), legea prin care sunt protejate drepturile persoanelor cu handicap fizic sau mental (n.tr.)

[7] Roman de aventuri scris de baroana Emmuska Orczy, a cărui acţiune se desfăşoară în timpul Terorii de după Revoluţia franceză

(n.red.)

[8] Film american din 1934 realizat după un roman de Dashiell Hammett (n.red.)

[9] Oraş în care s-a desfăşurat una dintre bătăliile din Războiul de Secesiune (n.tr.)

[10] Detectiv, personaj principal într-o serie de bestselleruri ale lui Michael Connelly (n.red.)

[11] Personaje din seria de romane *In Depth,* creată de Nora Roberts sub pseudonimul J.D. Robb (n.red.)

[12] *Gentlemen's Quarterly,* revistă pentru bărbaţi axată pe modă şi pe un stil de viaţă elegant (n.tr.)

Cuprins

capitolul 1 11

capitolul 2 125

capitolul 3 247

capitolul 4 383

capitolul 5 497

capitolul 6 623

capitolul 7 729
capitolul 8 855
capitolul 9 970
capitolul 10 1079
capitolul 11 1198
capitolul 12 1324
capitolul 13 1437
capitolul 14 1550
capitolul 15 1674

capitolul 16 1803

capitolul 17 1918
capitolul 18 2057
capitolul 19 2176
capitolul 20 2287